

BELKİ BİR GÜN

COLLEEN HOOVER

epsilon®

Belki Bir Gün
Orijinal Adı: *Maybe Someday*
Colleen Hoover
Çeviri: Nil Bosna

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Gizem Çiçek
Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım: Çağla Yön

1. Baskı: Ağustos 2022
ISBN: 978-625-414-159-1

© Colleen Hoover, 2018
Bu eser, Dystel, Goderich & Bourret LLC ve Kayı Ajans aracılığıyla yayımlanmıştır. Tüm hakları saklıdır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

BELKİ BİR GÜN

COLLEEN HOOVER

Çeviri
Nil Bosna

epsilon

Carol Keith McWilliams için

Özel İçerik

Sevgili Okuyucu,

Belki Bir Gün bir hikâyeden daha fazlasıdır. Sadece bir kitap olmanın ötesindedir. Bu, sizinle paylaşmaktan heyecan ve mutluluk duyduğumuz bir deneyim.

Bu romana eşlik edecek orijinal bir müzik parçası edinmek için müzisyen Griffin Peterson'la iş birliği yapma zevkini yaşadım. Sizlere en iyi okuma deneyimini sağlamak için Griffin'le birlikte bu karakterleri ve şarkı sözlerini hayata geçirmeye çalıştık.

Bu şarkıların roman boyunca ortaya çıktıkları sırayla dinlenmesi önerilir. *Belki Bir Gün* şarkı sözlerini deneyimlemek için lütfen aşağıdaki QR kodunu tarayın. Bu, projenin işbirliği ve uygulanması hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, bu şarkılara ve ayrıca bonus materyale erişmenizi sağlayacaktır.

Projemizin bir parçası olduğunuz için teşekkür ederiz. Yaratmak bizim için inanılmazdı ve umarız aldığınız zevk de sizin için inanılmaz olur.

Colleen Hoover ve Griffin Peterson

Şarkıları dinlemek için lütfen yukarıdaki QR kodunu tarayın.

Telefonunuzun kamerasını etiketten birkaç cm uzakta tutun ve ardından gelenlerin keyfini çıkarın.

Ayrıca bu içeriğe erişmek http://www.colleenhoover.com/maybe-someday-soundtrack/ adresini ziyaret edebilirsiniz.

GİRİŞ

Sydney

Az önce bir kızın suratına yumruk attım. Herhangi bir kızın değil. En iyi arkadaşımın. Ev arkadaşımın.

Yani, sanırım beş dakika öncesinden farklı olarak ona eski ev arkadaşım demeliydim.

Burnu neredeyse anında kanamaya başlayınca bir an ona vurduğum için kendimi kötü hissetmiştim. Ama sonra onun ne kadar yalancı, adi bir sürtük olduğunu hatırlayınca tekrar yumruklamak istedim. Hunter aramıza girip engellemeseydi yapardım da.

Ben de bunun üzerine, *ona* yumruk attım. Ne yazık ki ona bir zarar vermedim. En azından kendi elime verdiğim zarar kadar değil.

Birini yumruklamak tahminimden çok daha fazla can yakıyormuş. İnsanları yumruklamanın nasıl bir his olduğunu hayal etmek için fazla zaman harcadığım yoktu. Ama telefonuma Ridge'den gelen mesaja bakarken o dürtüyü tekrar yaşıyordum. O, ödeşmek istediğim bir başkasıydı. Teknik olarak şu anki durumumla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum ama beni biraz daha erken uyarabilirdi. Bu yüzden onu da yumruklamak istiyordum.

Ridge: İyi misin? Yağmur duruncaya kadar gelmek ister misin?

Tabii ki gitmek istemiyordum. Yumruk attığım elim canımı yeterince yakıyordu ve Ridge'in dairesine gidersem onunla işim bittiğinde çok daha fazla acıyacaktı.

Dönüp balkonuna baktım. Sürgülü cam kapısına yaslanmıştı; elinde telefon, beni izliyordu. Hava neredeyse karanlıktı ama avludaki ışıklar yüzünü aydınlatıyordu. Kara gözleri benimkilere kilitlendi, ağzının yumuşak, pişmanlık dolu bir tebessümle kıvrılması, en başta ona neden kızdığımı hatırlamamı zorlaştırıyordu. Boşta kalan elini gevşekçe alnına düşen saçlarından geçirince ifadesindeki endişe daha da fazla ortaya çıktı. Ya da belki bu bir pişmanlık ifadesiydi. Tam da olması gerektiği gibi.

Cevap vermemeye karar verip bunun yerine ona orta parmağımı gösterdim. Başını iki yana sallayıp denedim der gibi omuzlarını silkti, sonra dairesine geri dönüp kapısını kaydırarak kapattı.

Telefonu ıslanmadan cebime geri koyup tam iki aydır yaşadığım apartmanın avlusuna baktım. İlk taşındığımızda, sıcak Teksas yazı baharın son izlerini ortadan kaldırıyordu, ama bu avlu bir şekilde hayata tutunuyormuş gibiydi. Merdivenlere giden yolları ve avlunun ortasına yerleştirilmiş çeşmeyi parlak mavi ve mor ortancalar çevreliyordu.

Şimdi yaz en sevimsiz zirvesine ulaşmış, çeşmedeki su çoktan buharlaşmıştı. Ortancalar, Tori'yle buraya ilk taşındığımızda hissettiğim heyecanın hüzünlü, solmuş bir hatırasıydı. Şimdi mevsime yenik düşmüş avluya bakmak, o sırada hissettiklerimin ürkütücü bir benzeriydi. Yenik ve hüzünlü.

Boş olan beton çeşmenin kenarına oturmuş, dirseklerimi eşyalarımın çoğunu koyduğum iki valize dayamış, taksinin beni almasını bekliyordum. Beni nereye götüreceği

hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama şu an bulunduğum yer dışında herhangi bir yerde olmayı tercih edeceğimi biliyordum. Yani evsiz olmayı.

Annemle babamı arayabilirdim, ama bu onlara, biz sana söylemiştik ateşine başlayacak cephane sağlayacaktı.

Biz sana bu kadar uzaklara taşınma demiştik, Sydney.

Sana o adamla ciddi olma demiştik.

Sana müzik yerine hukuk fakültesini seçersen okul ücretini ödeyeceğimizi söylemiştik.

Yumruk atarken, başparmağını kırmamak için yumruğunun dışında tut, tedbirli ol demiştik sana.

Tamam, belki bana doğru yumruk atma tekniklerini hiç öğretmediler, ama madem her şeyi bu kadar biliyorlardı, öğretmeleri gerekirdi.

Yumruğumu sıktım, sonra parmaklarımı açtım, sonra tekrar sıktım. Elim şaşırtıcı derecede ağrıyordu, üzerine buz koymam gerektiğine emindim. Erkeklere acıyordum. Yumruk atmak berbat bir şeydi.

Başka ne berbattı biliyor musunuz? Yağmur. Yağmak için hep en uygunsuz zamanı buluyordu, tam şu anda, ben evsizken olduğu gibi.

Sonunda taksi yanaşınca ayağa kalkıp valizlerimi aldım. Valizleri çekerek sürüklerken taksi şoförü inip bagajı açtı. Daha ona ilk valizi vermeden, çantamın yanımda olmadığını fark edince kalbim sıkıştı.

Kahretsin.

Etrafıma bakındım, valizlerin üzerinde oturduğum yere tekrar baktım, çantam sihirli bir şekilde omzumun üzerinde beliriverecekmiş gibi üstümü başımı yokladım. Ama çantamın tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Tori'nin aşırı pahalı Cameron Diaz burnuna yumruk atmadan hemen önce omzumdan çekip yere bırakmıştım.

İç geçirdim. Ve güldüm. Elbette çantamı bırakmam lazımdı. Çantam yanımda olsaydı, evsiz kaldığım ilk gün çok kolay olurdu.

"Özür dilerim," dedim, şimdi ikinci valizimi yüklemekte olan taksi şoförüne. "Fikrimi değiştirdim. Şu anda taksiye ihtiyacım yok."

Buradan yarım mil kadar uzakta bir otel olduğunu biliyordum. Cesaretimi toplayıp içeri girerek çantamı alabilirsem, oraya yürür ve ne yapacağıma karar verene kadar bir oda tutardım. Nasılsa bundan fazla ıslanamazdım.

Şoför valizleri bagajdan çıkardı, kaldırımda önüme koydu ve hiç göz teması kurmadan sürücü tarafına geri döndü. Arabasına bindi, sanki iptal etmem rahatlatmış gibi çekip gitti.

O kadar mı acınası görünüyordum?

Bavullarımı aldım, çantasız olduğumu fark etmeden önce oturduğum yere geri döndüm. Daireme baktım, cüzdanımı almak için oraya geri dönersem ne olacağını merak ediyordum. Kapıdan çıktığımda her şeyi dağınık bırakmıştım. Sanırım oraya geri dönmektense yağmurda evsiz kalmayı tercih ederdim.

Tekrar bavuluma oturup durumumu düşündüm. Birine para verip benim için yukarı yollayabilirdim. Ama kime? Dışarıda kimse yoktu, hem Hunter ya da Tori'nin o kişiye çantamı vereceğini kim söyleyebilirdi?

Bu gerçekten berbat bir durumdu. Sonunda arkadaşlarımdan birini aramak zorunda kalacağımı biliyordum, ama şu anda birilerine son iki yıldır bu kadar her şeyden habersiz olduğumu söylemekten utanıyordum. Tamamen hazırlıksız yakalanmıştım.

Şimdiden yirmi iki yaşında olmaktan nefret ediyordum ve daha 364 günüm vardı.

O kadar kötüydü ki... *ağlıyor muydum?*

Harika. Şimdi de ağlıyordum. Ben çantasız, ağlayan, saldırgan, evsiz bir kızdım. Ve itiraf etmek istemesem de, sanırım kalbim de kırıktı.

Evet. Artık hıçkırarak ağlıyordum. Kalp acısı kesinlikle böyle bir his olmalıydı.

"Yağmur yağıyor. Çabuk ol."

Kafamı kaldırınca tepemde bana bakan bir kız gördüm. Başının üstünde bir şemsiye tutmuş, bir ayağından diğerine hoplarken heyecanla bana bakıyor, bir şeyler yapmamı bekliyordu. "Sırılsıklam oluyorum. *Çabuk olsana.*"

Sesi biraz amiraneydi, sanki bana bir tür iyilik yapıyordu da ben nankörlük ediyormuşum gibiydi. Gözlerime gelen yağmurdan korunmak için elimi siper ederek kuşkuyla ona baktım. Islanmaktan neden şikâyet ettiğini bilmiyordum, üstünde ıslanacak fazla giysi yoktu. Neredeyse hiçbir şey giymemişti. Alt yarısının tamamı eksik olan bluzuna baktım, Hooters [1] kıyafeti giydiğini fark ettim.

Bugün bundan tuhaf olabilir miydi? Şiddetli bir sağanağın altında sahip olduğum hemen hemen her şeyin üzerinde oturuyordum, şirret bir Hooters garsonu bana patronluk taslıyordu.

Ben bluzuna bakmaya devam ederken elimi tutup beni hışımla yukarı çekti. "Ridge bunu yapacağını söylemişti. İşe gitmem lazım. Beni takip et, sana dairenin yerini göstereyim." Bavullarımdan birini aldı, sapını çıkarıp bana doğru itti. Diğerini kendisi alıp hızla avludan çıktı. Onu takip ettim, valizlerimden birini yanında götürdüğü ve onu geri almak istediğim için; başka bir sebep yoktu.

Merdivenleri tırmanmaya başlarken omzunun üzerinden bağırdı. "Ne kadar kalmayı planladığını bilmiyorum ama tek bir kuralım var. Benim odamdan uzak dur."

[1] ABD'de çalışanlarının giydiği dar ve mini üniformalarıyla ünlü bir zincir restoran. (e.n.)

Bir daireye varıp kapıyı açtı, peşinden gelip gelmediğimi görmek için arkasına bile bakmadı. Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, dairenin girişinde durup kapının önündeki saksıda sıcaktan etkilenmeyen eğreltiotuna baktım. Yaprakları, sanki sıcağa boyun eğmeyi reddederek yaza orta parmağını gösteriyormuş gibi gür ve yemyeşildi. Bitkiye gülümsedim, her nedense gurur duymuştum. Sonra bitkinin direncini kıskandığımı fark ederek kaşlarımı çattım.

Kafamı iki yana sallayarak bakışlarımı çevirdim, tereddütle hiç bilmediğim daireden içeri adım attım. Planı benim daireme benziyordu; sadece bunda, çift kişilik bölünmüş bir yatak odasıyla birlikte toplam dört yatak odası vardı. Benimle Tori'nin dairesinde sadece iki yatak odası vardı ama oturma odalarımız aynı büyüklükteydi.

Göze çarpan diğer tek fark; burada yalancı, arkadan bıçaklayan, burnu kanayan bir sürtük görmüyordum. Ayrıca Tori'nin kirli tabaklarını veya etrafa dağılmış çamaşırlarını da görmüyordum.

Kız valizimi kapının yanına bıraktı, sonra kenara çekilip beni bekledi... eh, ne yapmamı beklediğini bilmiyordum.

Gözlerini devirip kolumdan tuttu, beni kapıdan içeri, daireye doğru çekti. "Derdin ne senin? Hiç konuşur musun sen?" Kapıyı arkasından kapatmaya yeltendi, ama durdu ve gözleri iri iri arkasına döndü. Parmağını havaya kaldırdı. "Bekle," dedi. "Sen..." Gözlerini devirerek alnına şaplak attı. "Aman Tanrım, sağırsın."

Ha? Nesi vardı bu kızın? Başımı iki yana sallayıp cevaplamak için davrandım, ama sözümü kesti.

"Tanrım, Bridgette," diye mırıldandı kendi kendine. Yüzünü ovuşturarak inledi, kafamı iki yana salladığımı tamamen görmezden geldi. "Bazen çok duyarsız bir sürtük oluyorsun."

Vay canına. Bu kızın insanî becerileri bakımından ciddi sorunları vardı. Öyle biri olmamak için çaba sarf etmesine rağmen bir tür sürtüktü. Şimdi de sağır olduğumu düşünüyordu. Nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyordum. Kendi kendini hayal kırıklığına uğratmış gibi başını salladı, sonra doğrudan bana baktı.

"BENİM... ŞİMDİ... İŞE... GİTMEM... GEREKİYOR!" dedi çok yüksek sesle ve kelimeleri sinir bozacak kadar yavaş söyleyerek. Yüzümü buruşturup geri çekildim, ki bu bağırdığını duyabildiğime dair büyük bir ipucu olmalıydı ama fark etmedi. Koridorun sonundaki bir kapıyı işaret etti. "RIDGE... İÇERİDE... KENDİ... ODASINDA!"

Bağırmayı kesebileceğini söylemeye fırsat bulamadan evden çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Ne düşüneceğimi hiç bilmiyordum. Ya da şimdi ne yapacağımı. Sırılsıklam olmuş hâlde yabancı bir dairenin ortasında duruyordum ve Hunter'la Tori'den başka yumruk atmak istediğim tek kişi şimdi diğer odada, sadece birkaç metre uzaktaydı. Ridge'den bahsetmişken, neden ruh hastası Hooters kız arkadaşını beni almaya göndermişti ki? Telefonumu çıkardım, tam ona mesaj yazıyordum ki odasının kapısı açıldı.

Bir kucak dolusu battaniye ve bir yastıkla koridora çıktı. Benimle göz teması kurar kurmaz soluğum kesildi. Gözle görülür bir soluk kesilmesi olmadığını umuyordum. Sadece onu daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim ve birkaç metre öteden, apartman avlusunun karşısından olduğundan bile daha iyi görünüyordu.

Sanırım daha önce hiç konuşabilen gözler görmemiştim. Bununla ne demek istediğimden emin değildim. Sanki o kara gözleriyle bana en ufak bir bakış atsa, ne yapmamı istediğini kesinlikle anlarmışım gibi geliyordu. Bakışları

delici ve yoğundu – aman Tanrım, gözlerimi dikmiş ona bakıyordum.

Ağzının kenarı bilmiş bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı. Yanımdan geçti, doğruca kanepeye yöneldi.

Çekici ve biraz masum görünen yüzüne rağmen, bu kadar adi olduğu için ona bağırmak istiyordum. Bana söylemek için iki haftadan fazla beklememeliydi. Bütün bunları biraz daha iyi planlama şansım olurdu. Sevgilimle en iyi arkadaşımın yattığını bana söyleme gereği duymadan iki hafta boyunca nasıl konuşabildiğimizi anlamıyordum.

Ridge battaniyelerle yastığı kanepeye attı.

"Burada kalmayacağım, Ridge," dedim, misafirperverlik yaparak zamanını boşa harcamasını engellemeye çalışıyordum. Benim için üzüldüğünü biliyordum, ama onu pek tanımıyordum ve bir otel odasında, yabancı bir kanepede edeceğimden çok daha rahat ederdim.

Öte yandan, otel odaları para gerektiriyordu.

Şu anda üzerimde olmayan bir şeydi.

Çantamın içinde, avlunun karşısında, dünyada şu anda en son görmek istediğim iki kişinin olduğu dairede olan bir şeydi.

Belki de kanepe o kadar da kötü bir fikir değildi.

Kanepeyi düzeltti, arkasını döndü ve gözlerini sırılsıklam olmuş kıyafetlerime çevirdi. Zemininin ortasında oluşturduğum su birikintisine baktım.

"Ah, üzgünüm," diye mırıldandım. Yüzüme yapışmış saçlarım keçeleşmişti; bluzum artık dış dünyayla pespembe, iyice göze çarpan sütyenim arasında acınası bir engeldi. "Banyo nerede?"

Başıyla banyo kapısını işaret etti.

Arkamı dönüp bavulu açtım, Ridge yatak odasına geri dönerken karıştırmaya başladım. Daha önceki konuşma-

mızdan sonra olanlara dair soru sormamasına sevinmiştim. Bunun hakkında konuşacak havada değildim.

Bir yoga pantolonuyla atlet seçtim, tuvalet çantamı alıp banyoya gittim. Bu dairedeki her şeyin, sadece birkaç küçük farklılık dışında benimkini hatırlatması rahatsız ediyordu. Solda ve sağda iki kapıyla bitişik iki yatak odasına açılan aynı banyo. Belli ki biri Ridge'inkiydi. Diğer yatak odasının kime ait olduğunu merak ediyordum ama açacak kadar meraklı değildim. Hooters kızının tek kuralı odasından uzak durmamdı ve hafife alınacak bir tipe hiç benzemiyordu.

Oturma odasına açılan kapıyı kapatıp kilitledim, sonra kimsenin içeri giremeyeceğinden emin olmak için her iki yatak odasındaki kilidi kontrol ettim. Bu dairede Ridge ve Hooters kızından başka birinin yaşayıp yaşamadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama işi şansa bırakmak istemiyordum.

Sırılsıklam kıyafetlerimi çıkardım, zemini ıslatmamak için lavaboya attım. Suyu açtım, ısınana kadar bekledikten sonra duşa girdim. Akan suyun altında durup gözlerimi kapattım, hâlâ dışarıda yağmurun altında olmadığım için şükrediyordum. Ne var ki bulunduğum yerde olmaktan da pek mutlu değildim.

Yirmi ikinci yaş günümün yabancı bir dairede duş almakla ve ancak iki haftadır tanıdığım bir adamın kanepesinde uyumakla bitmesini hiç beklemiyordum, hepsi değer verdiğim ve güvendiğim iki kişi yüzündendi.

1

İKİ HAFTA ÖNCE
Sydney

Balkon kapımı açıp dışarı çıktım, güneşin şimdiden yandaki binanın arkasında batarak havayı mükemmel bir sonbahar havasına çevirmesine şükrettim. Âdeta sözleşmiş gibi, ben tam balkonda bir şezlonga oturup arkama yaslanırken avluda gitarının sesi duyuldu. Tori'ye buraya ödevimi yapmaya çıktığımı söylemiştim, çünkü her gece kurulmuş saat gibi tam sekizde dışarıda olmamın tek sebebinin gitar olduğunu itiraf etmek istemiyordum.

Avlunun karşısındaki dairede oturan adam haftalardır balkonunda oturup en az bir saat gitar çalıyordu. Her gece dışarıda oturup dinliyordum.

O çalarken birkaç komşunun balkona çıktığını fark etmiştim ama kimse benim kadar sadık değildi. Bir insan nasıl olur da bu şarkıları duyup her gün dinlemeye özlem duymaz anlamıyordum. Öte yandan, müzik her zaman tutkum olmuştu, bu yüzden belki de çalmasından diğerlerine göre biraz daha fazla etkileniyordum. Kendimi bildim bileli piyano çalıyordum ve hiç kimseyle paylaşmamış olmama rağmen şarkı yazmayı seviyordum. Hatta iki yıl önce ana branşımı müzik eğitimine çevirmiştim. Planım ilkokul müzik öğretmeni olmaktı, ama babama göre hukukçu olmalıydım.

"Sıradan bir hayat, bir ömrü boşa harcamaktır," demişti branşımı değiştireceğimi söylediğimde.

Sıradan bir hayat. Bunu küçümsemekten ziyade eğlenceli buluyordum, çünkü babam muhtemelen tanıdığım en tatminsiz insandı. Ve kendisi bir avukattı. Gel de anla.

Tanıdık şarkılardan biri bitti ve gitarlı adam daha önce hiç çalmadığı bir şey çalmaya başladı. Gayriresmi çalma listesine alışmıştım, çünkü her gece aynı şarkıları aynı sırayla çalıyordu. Ama bu şarkıyı daha önce çaldığını hiç duymamıştım. Aynı akorları tekrarlaması bana şarkıyı tam o sırada yaptığını düşündürdü. Buna tanık olduğuma seviniyordum, özellikle de sadece birkaç akordan sonra, şimdiden yeni favorim olduğu için. Tüm şarkıları orijinal gibi görünüyordu. Bunları bir yerlerde icra ediyor mu yoksa sadece eğlence için mi yazıyor merak ediyordum.

Sandalyede öne eğildim, kollarımı balkonun kenarına dayayıp onu izledim. Balkonu tam avlunun karşısındaydı, onu izlediğimde garip hissetmeyeceğim kadar uzak, ama Hunter etraftayken onu kesinlikle izlemeyeceğim kadar yakındı. Hunter'ın bu adamın yeteneğine bir parça tutku duymamdan hoşlanacağını sanmıyordum.

Ama bunu inkâr edemezdim. Bu adamın bu kadar tutkuyla çalışını izleyen herkes onun yeteneğine hayran kalırdı. Şarkı boyunca gözlerini kapalı tutması, her bir gitar teline, her vuruşa dikkatle odaklanması. En çok gitarı bacaklarının arasında dik tutup bağdaş kurarak oturmasını seviyordum. Gitarı göğsüne çekiyor, gözlerini kapatıyor, dik duran bir kontrbas gibi çalıyordu. Onu izlemek o kadar büyüleyiciydi ki bazen kendimi nefesimi tutarken buluyor, nefessiz kalana kadar bunu yaptığımın farkına bile varmıyordum.

Sevimli olması da işimi zorlaştırıyordu. En azından buradan sevimli görünüyordu. Asi, açık kahverengi saçları

onunla birlikte hareket ediyor, gitarına her baktığında alnına düşüyordu. Göz rengini veya yüz hatlarını ayırt edemeyeceğim kadar uzaktaydı, ama müziğine duyduğu tutkuyla birleştiğinde ayrıntıların önemi yoktu. Onda çekici gelen bir özgüven vardı. Etraflarındaki herkes ve her şeyle ilişiğini kesip tüm odaklarını müziklerine verebilen müzisyenleri her zaman takdir etmiştim. Dünyayla ilişiğimi kesip kendimi tamamen kaptırabilecek özgüvene sahip olmak hep istediğim bir şeydi, ama bu bende yoktu.

Bu adamda vardı. Kendinden emin ve yetenekliydi. Müzisyenlere her zaman bayılırdım, ama daha ziyade onlara dair fanteziler kurardım. Onlar farklı bir türdü. Nadiren iyi erkek arkadaş olabilen bir tür.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi bana baktı, sonra yüzünde yavaş yavaş bir sırıtma belirdi. Beni izlemeye devam ederken şarkıyı bir kez bile duraklatmadı. Göz teması beni utandırdı, kollarımı indirip defterimi kucağıma çekerek önüme baktım. Beni öyle dikkatle bakarken yakalamasından nefret ediyordum. Yanlış bir şey yaptığımdan değil; sadece onu izlediğimi bilmesi garip gelmişti. Tekrar baktım, hâlâ beni izliyordu, ama artık gülümsemiyordu. Bakışları kalbimin hızlanmasına neden oldu, bu yüzden başka yöne bakıp defterime odaklandım.

İtici olmanın yolu, Sydney.

"İşte benim kızım," diyen rahatlatıcı bir ses geldi arkamdan. Başımı arkaya yaslayıp bakışlarımı çevirerek Hunter'ın balkona çıkmasını izledim. Onu görünce şoke olduğumu saklamaya çalıştım, çünkü geleceğini hatırlamam gerektiğinden emindim.

Gitarist Çocuğun hâlâ beni izliyor olması ihtimaline karşılık, Hunter'ın merhaba öpücüğüne gerçekten karşılık vermeye özen gösterdim. böylece belki sapık bir takipçiden

ziyade balkonunda dinlenen biri gibi görünürdüm. Hunter koltuğumun arkasına yaslanıp beni baş aşağı öperken elimi boynunda gezdirdim.

"Öne kay," dedi Hunter, omuzlarıma bastırarak. İstediğini yapıp koltukta öne kaydım, bacağını koltuğun üzerinden aşırıp arkama yerleşti. Sırtımı göğsüne çekip kollarını bana doladı.

Gitarın sesi aniden durunca gözlerim bana ihanet etti, bir kez daha avluya baktım. Gitarist Çocuk dikkatle bize bakarak ayağa kalktı, evine girdi. İfadesi tuhaftı. Neredeyse kızgındı.

"Okul nasıl geçti?" diye sordu Hunter.

"Sözünü etmeyecek kadar sıkıcı. Senden n'aber? İş nasıldı?"

"İlginçti," diyerek boynumdaki saçlarımı yana çekti. Dudaklarını boynuma bastırdı, köprücük kemiğime kadar öptü.

"Bu kadar ilginç olan neydi?"

Bana daha sıkı sarıldı, çenesini omzuma dayadı, beni kendisiyle birlikte koltukta geriye çekti. "Öğle yemeğinde çok garip bir şey oldu," dedi. "Şu İtalyan restoranında iş arkadaşlarımdan biriyle birlikteydim. Verandada yemek yiyorduk, tam garsona tatlı olarak ne önerdiğini sormuştum ki bir polis arabası köşeyi döndü. Restoranın hemen önünde durdu, iki polis silahlarını çekerek arabadan fırladı. Bize bağırarak emirler verirken garsonumuz, "Lanet olsun," diye mırıldandı. Yavaş yavaş ellerini kaldırdı, polisler bariyeri aşıp verandaya atladı, adama doğru koşup, onu yere iterek ayaklarımızın dibinde kelepçelediler. Haklarını okuduktan sonra ayağa kaldırarak onu polis arabasına götürdüler. Garson dönüp bana baktı ve, "Tiramisu gerçekten çok güzel!" diye bağırdı. Sonra da adamı arabaya bindirip gittiler.

Başımı geriye eğip ona baktım. "Ciddi misin? Bu gerçekten oldu mu?"

Başını sallayarak güldü. "Yemin ederim, Syd. Çılgınca bir şeydi."

"Eee? Tiramisuyu denedin mi?"

"Lanet olsun, evet, denedik. Hayatımda yediğim en iyi tiramisuydu." Beni yanağımdan öpüp ileri itti. "Yemekten bahsetmişken, açlıktan ölüyorum." Ayağa kalkıp bana elini uzattı. "Bu akşam yemek yaptın mı?"

Elini tutup beni yukarı çekmesine izin verdim. "Biz az önce salata yedik, ama sana da hazırlayabilirim."

İçeri girdiğimizde Hunter kanepede Tori'nin yanına oturdu. Tori'nin kucağında açık bir ders kitabı vardı, aynı anda gönülsüzce hem ödeve hem de televizyona odaklanmıştı. Buzdolabından kapları çıkarıp Hunter'a salata hazırladım. Bu gecenin, geleceğini söylediği gecelerden biri olduğunu unuttuğum için kendimi biraz suçlu hissediyordum. Burada olacağını bildiğim zaman genellikle bir şeyler pişiririrdim.

Neredeyse iki yıldır çıkıyorduk. Onunla üniversite ikinci sınıftayken tanışmıştık, Hunter son sınıftaydı. Tori'yle ikisi yıllardır arkadaştı. Tori benim yurduma taşınıp ikimiz arkadaş olduktan sonra onunla tanışmamda ısrar etmişti. Anlaşacağımızı söylemişti ve haklıydı. Sadece iki kez çıktıktan sonra işi resmileştirmiştik, o günden bu yana her şey harika gitmişti.

Kuşkusuz inişlerimiz çıkışlarımız oluyordu, özellikle de Hunter bana bir saat uzaklıkta bir yere taşındığından beri. Geçen sömestr muhasebe firmasındaki işi kabul ettiğinde, onunla taşınmamı önermişti. Ona hayır dedim, böyle büyük bir adım atmadan önce lisans eğitimimi bitirmek istediğimi söyledim. Dürüst olmak gerekirse, sadece korkuyordum.

Onun yanına taşınma düşüncesi sanki kaderimi mühürlüyormuşum gibi fazla kesin görünüyordu. Bu adımı attığımızda bir sonraki adımın evlilik olduğunu, o zaman da asla yalnız yaşama şansına sahip olamayacağımı biliyordum. Her zaman bir ev arkadaşım olmuştu ve mali gücüm kendi evime yetene kadar Tori'yle aynı daireyi paylaşacaktım. Henüz Hunter'a söylememiştim, ama gerçekten bir yıl yalnız yaşamak istiyordum. Evlenmeden önce bunu yapacağıma kendime söz vermiştim. Yirmi ikiyi bitirmeme bile daha birkaç haftam vardı, bu yüzden pek acelem olduğu söylenemezdi.

Hunter'ın yemeğini oturma odasına götürdüm.

"Bunu neden izliyorsun?" dedi Tori'ye. "Bu kadınların tek yaptığı birbirleri hakkında kötü konuşup saygısızca davranmak."

"İşte tam da bu yüzden izliyorum," dedi Tori, gözlerini televizyondan ayırmadan.

Hunter bana göz kırpıp yemeğini aldı, sonra da ayaklarını sehpaya uzattı. "Teşekkürler, bebeğim." Televizyona dönüp yemeye başladı. "Bana bir bira getirebilir misin?"

Başımı sallayıp mutfağa geri döndüm. Buzdolabının kapısını açıp Hunter'ın her zaman ekstra birasını sakladığı rafa baktım. "Onun" rafına bakarken, muhtemelen böyle başladığını düşündüm. İlk olarak, buzdolabında bir rafı vardı. Sonra banyoda bir diş fırçası, şifonyerimde bir çekmecesi olacak ve sonunda eşyaları o kadar benimkine karışacaktı ki tek başıma olmam imkânsızlaşacaktı.

Ellerimi kollarımda gezdirip, ani başlayan huzursuzluk hissini ovalayarak uzaklaştırdım. Gözümün önünde âdeta gelecekten bir sahne canlanmıştı. Gördüklerimin hoşuma gittiğinden pek emin değildim.

Buna hazır mıydım?

Bu adamın her akşam işten eve geldiğinde önüne yemek koyduğum adam olmasına hazır mıydım?

Onunla bu rahat hayatta yer almaya hazır mıydım? Bütün gün ders verdiğim, onun insanların vergi işlerini hallettiği, sonra eve gelip yemek pişirdiğim ve Hunter ayaklarını dikip bana bebeğim dediği sırada ona "bira getirdiğim", ertesi gün yorgun olmamak için saat dokuzda yatağımıza gidip seviştiğimiz, sabah giyinip işe gittiğimiz ve her şeyi tekrar tekrar yaptığımız bir hayata?

"Beni duyuyor musun, Sydney," dedi Hunter. Parmaklarını iki kez şıklattığını duydum. "Bira? Lütfen bebeğim?"

Çabucak birasını götürüp ona verdim, sonra doğruca banyoma gittim. Suyu açtım, ama duşa girmedim. Bunun yerine kapıyı kilitleyip yere çöktüm.

İyi bir ilişkimiz vardı. Bana iyi davranıyordu ve beni sevdiğini biliyordum. Onunla ne zaman bir gelecek düşünsem, bu düşüncenin neden hiç heyecan vermediğini anlamıyordum.

Ridge

Maggie eğilip alnımdan öptü. "Gitmem gerek."

Sırt üstü yatıyordum, başım ve omuzlarım kısmen yatak başlığıma dayalıydı. Maggie ata biner gibi kucağıma oturup üzgün üzgün bana baktı. Artık bu kadar uzak yaşamamızdan nefret ediyordum ama bu durum birlikte geçirdiğimiz zamanı çok daha anlamlı kılıyordu. Susması için ellerini tuttum, bu kadar erken gitmemeye ikna etmeyi umarak onu kendime çektim.

Gülerek başını iki yana salladı. Beni öptü, ama sadece birkaç saniyeliğine, sonra tekrar uzaklaştı. Kayarak kucağımdan indi, ama ileri atılıp onu yatağa sabitleyerek fazla uzaklaşmasına izin vermedim. Göğsünü işaret ettim.

"Sen," –eğilip burnunun ucunu öptüm– "bir gece daha kalmalısın."

"Kalamam. Dersim var."

Bileklerinden tutup kollarını başının üstüne sabitledim, dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bir gece daha kalmayacağını biliyordum. Hareket edemeyecek kadar hasta olmadıkça, hayatında bir gün bile ders kaçırmamıştı. Keşke şu anda kendini biraz hasta hissetseydi de benimle yatakta kalmasını sağlayabilseydim.

Ellerimi yavaşça bileklerinden yukarı, kollarına kaydırıp yüzünü ellerimin arasına aldım. Onu son bir kez öpüp istemeye istemeye uzaklaştım. "Git. Ve dikkatli ol. Eve vardığında bana haber ver."

Başını sallayıp yataktan kalktı. Üzerimden uzanıp bluzunu aldı, başından geçirdi. Odada dolanıp üstünden çıkardığım kıyafetlerini aceleyle toplarken onu izledim.

Çoğu çift beş yıl çıktıktan sonra, şimdiye kadar birlikte yaşıyor olurdu. Ancak, çoğu kişinin diğer yarısı Maggie

değildi. O kadar bağımsızdı ki neredeyse ürkütücüydü. Ama hayatının nasıl geçtiği düşünüldüğünde bu durum anlaşılabilirdi. Onunla tanıştığımdan beri büyükbabasına bakıyordu. Ondan önce, gençlik yıllarının çoğunu Maggie on altı yaşındayken ölen büyükannesine bakan büyükbabasına yardım ederek geçirmişti. Artık büyükbabası huzurevinde olduğu için okulu bitirirken tek başına yaşama şansı olmuştu ve onu burada yanımda ne kadar istesem de bu stajın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Bu yüzden gelecek yıl, ben burada Austin'deyken onun San Antonio'da olmasını kabullenecektim. Eğer Austin'den San Antonio'ya taşınırsam adam değildim.

Yani Maggie istemedikçe.

"Kardeşine iyi şanslar dilediğimi söyle." Yatak odamın kapısında duruyordu, gitmeye hazırdı. "Ve kendini hırpalamayı bırakmalısın, Ridge. Müzisyenlerin tutuklukları olur, tıpkı yazarlar gibi. İlham perini yeniden bulacaksın. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Gülümsedi, geri geri yatak odamdan çıktı. Yazarların tıkanması konusunda pozitif olmaya çalıştığını bilerek inledim, ama bu konuda strese girmekten kendimi alamıyordum. Bu şarkılar üzerinde Brennan'ın mı çok fazla etkisi vardı, yoksa ben tamamen tükendiğim için mi bilmiyorum, ama sözcükler aklıma gelmiyordu. Emin olduğum şuydu ki şarkı sözleri olmadan şarkı hazırlamanın gerçek müzikal yönü hakkında iyi hissetmek zordu.

Telefonum titreşti. Brennan'dan gelen mesaj tıkanıp kaldığım için kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu.

Brennan: Haftalar oldu. Lütfen bana elinde bir şeyler olduğunu söyle.

Ben: Üzerinde çalışıyorum. Turne nasıl gidiyor?

Brennan: İyi, ama Warren'ın bir sonraki aşamada bu kadar konser ayarlamasına izin vermememi hatırlat.

Ben: Konserler oralarda adının duyulmasını sağlıyor.

Brennan: BİZİM adımızın. Sana bir daha bunun yarısı değilmişsin gibi davranmayı bırak demeyeceğim.

Ben: Bu lanet tıkanmayı aşamazsam yarısı olmayacağım.

Brennan: Belki daha fazla dışarı çıkmalısın. Hayatında biraz gereksiz heyecanlara yol aç. Sanat uğruna Maggie'den ayrıl. Anlayacaktır. Gönül yarası lirik ilhama yardımcı olur. Hiç folk müziği dinlemiyor musun?

Ben: İyi fikir. Bunu önerdiğini Maggie'ye söyleyeceğim.

Brennan: Söylediğim veya yaptığım hiçbir şey Maggie'nin benden nefret etmesine neden olamaz. Onu benim için öp ve yazmaya başla. Kariyerlerimiz sana bağlı.

Ben: Hergele.

Brennan: Ah! Bu mesajında gördüğüm şey öfke mi? Bunu kullan. Git küçük kardeşinden ne kadar nefret ettiğine dair kızgın bir şarkı yaz, sonra da bana gönder. ;)

Ben: Evet. Sana pılını pırtını toplayıp eski yatak odandan çıktıktan sonra göndereceğim. Önümüzdeki ay Bridgette'in kız kardeşi taşınabilir.

Brennan: Brandi'yle hiç tanıştınız mı?

Ben: Hayır. İster miyim?

Brennan: Sadece iki Bridgette'le yaşamak istiyorsan.

Ben: Oh, kahretsin.

Brennan: Aynen. Daha sonra konuşuruz.

Brennan'la mesajlaşmayı kapatıp Warren'a mesajı attım.

Ben: Ev arkadaşı arayışına girmekte fayda var. Brennan, Brandi'ye hayır diyor. İkiniz çok iyi anlaştığınıza göre Bridgette'e haber vermeyi sana bırakıyorum.

Warren: Tamam, adi herif.

Gülüp yataktan atladım, gitarımla balkona çıktım. Saat neredeyse sekiz olmuştu, onun balkonunda olacağını biliyordum. Davranışlarımın ona ne kadar tuhaf görüneceğini bilmiyordum ama tek yapabileceğim denemekti. Kaybedecek bir şeyim yoktu.

2

Sydney

Düşünmeden ayaklarımı yere vuruyor, kendi uydurduğum sözlerle onun müziğine eşlik ediyordum ki şarkının orta yerinde çalmayı kesti. Şarkıyı ortasında hiç kesmezdi, bu yüzden doğal olarak ondan tarafa baktım. Öne eğilmiş dosdoğru bana bakıyordu. Bekle der gibi işaret parmağını kaldırdı, gitarını yanına koydu ve dairesinden içeri koşturdu.

Ne yapıyordu bu böyle?

Aman Tanrım, beni fark etmesi neden beni bu kadar geriyordu?

Elinde kâğıt kalemle tekrar dışarı çıktı.

Yazıyordu. Ne yazıyordu bu adam böyle?

İki sayfa kağıdı yukarı kaldırdı, yazdıklarını daha iyi görmek için gözlerimi kısarak baktım.

Bir telefon numarası.

Aman Tanrım. Kendi telefon numarası mıydı?

Ben birkaç saniye hareket etmeyince kâğıtları salladı, işaret etti, sonra beni işaret etti.

Adam deliydi. Onu arayacak değildim. Arayamazdım. Hunter'a bunu yapamazdım.

Adam başını iki yana salladı, sonra temiz bir kâğıt alıp başka bir şeyler yazarak kâğıdı yukarı kaldırdı.

Bana mesaj at.

Ben hâlâ hareket etmeyince kâğıdı ters çevirip yeniden yazdı.

Bende bir?..

Bir soruydu. Bir mesaj. Gayet zararsız görünüyordu. Telefon numarasının yazılı olduğu kâğıdı tekrar kaldırınca telefonumu çıkarıp onun telefon numarasını tuşladım. Birkaç saniye ekrana baktım, mesajda ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum, bu yüzden şöyle devam ettim:

Ben: Bana ne soruyorsun?

Telefonuna baktı, mesajımı aldığında gülümsediğini gördüm. Kâğıdı indirdi, sandalyesine yaslanarak bir şeyler yazdı. Telefonum titreşince bir an tereddüt ettikten sonra baktım.

O: Duşta şarkı söyler misin?

Başımı iki yana salladım, ilk kuşkum doğrulanıyordu. Adam bir çapkındı. Elbette öyleydi, o bir müzisyendi.

Ben: Bu nasıl bir soru bilmiyorum ama bu flört etme girişiminse benim bir erkek arkadaşım var. Vaktini boşa harcama.

Gönder'e basıp mesajı okumasını izledim. Güldü ve bu beni rahatsız etti.

Daha ziyade tebessümü çok... güler yüzlü olduğu için. Yoksa bu bir ifade miydi? Başka nasıl tanımlayacağımı bilemiyordum. Sanki ağzıyla birlikte bütün yüzü gülümsüyordu. Bu gülümsemenin yakından nasıl göründüğünü merak ettim.

O: İnan bana, bir erkek arkadaşın olduğunu biliyorum ve ben kesinlikle böyle flört etmem. Sadece duşta şarkı söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyorum. Duşta şarkı söyleyenleri düşündüm de, bir sonraki sorumu sormak isteyip istemediğime karar vermek için bu sorunun cevabını bilmem gerekiyor.

Hızlı yazmasına hayran kalarak uzun mesajı okudum. Hızlı mesajlaşma söz konusu olduğunda genellikle erkekler kızlar kadar yetenekli değildi, ancak o neredeyse anında cevaplıyordu.

Ben: Evet, duşta şarkı söylerim. Sen de duşta şarkı söyler misin?

O: Hayır, söylemem.

Ben: Madem duşta şarkı söylemiyorsun, duşta şarkı söyleyen insanlar nasıl bu kadar aklına geliyor?

O: Belki de duşta şarkı söylemediğim için söyleyenler çok aklıma geliyordur.

Bu konuşma bir yere varmayacaktı.

Ben: Benden bu hayati bilgiyi almaya neden gerek duydun?

Bacaklarını uzattı, ayaklarını balkonun kenarına dayadı, birkaç saniye bana baktıktan sonra dikkatini tekrar telefonuna yöneltti.

O: Henüz şarkı sözlerini eklemediğim hâlde müziğimle nasıl şarkı söylediğini bilmek istiyorum.

Utançtan anında yanaklarım kızardı. Yakalanmıştım.

Önce mesajına, sonra ona baktım. Beni izliyordu, ifadesizdi.

Burada otururken beni görebileceğini neden düşünmemiştim ki? Müziğine eşlik ettiğimi fark edeceğini hiç düşünmemiştim. Dün geceye kadar beni fark ettiğini bile düşünmemiştim. Başta onunla hiç göz teması kurmamış olmayı dileyerek içimi çektim. Bundan neden utandığımı bilmiyordum ama utanıyordum. Sanki bir şekilde onun mahremiyetini ihlal etmişim gibi gelmişti ve bundan nefret ediyordum.

Ben: Sözlü şarkıları tercih ediyorum ve şarkılarının sözlerini merak etmekten yoruldum, bu yüzden sanırım kendimden birkaç tane uydurdum.

Mesajı okudu, sonra bulaşıcı gülümsemesinden hiç iz olmaksızın bana baktı. Ciddi bakışlarından hoşlanmamıştım. İçimde uyandırdıkları hoşuma gitmiyordu. Güler yüzünün içimde uyandırdıklarından da hoşlanmıyordum. Keşke yalın, çekici olmayan, duygusuz bir ifadesi olsaydı, ama bunu yapabileceğinden emin değildim.

O: Sözleri bana gönderir misin?

Of, Aman Tanrım, hayır.

Ben: Hayır, olmaz.

O: Lütfen?

Ben: Hayır.

O: Çok lütfen?

Ben: Hayır, teşekkür ederim.

O: Adın ne?

Ben: Sydney. Seninki?

O: Ridge.

Ridge. Bu ona uyuyordu. Müzikal-sanatçı-karamsar tip.

Ben: Ridge, üzgünüm ama kimsenin duymak isteyeceği sözler yazmıyorum. Kendi şarkılarının sözlerini sen yazmıyor musun?

Mesaj yazmaya başlamıştı, bu gerçekten uzun bir mesajdı. Yazarken parmakları telefonun üzerinde hızla hareket ediyordu. Korkarım ondan bir roman almak üzereydim. Başını kaldırıp bana bakarken telefonum titreşti.

Ridge: Sanırım kötü bir yazar blokajı yaşadığım söylenebilir. Bu yüzden, gerçekten, gerçekten, ben çalarken söylediğin sözleri bana göndermeni isterdim. Aptalca olduklarını düşünsen bile onları okumak istiyorum. Burada pratik yaptığım zamanlar dışında hiç çalmamış olmama rağmen, her nasılsa çaldığım her şarkıyı biliyorsun.

Bütün şarkılarını bildiğimi nereden biliyordu? İlk düşündüğümden çok daha uzun süredir beni izlediğini anlayınca kızardığımı hissederek elimi yanağıma götürdüm. Yemin ederim, bu dünyadaki en sezgi yoksunu insan ben olmalıydım. Ona baktım, başka bir mesajla devam ediyordu, bu yüzden tekrar telefonuma bakarak bekledim.

Ridge: Bunu tüm vücudunun gitara tepki vermesinden anlayabiliyorum. Ayaklarını yere vuruyorsun, başını oynatıyorsun. Hatta arada bir fark edip etmeyeceğini görmek için şarkıyı yavaşlatarak seni test etmeye çalıştım, her seferinde fark ediyorsun. Bir değişiklik yaptığımda vücudun tepki vermeyi kesiyor. Yani sadece seni izleyerek, müzik kulağın olduğunu söyleyebilirim. Ve duşta şarkı söylediğine göre, muhtemelen iyi bir şarkıcısındır da. Bu da demek oluyor ki şarkı sözü yazma yeteneğin olma ihtimali var. Sydney, şarkı sözlerinin ne olduğunu bilmek istiyorum.

Ben okumaya devam ederken başka bir mesaj geldi.

Ridge: Lütfen. Çaresizim.

Derin bir nefes aldım, bu konuşmanın başlamamış olmasını her şeyden çok isterdim. Beni izlediğini bile hiç fark etmezken tüm bu sonuçlara nasıl varabildiğini bilemiyordum. Bir bakıma, onu izlediğimi görmesinden duyduğum utancı hafifletiyordu. Ama şimdi uydurduğum şarkı sözlerini öğrenmek istediği için tamamen farklı bir nedenle utanıyordum. Şarkı söylüyordum ama profesyonel bir şey yapacak kadar iyi değildim. Benim tutkum çoğunlukla müziğin kendisineydi, icra etmeye değil. Şarkı sözü yazmayı ne kadar sevsem de yazdığım hiçbir şeyi paylaşmamıştım. Bu benim için fazlasıyla özel bir şeydi. Neredeyse bana kaba, çapkın bir mesaj göndermesini tercih ederdim.

Telefonum tekrar titreşince yerimden sıçradım.

Ridge: Tamam, bir anlaşma yapacağız. Bir şarkımı seç ve bana sadece o şarkının sözlerini gönder. O zaman seni rahat bırakacağım. Özellikle de aptalcaysa.

Güldüm. Ve sindim. Pes etmeyecekti. Telefon numaramı değiştirmek zorunda kalacaktım.

Ridge: Artık telefon numaranı biliyorum, Sydney. Bana en az bir şarkının sözlerini gönderene kadar pes etmeyeceğim.

Tanrım. Vazgeçmiyordu.

Ridge: Ayrıca nerede yaşadığını da biliyorum. Kapında dizlerimin üzerinde yalvarmaktan uzak değilim.

Off!

Ben: Tamam. Ürpertici tehditlere son ver. Tek şarkı. Ama önce sen çalarken sözlerini yazmam gerekecek çünkü daha önce hiç yazmamıştım.

Ridge: Anlaştık. Hangi şarkı? Hemen çalayım.

Ben: Hangi şarkı olduğunu nasıl söyleyeyim, Ridge? Hiçbirinin adını bilmiyorum ki.

Ridge: Evet, ben de öyle. Çalmamı istediğin parçaya geldiğimde elini kaldır.

Telefonunu bırakıp gitarını aldı, şarkılardan birini çalmaya başladı. Ama çalmasını istediğim parça değildi, bu yüzden başımı iki yana salladım. Başka bir şarkıya geçti, favorilerimden birinin tanıdık notaları kulaklarıma ulaşana kadar kafamı iki yana sallamaya devam ettim. Elimi kaldırınca sırıttı, sonra şarkıyı baştan çalmaya başladı. Defterimi önüme çekip kalemimi aldım, bu şarkının sözlerini yazmaya başladım.

Sözlerin tamamını yazana kadar şarkıyı üç kez çalması gerekti. Hava neredeyse kararmıştı, görmekte zorlanıyordum, bu yüzden telefonumu aldım.

Ben: Okunamayacak kadar karanlık. İçeri girip sana mesaj atacağım ama bir daha benden bunu istemeyeceğine söz vermelisin.

Telefonundan gelen ışık, gülümsemesini aydınlatıyordu, bana başını salladı, sonra gitarını alıp evine girdi.

Odama gidip yatağa oturdum, fikrimi değiştirmek için çok mu geçti acaba? Sanki bütün bu konuşmalar saat sekizde balkonda geçirdiğim zamanı mahvetmiş gibi geliyordu. Bir daha dışarı çıkıp onu dinleyemezdim. Orada olduğumu bilmediğini sandığım zamanlar daha fazla hoşuma gidiyordu. Kendi kişisel konserimle kendi kişisel alanımda gibiydim. Artık dinlemekten zevk alamayacak kadar onun farkında olacaktım ve bunu mahvettiği için ona çok kızıyordum.

Üzüntüyle ona şarkı sözlerimi yazdım, telefonumu sessize alıp yatağımın üzerine bıraktım, oturma odasına geçip olanları unutmaya çalıştım.

Ridge

Vay be. Kız çok iyiydi. Gerçekten çok iyiydi. Brennan buna bayılacaktı. Eğer bu sözleri kullanmayı kabul ederse, bir sözleşme imzalamamız ve kıza bir şeyler ödememiz gerekeceğini biliyordum. Ama buna değerdi, özellikle de sözlerinin geri kalanı bunlar kadar iyiyse.

Ama asıl mesele, yardım etmeye istekli olacak mıydı? Belli ki kendi yeteneğine pek güvenmiyordu, ama bu endişelerimin en önemsiziydi. En büyük endişem; bana daha fazla şarkı sözü göndermesi için onu nasıl ikna edeceğimdi. Ya da onu benimle birlikte yazmaya nasıl ikna edeceğim. Erkek arkadaşının bunu kabul edeceğinden şüpheliydim. Adam şimdiye kadar gördüğüm en büyük pislik olmalıydı. O adamın küstahlığına inanamıyordum, özellikle dün gece onu izledikten sonra. Balkona çıkıp Sydney'yi öpmüş, dünyanın en ilgili erkek arkadaşı gibi koltukta ona sarılmıştı. Sonra, kız arkasını döndüğü anda, diğer hatunla birlikte balkona çıkmıştı. Sydney duşta olmalıydı, çünkü ikisi sanki saat kurulmuş gibi hemen dışarı fırlamışlar, hatun bacaklarını onun beline dolamıştı, ben daha gözümü bile kırpacak vakit bulamadan dudakları adamın dudaklarındaydı. Ve bu ilk kez olan bir şey değildi. Bunu o kadar çok görmüştüm ki sayısını unutmuştum.

Sydney'ye çıktığı adamın ev arkadaşıyla yattığını söylemek bana düşmezdi. Özellikle de ona mesaj yoluyla söyleyemezdim. Ama Maggie beni aldatıyor olsaydı, kesinlikle bilmek isterdim. Sydney'yi böyle bir şey söyleyecek kadar tanımıyordum. Genelde, haberi veren, tüm suçu üstlenen kişi oluyordu. Özellikle de aldatılan kişi buna inanmak istemezse. Ona isimsiz bir not gönderebilirdim, ama o şerefsiz erkek arkadaşı muhtemelen dil dökerek bu işten sıyrılırdı.

Şimdilik hiçbir şey yapmayacaktım. Benim üstüme vazife değildi ve onu daha iyi tanıyana kadar bana güvenebileceği bir konumda değildim. Cebimde telefonum titreşti, Sydney'nin bana daha fazla şarkı sözü göndermeye karar verdiğini umarak çıkarıp baktım ama mesaj Maggie'dendi.

Maggie: Eve varmak üzereyim. İki hafta sonra görüşürüz.

Ben: Bana eve yaklaşınca mesaj at demedim. Eve geldiğinde mesaj at dedim. Şimdi araba kullanırken mesaj atmayı bırak.

Maggie: Tamam.

Ben: Sus!

Maggie: Tamam!

Telefonu yatağa atıp ona mesaj atmayı reddettim. Eve varana kadar ona tekrar mesaj atması için sebep vermeyecektim. Mutfağa gidip bir bira aldım, sonra kanepede kendinden geçmiş bir Warren'ın yanına oturdum. Uzaktan kumandayı alıp ne izlediğini görmek için bilgi düğmesine bastım.

Porno.

Figürler. Adam çıplaklık olmayan hiçbir şeyi izleyemiyordu. Kanalı değiştirmeye yeltendim, ama kumandayı elimden kaptı. "Bu benim gecem."

Televizyonu paylaşmamıza Warren mı yoksa Bridgette mi karar verdi bilmiyordum ama bu şimdiye kadarki en kötü fikirdi. Özellikle de teknik olarak burası benim evim olmasına rağmen hangi gecenin benim olduğundan hâlâ emin olmadığım için. Birinden biri üç ayda bir kira öder-

se şanslıydım. Bunu sineye çekiyordum, çünkü Warren liseden beri en iyi arkadaşımdı ve Bridgette... eh, onunla konuşmak istemeyecek kadar basit biriydi. Brennan altı ay önce taşınmasına izin verdiğinden beri bundan kaçınıyordum. İşim ve Brennan'ın bana verdiği pay sayesinde şu anda para konusunda endişelenmeme gerek yoktu, bu yüzden işi oluruna bırakıyordum. Brennan'ın Bridgette'le nasıl tanıştığını ya da nasıl bir ilişki içinde olduklarını hâlâ bilmiyordum ama ilişkileri cinsel olmasa da, belli ki onu önemsemişti. Nasıl ya da neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, çünkü kızın Hooters üniformasıyla nasıl göründüğünden başka gözle görülür bir özelliği yoktu.

Ve tabii ki bu düşünce aklımdan geçtiği anda, Maggie'nin Bridgette'in yanımıza taşındığını öğrendiğinde söylediği sözler de aklıma gelmişti.

"Taşınıp taşınmaması umurumda değil. Olabilecek en kötü şey beni aldatman olurdu. O zaman senden ayrılmak zorunda kalırım, sonra kalbin paramparça olur ve ikimiz de ömür boyu mutsuz oluruz, sen o kadar bunalıma girersin ki bir daha asla ayağa kalkamazsın. Bu yüzden aldatacak olursan, bunun şimdiye kadar yaptığın en iyi seks olmasını sağla, çünkü aynı zamanda yaptığın son seks olacak."

Onu aldatırım diye endişelenmesine gerek yoktu, ama çizdiği senaryo, Bridgette'e üniformasıyla bile bakmamamı sağlamaya yetmişti.

Düşüncelerim nasıl bu kadar ileri gitmişti ki?

İşte bu yüzden yazar blokajı yaşıyordum; son zamanlarda önemli hiçbir şeye odaklanamıyor gibiydim. Sydney'nin gönderdiği sözleri kâğıda aktarmak için odama geri döndüm, müzikle nasıl bağdaştıracağımı düşünmeye başladım. Sözler hakkında ne düşündüğümü söylemek için Sydney'ye mesaj atmak istiyordum ama yapmadım. Onu biraz daha

muallakta bırakmalıydım. Birine kendinden bir parça göndermenin ve sonra arkana yaslanıp değerlendirilmesini beklemenin ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyordum. Eğer onu yeterince bekletirsem, belki ona ne kadar parlak olduğunu söylediğimde bana daha fazlasını göndermek isterdi.

Bu biraz acımasız olabilirdi, ama ona ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordu. Artık ilham perimi bulduğumdan oldukça emindim, ellerimden kayıp gitmeyeceği şekilde davranmam gerekiyordu.

3

Sydney

Sözleri hiç beğenmediyse bile, en azından bir teşekkür gönderebilirdi. Bunun beni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordum, ama etmişti. Özellikle de en başta ona göndermeyi hiç istemediğim için. Beni övmesini beklemiyordum, ama sözler için resmen yalvarıp sonra da göz ardı etmesi rahatsız etmişti.

Ve neredeyse bir haftadır her zamanki saatinde dışarı çıkmamıştı. Ona bu konuda birçok kez mesaj atmak istedim, ama atarsam şarkı sözleri hakkındaki düşüncelerini umursuyormuşum gibi görünecekti. Umursamak istemiyordum. Ama bu kadar hayal kırıklığına uğradığıma göre umursadığımı söyleyebilirdim. Şarkı sözlerimi beğenmesini istemek hiç hoşuma gitmiyordu. Ama bir şarkıda payımın olduğunu düşünmek biraz heyecan vericiydi.

"Yemek birazdan burada olur. Giysileri kurutma makinesinden çıkarayım," dedi Tori. Ön kapıyı açtı, dışarıdan gitarın tanıdık sesini duyunca kanepede dikildim. Kapıyı arkasından kapattı ve ne kadar göz ardı etmek istesem de odama koşturdum, elimde kitaplarla sessizce balkona çıktım. Koltuğuma yeterince gömülürsem, orada olduğumu fark etmeyebilirdi.

Ama dışarı çıktığımda doğruca benim balkonuma bakıyordu. Koltuğuma oturduğumda gülümseyerek ya da başını sallayarak beni gördüğünü belli etmedi. Çalmaya

devam edince geçen haftaki konuşmamız hiç yaşanmamış gibi davranıp davranmayacağını merak ettim. Bir bakıma öyle olmasını umuyordum çünkü hiç olmamış gibi davranmak istiyordum.

Tanıdık şarkıları çalıyordu ve şarkı sözlerimi aptalca bulmasından duyduğum utançtan kurtulmam uzun sürmedi. Onu uyarmaya çalışmıştım.

O çalarken ödevimi bitirdim, kitaplarımı kapatıp arkama yaslandım, gözlerimi kapattım. Bir an sessiz kaldıktan sonra ona sözlerini gönderdiğim şarkıyı çalmaya başladı. Şarkının ortasında gitar birkaç saniye durakladı ama gözlerimi açmadım. Çalmaya devam ederken gelen bir mesajla telefonum titreşti.

Ridge: Şarkı söylemiyorsun.

Ona göz attım, sırıtarak bana bakıyordu. Gözlerini tekrar gitarına çevirdi, ellerine bakarak şarkıyı bitirdi. Sonra telefonunu alıp başka bir mesaj attı.

Ridge: Şarkı sözleri hakkında ne düşündüğümü öğrenmek ister misin?

Ben: Hayır, ne düşündüğünü bildiğimden gayet eminim. Sözleri sana göndereli bir hafta oldu. Endişeye gerek yok. Aptalca olduklarını sana söylemiştim.

Ridge: Evet, sessizlik için üzgünüm. Birkaç günlüğüne şehirden ayrılmak zorunda kaldım. Ailevi bir acil durum.

Doğru söyleyip söylemediğini bilmiyordum ama şehir dışında olduğunu söylemesi balkonuna benim yüzümden çıkmadığına dair korkumu hafifletmişti.

Ben: Her şey yolunda mı?

Ridge: Evet.

Ben: İyi.

Ridge: Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, Sydney. Hazır mısın?

Ben: Oh, Tanrım. Hayır. Telefonumu kapatıyorum.

Ridge: Nerede yaşadığını biliyorum.

Ben: Pekâlâ.

Ridge: İnanılmazsın. O şarkı sözleri. Şarkı için ne kadar mükemmel olduklarını sana tarif bile edemem. Bunlar senden nasıl çıkıyor? Ve neden içinden çıkmasına İZİN vermen gerektiğini göremiyorsun? İçinde tutma. Alçakgönüllülüğünle dünyaya büyük bir kötülük yapıyorsun. Biliyorum, senden daha fazlasını istememeyi kabul ettim, ama bu senden böyle bir şey almayı beklemediğim içindi. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ver bana, ver bana, ver bana.

Derin bir oh çektim. Şu ana kadar görüşünün ne kadar önemli olduğunu tam olarak anlamamıştım. Henüz başımı kaldırıp ona bakamamıştım. Mesajını okumak için gerekenden çok daha uzun süre telefonuma bakmaya devam ettim. Onun mesajına cevap bile vermedim, çünkü hâlâ iltifatın tadını çıkarıyordum. Beğendiğini söyleseydi, fikrini gönül rahatlığıyla kabullenir, yoluma devam ederdim. Ama az önce yazdığı sözler, üst üste yığılmış merdivenlere benziyordu, her iltifat, dünyanın tepesine ulaşana kadar her basamaktan koşarak çıkmam gibiydi.

Vay canına. Sanırım bu tek mesaj ona bir şarkı daha göndermem için bana yeterince güven vermişti. Bunu asla tahmin edemezdim. Heyecanlanacağım hiç aklıma gelmemişti.

"Yemekler burada," dedi Tori. "Dışarıda yemek ister misin?"

Bakışlarımı telefondan ayırıp ona baktım. "Ah. Evet. Tabii ki."

Tori yemeği balkona getirdi. "O adama daha önce hiç doğru dürüst bakmamıştım, ama *kahretsin*," dedi gitarını çalan Ridge'e dikkatle bakarak. "Gerçekten çok seksi, üstelik ben sarışınlardan *hoşlanmam* bile."

"Saçları sarı değil. Kahverengi."

"Hayır, sarı," dedi Tori. "Ama koyu sarı, bana böyle de uyar sanırım. Hatta belki kahverengi de. Dağınık saçları severim, hem bu vücut, saçının siyah olmamasını telafi ediyor." Tori bir içki alıp gözünü Ridge'den ayırmadan arkasına yaslandı. "Belki de çok seçici davranıyorum. Saçının rengiyle neden ilgileniyorum ki? Nasılsa ellerimi arasına soktuğumda karanlık olacak."

Başımı iki yana salladım. "Adam gerçekten yetenekli," dedim. Mesajına hâlâ cevap vermemiştim, onun da cevap beklermiş gibi bir hâli yoktu. Ellerine bakarak çalıyor, bizimle hiç ilgilenmiyordu.

"Bekâr olup olmadığını merak ediyorum," dedi Tori. "Başka ne gibi yetenekleri olduğunu görmek isterdim."

Bekâr olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama Tori'nin onu bu şekilde düşünmesi midemi bulandırmıştı. Tori inanılmaz sevimliydi ve gerçekten isterse başka yetenekleri olup olmadığını öğrenebileceğini biliyordum. Erkekler bakımından istediğini elde etmeye yatkındı. Şimdiye dek hiç aldırış etmemiştim.

"Bir müzisyenle birlikte olmak istemezsin," dedim sanki ona tavsiye vermemi sağlayacak bir deneyimim varmış gibi. "Ayrıca, Ridge'in bir kız arkadaşı olduğundan oldukça eminim. Birkaç hafta önce balkonda yanında bir kız gördüm." Aslında bu yalan değildi. Bir kez birisini görmüştüm.

Tori bana baktı. "Adamın adını biliyor musun? Nereden biliyorsun adını?"

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim. Çünkü doğrusu büyütülecek bir şey değildi. "Geçen hafta şarkı sözleri konusunda yardıma ihtiyacı vardı, ben de ona mesaj attım."

Tori koltuğunda doğruldu. "Telefon numarasını biliyor musun?"

Sesindeki suçlayıcı ton hiç hoşuma gitmemişti, birden savunmaya geçtim. "Sakin ol, Tori. Onu tanımıyorum bile. Tek yaptığım ona birkaç şarkı sözü yazmaktı."

Tori güldü. "Yargılamıyorum, Syd," dedi savunurcasına ellerini kaldırarak. "Hunter'ı ne kadar sevdiğin umurumda değil, eğer bir fırsatın olup da," –elini Ridge'e doğru salladı– "bundan *faydalanmasaydın* çıldırırdım."

Gözlerimi devirdim. "Hunter'a bunu asla yapmayacağımı biliyorsun."

Tori içini çekip arkasına yaslandı. "Evet. Biliyorum."

Şarkıyı bitirdiğinde ikimiz de Ridge'e baktık. Telefonunu alıp bir şeyler yazdı, sonra telefonum titreşirken gitarını alıp başka bir şarkı çalmaya başladı.

Tori telefonuma uzandı, ama önce ben alıp onun ulaşamayacağı bir yerde tuttum. "Ondan geliyor, değil mi?" dedi. Mesajı okudum.

Ridge: Barbie gittiğinde daha fazlasını istiyorum.

Tırsmıştım, çünkü Tori'nin bu metni okumasına izin veremezdim. Bir kere Tori'ye hakaret etmişti. Ayrıca, Tori mesajın ikinci kısmını okuyacak olursa tamamen farklı bir anlam çıkaracaktı. Sil tuşuna bastım, telefonumu elimden kaparsa diye güç düğmesine basarak kilitledim.

"Flört ediyorsun," dedi Tori dalga geçerek. Tabağını alıp kalktı. "Seksi mesajlaşmalarda iyi eğlenceler."

Off. Hunter'a bunu yapacağımı düşünmesinden nefret ediyordum. Gene de onu düzeltmekle daha sonra ilgilenecektim. Bu arada defterimi çıkarıp o sırada çaldığı şarkıya yazdığım sözlerin olduğu sayfayı buldum. Sözleri mesaja aktarıp gönder tuşuna bastım ve alelacele içeri girdim.

"Çok güzeldi," dedim tabağımı lavaboya koyarken. "Burası Austin'deki en sevdiğim İtalyan restoranı olabilir." Kanepeye gidip kendimi Tori'nin yanına bıraktım, Hunter'ı aldattığımı düşünmesi konusunda rahat görünmeye çalışıyordum. Bu konuda ne kadar savunmacı olursam, inkâr etmeye çalıştığımda bana inanma ihtimali o kadar az olacaktı.

"Aman Tanrım, bu bana ne hatırlattı," dedi Tori. "Birkaç hafta önce bu İtalyan restoranında çok komik bir şey oldu. Öğle yemeği yiyorduk... annemle verandadaydık. Garsonumuz bize tatlıdan bahsediyordu ki birden bangır bangır sirenleri çalan bir polis arabası köşeyi döndü..."

Nefesimi tuttum, hikâyesinin geri kalanını duymaktan korkuyordum.

Neler oluyordu ya? Hunter bir iş arkadaşıyla birlikte olduğunu söylemişti. İkisinin de orada, birlikte olmadan aynı restoranda bulunma ihtimali tesadüften çok daha fazlasıydı.

Ama neden birlikte olmak konusunda yalan söylesinlerdi ki?

İçim daralmıştı. Kusacağımı düşündüm.

Nasıl yapabilmişlerdi...

"Syd? Sen iyi misin?" Tori bana gerçek bir endişeyle bakıyordu. "Kusacakmış gibi görünüyorsun."

Elimi ağzıma götürdüm, çünkü haklı olabileceğinden korkuyordum. Ona hemen cevap veremedim. Hatta ona bakacak cesareti bile bulamadım. Elimi hareketsiz tutmaya çalıştım ama ağzımda titrediğini hissedebiliyordum.

Neden birlikte olup bana söylemesinlerdi ki? Ben olmadan hiç bir araya gelmezlerdi. Bir şeyler planlamadıkları sürece birlikte olmaları için bir sebep yoktu.

Bir şeyler planlamak.

Oh.

Dur bir dakika.

Avucumu alnıma bastırıp başımı ileri geri salladım. Neredeyse yirmi iki yıllık hayatımın en aptalca ânının ortasındaymışım gibi hissediyordum. *Tabii ki* birlikteydiler. Elbette bir şeyler saklıyorlardı. Önümüzdeki cumartesi benim doğum günümdü.

Bana böyle bir şey yapacaklarına inandığım için kendimi inanılmaz aptal hissetmekle kalmamıştım, aynı zamanda affedilmez derecede suçlu hissediyordum.

"İyi misin?" dedi Tori.

Başımı salladım. "Evet." Hunter'la birlikte olduğunu bildiğimden bahsetmemeye karar verdim. Sürprizlerini mahvedersem daha da kötü hissedecektim. "Sanırım İtalyan yemekleri biraz midemi bulandırıyor. Hemen dönerim." Kalkıp yatak odama gittim, kendimi toparlamak için yatağımın kenarına oturdum. İçim şüphe ve suçluluk karışımıyla dolmuştu. Şüphelenmiştim, çünkü ikisinin de bir anlığına da olsa yaptıklarını düşündüğüm şeyi yapmayacaklarını biliyordum. Suçluluk hissediyordum, çünkü kısa bir an için gerçekten yapabileceklerine inanmıştım.

Ridge

İlk şarkı sözlerinin şans eseri olmadığını umuyordum, ama bana gönderdiği ikinci seti gördükten ve müziği de ekledikten sonra Brennan'a mesaj attım. Artık ona Sydney'den söz etmemek olmazdı.

Ben: Sana iki şarkı göndermek üzereyim. Onlar hakkında ne düşündüğünü söylemene bile gerek yok, çünkü bayılacağını biliyorum. Bu yüzden bunu geçelim, çünkü benim için bir ikilemi çözmene ihtiyacım var.

Brennan: Of, kahretsin. Maggie konusunda şaka yapıyordum. İlham almak için onu gerçekten terk etmedin, değil mi?

Ben: Ben ciddiyim. Bu dünyaya özellikle bizim için geldiğinden emin olduğum bir kız buldum.

Brennan: Üzgünüm, dostum. Ben bu pisliğin içinde yokum. Yani, belki kardeşim olmasaydın, ama yok, olmaz.

Ben: Kes saçmalamayı, Brennan. Kızın şarkı sözleri. Mükemmel. Ve ona hiç zorlanmadan geliyorlar. Sanırım ona ihtiyacımız var. Ne zamandan beri böyle şarkılar yazamıyorum... yani, hiç. Sözleri mükemmel, onlara bir göz atmalısın çünkü onları beğenmeni ve ondan satın almayı kabul etmeni istiyorum.

Brennan: Neler oluyor, Ridge? Bizim için şarkı sözü yazacak birini tutamayız. Telif ücretinden bir yüzde isteyecek ve ikimizin ve gruptaki çocukların gösterdiği çabaya değmeyecek.

Ben: Sana az önce gönderdiğim e-postayı kontrol edene kadar bunu göz ardı edeceğim.

Telefonumu bıraktım, odada volta atarak az önce gönderdiklerime bakması için ona zaman tanıdım. Kalbim çarpıyor, oda hiç sıcak olmasa da terliyordum. Bana hayır demesine dayanamazdım, çünkü kızı kullanamazsak altı ay daha beton bir duvara bakmaktan korkuyordum.

Birkaç dakika sonra telefonum titreşti. Kendimi yatağa bırakıp telefonu aldım.

Brennan: Tamam. Bak bakalım ne alacak ve bana haber ver.

Gülümseyip telefonu havaya fırlattım, bağırmak istiyordum. Sydney'ye mesaj atacak kadar sakinleşince telefonu alıp düşündüm. Onu korkutmak istemiyordum, çünkü bu tür şeylere yabancı olduğunu biliyordum.

Ben: Acaba yakında konuşabilir miyiz? Sana bir teklifim var. Aklına kötü bir şey gelmesin, tamamen müzikle alakalı.

Sydney: Tamam. Bunu dört gözle beklediğimi söyleyemem çünkü beni geriyor. İşten çıktığımda seni aramamı ister misin?

Ben: Çalışıyor musun?

Sydney: Evet. Kampüs kütüphanesinde. Bu hafta sonu hariç, çoğunlukla sabah vardiyası.

Ben: Ah. Sanırım bu yüzden hiç fark etmedim. Genelde öğle yemeğine kadar yataktan kalkmam.

Sydney: Eve döndükten sonra seni aramamı ister misin?

Ben: Bana mesaj at. Sence bu hafta sonu bir ara buluşabilir miyiz?

Sydney: Muhtemelen, ama erkek arkadaşımla konuşmam gerek. Öğrenip de beni şarkı sözlerimden daha fazlası için kullandığını düşünmesini istemiyorum.

Ben: Tamam. Uygun görünüyor.

Sydney: İstersen yarın akşam doğum günü partime gelebilirsin. Daha kolay olabilir, çünkü erkek arkadaşım burada olacak.

Ben: Yarın doğum günün mü? Şimdiden doğum günün kutlu olsun. Sanırım gelebilirim. Saat kaçta?

Sydney: Emin değilim. Bunu bilmemem gerekiyor. Daha fazlasını öğrenince yarın akşam mesaj atarım.

Ben. Tamam.

Doğrusu erkek arkadaşının orada olması hoşuma gitmemişti. Onunla bu konuyu yalnız konuşmak istiyordum, çünkü o pislikle ev arkadaşı arasında olup bitenler hakkında hâlâ ne yapacağıma karar vermemiştim. Sessizliğim biraz bencilce olabilirdi, ama kalbi parçalanmadan önce bana yardım etmeyi kabul etmesini istiyordum. Hak etmediği hâlde adama karşı dürüst olmak istemesine hayran kalmıştım. Bu da daha önce mevzu olabileceği hiç aklıma gelmemiş olsa da, olup biteni Maggie'ye anlatmam gerektiğini düşündürdü.

Ben: Selam. Nasılmış benim kızım?

Maggie: Meşgul. Bu tez canıma okuyor. Benim erkeğim nasıl?

Ben: İyiyim. Gerçekten iyiyim. Sanırım Brennan'la ikimiz bizimle şarkı sözü yazmak isteyen birini bulduk. Kız gerçekten iyi ve geçen hafta sonu sen gittiğinden beri şimdiden iki şarkı bitirdim.

Maggie: Ridge, bu harika! Okumak için sabırsızlanıyorum. Belki gelecek hafta sonu?

Ben: Sen mi buraya geliyorsun, ben mi sana geliyorum?

Maggie: Ben oraya geleceğim. Huzurevinde biraz zaman geçirmem gerekiyor. Seni seviyorum.

Ben: Seni seviyorum. Bu akşamki görüntülü sohbetimizi unutma.

Maggie: Unutmayacağımı biliyorsun. Kıyafetimi çoktan seçtim.

Ben: Bu acımasız bir şaka olsa iyi olur. Kıyafet görmek istemediğimi biliyorsun.

Maggie: ;)

Sekiz saat daha.

Acıkmıştım.

Telefonu bir kenara bıraktım. Yatak odamın kapısını açtım, diğer tarafta yığılmış eşyalar üzerime düşmeye başlayınca geri çekildim. Önce lamba, sonra lambanın üstünde durduğu sehpa, sonra da lambanın ve diğer sehpanın üstüne yığıldığı başka bir sehpa.

Kahretsin, Warren.

Bu şakalar kontrolden çıkmaya başlıyordu. Kolumla yatak odamın kapısına dayanmış kanepeyi zorladım.

Kanepeyi oturma odasına geri ittim, üstünden atlayıp mutfağa doğru yürüdüm.

• • •

Dikkatle bir Oreo'nun arasına kaşıkla diş macunu sürdüm, bisküviyi üste yerleştirip hafifçe bastırdım. Warren'ın Oreo'larının geri kalanıyla birlikte pakete geri koydum, tam paketi kapatırken telefonum titreşti.

Sydney: Bana bir iyilik yapar mısın?

Şu anda onun için ne kadar iyilik yapabileceğimi bilmiyordu. Neredeyse tamamen onun insafına kalmış durumdaydım.

Ben: Ne oldu?

Sydney: Balkon kapından dışarı bakıp dairemde şüpheli bir şey görüp görmediğini söyler misin?

Kahretsin. Acaba biliyor muydu? Ona ne söylememi istiyordu? Bencilce olduğunu biliyordum, ama şarkı sözlerini konuşma şansım olana kadar ona erkek arkadaşından bahsetmek istemiyordum.

Ben: Tamam. Bekle.

Balkonuma yürüyüp avlunun karşı tarafına baktım. Sıra dışı bir şey görmemiştim. Ama hava neredeyse kararmıştı, bu yüzden fazla bir şey göremiyordum. Ne bulmamı istediğinden emin değildim, bu yüzden yanıt verirken fazla açıklama yapmamayı seçtim.

Ben: Sakin görünüyor.

Sydney: Gerçekten mi? Jaluziler açık mı? İnsanlar görmüyor musun?

Tekrar baktım. Jaluziler açıktı, ama buradan görebildiğim tek şey televizyonun parıltısıydı.

Ben: Evde kimse yok gibi. Bu akşam doğum günü partin yok mu?

Sydney: Ben de öyle düşünmüştüm. Gerçekten kafam karıştı.

Pencerelerden birinde hareket vardı, ev arkadaşının oturma odasına girdiğini gördüm. Sydney'nin erkek arkadaşı hemen peşinden takip etti, ikisi de kanepeye oturdular ama tek görebildiğim ayaklarıydı.

Ben: Bekle. Erkek arkadaşın ve ev arkadaşın kanepeye oturdular.

Sydney: Tamam. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.

Ben: Bekle. Peki ya bu gece? Doğum günü partin var mı?

Sydney: Bilmiyorum. Hunter işten eve döner dönmez beni yemeğe çıkaracağını söylüyor ama bunun yalan olduğunu düşünmüştüm. Tori'yle birkaç hafta önce birlikte yemek yediklerini biliyorum ama benim bildiğimi bilmiyorlar. Belli ki bir şeyler planlıyorlardı, ben de bunun sürpriz bir parti olduğunu düşündüm, ama bu gece partinin yapılabileceği tek gece.

İrkildim. Aslında onları bir yalanın içinde yakalamış ve kendisine güzel bir şeyler planladıkları için birlikte olduklarını düşünmüştü. Tanrım! Adamı tanımıyordum bile, ama oraya gidip onu dövmek için içimde büyük bir istek vardı.

Bugün doğum günüydü. Ona doğum gününde söyleyemezdim. Derin bir nefes aldım, sonra tavsiye için Maggie'ye mesaj atmaya karar verdim.

Ben: Soru. Meşgul müsün?

Maggie: Hayır. Söyle.

Ben: Doğum günün olsaydı ve tanıdığın biri seni aldattığımı öğrenseydi, hemen bilmek ister miydin? Yoksa o kişinin sana söylemek için doğum günün geçene kadar beklemesini mi umardın?

Maggie: Eğer bu varsayımsal bir soruysa, bu kalp krizi için seni öldüreceğim. Varsayımsal değilse, bu kalp krizi için seni öldüreceğim.

Ben: Bunun ben olmadığımı biliyorsun. Senin doğum günün değil. ;)

Maggie: Kim kimi aldatıyor?

Ben: Bugün Sydney'nin doğum günü. Sana şarkı sözleri yazıyor dediğim kız. Erkek arkadaşının onu aldattığını biliyorum ve şüphelenmeye başladığı için ona söylemem gereken bir durumdayım.

Maggie: Tanrım. Şu anda senin yerinde olmayı hiç istemezdim. Ama eğer şüpheleniyorsa ve sen de aldattığını biliyorsan ona söylemelisin, Eğer bir şey söylemezsen, istemeden yalan söylemiş olursun.

Ben: Of! Ben de böyle diyeceğini düşünmüştüm.

Maggie: İyi şanslar. Gene de gelecek hafta sonu kalp krizi için seni öldüreceğim.

Yatağa oturup Sydney'ye mesaj yazmaya başladım.

Ben: Bunu nasıl söyleyeceğimden emin değilim, Sydney. Şu anda araba kullanmıyorsun, değil mi?

Sydney: Oh, Tanrım. Orada insanlar var, değil mi? Çok mu?

Ben: Hayır, orada ikisinden başka kimse yok.Öncelikle bunu sana daha önce söylemediğim için özür dilemeliyim. Nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum, çünkü birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz. İkincisi, bunu doğum gününde yaptığım için özür dilerim, ama bu kadar uzun süre beklediğim için kendimi berbat hissediyorum. Üçüncüsü, mesaj yoluyla öğrendiğin için üzgünüm ama önce gerçeği öğrenmeden dairene geri dönmek zorunda kalmanı istemiyorum.

Sydney: Beni korkutuyorsun, Ridge.

Ben: Sadece yara bandını sökeceğim, tamam mı? Bir süredir ev arkadaşınla erkek arkadaşın arasında bir şeyler oluyor.

Gönder'e basıp gözlerimi kapattım, doğum gününü bütünüyle mahvettiğimi biliyordum. Tabii bugünden sonraki her günü mahvetmediysem.

Sydney: Ridge, ikisi Hunter'ı tanıdığımdan daha uzun süredir arkadaşlar. Sanırım her şeyi yanlış yorumladın.

Ben: Adamın üstüne ata biner gibi oturup dilini boğazına sokmak arkadaşlıksa, özür dilerim. Ama hiçbir şeyi yanlış yorumlamadığıma eminim. Haftalardır devam ediyor. Balkona sen duştayken çıktıklarını tahmin ediyorum, çünkü dışarıda hiç uzun süre kalmıyorlar. Ama bu çok sık oluyor.

Sydney: Madem doğru söylüyorsun, bana neden ilk konuşmaya başladığımızda söylemedin?

Ben: İnsan bunu başka birine nasıl rahat rahat söyler ki, Sydney? Ne zaman uygun bir zaman olabilir ki? Sana şimdi söylüyorum çünkü şüphelenmeye başladın ve bu olabildiğince uygun bir zaman.

Sydney: Lütfen bana çarpık bir mizah anlayışın olduğunu söyle, çünkü şu anda kalbime ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok.

Ben: Üzgünüm, Sydney. Gerçekten.

Sabırla bir cevap bekledim. Mesajlarıma cevap vermedi. Ona mesaj atmayı düşündüm ama bunu sindirmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Lanet olsun, tam bir pisliktim. Muhtemelen şu anda bana kızgındı, ama onu suçlayamazdım. Sanırım şarkı sözleriyle vedalaşabilirdim.

Kapım hızla açıldı, Warren içeri daldı, doğruca bana bir bisküvi fırlattı. Eğildim, arkamdaki yatak başlığına çarptı.

"Adi herif!" diye bağırdı. Dönüp yatak odasından çıktı, kapıyı çarparak kapattı.

4

Sydney

Galiba şok geçiriyordum. Gün nasıl olmuştu da bu hâle gelmişti? Bir kız nasıl olur da en iyi arkadaşı, sevgilisi, cüzdanı ve başının üstünde bir çatısı varken kalbi kırık ve çıplak olmaya, yabancı bir duşta donmuş hâlde durup yarım saat boyunca dosdoğru duvara bakmaya geçerdi? Eğer bu benim üzülmem pahasına yapılmış büyük bir doğum günü şakasıysa, kimseyle konuşmayacağıma yemin ettim. Bir daha asla. Hiç.

Ama bunun bir şaka olmadığını biliyordum. Şaka olması sadece hüsnükuruntuydu. Ön kapıdan girip de doğruca Hunter'a gittiğimde Ridge'in söylediği her şeyin doğru olduğunu anlamıştım. Hunter'a açık açık Tori'yle yatıp yatmadığını sordum, kalbimi paramparça etmeselerdi, tek bir hamlede güvenimi tüketmeselerdi ikisinin de yüzlerindeki ifade komik gelirdi. İnkâr edemeyince yere çöküp ağlamak istemiştim. Bunun yerine, sakin sakin yatak odama gidip eşyalarımı toplamaya başlamıştım.

Tori ağlayarak odaya girmişti. Bana bunun hiçbir şey ifade etmediğini, seksin benimle tanışmadan önce bile aralarında her zaman sıradan bir şey olduğunu söylemeye çalışmıştı. Bunun hiçbir şey ifade etmediğini söylemesi beni her şeyden fazla incitmişti. Eğer birinden biri için bir anlamı olsaydı, en

azından ihanetlerini biraz olsun anlayabilirdim. Ama bunun hiçbir şey ifade etmediğini, ama gene de olduğunu söylemesi o anda söyleyebileceği her şeyden daha fazla canımı yakmıştı. Onu o zaman yumruklayacağıma emindim.

Ridge'in Hunter ve Tori'den bahsetmesinden birkaç dakika sonra işimi kaybetmiş olmam da işleri hiç kolaylaştırmıyordu. Sanırım çalışan öğrencilerin vardiyalarının ortasında ağlamaya ve duvara kitap fırlatmaya başlaması çoğu kütüphanede hoş karşılanmazdı. Ama iki yıllık erkek arkadaşımın ev arkadaşımla yattığını öğrendiğim sırada romantizm bölümüne kitap yığıyordum. Önümdeki arabadaki canlı, romantik kapaklar beni gerçekten sinirlendirmişti.

Ridge'in duşundaki suyu kapatıp dışarı çıktım, sonra da giyindim.

Sonunda kuru kıyafetler giyince kendimi fiziksel olarak daha iyi hissettim, ama kalbim her geçen dakika daha da ağırlaşıyordu. Zaman geçtikçe, gerçek daha çok içime işliyordu. Sadece iki saat içinde, hayatımın son iki yılını kaybetmiştim.

Hayatımdaki en güvenilir insanlar olması gereken iki kişiye yatırım yapmak için çok zaman harcamıştım. Hunter'la evlenir miydim ya da gelecekte çocuklarımın babası olur muydu bilmiyordum ama ona bu rolleri dolduracak kadar güvendiğimi bilmek ve sonunda düşündüğüm kişinin tam tersi çıkması canımı yakıyordu.

Sanırım onu yanlış değerlendirmiş olmak beni aldatmış olmasından daha çok kızdırmıştı. Madem bana en yakın kişileri doğru değerlendirememiştim, kimseye güvenemezdim. Asla. Bunu benden aldıkları için onlardan nefret ediyordum. Bundan sonra hayatıma kim girerse girsin, her zaman şüpheci olacaktım.

Oturma odasına geri döndüm, kanepenin yanındaki lamba dışında tüm ışıklar sönüktü. Telefonuma baktım,

saat daha dokuzdu. Ben duştayken birkaç mesaj gelmişti, bu yüzden kanepeye oturup gözden geçirdim.

Hunter: Lütfen ara beni. Konuşmamız lazım.

Tori: Bana vurduğun için sana kızgın değilim. Beni ara lütfen.

Hunter: Senin için endişeleniyorum. Neredesin?

Ridge: Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm. İyi misin?

Hunter: Sana çantanı getireceğim. Sadece nerede olduğunu söyle.

Telefonu sehpaya bırakıp tekrar kanepeye çöktüm. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Tabii ki ikisiyle de bir daha asla konuşmak istemiyordum, ama bu beni ne duruma sokuyordu? Şu anda kendi daireme param yetmiyordu, çünkü mali yardım bir ay daha gelmeyecekti. Kapora yatıracak ve o zamana kadar tüm diğer gereksinimleri karşılamaya yetecek birikimim yoktu. Burada okula başladığımdan beri edindiğim arkadaşlarımın çoğu hâlâ yurtlarda yaşıyordu, bu yüzden onlarla kalmam söz konusu değildi. Temelde iki seçeneğim kalıyordu: Ailemi aramak ya da para biriktirmek için Hunter ve Tori'yle garip bir çoklu ilişkiye girmek.

Her ikisi de bu gece düşünmeye hazır olduğum seçenekler değildi. Ridge evinde kalmama izin verdiği için minnettardım. En azından otel odası parası ödemek zorunda kalmamıştım. Sabah uyandığımda nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yoktu, ama buna daha tam on iki saat vardı. O zamana kadar kendim için üzülürken tüm evrenden nefret etmeye devam edecektim.

Kendime acırken sarhoş olmaktan daha iyi bir yol var mıydı?

Alkole ihtiyacım vardı. Bu kötüydü.

Mutfağa gidip dolapları taramaya başladım. Ridge'in oda kapısının açıldığını duydum. Odasından çıkarken omzumun üzerinden ona baktım.

Saçları kesinlikle açık kahverengiydi. Hadi bakalım, Tori.

Üzerinde solmuş bir tişörtle kot pantolon vardı ve yalınayaktı, mutfağa girerken meraklı bakışlarla bana baktı. Dolaplarını karıştırırken yakalandığım için biraz utanmıştım, kızardığımı görmeden başımı çevirdim.

"Bir içkiye ihtiyacım var," dedim. "Alkolün var mı?"

Telefonuna baktı, gene mesaj atıyordu. Ya iki işi aynı anda yapamıyordu ya da bugün ona karşı tavır aldığım için kızgındı.

"Sana aksi davrandıysam özür dilerim, Ridge, ama kabul etmelisin ki yaşadığım günü düşününce tepkimde haklı sayılırım."

Dikkatsizce telefonunu cebine sokup barın karşısından bana baktı, ama yarım yamalak özrüme cevap vermemeyi tercih etmişti. Dudaklarını büzüp tek kaşını kaldırdı.

O ukala kaşı ait olduğu yere geri indirmek isterdim. Derdi neydi bunun? Ona yaptığım en kötü şey terslenmek olmuştu.

Gözlerimi devirip son dolabı da kapatarak kanepeye geri döndüm. Durumum düşünüldüğünde gerçekten pislik yapıyordu. Onu tanıdığım şu kısa sürede, aslında iyi bir adam olduğu izlenimine kapılmıştım, ama neredeyse Tori ve Hunter'la kendi daireme dönmeyi tercih edecektim.

Telefonumu açtım, Hunter'dan bir mesaj bekliyordum, ama Ridge'den gelmişti.

Ridge: Konuşurken bana bakmayacaksan, mesajlaşmaya devam edebilirsin.

Mesajı anlamlandırmaya çalışarak birkaç kez okudum, ama kaç kez okursam okuyayım anlamıyordum. Belki de biraz tuhaf biri olduğunu ve gitmem gerektiğini düşünüp endişelenmeye başlamıştım. Ona baktım, beni izliyordu. Yüzümdeki şaşkınlığı görebiliyordu ama gene de bir açıklama yapmadı. Bunun yerine, mesaj yazmaya devam etti. Telefonuma başka bir mesaj gelince ekrana baktım.

Ridge: Ben sağırım, Sydney.

Sağır mı?

Ah.

Bir saniye. *Sağır mı?*

Ama nasıl? Pek çok sohbet yapmıştık.

Onu tanıdığım, onunla konuştuğum son birkaç hafta hafızamda canlandı ve onun konuştuğunu gerçekten duyduğum tek bir ânı hatırlayamadım.

Bridgette bu yüzden mi sağır olduğumu düşünmüştü?

Telefonuma baktım, büyük bir utanca kapılmıştım. Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum. İhanete uğramış hissetmenin adil bir tepki olmadığına emindim ama elimde değildi. Bunu "Dünyanın doğum gününde Sydney'ye ihanet etme yolları" listesine eklemem gerektiğini hissettim. Sadece sevgilimin beni aldattığını söylememekle kalmamış, sağır olduğundan da mı bahsetmemişti?

Sağır olması bana söylemek zorunda olduğu bir şey değildi. Ben sadece... bilemiyordum. Bu gerçeği benimle paylaşmadığı için biraz incinmiştim.

Ben: Sağır olduğunu bana neden söylemedin?

Ridge: Sen duyabildiğini neden bana söylemedin?

Mesajını okurken daha da utanarak başımı eğdim. Çok iyi bir noktaya değinmişti. Oh, iyi. En azından bu gece ağlayarak uyuduğumu duymayacaktı.

Ben: Alkollü bir şeyler var mı?

Ridge mesajımı okuyarak güldü, sonra başını salladı. Lavabonun altındaki dolaba gidip bir kutu Pine-Sol çıkardı. Dolaptan iki bardak çıkarıp doldurmaya başladı... sıvı temizlik deterjanı mı?

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum.

Arkasını dönmeyince, beni duyamadığını hatırlayarak alnıma vurdum. Buna alışmak biraz zaman alacaktı. Yanına gittim. Pine-Sol'u tezgâhın üzerine bırakıp iki bardağı aldığında, temizlik solüsyonu kutusunu alıp üzerini okudum, sonra kuşkuyla ona baktım. Gülerek bir bardağı bana verdi. İçkisini kokladı, sonra aynı şeyi yapmamı işaret etti. Tereddütle burnuma götürünce yakıcı viski kokusuyla karşılaştım. Bardağını uzattı, benimkiyle tokuşturdu ve ikimiz de içkilerimizi içtik. Keskin tattan kendime gelmeye çalışırken bana gene mesaj attı.

Ridge: Diğer ev arkadaşımızın alkol sorunu var, bu yüzden ondan saklamamız gerekiyor.

Ben: Sorunu bundan nefret etmesi mi?

Ridge: Onun sorunu, parasını kendisi ödemeyi sevmemesi ve herkesinkini içmesi.

Başımı salladım, telefonumu bırakıp kutuyu aldım ve ikimize birer içki daha koydum. Hareketleri tekrarlayarak ikincileri mideye indirdik. Yakıcı etki boğazıma ve göğsüme doğru yayılırken yüzümü buruşturdum. Başımı iki yana salladım, sonra gözlerimi açtım.

"Dudak okuyabiliyor musun?" diye sordum.

Omuz silkti, sonra yanındaki tezgâhın üzerine düzgünce konmuş bir parça kâğıt ve bir kalem aldı. *Dudaklara bağlı.*

Sanırım bu mantıklıydı. "Benimkini okuyabiliyor musun?"

Başını evet dercesine sallayarak kalemi tekrar aldı. *Çoğunlukla. Her şeyden çok insanların ne söyleyeceğini tahmin etmeyi öğrendim. İpuçlarımın çoğunu beden dilinden ve içinde bulunduğum ortamlardan alıyorum.*

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, avuçlarımı tezgâha bastırıp üzerine oturdum. Daha önce duyamayan biriyle hiç tanışmamıştım. Bu kadar çok sorum olduğunun farkında değildim. Şimdiden çakırkeyif hissettiğim ya da henüz odasına geri dönmesini istemediğim için olabilirdi. Yalnız kalıp Hunter'la Tori'yi düşünmek istemiyordum.

Ridge not defterini bırakıp telefonumu alarak bana attı. Bar taburelerinden birini çekti, tezgâhın üzerinde oturduğum yerin yanına oturdu.

Ridge: Eğer mağazadaysam ve bir kasiyer benimle konuşursa, çoğunlukla ne sorduklarını tahmin edebiliyorum. Restorandaki garsonların da. Rutin bir konuşma olduğunda insanların söylediklerini toparlamak oldukça basit oluyor.

Ben: Peki ya şimdi? Bu rutin bir şey değil. Geceyi kanepende geçiren pek çok evsiz kız olduğundan kuşkum var, ne dediğimi nereden biliyorsun?

Ridge: Çünkü duyamadığımı ilk öğrenen herkesle aynı soruları soruyorsun. Aynı konuşma, sadece farklı insanlar.

Bu yorum beni rahatsız etmişti, çünkü bu tür insanlar gibi görünmeyi hiç istemiyordum. Aynı soruları tekrar tekrar cevaplamak zorunda kalınca alışmış olmalıydı.

Ben: Pekâlâ, bunu gerçekten öğrenmek istemiyorum. Hadi konuyu değiştirelim.

Ridge bana bakıp gülümsedi.

Lanet olsun. Viski yüzünden mi yoksa iki saattir sevgilim olmadığı için mi bilmiyordum ama bu gülümseme içimde ciddi bir flört duygusu uyandırmıştı.

Ridge: Hadi müzikten konuşalım.

"Tamam," dedim başımı sallayarak.

Ridge: Bu gece seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Yani, hayatını mahvetmeden filan önce. Grubum için şarkı sözü yazmanı istiyorum. Yaptığım besteler için ve eğer senin için de uygunsa, belki gelecekteki besteler için.

Ona cevap vermeden önce duraksadım. İlk tepkim ona grubunu sormak oldu, çünkü bu adamın performansını görmek için can atıyordum. İkinci tepkim, eğer duyamıyorsa nasıl gitar çalabildiğini sormaktı, ama gene, "o insanlardan" biri olmak istemiyordum. Üçüncü tepkim otomatik olarak hayır demekti, çünkü birine şarkı sözü vermeyi kabul etmek üzerimde çok fazla baskı yaratıyordu. Şu anda böyle bir baskı hissetmeyi hiç istemiyordum, çünkü bugün hayatım büyük ölçüde bir düşüşe geçmişti.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bunu yapmak istediğimi sanmıyorum."

Ridge: Sana para öderiz.

Bu ilgimi çekmişti. Birdenbire üçüncü bir seçeneğin resme girdiğini hissediyordum.

Ben: Ne tür bir ücretten bahsediyoruz? Şarkı sözü yazmana yardım istediğin için hâlâ deli olduğunu düşünüyorum, ama beni sanki evsizmişim ve fazladan paraya ihtiyacım varmış gibi çok çaresiz ve parasız bir anda yakalamış olabilirsin.

Ridge: Neden kendinden evsiz olarak bahsediyorsun? Kalacak bir yerin yok mu?

Ben: Pekâlâ, ailemle kalabilirdim ama bu son senemde okulu transfer etmem anlamına gelir, bu da beni yaklaşık iki dönem geride bırakır. Ev arkadaşımla da kalabilirdim, ama ben geceleri uyumaya çalışırken iki yıllık erkek arkadaşımla yattığını duymak ne kadar hoşuma giderdi bilmiyorum.

Ridge: Sen akıllı birisin.

Ben: Evet, sanırım buna memnun olmalıyım.

Ridge: Burada kalabilirsin. Başka bir ev arkadaşı arıyoruz. Şarkılarda bize yardım edeceğin anlamına geliyorsa, tekrar ayakların üzerinde durana kadar ücretsiz kalabilirsin.

Mesajı yavaş yavaş iki kez okudum. Başımı iki yana salladım.

Ridge: Sadece kendi evine geçene kadar.

Ben: Hayır. Seni tanımıyorum bile. Ayrıca, Hooters kız arkadaşın şimdiden benden nefret ediyor.

Ridge bu sözlere güldü.

Ridge: Bridgette benim kız arkadaşım değil. Ve neredeyse hiç burada olmuyor, bu yüzden onun için endişelenmene gerek yok.

Ben: Bu çok garip.

Ridge: Başka bir seçeneğin var mı? Daha önce taksi paran olmadığını gördüm. Neredeyse tamamen benim insafıma kaldın.

Ben: Taksi param var. Çantamı dairemde unuttum ve almak için yukarı çıkmak istemedim, bu yüzden şoföre ödeme yapma şansım yoktu.

Ridge mesajımı okurken kaşları çatıldı.

Ridge: Gerekirse almak için seninle gelirim.

Ona baktım. "Emin misin?" diye sordum.

Gülümseyerek sokak kapısına yürüdü, ben de onu takip ettim.

Ridge

Hâlâ yağmur yağıyordu, duştan sonra kuru kıyafetler giydiğini biliyordum, bu yüzden merdivenlerin dibine ulaştığımızda telefonumu çıkarıp ona mesaj attım.

Ben: Sen burada bekle, bir daha ıslanma. Ben gidip alırım.

Sydney mesajı okuyunca başını iki yana salladı, sonra tekrar bana baktı. "Hayır. Ben de seninle geliyorum."

Sağırlığıma beklediğim tepkiyi vermemesini takdir etmekten kendimi alamıyordum. Çoğu kişi benimle nasıl iletişim kuracaklarından emin olmadıklarında tedirgin oluyordu. Pek çoğu Bridgette gibi sesini yükseltiyor ve yavaş yavaş konuşuyordu. Sanırım daha yüksek sesle konuşmanın mucizevi bir şekilde tekrar duymamı sağlayacağını düşünüyorlardı. Oysa onlar benimle geri zekâlıymışım gibi konuşurken, bu beni sadece kahkahalarımı dizginlemeye zorluyordu. Tabii ki insanların bunu saygısızlık etmek için yapmadıklarını biliyordum. Bu sadece basit bir bilgisizlikti ve benim için sorun değildi. O kadar alışmıştım ki artık fark etmiyordum bile.

Ama Sydney'nin tepkisini fark etmiştim... çünkü hiç tepki vermemişti. Öğrenir öğrenmez tezgâha yaslanmış, konuşmaktan mesajlaşmaya geçmesine rağmen benimle konuşmaya devam etmişti. Hızlı mesaj atması da yardımcı oluyordu.

Sydney'nin dairesine çıkan merdivenlere kadar avludan koşarak geçtik. Yukarı çıkmaya başlıyordum ki merdivenlerin dibinde öylece durduğunu fark ettim. Bakışları gergindi, bunun onun için ne kadar zor olduğunu fark edemediğim için aniden kendimi kötü hissettim. Belli ettiğinden

çok daha fazla acı çektiğini biliyordum. En iyi arkadaşıyla sevgilisinin ona ihanet ettiğini öğrenmek zor olmalıydı ve bunu öğreneli bir gün bile olmamıştı. Merdivenlerden inerek elini tuttum, ona güven vermek için gülümsedim. Elinden çektim; derin bir nefes aldı, benimle birlikte merdivenlerden çıktı. Kapısına ulaşmadan önce omzuma dokundu, arkama döndüm.

"Ben burada bekleyebilir miyim?" dedi. "Onları görmek istemiyorum."

Dudaklarını okumak kolay olduğu için rahatlayarak başımı salladım.

"Ama öyleyse çanları nasıl içeceksin?" dedi.

Ya da ben öyle dediğini *düşündüm*. Dudaklarını tamamen yanlış okuduğumu anlayınca güldüm. Yüzümdeki şaşkınlığı görünce tekrar söyledi ama gene anlamadım. Bana mesaj atsın diye telefonumu açtım.

Sydney: Ama onlardan çantamı nasıl isteyeceksin?

Evet. Bunda biraz yanılmıştım.

Ben: Çantanı getireceğim, Sydney. Bekle burada.

Başını salladı. Sokak kapısına yürürken bir mesaj yazıp kapıyı çaldım. Bir dakika geçti, kapıya kimse gelmedi, bu yüzden belki ilk çalışım duyulamayacak kadar hafifti diye düşünerek daha güçlü bir şekilde tekrar çaldım. Kapı kolu çevrildi, kapıda Sydney'nin arkadaşı belirdi. Bir an merakla bana, sonra arkasına baktı. Kapı biraz daha açıldı ve Hunter göründü, kuşkuyla beni süzdü. "Yardımcı olabilir miyim?" gibi görünen bir şeyler söyledi. Sydney'nin çantası için buradayım yazan mesajı kaldırdım, okudu, sonra başını iki yana salladı.

"Sen de kimsin?" dedi, Sydney adına burada olmamdan hoşlanmamış görünüyordu. Kız kapıdan çekildi, Hunter kapıyı biraz daha açtı, kollarını göğsünde kavuşturup ters ters bana baktı. Kulağımı işaret edip başımı iki yana sallayarak söylediklerini duyamadığımı belirttim.

Duraksadı, sonra başını geriye atarak güldü ve kapıdan uzaklaştı. Merdivenlerin tepesinde gergin gergin beni izleyen Sydney'ye baktım. Yüzü solmuştu, ona göz kırparak her şeyin yolunda olduğunu belirttim. Hunter geri geldi, kapıya sertçe bir kâğıt parçası koyup bir şeyler yazdı. Okumam için kâğıdı yukarı kaldırdı.

Onu beceriyor musun?

Tanrım, ne pislikmiş. Kalemle kâğıdı işaret edince onları bana verdi. Cevabımı yazıp ona geri verdim. Kâğıda baktı, çenesi kasıldı. Kâğıdı buruşturup yere attı ve ben daha tepki veremeden yumruğu bana doğru savruldu.

Buna hazırlıklı olmam gerektiğini bilerek darbeyi karşıladım. Kız yeniden göründü, kime bağırdığını ya da ne söylediğini bilmesem de çığlık attığını anlayabiliyordum. Ben kapıdan geri adım atar atmaz Sydney gelip aceleyle daireye girdi. Koridorda koştururken gözlerimle onu takip etim, bir odaya daldı ve elinde bir çantayla geri döndü. Kız Sydney'nin önüne geçip ellerini omuzlarına koydu, ama Sydney kolunu geri çekti, elini yumruk yapıp kızın yüzüne yumruk attı.

Hunter gitmesini engellemek için Sydney'nin önüne geçmeye çalışınca omzuna dokundum. Arkasını döndüğünde, burnuna yumruk attım, geriye doğru sendeledi. Sydney gözlerini kocaman açarak bana baktı. Elini tutup onu daireden dışarı, merdivenlere doğru çektim.

Neyse ki yağmur nihayet durmuştu, ikimiz de benim evime doğru koşmaya başladık. İkisinin bizi takip etmediğinden emin olmak için birkaç kez arkama baktım. Avluyu

geçip merdivenleri çıktığımızda, kapıyı açıp içeri girmesi için kenara çekildim. Kapıyı arkamızdan kapatıp eğildim, ellerimi dizlerime koyarak nefesimi düzene soktum.

Bu ne kadar bir aşağılık herifti! Sydney'nin onda ne bulduğundan emin değildim ama onunla çıkmış olması kararlarını biraz sorgulamama neden olmuştu.

Gözyaşları içinde olmasını bekleyerek ona baktım, ama bunun yerine gülüyordu. Yerde oturmuş, nefes almaya çalışarak histerik bir şekilde gülüyordu. Tepkisini görünce gülümsemekten kendimi alamadım. Ya bir an bile tereddüt etmeden o kızın suratına yumruk atması? Hakkını teslim etmeliydim, düşündüğümden daha zorluydu.

Bana baktı, sakinleştirici bir nefes aldı, sonra çantasını yukarı kaldırıp mırıldanarak teşekkür etti. Ayağa kalktı, yüzündeki ıslak saçları geriye çekti, sonra mutfağa gitti ve bir bulaşık bezi bulana kadar birkaç çekmece açtı. Bezi musluğun altında ıslattı, arkasına dönerek bana işaret etti. Yanına gidip tezgâha yaslandım, çenemi tutup yüzümü sola çevirdi. Havluyu dudağıma bastırınca yüzümü buruşturdum. Sydney dokunana kadar acıdığını bile fark etmemiştim. Bezi çektiğinde üzerinde kan görünce musluğun altında çalkalayıp tekrar ağzıma koydu. Onun elinde de kızarıklık olduğunu gördüm. Tutup inceledim. Şimdiden şişiyordu.

Bezi elinden alıp yüzümde kalan kanları sildim, sonra dolaptan kilitli bir poşet alıp buzdolabına giderek buzla doldurdum. Elini tutup buzu üzerine bastırdım, orada tutması gerektiğini belirttim. Yanındaki tezgâha yaslanıp telefonumu çıkardım.

Ben: Ona iyi vurdun. Elin şişmeye başlamış bile.

Bana tek eliyle mesaj attı, diğer elini tezgâha koymuştu, buz üzerinde duruyordu.

Sydney: Bugün onu ilk kez yumruklamadığım için olabilir. Ya da bugün Hunter'ı ilk yumruklayan sen olmadığın için şişmiş olabilir.

Ben: Vay canına. Etkilendim. Ya da korktum. Günlük ortalaman üç yumruk mu?

Sydney: Şu anda üç yumruk ömürlük skorum.

Güldüm.

Omuz silkip telefonunu bıraktı, buzu elinden çekip ağzıma götürdü. "Dudağın şişiyor," dedi.

Arkamdaki tezgâha tutunmuştum. Bütün bunlar karşısında bu kadar rahat olmasından giderek daha fazla tedirgin oluyordum. Aklımdan Maggie'ye dair düşünceler geçiyor, şu an sokak kapısından girse bu senaryoyu sorun edip etmeyeceğini düşünmeden edemiyordum.

Dikkat dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Ben: Doğum günü pastası ister misin?

Gülümseyerek evet anlamında başını salladı.

Ben: Bu gece beni azgın bir alkoliğe dönüştürdüğün için muhtemelen araba kullanmamalıyım, ama canın yürümek isterse, Park's Diner çok güzel tatlı yapar ve buraya bir iki kilometre uzakta. Yağmurun bittiğine eminim.

"Üstümü değiştireyim," dedi kıyafetini göstererek. Bavulundan elbiselerini çıkarıp banyoya gitti. Pine-Sol'un kapağını kapadım ve tekrar dolabın altına sakladım.

5

Sydney

Yemek yerken fazla etkileşime girmedik. Bölmede ikimiz de sırtımızı duvara vererek oturduk, bacaklarımızı önümüzdeki koltuklara uzattık. Sessizce restoran kalabalığını izlerken etrafımızda olup bitenleri hiç duyamamanın onun için nasıl bir şey olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Muhtemelen fazla dobra değildim ama aklımdan geçenleri ona sormak zorundaydım.

Ben: Sağır olmak nasıl bir şey? Kendini başka kimsenin bilmediği bir gizemin içindeymişsin gibi hissediyor musun? Yani duyamamanın diğer tüm duyularını geliştirmesi ve insanüstü güçlere sahip olman, kimse sadece sana bakarak anlayamadığı için herkesten avantajlı olman gibi?

Mesajımı okurken az kalsın içkisini püskürtecekti. Güldü ve gülüşünün ondan duyduğum tek ses olduğu aklıma geldi. Duyamayan bazı insanların konuşabildiğini biliyordum ama bütün gece tek kelime ettiğini duymamıştım. Hatta garson kızla bile. Menüde ne istediğini işaret ediyor ya da yazıyordu.

Ridge: Dürüstçe söyleyebilirim ki daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Bir bakıma bu şekilde düşünmen hoşuma gitti.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu konuda hiç düşünmüyorum. Bu benim için normal. Bunu kıyaslayacak hiçbir şeyim yok, çünkü şimdiye kadar bildiğim tek şey bu.

Ben: Özür dilerim. Gene o insanlardan biri oluyorum, değil mi? Sanırım senden sağır olmakla olmamayı kıyaslamanı istemek, senin benden kız olmakla erkek olmayı kıyaslamamı istemene benziyor.

Ridge: Özür dileme. Bana bunu soracak kadar ilgilenmen hoşuma gitti. Çoğu kişi buna biraz şaşırıyor, bu yüzden hiçbir şey söylemiyor. Arkadaş edinmenin biraz zor olduğunu fark ettim ama bu aynı zamanda iyi bir şey. Sahip olduğum birkaç arkadaşım gerçek, bu yüzden bunu tüm sığ, cahil pislikleri ayıklamanın kolay bir yolu olarak görüyorum.

Ben: Sığ, cahil bir pislik olmadığımı bilmek güzel.

Ridge: Keşke eski sevgilin için de aynısını söyleyebilseydim.

İçimi çektim. Ridge haklıydı, ama ne yalan söyleyeyim, Hunter'ın saçmalıklarının içyüzünü göremediğimi bilmek acı veriyordu.

Telefonumu bırakıp kalan pastamı yedim. "Teşekkür ederim," dedim çatalımı bırakırken. Doğrusu pasta için beni dışarı çıkarmayı teklif edene kadar bugünün doğum günüm olduğunu unutmuştum.

Ridge önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkse de oldukça önemliydi. Yaşadığım günden sonra makul bir ruh hâli içinde olduğuma inanamıyordum. Ridge bundan kendine pay çıkarabilirdi, çünkü o olmasaydı bu gece nerede ve duygusal yönden nasıl olurdum bilmiyordum.

Sodasından bir yudum aldı, bölmede doğrularak dik oturdu. Başıyla kapıyı işaret edince ben de gitmeye hazır olduğumu belirttim.

Alkolün etkisi geçmişti, restorandan çıkıp karanlığa geri dönerken, yeniden kalp acısına yenik düşmeye başladığımı hissettim. Sanırım Ridge yüzümdeki ifadeyi görmüştü, çünkü kolunu omzuma atıp hafifçe omuzlarımı sıktı. Kolunu indirip telefonunu çıkardı.

Ridge: Bir şey fark ettirir mi bilmem ama seni hak etmiyor.

Ben: Biliyorum. Ama gene de beni hak ettiğini düşünmüş olmam beni üzüyor. Ve dürüst olmak gerekirse, Hunter'la olanlardan çok Tori için üzülüyorum. Hunter'a daha ziyade kızgınım.

Ridge: Evet, adamı tanımıyorum bile, ama ona çok kızdım. Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Henüz kötü bir intikam planıyla misilleme yapmamış olmana şaşıyorum.

Ben: O kadar zeki değilim. Keşke olsaydım, şu an intikam peşinde olurdum.

Ridge yürümeyi bırakıp bana döndü. Tek kaşını kaldırdı, yüzünde hafif şeytani bir sırıtış belirmişti. Bu beni güldürdü, çünkü gülümsemesinden bir plan hazırladığını anlayabiliyordum.

"Tamam," dedim, ne önereceğini bile bilmeden başımı salladım. "Bizi hapse düşürmediği sürece."

Ridge: Arabasını kilitleyip kilitlemediğini biliyor musun?

• • •

"Balık mı?" diye sordum burnumu tiksintiyle kırıştırarak. Ridge'in apartman kompleksinin yanındaki yerel bir markette durduk, kocaman, pullu bir bütün balık aldı. Bu ayrıntılı intikam planının bir parçası olmalı diye düşündüm, ama sadece aç da olabilirdi.

Ridge: Bize koli bandı lazım.

Peşinden hırdavat reyonuna girdim, oradan bir rulo dayanıklı koli bandı aldı.

Taze balık ve koli bandı.

Hâlâ ne planladığından emin değildim, ama bu işin varacağı yer hoşuma gitmişti.

• • •

Binaya döndüğümüzde Hunter'ın arabasını işaret ettim. Çantamdan yedek anahtarı almak için eve çıktım, hâlâ bendeydi, bu arada Ridge balığı koli bandıyla sarmalamıştı. Aşağı inip anahtarı ona verdim.

Ben: Peki bu balıkla tam olarak ne yapacağız?

Ridge: Bekle ve gör, Sydney.

Hunter'ın arabasına yürüdük, Ridge yolcu kapısının kilidini açtı. Kendisi yolcu koltuğunun altına uzanırken koli bandından birkaç parça koparmamı istedi. Ben olur da gelecekte herhangi birinden intikam almam gerekirse diye onu dikkatle izlerken bandı koltuğun alt tarafına bastırdı. Ona birkaç parça daha koli bandı uzattım, çiğ balığı bununla sabitlerken kahkahalarımı engellemeye

çalışıyordum. Gevşemeyeceğinden emin olunca arabadan indi, kapıyı kapatıp masum masum etrafına bakındı. Elim ağzımda, kahkahamı bastırırken Ridge olabildiğince soğukkanlı ve sakindi.

Kayıtsızca arabadan uzaklaştık, apartmanın merdivenlerini çıkarken gülmeye başladık.

Ridge: Arabası yirmi dört saatte leş gibi kokacak. Onu asla bulamayacak.

Ben: Çok kötüsün. Aslını bilmesem, bunu daha önce yaptığını düşünürdüm.

Ridge içeri girerken gülüyordu. Kapıda ayakkabılarımızı çıkardık, Ridge koli bandını tezgâhın üzerine attı. Banyoya girdim, dışarı çıkmadan önce onun yatak odasına açılan kapı kilidini açtım. Oturma odasında, kanepenin yanındaki lamba hariç tüm ışıklar sönüktü. Uzanıp telefonu son bir kez kontrol ettikten sonra sessize aldım.

Ridge: İyi geceler. Doğum günün berbat geçtiği için üzgünüm.

Ben: Senin sayende, olabileceğinden daha iyiydi.

Telefonu yastığımın altına koyup üstümü örttüm. Gözlerimi kapattım, sessizlik çökünce gülümsemem anında kayboldu. Gözyaşlarının geldiğini hissedebiliyordum, bu yüzden başımı battaniyeyle örtüp acı dolu uzun bir geceye hazırlandım. Ridge'le ara vermek güzeldi, ama şu anda hayatımın en kötü gününü geçirdiğimi düşünürken dikkatimi dağıtacak bir şey yoktu. Tori'nin bana böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini anlayamıyordum. Neredeyse üç yıldır çok yakın arkadaştık. Ona her şeyi anlatıyordum. Her konuda

güvenmiştim. Ona Hunter'a söylemeyi hiç aklıma getirmeyeceğim şeyleri söylemiştim.

Neden seks için arkadaşlığımızı riske atmıştı ki?

Böyle bir acıyı hiç hissetmemiştim. Battaniyeyi gözüme çekip hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Doğum günüm kutlu olsun.

• • •

Yastığı kafamın üzerine bastırdım, ama bu ayakkabıların altında çatırdayan çakılların sesini bastırmamıştı. Birisi neden araba yolunda bu kadar gürültülü yürüyordu ki? Ve ben neden duyabiliyordum?

Dur bir dakika. Neredeydim ben?

Dün gerçekten yaşanmış mıydı?

İstemeye istemeye gözlerimi açınca günışığıyla karşılaştım, yastığı yüzüme daha sıkı çekip alışmak için kendime zaman tanıdım. Ses giderek yükseliyormuş gibi geliyordu, bu yüzden yastığı yüzümden kaldırıp tek gözümü açarak baktım. İlk gördüğüm şey benim olmayan bir mutfak oldu.

Ah, evet. Doğru ya. Ridge'in kanepesindeydim ve yirmi iki, şimdiye kadarki en kötü yaşımdı.

Yastığı kafamdan kaldırdım, inleyerek gözlerimi tekrar sımsıkı yumdum.

"Sen kimsin ve neden benim kanepemde uyuyorsun?"

İrkildim, en fazla yarım metre uzaktan gelen derin sesle gözlerim birden açılıverdi. İki göz dikkatle bana bakıyordu. Meraklı gözlerle aramda mesafe bırakarak kime ait olduklarını daha iyi görebileyim diye başımı kanepeye doğru geri çektim.

Bir adam. Daha önce hiç görmediğim bir adamdı. Elinde bir kâseyle tam kanepenin önünde yerde oturuyordu.

Kâseye bir kaşık daldırıp ağzına götürdü, gene çatur çutur sesler gelmeye başladı. Sanırım yediği çakıl değildi.

"Sen yeni ev arkadaşı mısın?" dedi ağzı dolu dolu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır," diye mırıldandım. "Ridge'in bir arkadaşıyım."

Başını yana yatırıp kuşkuyla bana baktı. "Ridge'in sadece bir arkadaşı var," dedi adam. "Ben." Ağzına bir kaşık mısır gevreği daha tıkıştırdı, benim kişisel alanımdan geri çekilmemişti.

Avuçlarımı kanepeye bastırıp tam karşımda olmaması için doğrularak oturdum. "Kıskandın mı?" diye sordum.

Adam bana ters ters bakmaya devam ediyordu. "Soyadı ne?"

"Kimin soyadı?"

"Çok iyi arkadaşın Ridge'in," dedi ukala ukala.

Gözlerimi devirip başımı tekrar kanepenin arkasına yasladım. Bu adamın kim olduğunu bilmiyordum ama Ridge'le dostluğumuz konusunda rekabet etmek hiç umurumda değildi. "Ridge'in soyadını bilmiyorum. İkinci adını bilmiyorum. Onun hakkında bildiğim tek şey, kötü bir sağ kroşesi olduğu. Ve senin kanepende uyuyorum, çünkü iki yıllık erkek arkadaşım ev arkadaşımı becermenin eğlenceli olacağına karar verdi, ben de oturup izlemek istemedim."

Başını salladı, sonra yutkundu. "Soyadı Lawson. Ve ikinci bir ismi yok."

Sabah daha da kötüye gidebilirmiş gibi koridorda Bridgette göründü ve mutfağa girdi.

Yerdeki adam mısır gevreğinden bir kaşık daha aldı ve sonunda rahatsız edici bakışlarını üzerimden çekip Bridgette'e baktı, "Günaydın Bridgette," dedi sesinde tuhaf, alaycı bir tonla. "İyi uyudun mu?"

Kız ona kısa bir bakış atıp gözlerini devirdi. "Canın cehenneme Warren," diye tersledi.

Muzip muzip sırıtarak bakışlarını bana çevirdi. "Bu,

Bridgette," diye fısıldadı. "Gündüzleri benden nefret ediyormuş gibi yapıyor, ama geceleri beni seviyor."

Güldüm, Bridgette'in birini sevebileceğine pek ihtimal vermiyordum.

"Kahretsin!" diye bağırdı Bridgette, tökezleyince bara tutundu. "Yüce İsa!" Barın yanında, yerde duran valizlerimden birini tekmeledi. "Küçük arkadaşına söyle, eğer burada kalıyorsa pisliğini odasına götürmesi gerekiyor!"

Warren benim için korkuyormuş gibi yüzünü ekşitti, sonra kafasını Bridgette'e çevirdi. "Neyim ben, senin emir erin mi? Kendin söyle ona."

Bridgette takıldığı bavulu işaret etti. "ÇIKAR... ŞU... PİSLİĞİNİ... MUTFAKTAN!" dedikten sonra yatak odasına geri döndü.

Warren yüzünü yavaşça bana çevirip güldü. "Neden senin sağır olduğunu düşünüyor?"

Omuz silktim. "Hiç bilmiyorum. Dün gece bu sonuca vardı ve onu düzeltemedim."

Warren bu sefer çok daha yüksek sesle güldü. "Ah, bu klasik," dedi. "Evcil hayvanın var mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Pornoya karşı mısın?"

Yirmi Soru oynamaya nasıl başladık bilmiyordum ama gene de cevap verdim. "Prensipte pornoya değil, ama birinde yer almaya karşıyım."

Başını salladı, cevabımı biraz fazla uzun düşündü. "Sinir bozucu arkadaşların var mı?"

Başımı iki yana salladım. "En iyi arkadaşım arkadan bıçaklayan bir sürtük ve artık onunla konuşmuyorum."

"Ne gibi duş alma alışkanlıkların var?"

Güldüm. "Günde bir kez, arada sırada bir gün atlıyorum. On beş dakikadan fazla sürmüyor."

"Yemek yapar mısın?"

"Sadece acıktığım zaman."

"Kendi arkanı temizliyor musun?"

"Muhtemelen senden daha iyi," dedim, bu konuşma sırasında gömleğine en az üç kez peçete muamelesi yaptığını göz önünde bulundurarak.

"Disko dinler misin?"

"Dikenli tel yemeyi tercih ederim."

"Tamam o zaman," dedi. "Sanırım kalabilirsin."

Ayaklarımı yukarı çekip bağdaş kurdum. "Mülakata alındığımı fark etmemiştim."

Önce valizlerime, sonra bana baktı. "Kalacak bir yere ihtiyacın olduğu belli ve boş bir odamız var. Eğer sen kalmazsan Bridgette gelecek ay kız kardeşinin taşınmasını istiyor ve bu Ridge'le istediğimiz son şey."

"Burada kalamam," dedim.

"Neden olmasın? Görünüşe göre, zaten bütün gününü ev arayarak geçirmek üzeresin. Buranın nesi var? Buraya gelmek için çok uzağa gitmen bile gerekmeyecek."

Sorunun Ridge olduğunu söylemek istedim. İyi davranmıştı ama bu sorun olabilirdi. İlişkim biteli yirmi dört saat bile olmamıştı ve bütün gece Hunter'la Tori hakkında kâbuslarla tükenmem gerekirken, bunun yerine aşırı iyiliksever Ridge'le alakalı biraz rahatsız edici bir rüya görmüş olmak hoşuma gitmemişti.

Ama Warren'a burada kalamama nedenimin Ridge olduğunu söylemedim. Kısmen Warren'a sorular için daha fazla cephane vereceği için, kısmen de Ridge mutfağa girip bize baktığı için.

Warren bana göz kırptı, sonra ayağa kalkıp kâsesiyle lavaboya gitti. Ridge'e baktı. "Yeni ev arkadaşımızla tanıştın mı?" diye sordu Warren.

Ridge ona bir şeyler işaret etti. Warren başını iki yana sallayarak ona işaretle karşılık verdi. Kanepede oturmuş Warren'ın işaret dili bilmesine biraz hayret ederek sessiz konuşmalarını izliyordum. Bunu Ridge için öğrenip öğrenmediğini merak ettim. İkisi kardeş olabilir miydi? Warren güldü, Ridge benden tarafa bir göz attıktan sonra yatak odasına geri döndü.

"Ne dedi?" diye sordum, birden Ridge'in artık beni burada istemediğinden endişelenmiştim.

Warren omuz silkerek yatak odasına doğru yürümeye başladı. "Tam olarak söyleyeceğini düşündüğüm şeyi." Odasına girdi, elinde bir kasket ve anahtarlarla geri çıktı. "İkinizin şimdiden bir anlaşma yaptığınızı söyledi." Warren sokak kapısının yanında ayakkabılarını giydi. "Şimdi işe gidiyorum. Eşyalarını içeri koymak istersen şurası senin odan. Ama Brennan'ın bütün pisliklerini köşeye atman gerekebilir." Kapıyı açıp dışarı çıktı, sonra geriye döndü. "Ha. İsmin ne?"

"Sydney."

"Pekâlâ, Sydney. Yaşayabileceğin en garip yere hoş geldin." Arkasından kapıyı kapattı.

Bundan memnun olduğumdan emin değildim ama başka seçeneğim var mıydı? Telefonumu yastığımın altından çıkardım. Ridge'e mesaj yazmaya başladım, çünkü dün gece yaşam biçimimle alakalı bir anlaşmaya vardığımı hatırlamıyordum. Ben daha mesajı bitirmeden Ridge'den mesaj geldi.

Ridge: Bu senin için uygun mu?

Ben: Ya senin için?

Ridge: Önce ben sordum.

Ben: Sanırım. Ama sadece senin için de uygunsa.

Ridge: Eh, o hâlde bu sanırım ev arkadaşı olduğumuz anlamına geliyor.

Ben: Madem ev arkadaşıyız, bana bir iyilik yapabilir misin?

Ridge: Nedir o?

Ben: Bir daha biriyle çıkmaya başlarsam Tori gibi olma ve erkek arkadaşımla yatma, tamam mı?

Ridge: Söz veremem.

Birkaç saniye sonra yatak odasından çıkıp doğruca valizlerime gitti. Valizleri alıp diğer yatak odasının kapısına taşıdı. Kapıyı açıp onunla gelmem gerektiğini belirtmek için başıyla odayı işaret etti. Ayağa kalkıp peşinden yatak odasına gittim. Bavulları yatağın üzerine bırakıp tekrar telefonunu çıkardı.

Ridge: Brennan'ın burada hâlâ bir sürü eşyası var. Bir kutuya yerleştirip hepsini alana kadar köşeye koyacağım. Bunun dışında çarşafları değiştirmek isteyebilirsin.

Çarşafların durumuyla ilgili bana ihtiyatlı bir bakış atınca güldüm. Banyoyu işaret etti.

Ridge: Banyoyu paylaşıyoruz.

İçerideyken koridorun ana kapısını ve yatak odalarının her iki kapısını da kilitle. Belli ki ne zaman duşta olduğunu bilemeyeceğim, bu yüzden sen banyodayken içeri dalmamı istemiyorsan, mutlaka kapıyı kilitle.

Banyoya yürüyüp kapının dış tarafındaki bir elektrik düğmesini çevirdi, banyonun içindeki ışıklar yanıp söndü, sonra dikkatini tekrar telefona verdi.

Ridge: Dışarıya düğmeler ekledim, kapıya vurulduğunu duyamadığım için birinin dikkatimi çekmesinin kolay bir yolu olduğunu düşündüm. Banyoya girmen gerektiğinde düğmeye bas ki haberim olsun. Bütün daire bu şekilde düzenlendi. Bana ihtiyacın olursa yatak odamın kapısının dışında ışıklarımı açıp kapatan bir düğme var. Ama genelde telefonum yanımda oluyor, bu yüzden her zaman mesajlaşabilirim.

Temiz çarşafların yerini gösterdi, ben yeni çarşafları yatağa sererken şifonyerde kalan eşyaları temizledi.

"Mobilyaya ihtiyacım var mı?"

Ridge başını iki yana salladı.

Ridge: Mobilyaları bırakıyor. Burada olanları kullanabilirsin.

Başımı salladım, beklenmedik bir şekilde yeni evim hâline gelen yatak odasını süzdüm. Yardımına minnettar olduğumu belirtmek için Ridge'e gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Gülümseyerek karşılık verdi.

Ridge: Bir şeye ihtiyacın olursa önümüzdeki birkaç saat odamda çalışıyor olacağım. Öğleden sonra alışverişe gitmem gerek. Benimle gelip ev için ihtiyacın olanları alabilirsin.

Yatak odasından çıkarken bana selam verdi. Yatağın kenarına oturdum, Ridge kapıyı kapatırken ona selam verdim. Kendimi tekrar yatağa bırakıp derin bir nefes aldım.

Artık yaşayacak bir yerim olduğuna göre, tek ihtiyacım bir iş bulmaktı. Belki bir de araba, çünkü Tori'yle çoğunlukla onunkini paylaşıyorduk. Sonra belki ailemi arar, onlara taşındığımı söylerdim.

Belki de söylemezdim. İşlerin nasıl gittiğini görmek için buraya birkaç hafta verecektim.

Ridge: Ha, aklıma gelmişken, bunu alnına ben yazmadım.

Neyi?

Şifonyere koşturup o gün ilk defa aynaya baktım. Alnımda siyah mürekkeple yazılmış bir yazı vardı: *Birisi alnına yazı yazmış.*

Ridge

Ben: Günaydın. Tez nasıl gidiyor?

Maggie: Ballandırmamı mı istiyorsun, yoksa doğruyu söylememem için bana açık alan mı bırakıyorsun?

Ben: Ardına kadar açık. Dök içini.

Maggie: Mutsuzum, Ridge. Nefret ediyorum. Her gün saatlerce bunun üzerinde çalışıyorum ve bilgisayarımı ve tüm *Ofis Çılgınlığı*'nı yok etmek istiyorum. Eğer bu tez bir çocuk olsaydı, onu evlatlık verirdim ve iki kere bile düşünmezdim. Bu tez sevimli, tüylü bir köpek yavrusu olsaydı, onu işlek bir kavşağın ortasında bırakıp hızla uzaklaşırdım.

Ben: Sonra da bir U dönüşü yapar, geri dönüp alarak bütün gece onunla oynardın.

Maggie: Ben ciddiyim. Sanırım aklımı kaybediyorum.

Ben: Ne düşündüğümü zaten biliyorsun.

Maggie: Evet, ne düşündüğünü biliyorum. Şu anda bu konuya girmeyelim.

Ben: Anlatmak isteyen sensin. Böyle bir strese ihtiyacın yok.

Maggie: Yapma.

Ben: Yapamam, Maggie. Ne hissettiğimi biliyorsun ve ikimiz de haklı olduğumu bilirken fikrimi kendime saklamıyorum.

Maggie: İşte bu yüzden sana hiç sızlanmıyorum, çünkü dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz. Senden durmanı istedim. Lütfen, Ridge. Dur.

Ben: Tamam.

Ben: Özür dilerim.

Ben: Şimdi, "Sorun değil, Ridge. Seni seviyorum," diye mesaj atacaksın."

Ben: Alo?

Ben: Bunu yapma, Maggie.

Maggie: Şu kıza işemesi için bir dakika ver! Lanet olsun. Kızgın değilim. Artık bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Sen nasılsın?

Ben: Oh. İyiyim. Yeni bir ev arkadaşımız var.

Maggie: Gelecek aya kadar taşınmayacağını sanıyordum.

Ben: Hayır, bu Bridgette'in kız kardeşi değil. Adı Sydney. Hani sana birkaç gün önce bahsetmiştim. Ona erkek arkadaşıyla ilgili haberi vermeye karar verdikten sonra gidecek yeri kalmadı. Warren'la kendi evini bulana kadar burada kalmasına izin veriyoruz. Onu seveceksin.

Maggie: Sanırım erkek arkadaşı konusunda sana inandı, öyle mi?

Ben: Evet. İlk başta ona daha önce söylemediğim için çok kızdı, ama bunu kabullenmesi için birkaç günü vardı, bu yüzden sanırım anladı. Peki cuma günü saat kaçta burada olacaksın?

Maggie: Emin değilim. Tezim üzerinde yeterince çalışıp çalışmadığıma bağlı diyebilirim ama tezimden bir daha sana bahsetmeyeceğim. Ne zaman gelebilirsem o zaman geleceğim.

Ben: Tamam o zaman, ne zaman seni görebilirsem görüşmüş olacağız. Seni seviyorum. Yola çıktığında haber ver.

Maggie: Ben de seni seviyorum. Ve sadece endişelendiğini biliyorum. Kararlarıma katılmanı beklemiyorum ama anlamanı istiyorum.

Ben: Anlıyorum, bebeğim. Anlıyorum. Seni seviyorum.

Maggie: Ben de seni seviyorum.

Başımı sertçe yatak başlığına dayayıp tam bir hayal kırıklığı içinde bir aşağı bir yukarı yüzümü ovuşturdum. Elbette kararını anlıyordum ama bu konuda kendimi asla iyi hissetmeyecektim. O kadar sinir bozucu bir şekilde kararlıydı ki ona nasıl ulaşacağımı cidden bilmiyordum.

Ayağa kalktım, telefonumu arka cebime koyarak yatak odamın kapısına yürüdüm. Kapıyı açınca cennetin tam olarak böyle kokacağına emin olduğum bir kokuyla karşılaştım.

Domuz pastırması.

Warren yemek masasından bana bakıp sırıtarak yemek dolu tabağını işaret etti. "O tam bir bakıcı," dedi işaretle. "Gerçi yumurtalar berbat. Sadece şikâyet etmek istemediğim için yiyorum, yoksa bir daha bizim için yemek yapmayabilir.

Diğer her şey harika." Söylediği her şeyi dile getirmeden işaretle söylüyordu. Warren genellikle çevremizdeki diğer insanlara duyduğu saygıdan işaret diliyle söylediklerinin tamamını sözle ifade ederdi. Sözlü olmadığında, konuşmamızın ikimiz arasında kalmasını istediğini bilirdim.

Tıpkı şimdi Sydney mutfaktayken yaptığımız sessiz iletişim gibi.

"Hatta kahvemizi nasıl sevdiğimizi bile sordu," dedi işaret diliyle.

Mutfağa göz attım. Sydney gülümsedi, ben de ona gülümsedim. Bugün onu iyi bir ruh hâlinde görünce şoke olmuştum. Birkaç gün önce alışveriş için mağazaya gidip döndükten sonra, zamanının çoğunu odasında geçirmişti. Warren dün bir ara ona akşam yemeği isteyip istemediğini sormaya gitmiş, yatağında ağladığını, bu yüzden geri çekilip onu yalnız bıraktığını söylemişti. Onu kontrol etmek istemiştim ama daha iyi hissettirmek için yapabileceğim bir şey yoktu. Yapabileceği tek şey zamana bırakmaktı, bu yüzden bugün en azından yataktan çıktığına sevinmiştim.

"Sakın hemen bakma, Ridge. Ama ne giydiğini gördün mü? Gördün mü şu kıyafeti?" Yumruğundaki eklemleri ısırdı, sanki sadece ona bakmak gerçek bir fiziksel acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Kafamı sallayıp karşısına oturdum. "Daha sonra bakarım."

Warren sırıttı. "Erkek arkadaşının onu aldatmasına çok memnunum. Yoksa kahvaltıda diş macunu dolgulu Oreo yiyor olacaktım."

Güldüm. "En azından dişlerini fırçalamak zorunda kalmazdın."

"Bu şimdiye kadar verdiğimiz en iyi karardı," dedi. "Belki daha sonra biz kanepede oturup izlerken o elbiseyle yerleri süpürmesi için onu ikna edebiliriz."

Warren kendi sözlerine güldü, ama ben hiç tebessüm etmedim. Son cümleyi işaret diliyle *ve* sözlü olarak söylediğinin farkında olduğunu sanmıyordum. Ben ona söyleyemeden, bir bisküvi kafamın yanından hızla geçip yüzünde şapladı. Şok içinde geriye sıçrayarak Sydney'ye baktı. Sydney yüzünde benimle uğraşma ifadesiyle masaya geldi. Bana bir tabak yemek uzattı, sonra kendi tabağını önüne koyarak yerine oturdu.

"Bunu sesli söyledim, değil mi?" diye sordu Warren. Başımı salladım. Kendisine hâlâ ters ters bakan Sydney'ye baktı. "En azından sana iltifat ediyordum," dedi omuz silkerek.

Sydney iyi bir noktaya değinmiş gibi güldü ve bir kez başını salladı. Telefonunu alıp mesaj yazmaya başladı. Bana kısa bir bakış attıktan sonra telefonum cebimde titreyince hafifçe başını salladı. Bana mesaj atmıştı ama belli ki bunu belli etmemi istemiyordu. Elimi kayıtsızca cebime sokup telefonumu çıkardım, masanın altında mesajı okudum.

Sydney: Yumurtaları yeme.

Ona baktım, yumurtaların nesi var diye merak ederek tek kaşımı kaldırdım. Bir yandan Warren'la sohbet ederken kayıtsız bir şekilde başka bir mesaj gönderdi.

Sydney: İçlerine bulaşık deterjanı ve bebek pudrası koydum. Bu ona bir daha alnıma yazmamayı öğretecektir.

Ben: Ne diyorsun ya? Ona ne zaman söyleyeceksin?

Sydney: Söylemeyeceğim.

Warren: Sydney'yle ne hakkında mesajlaşıyorsunuz?

Başımı kaldırdığımda, Warren'ın elinde telefonuyla bana baktığını gördüm. Çatalını alıp yumurtalardan bir ısırık daha aldı, bu manzara beni güldürdü. Masanın üzerinden atılıp telefonumu elimden kaptı, mesajları kurcalamaya başladı. Telefonu ondan geri almaya çalıştım ama kolunu ulaşamayacağım kadar uzaklaştırdı. Okurken birkaç saniye durakladı, sonra hemen ağzındakileri tabağına tükürdü. Telefonumu bana geri atıp bardağına uzandı. Sakin sakin içti, bardağı masaya geri koydu, sandalyesini geri iterek ayağa kalktı.

Sydney'yi işaret etti. "Az önce işleri batırdın küçük kız," dedi. "Bu savaş demek."

Sydney gözlerinde meydan okuyan bir pırıltıyla ona sırıttı. Warren yatak odasına dönüp kapısını kapattığında kendinden emin gülümsemesi kayboldu, kocaman açtığı gözleri bana döndü.

Sydney: Bana yardım et! Fikirlere ihtiyacım var. Şakalarda berbatım!

Ben: Evet, öylesin. Bulaşık deterjanı ve bebek pudrası, ha? Ciddi yardıma ihtiyacın var. İyi ki yanında bu işin ustası var.

Sydney sırıtarak kahvaltısını yemeye başladı.

Daha ilk lokmamı bile almamıştım ki Bridgette hiç gülümsemeden odasından çıktı. Doğruca mutfağa giderek kendine bir tabak hazırladı. Warren odasından dönerek tekrar masaya oturdu.

"Dramatik bir etki bırakmak için gitmiştim," dedi. "Daha yemeği bitirmemiştim."

Bridgette oturdu, domuz pastırmasından bir lokma aldıktan sonra Sydney'ye baktı. "BUNU... SEN... Mİ... YAPTIN?" dedi abartılı bir şekilde yiyeceği işaret ederek. Başımı çevirdim, çünkü Sydney'yle benimle konuştuğu gibi konuşuyordu. Sanki sağırmış gibi.

Bridgette'e başını sallayarak yanıt veren Sydney'ye baktım. Bridgette'e dönüp baktım, "TEŞEKKÜR... EDERİM!" diyordu. Yumurtadan bir lokma aldı.

Ve ağzındakini hemen tabağına tükürdü.

Öksürdü, alelacele bir şeyler içti, sonra masadan uzaklaştı. Sydney'ye dönüp baktı. "BEN... BU... PİSLİĞİ... Yİ-YEMEM!" Tekrar mutfağa gitti, yemeğini çöpe atıp yatak odasına geri döndü.

Kapı kapanınca üçümüz kahkahalara boğulduk. Kahkahalar dinince Warren'a döndüm.

"Bridgette neden Sydney'nin sağır olduğunu düşünüyor?"

Warren güldü. "Bilmiyoruz," dedi. "Ama henüz ona gerçeği söylemek istemiyoruz."

Dışarıdan güldüm ama içten içe biraz şaşırmıştım. Warren ne zaman kendisinden ve Sydney'den biz diye bahsetmeye başlamıştı bilmiyordum ama hoşuma gittiğinden emin değildim.

• • •

Yatak odamın ışığı yanıp sönünce laptopumu kapatıp kapıya gittim. Kapıyı açtım, Sydney elinde laptopuyla koridorda duruyordu. Bana bir kâğıt parçası uzattı.

Haftanın geri kalanı için ödevimi çoktan bitirdim. Hatta Bridgette'in odası hariç tüm daireyi temizledim bile. Warren televizyon izlememe izin vermiyor, çünkü bu benim ge-

cem değilmiş, bu da ne demekse. Yani diyorum ki bir süre seninle takılabilir miyim? Aklımı meşgul etmeliyim yoksa tekrar Hunter'ı düşünmeye başlayacağım, sonra kendime acımaya başlayacağım, sonra da Pine-Sol isteyeceğim ve gerçekten hiç Pine-Sol istemiyorum, çünkü senin gibi azgın bir alkolik olmak istemiyorum.

Gülümsedim, kenara çekilerek onu yatak odama aldım. Etrafına bakındı. Oturacak tek yer yatağımdı, bu yüzden yatağı işaret ettim, oturup laptopumu kucağıma çektim. Sydney de yatağın öbür tarafına oturup aynı şeyi yaptı.

"Teşekkürler," dedi gülümseyerek. Laptopunu açıp gözlerini ekrana çevirdi.

Warren'ın bu sabah giydiği elbiseye hayran hayran bakma tavsiyesine uymamaya çalışıyordum, ama özellikle de Sydney pervasızca gösterdiğinde bakmamak çok zordu. Warren'la Bridgette'in ne tür garip şeyler yaşadıklarından emin değildim, ama Sydney'yle bu kadar iyi anlaşmış görünmelerine gıcık olmuştum.

Ve gıcık olmama da gıcık oluyordum. Sydney'ye o gözle bakmamıştım, bu yüzden neden burada oturup bunu düşündüğümü anlamıyordum. Ve Maggie'yle yan yana dursaydı, Maggie'nin fiziksel olarak daha tipim olduğuna dair hiçbir şüphem olmazdı. Maggie minyondu, koyu renk gözleri ve düz, siyah saçları vardı. Sydney tam tersiydi. Maggie'den daha uzun boyluydu –oldukça ortalama bir boyu vardı– ama vücudu Maggie'ninkinden çok daha belirgin ve kıvrımlıydı. Sydney elbiseyi kesinlikle iyi taşıyordu, işte Warren onu bu yüzden beğenmişti. En azından yatak odamın kapısına gelmeden önce külot giymişti. Bunun biraz faydası oluyordu. Giydiği bluzlar genellikle onun için çok büyüktü, omuzlarından sarkıyordu, bu da eşyalarını toplarken yanına Hunter'ın bir sürü tişörtünü aldığını düşündürüyordu.

Maggie'nin saçı her zaman düzdü, Sydney'ninkini anlamak zordu. Hava durumuna göre değişiyor gibiydi, ama bu kötü bir şey değildi. Onu balkonda otururken ilk gördüğümde kahverengi saçlı olduğunu düşünmüştüm, meğerse saçları ıslakmış. O gece bir saat kadar gitar çaldıktan sonra, dairesine geri dönerken ona baktım, saçları tamamen kurumuştu, omuzlarından aşağı sarı dalgalar hâlinde dökülüyordu. Bugün kıvırcık ve dağınık bir topuzla tepesinde toplanmıştı.

Sydney: Bırak bana bakmayı.

Kahretsin.

Güldüm, içimde az önce saptığım o dolambaçlı yol her ne ise onu yok saymaya çalıştım.

Ben: Üzgün görünüyorsun.

Buraya geldiği ilk gece, şu an olduğundan daha mutlu görünüyordu. Belki de gerçeği kavramak zaman almıştı.

Sydney: Bilgisayarda sohbet etmemizin bir yolu var mı? Benim için mesaj atmaktan çok daha kolay.

Ben: Tabii. Soyadın ne? Seninle Facebook'ta arkadaş olacağım.

Sydney: Blake.

Laptopumu açıp adını arattım. Profilini bulunca ona arkadaşlık isteği gönderdim. Anında kabul etti, sonra bana bir mesaj attı.

Sydney: Merhaba, Ridge Lawson.

Ben: Merhaba, Sydney Blake. Böyle daha iyi mi?

Başını salladı.

Sydney: Sen bilgisayar programcısı mısın?

Ben: Şimdiden profilime mi bakıyorsun? Ve evet. Evden çalışıyorum. Bilgisayar mühendisliği bölümünden iki yıl önce mezun oldum.

Sydney: Kaç yaşındasın?

Ben: 24.

Sydney: Lütfen bana 24'ün 22'den çok daha iyi olduğunu söyle.

Ben: 22 senin için iyi olacak. Belki bu hafta ya da gelecek hafta değil, ama mutlaka daha iyi olacak.

Sydney içini çekti, tek elini ensesine götürüp ovuşturdu, sonra tekrar yazmaya başladı.

Sydney: Onu özlüyorum. Delilik mi bu? Tori'yi de özlüyorum. Onlardan hâlâ nefret ediyorum ve acı çektiklerini görmek istiyorum ama Hunter'la yaşadıklarımı özlüyorum. Gerçekten acı vermeye başlıyor. İlk başta, onsuz daha iyi olabileceğimi düşünmüştüm ama şimdi kendimi kaybolmuş hissediyorum.

Sert cevap vermek istemiyordum, ama bir kız değildim, bu yüzden ona hissettiklerinin normal olduğunu söyleyecek değildim. Çünkü benim için normal değildi.

Ben: Sadece onunla alakalı fikri özlüyorsun. Aldattığını öğrenmeden önce bile onunla mutlu değildin. Sadece rahat olduğu için onunla birlikteydin. Sadece ilişkiyi özlüyorsun ama Hunter'ı özlemiyorsun.

Başını kaldırdı, birkaç saniye gözlerini kısarak benden tarafa baktıktan sonra bakışlarını tekrar bilgisayara çevirdi.

Sydney: Onunla mutlu olmadığımı nasıl söyleyebilirsin? Mutluydum. Doğrusu yaptıklarını öğreninceye kadar aradığım kişi olduğunu düşünüyordum.

Ben: Hayır. Öyle düşünmüyordun. Öyle olmasını istiyordun, ama gerçekte hissettiğin bu değildi.

Sydney: Şu anda bir çeşit hıyarlık yapıyorsun, bunu biliyor musun?

Laptopumu yana koyup masama gittim. Defterimi kalemimi alıp yatakta yanına oturdum. Not defterimde bana gönderdiği ilk şarkı sözlerini açtım.

Oku bunları, diye yazdım sayfanın tepesine. Defteri kucağına koydum.

Şarkı sözlerine baktı, sonra kalemi aldı. *Bunları okumama gerek yok,* diye yazdı. *Onları ben yazdım.*

Yanına yaklaşıp defteri kucağıma koydum, nakaratın birkaç satırını daire içine aldım. O kısımları tekrar işaret ettim. *Bunları yazan sen değilmişsin gibi oku.*

İstemeye istemeye deftere bakarak dizeleri okudu.

Beni tanıdığını sanıyorsun
Ama ben tek başıma yaşıyorum

Oysa iki kişilik yaşamak istiyorum
Ah, bir yalanı yaşıyorsun
Yalanı yaşıyorsun

İyi olduğumuzu düşünüyorsun, ama gerçekte değiliz
Bazı şeyleri düzeltebilirdin, ama şansını kaçırdın
Bir yalanı yaşıyorsun
Bir yalanı yaşıyorsun

Okuması için yeterli vakit geçtiğinden emin olunca kalemi alıp yazdım: *Bu sözcükler içinden bir yerlerden geldi, Sydney. Kendine onunla daha iyi olduğunu söyleyebilirsin ama yazdığın sözleri oku. Bunları yazarken hissettiklerine geri dön.* Birkaç satırı daire içine aldım, sonra onunla birlikte ben de sözleri okudum.

Sağa dönünce lastikler yanmaya başlıyor
Gülüşünü görüyorum, bir süredir gizleniyor
Bir süredir
Ayağını sürüyorsun
Dünya bulanıklaşmaya başladı
Kim olduğunu
Hatırlamıyorum kim olduğunu

Sydney'ye baktım, hâlâ kâğıda bakıyordu. Yanağından bir damla yaş süzüldü, hemen sildi. Kalemi alıp yazmaya başladı. *Bunlar sadece sözcükler, Ridge.*

Cevap verdim: *Bunlar senin sözlerin, Sydney. Senden çıkan sözler. Onsuz kendini kaybolmuş hissettiğini söylüyorsun ama onunlayken bile kaybolmuş hissediyordun. Geri kalanı oku.*

Derin bir nefes aldı, tekrar kâğıda baktı.

Bağırıyorum, yavaşla, bu yollar bilmediğimiz yollar
Yolda kalmak zorlaşıyor
Yeterli bu kadarı
Yetmez mi

Bana bakıyorsun, bir ağaca doğru gitmeye başlıyorsun
Kapıyı açıyorum,
Daha fazla dayanamıyorum
Daha fazla
Sonra diyorum ki

Beni tanıdığını sanıyorsun
Ama ben tek başıma yaşıyorum
Oysa iki kişilik yaşamak istiyorum
Ah, bir yalanı yaşıyorsun
Yalanı yaşıyorsun

İyi olduğumuzu düşünüyorsun, ama gerçekte değiliz
Bazı şeyleri düzeltebilirdin, ama şansını kaçırdın
Bir yalanı yaşıyorsun
Bir yalanı yaşıyorsun

6

Sydney

Defterdeki sözcüklere bakmaya devam ettim.

Ridge haklı mıydı? Bunları gerçekten böyle hissettiğim için mi yazmıştım?

Söz yazarken fazla düşünmüyordum, çünkü hep kimsenin okumayacağını hissetmiştim, bu yüzden kelimelerin arkasındaki anlamın ne olduğunu önemsemiyordum. Ama şimdi düşününce, belki de fazla düşünmemem, onların gerçekte hissettiklerimin bir yansıması olduğunu kanıtlıyordu. Bana göre, arkasındaki duyguları icat etmek zorunda kalınca şarkı sözleri yazmak daha zordu. İşte o zaman, gerçek olmadıkları zaman, sözler çok fazla düşünülürdü.

Vay canına Ridge kesinlikle haklıydı. Bu şarkı sözlerini haftalar önce yazmıştım, Hunter'la Tori'yi öğrenmeden çok önce.

Yatak başlığına yaslanıp laptopumu tekrar açtım.

Ben: Tamam, sen kazandın.

Ridge: Bu bir yarışma değil. Belki de bu ayrılığın tam da ihtiyacın olan şey olabileceğini görmene yardım etmeye çalışıyorum. Seni çok iyi tanımıyorum ama yazdığın sözlere bakılırsa bir süredir kendi başına olma fırsatını özlediğini tahmin ediyorum.

Ben: Beni çok iyi tanımadığını iddia ediyorsun, ama beni kendimden daha iyi tanıyor gibisin.

Ridge: Ben sadece o şarkı sözlerinde söylediklerini biliyorum. Yeri gelmişken, sözleri gözden geçirmek ister misin? Ben de tam Brennan'a atmak için müzikle birleştirecektim ve senin kulaklarını da katabilirim. Cinas amaçlıydı.

Gülüp ona dirsek attım.

Ben: Tabii. Ne yapayım?

Ayağa kalkıp gitarını aldı, başıyla balkonu işaret etti. O balkona çıkmak istemiyordum. Hunter'dan ayrılmaya hazır olup olmadığım umurumda değildi, Tori'den ayrılmaya kesinlikle hazır değildim. Ve dışarı çıkmak çok fazla dikkat dağıtacaktı.

Burnumu kırıştırıp kafamı iki yana salladım. Avlunun karşısındaki daireme göz attı, dudaklarını sıkıp ince bir çizgi hâline getirdi, başını yavaş yavaş anlayışla salladı. Yatağa gelip yanıma oturdu.

Ridge: Ben çalarken şarkıyı söylemeni istiyorum. Seni izleyeceğim, böylece nota sayfasında yerleştirilmesi gereken yer konusunda aynı sayfada olmayı sağlayabilirim.

Ben: Hayır. Senin karşında şarkı söylemem.

Oflayıp gözlerini devirdi.

Ridge: Sesinin kötü çıkmasına gülmemden mi korkuyorsun? SENİ DUYAMIYORUM, SYDNEY!

Bana sinir bozucu tebessümüyle gülümsedi.

Ben: Kapa çeneni. Tamam.

Telefonu bırakıp şarkıyı çalmaya başladı. Şarkı sözlerinin başlaması gerektiğinde başını kaldırıp bakınca donup kaldım. Ama gergin olduğum için değildi. Nefesimi tuttuğum yerde gene aynı şeyi yaptığım için donakalmıştım, çünkü onu çalarken görmek... inanılmazdı.

Ben girişi atladığımda hiçbir ritmi kaçırmıyordu. Sadece en baştan başlıyor ve girişi tekrar çalıyordu. Acınası korkumdan silkinip sözleri söylemeye başladım. Muhtemelen böyle birinin önünde asla şarkı söylemezdim, ama beni duyamaması işimi kolaylaştırıyordu. Yine de o kadar dikkatli bakıyordu ki sinirimi bozmuyor değildi.

Her kıtadan sonra duruyor, bir sayfaya notlar alıyordu. Eğilip ne yazdığına baktım. Boş bir nota kâğıdına şarkı sözleriyle birlikte notalar koyuyordu.

Dizelerden birini işaret etti, sonra telefonunu aldı.

Ridge: Bu dizeyi hangi perdeden söylüyorsun?

Ben: Si.

Ridge: Sence biraz daha yükseğe çıkarsan daha iyi olmaz mı?

Ben: Bilmiyorum. Sanırım deneyebiliriz.

Şarkının ikinci bölümünü tekrar çaldı ve şarkıyı onun tavsiyesine uyarak daha üst bir tondan söyledim. Şaşırtıcı bir şekilde haklıydı. Kulağa daha iyi geliyordu.

"Bunu nasıl bildin?" diye sordum.

Omuz silkti.

Ridge: Yapabiliyorum işte.

Ben: Ama nasıl? Madem duyamıyorsun, hangi sesin iyi ya da kötü olduğunu nasıl biliyorsun?

Ridge: Duymama gerek yok. Hissediyorum.

Başımı iki yana salladım, anlamıyordum. Gitar çalmayı kendi kendine nasıl öğrendiğini belki anlayabilirdim. Yeterince pratik, iyi bir öğretmen ve belki bir ton çalışmayla böyle çalması mümkündü. Ama bu, bir sesin hangi notada olması gerektiğini ve özellikle hangi notanın kulağa daha iyi geldiğini nasıl bildiğini açıklamıyordu.

Ridge: Ne oldu? Kafan karışmış görünüyor.

Ben: EVET, kafam karıştı. Titreşimleri nasıl ayırt edebildiğini ya da dediğin gibi, nasıl hissettiğini anlamıyorum. Warren'la en büyük şakayı yapmaya çalıştığınızı ve sağır numarası yaptığını düşünmeye başladım.

Ridge güldü, sonra sırtı yatak başlığına değene kadar geriye kaydı. Dik oturup gitarını yanında tuttu. Bacaklarını açıp aralarındaki boş yere hafifçe vurdu.

Neler oluyordu? Gözlerimin düşündüğüm kadar irileşmediğini umuyordum. Ona bu kadar yakın oturmam mümkün değildi. Başımı iki yana salladım.

Ridge gözlerini devirip telefonunu aldı.

Ridge: Gel buraya. Nasıl hissettiğimi sana göstermek istiyorum. Kendine gel ve seni baştan çıkarmaya çalıştığımı düşünmeyi bırak.

Birkaç saniye daha tereddüt ettim, ama yüzündeki tedirginlik bana biraz olgunlaşmamış davrandığımı düşündürdü. Öne doğru geldim, arkamı döndüm, sırtımı göğsüne verip aramızda birkaç santim olacak şekilde dikkatle önüne oturdum. Gitarı önüme çekti, diğer kolunu bana dolayarak yerine yerleştirdi. Gitarı yakına çekince ona yaklaşmış oldum. Ridge yan tarafında duran telefonunu aldı.

Ridge: Bir nüansla çalacağım ve bana nerede hissettiğini söylemeni istiyorum.

Başını salladım, eli gene gitara gitti. Bir melodi çaldı, birkaç kez tekrarladıktan sonra durdu. Telefonumu aldım.

Ben: Gitarında hissettim.

Başını iki yana sallayıp gene telefonunu aldı.

Ridge: Gitarda hissettiğini biliyorum şapşal. Ama vücudunun neresinde hissettin?

Ben: Tekrar çal.

Bu sefer gözlerimi kapatıp işi ciddiye almaya çalıştım. Ona nasıl hissettiğini sormuştum ve bana göstermeye çalışıyordu, bu yüzden en azından anlamaya çalışabilirdim. Melodiyi birkaç kez çaldı, konsantre olmak için çok uğraştım, ama titreşimi her yerde hissediyordum, özellikle göğsüme bastırılan gitarda.

Ben: Benim için zor, Ridge. Sanki her yerdeymiş gibi geliyor.

Beni ileri itti, ben de kenara kaydım. Gitarı bırakarak kalkıp odadan çıktı, ne yaptığını merak ederek onu bekledim. Geri geldiğinde yumruğunun içinde bir şey tutuyordu. Yumruğunu uzattı, ben de avucumu uzattım.

Kulak tıkacı.

Kayarak arkama geçti, tekrar göğsüne yaslanıp kulak tıkaçlarını taktım. Gözlerimi kapatıp kafamı omzuna yasladım. Kollarını bana dolayıp gitarını aldı, göğsüme doğru çekti. Başını hafifçe benimkine dayadığını hissettim ve aniden samimi bir şekilde oturduğumuzu sezinledim. Ciddi olarak çıkmadığım biriyle hiç böyle oturmamıştım.

Bu garipti, çünkü onunla çok doğal geliyordu. Sanki aklında müzikten başka hiçbir şey yokmuş gibiydi. Onun bu yönünü seviyordum, çünkü Warren'a bu şekilde baskı yapsaydım ellerinin gitarda olmayacağından emindim.

Kollarının hafifçe hareket ettiğini hissedebiliyordum, bu yüzden duyamasam da çaldığını biliyordum. Titreşime konsantre olup tüm dikkatimi göğsümün içindeki harekete odakladım. Tam olarak nerede hissettiğimi saptayabildiğimde, elimi göğsüme götürüp hafifçe vurdum. Başını salladığını hissettim, sonra çalmaya devam etti.

Hâlâ göğsümde hissedebiliyordum ama bu sefer çok daha hafifti. Elimi aşağı indirdim, gene başını salladı.

Ondan uzaklaşıp yüzümü ona döndüm.

"Vay canına."

Omuzlarını kaldırıp utangaç utangaç gülümsedi. Çok güzeldi.

Ben: Bu çılgınlık. Bir enstrümanı nasıl böyle çalabildiğini hâlâ anlamıyorum ama şimdi nasıl hissettiğini biliyorum.

İltifatımı geçiştirdi, alçakgönüllü olmasını seviyordum çünkü tanıdığım herkesten daha yetenekli olduğu açıktı.

"Vay canına," dedim tekrar, başımı sallayarak.

Ridge: Yapma. İltifattan hoşlanmıyorum. Mahcup ediyor.

Telefonumu bıraktım, ikimiz de laptoplarımıza geri döndük.

Ben: O zaman bu kadar etkileyici olmamalısın. Ne kadar inanılmaz bir yeteneğin olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum, Ridge. Bunun için çok çalıştım dediğini biliyorum, ama duyabilen ve şarkıları senin gibi bir araya getiremeyen binlerce insan var. Demek istediğim, açıkladığın için belki tüm gitar olayını anlayabiliyorum, ama ya sesler? Bir sesin neye benzediğini ve hangi nota olması gerektiğini nasıl bilebilirsin?

Ridge: Aslında, bir sesin nüanslarını ayırt edemiyorum. Hiç kimsenin gitarı "dinlediğim" şekilde şarkı söylediğini hissetmedim. Bir şarkıya vokal yerleştirebilir ve melodiler geliştirebilirim, çünkü birçok şarkı üzerinde çalıştım ve yazılı müzik formuna göre hangi notaların hangi ses perdeleriyle eşleştiğini öğrendim. Öylece doğal olarak gelmiyor. Bunun için çok çalışıyorum. Müzik fikrini seviyorum ve duyamasam da, farklı bir şekilde anlamayı ve değerlendirmeyi öğrendim. Melodiler üzerinde daha çok çalışmak zorunda kaldım. Bir şarkı yazdığım, ama ya mevcut bir şarkıya çok benzediği ya da dinleyenlere tahmin ettiğim gibi güzel gelmediği için Brennan'ın onu kullanamayacağımızı söylediği zamanlar oluyor.

Ridge bunu istediği kadar hafife alabilirdi, ama ben bir müzik dehasının yanında oturduğuma ikna olmuştum. Yeteneğinin çok çalışmaktan geldiğini düşünmesinden nefret ediyordum. Demek istediğim, elbette bunun katkısı oluyordu, çünkü

büyük yeteneklerin bile üstün olmaları için tüm yeteneklerini beslemesi gerekirdi. Ama Ridge'in yeteneği akıllara durgunluk veriyordu. Eğer duyabilseydi yeteneğiyle neler yapabileceğini bilmek onun adına beni üzüyordu.

Ben: Bir şeyler duyabiliyor musun? Hiç mi?

Başını iki yana salladı.

Ridge: Daha önce işitme cihazı takmıştım, ama yardımcı olmaktan çok rahatsız ediyordu. Çok ileri derecede işitme kaybım var, bu yüzden konu sesleri veya gitarımı duymaya geldiğinde hiç yardımcı olmadılar. Onları kullandığımda sesler olduğunu anlayabiliyordum ama deşifre edemiyordum. Açıkçası, işitme cihazları duyamadığımı sürekli hatırlatan bir şeydi. Cihaz yokken aklıma bile gelmiyor.

Ben: Asla duyamayacağını bile bile gitar öğrenmek istemene ne sebep oldu?

Ridge: Brennan. Çocukken öğrenmek istedi, biz de birlikte öğrendik.

Ben: Eskiden burada yaşayan adam mı? Onu ne zamandır tanıyorsun?

Ridge: 21 yıldır. O benim kardeşim.

Ben: Senin grubunda mı?

Ridge şaşkın şaşkın bana baktı.

Ridge: Sana grubumuzdan bahsetmemiş miydim?

Başımı iki yana salladım.

Ridge: O şarkıcı. Ayrıca gitar da çalıyor.

Ben: Bir daha ne zaman çalacaksın? İzlemek istiyorum.

Ridge güldü.

Ridge: Ben çalmıyorum. Bu biraz karışık bir konu. Brennan, şarkıların çoğunu ben yazdığım için grubun mülkiyetinde onun kadar payım olduğunda ısrar ediyor, bu yüzden bazen kendimi grubun bir parçası olarak görüyorum. Bence bu çok saçma, ama bensiz şu an bulunduğumuz yerde olmayacağımıza inanıyor, bu yüzden şimdilik kabul ediyorum. Ama elde etmek üzere olduğuna inandığım başarıyla, eninde sonunda ona yeniden müzakere ettireceğim. Ondan faydalanıyormuşum gibi hissetmekten hoşlanmıyorum.

Ben: Madem o öyle hissetmiyor, sen de kesinlikle öyle hissetmemelisin. Hem sen neden onlarla çalmıyorsun?

Ridge: Birkaç kere denedim. Bir şarkı icra edilirken grupta olan biten her şeyi duyamamak biraz zor, bu yüzden birlikte çalarken onları engelliyormuşum gibi geliyor. Ayrıca şu anda turnedeler ve ben seyahat edemiyorum, bu yüzden ona yazdıklarımı gönderiyorum.

Ben: Neden onlarla turneye çıkamıyorsun? Evden çalışmıyor musun?

Ridge: Diğer mecburiyetler. Ama bir dahaki sefer Austin'de çalacaklar, seni götürürüm.

Seni götürürüm. Sanırım mesajının bu kısmını biraz fazla beğenmiştim.

Ben: Grubun adı ne?

Ridge: Sedir Sesleri.

Bilgisayarımı çarparak kapatıp gözlerimi gözlerine çevirdim. "Yok artık!" Başını salladı, sonra uzanıp laptopumu tekrar açtı.

Ridge: Bizi dinledin mi?

Ben: Evet. Geçen sene neredeyse her hafta sonu çaldıklarını düşünürsek kampüsteki herkes grubunuzdan haberdar. Hunter sizi seviyor beyler.

Ridge: Ya. Pekâlâ, ilk defa bir hayranımızın eksik olmasını diledim. Peki Brennan'ı çalarken gördün mü?

Ben: Hunter'la sadece bir kez gittim, son sahne alışlarından biriydi, ama evet. Hatta sanırım şarkıların çoğu telefonumda var.

Ridge: Vay be. Dünya küçük. Albüm anlaşması imzalamak üzereyiz. O yüzden bu şarkılara çok önem veriyorum. Ve bu nedenle bana yardım etmen gerektiğine.

Ben: TANRIM! SEDİR SESLERİ'ne şarkı sözü yazdığımı yeni fark ettim!!!

Bilgisayarımı yana kaydırıp karın üstü yattım, bacaklarımı yukarı aşağı sallarken yatak gıcırdıyordu.

Hadi ya! Bu çok havalı.

Ridge'in kahkahasını duymazdan gelerek kendimi toparladım, sonra tekrar doğrulup laptopumu aldım.

Ben: Yani o şarkıların çoğunu sen mi yazdın?

Ridge evet anlamında başını salladı.

Ben: "Bir Şey" şarkısının sözlerini sen mi yazdın?

Ridge gene başını salladı. Şu anda bunun olduğuna gerçekten inanamıyordum. Bu sözleri onun yazdığını ve şimdi burada onun yanında oturduğumu bilmek beni fazlasıyla heyecanlandırmıştı.

Ben: Şarkını dinlemek üzereyim. Sen benim şarkı sözlerimi deşifre edebildiğine göre, seninkini deşifre etme sırası bende.

Ridge: O şarkıyı iki yıl önce yazdım.

Ben: Olsun. Sonuçta senden çıkmış. İçinden bir yerlerden, Ridge. ;)

Bir yastık alıp kafama fırlattı. Güldüm, şarkıyı bulana kadar telefonumdaki müzik klasöründe gezinip çalma düğmesine bastım.

BİR ŞEY

Hep neden diye merak ediyorum
Sana hoşça kal diyemiyorum

Ve yapabildiğim tek şey
Gerçeği düşünmek oluyor

Baştan başlamak zor
Ve durmadan arkaya dönüp bakmak da
Ama bir şey geliyor
Senin için doğru bir şey
Sadece biraz daha bekle

İstediğin şeyi bulacaksın
İhtiyacın olan neyse onu
Tekrarını isteyeceksin
Ah, işte bu duygu doğru

Dinlersen bir şey bulacaksın
Tüm öpüşmeler arasında
Bunu yaşatan
O her zaman eksik heyecanı
Ah, bu doğru görünüyor

Sanırım öyle olacağını düşündüm
Hep aynı kalacağımızı
Ve senin bulduğunu
Söyleyebilirim suçlanacak birini

Yüreğimde biliyorum ki
Hepsi bir oyun aklımda
Umutlarımız ve dileklerimiz
Alevleri tekrar tutuşturmayacak
Sadece biraz daha bekle

İstediğin şeyi bulacaksın
İhtiyacın olan neyse onu
Tekrarını isteyeceksin
Ah, işte bu duygu doğru

Dinlersen bir şey bulacaksın
Tüm öpüşmeler arasında
Bunu yürüten
Eksik heyecanı
Ah, bu doğru görünüyor

Merak etmene gerek yok
Çünkü her zaman bileceksin
Sahip olduğumuz şey kesinlikle buydu
Kesinlikle
Şimdi o şey artık yok
Artık yok

İstediğini bulacaksın
İhtiyacın olanı bulacaksın
İstediğini bulacaksın
İhtiyacın olanı bulacaksın
İhtiyacın olanı bulacaksın

Şarkı bittiğinde, yatakta tekrar arkama yaslandım. Normalde ona şarkı sözlerini ve arkasındaki anlamı sorardım, ama bunu yapmak istediğimden emin değildim. Ridge beni izlemeden tekrar dinlemek istiyordum, çünkü bana bakarken konsantre olmak gerçekten zordu. Çenesini ellerine dayamış, kayıtsızca beni izliyordu. Sırıtmamı saklamaya çalıştım ama bu çok zordu. Dudaklarına yayılan bir tebessümle telefonuna baktığını gördüm.

Ridge: Neden şu anda hayranımmış gibi davrandığını hissediyorum?

Muhtemelen öyle olduğum içindi.

Ben: Hayranın gibi davranmıyorum. Hemen böbürlenme. İntikam planlarında ne kadar kötü olabileceğine tanık oldum ve şiddetli alkolizmine maruz kaldım, bu yüzden sana olabileceğim kadar meftun değilim.

Ridge: Babam aşırı alkolikti. Şakaların biraz rahatsız edici.

Ona özür dilercesine ve biraz utançla baktım. "Özür dilerim. Şaka yapıyordum."

Ridge: Ben de şaka yapıyorum.

Dizine tekme atarak ters ters baktım.

Ridge: Yani bir bakıma şaka. Babam gerçekten iflah olmaz bir alkolik ama bu konuda şaka yapman umurumda değil.

Ben: Artık yapamam. Eğlenceyi mahvettin.

Güldü, bunu garip bir sessizlik süreci izledi. Sırıtarak gözlerimi tekrar telefonuma çevirdim.

Ben: Aman Tanrım. İmzanı alabilir miyim?

Gözlerini devirdi.

Ben: Lütfen? Seninle bir fotoğraf da çektirebilir miyim? Tanrım, Ridge Lawson'ın yatağındayım!

Güldüm, ama Ridge beni hiç komik bulmamıştı.

Ben: Ridge Lawson, göğüslerimi imzalar mısın?

Bilgisayarını yanına koydu, komodine eğilip bir keçeli kalem aldı, sonra gene bana döndü.

İmzasını *gerçekten* istemiyordum. Elbette şaka yaptığımı biliyordu.

Kalemin kapağını çıkardı, hızla yatağın karşısına doğru hamle yapıp beni sırtüstü yatırarak kalemi alnıma doğrulttu.

Yüzüme mi imza atmaya çalışıyordu?

Bacaklarımı kaldırdım, dizlerimle bariyer oluşturarak ellerini uzaklaştırmaya çalıştım.

Kahretsin, çok güçlüydü.

Bir elimi dizinin altına koyup kolumu yatağa sabitledi. Diğer eliyle yüzünü iten kolumu kavrayıp o eli de yatağa kıstırdı. Çığlık attım, güldüm, yüzümü ondan başka tarafa çevirmeye çalıştım, ama her hareket ettiğimde, kalemi yüzümde dolaştırarak imza atmaya çalışıyordu.

Onu alt edemiyordum, bu yüzden sonunda içimi çekerek kafamı sabit tuttum, böylece yüzümün her tarafını çizmeyi bırakacaktı.

Hızla ayağa kalktı, kalemin kapağını tekrar kapatıp bana sırıttı.

Bilgisayarıma uzandım.

Ben: Artık benim muziplik hocam değilsin. Bu resmen üç yönlü bir savaşa dönüştü. Google'da intikamımı ararken kusuruma bakma.

Ridge bana gülerken bilgisayarımı alıp sessizce odadan çıktım. Oturma odasından yatak odama doğru ilerlerken Warren bana baktı. İki kez.

"Burada kalıp benimle porno izlemeliydin," dedi yüzümün her tarafındaki kalem izlerini süzerek.

Sözlerini duymazdan geldim. "Ridge'le TV kurallarını tartışmayı yeni bitirdik," diye yalan söyledim. "Ben perşembeleri alıyorum."

"Hayır, almıyorsun," dedi Warren. "Yarın perşembe. Perşembe gecesi perşembe gecesi pornosunu izliyorum."

"Artık değil. Sanırım benimle mülakat yaparken televizyon alışkanlıklarımı sormalıydın."

Homurdandı. "Tamam. Perşembeleri alabilirsin, ama sadece daha önce giydiğin elbiseyi giyersen."

Güldüm. "O elbiseyi yakıyorum."

Ridge

"Bu gece televizyonu neden Sydney'ye verdin?" dedi işaretle Warren. Kendini kanepede yanıma bıraktı. "Perşembe gecesini sevdiğimi biliyorsun. Cuma günleri izinliyim."

"Sydney'yle televizyon geceleri hakkında hiç konuşmadım."

Yüzünde bir somurtmayla Sydney'nin yatak odası kapısına baktı. "Ne kadar yalancı. Peki onunla nasıl tanıştın?"

"Müzikten dolayı. Grup için şarkı sözleri yazıyor."

Warren'ın gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu, kanepede doğrularak sanki ona ihanet etmişim gibi dönüp bana baktı.

"Sence bunu menajerinizin bilmesi gerekmiyor mu?"

Güldüm, işaretle karşılık verdim. "İyi bir nokta. Hey, Warren, Sydney resmen bizim için şarkı sözü yazıyor."

Kaşlarını çattı. "Peki sence menajerinin onunla mali bir anlaşma yapması gerekmez miydi? Ona yüzde kaç veriyoruz?"

"Vermiyoruz. Kira ödemediği hâlde yüzde almaktan suçluluk hissediyor, bu yüzden şimdilik iyiyiz."

Ayağa kalktı, öfkeyle bana baktı. "Ona güvenebileceğini nereden biliyorsun? Ya yazmaya yardım ettiği bir şarkıyla ilgili bir şey olursa? Ya albümde kesinti yapar ve aniden bir yüzde istediğine karar verirse? Hem neden artık şarkı sözlerini sen yazmıyorsun?"

İçimi çektim. Bunu o kadar çok konuşmuştuk ki başımı ağrıtıyordu. "Yapamıyorum. Yapamadığımı biliyorsun. Sadece bir süreliğine, blokajımı aşana kadar. Hem sakin ol, yardımcı olduğu her şeyi imzalayarak devretmeyi kabul etti."

Sinirli sinirli kendini tekrar kanepeye bıraktı. "Bana danışmadan grubumuza başka insan ekleme, tamam mı? Beni

dahil etmediğin zaman kendimi dışlanmış hissediyorum." Kollarını göğsünde kavuşturup somurttu.

"Tatlı küçük Warren somurtuyor muymuş?" Eğilip ona sarıldım, beni itmeye çalıştı. Üstüne tırmanıp yanağından öptüm, koluma vurmaya başladı, elimden kurtulmaya çalışıyordu. Gülerek yüzünü bıraktım, o sırada odaya giren Sydney'ye baktım. Sydney dikkatle bize bakıyordu. Warren elini uyluğumdan yukarı kaydırıp başını omzuma koydu. Uzanıp yüzünü okşarken ikimiz de Sydney'nin ifadesiz yüzüne baktık. Yavaş yavaş başını iki yana sallayarak odasına geri döndü.

Oda kapısını kapar kapamaz birbirimizden ayrıldık.

"Keşke geceleri Bridgette'ten biraz daha fazla nefret etseydim, çünkü Sydney'nin kesinlikle bana ihtiyacı var," dedi Warren işaret diliyle.

Sydney'nin geçirdiği hafta nedeniyle erkeklere tövbeli olabileceğini bilerek güldüm. "Kızın bir süre yalnız kalma fırsatından başka bir şeye ihtiyacı yok."

Warren başını iki yana salladı. "Hayır, o kızın kesinlikle bana ihtiyacı var. Benimle seks yapmayı kabul etmesini içeren ayrıntılı bir şakayı nasıl planlayabilirim diye düşünüyorum."

"Bridgette," diye hatırlattım ona. Neden hatırlattığımı bilmiyordum. Diğer kızlardan bahsederken ona Bridgette'i hiç hatırlatmazdım.

"Hayalleri yıkıyorsun," dedi işaretle, kanepeye geri çöktüğü sırada bir mesaj aldım.

Sydney: Sana bir soru sorabilir miyim?

Ben: Bir daha soruya soru sorabilir miyim diye başlamayacağına söz verirsen.

Sydney: Tamam, pislik. Onu hiç düşünmemem gerektiğini biliyorum ama merak ediyorum. Çantamı almaya gittiğimizde o kâğıda ne yazdı? Ve sen ne cevap yazdın da sana vurdu?

Ben: Onu hiç düşünmemen gerektiğine katılıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bunu bana sormak için bu kadar beklemene şaşırdım.

Sydney: Eee?

Of. Kelimesi kelimesine yazmaktan nefret ediyordum ama bilmek istiyordu, bu nedenle...

Ben: "Onu beceriyor musun?" yazdı.

Sydney: Aman Tanrım! Ne şerefsiz!

Ben: Evet.

Sydney: Peki sen ona ne cevap verdin de sana yumruk attı?

Ben: "Neden çantası için buraya geldiğimi sanıyorsun? Ona bu gece için yüz dolar verdim ve şimdi bana üstünü verecek," yazdım.

Mesajı tekrar okudum, ama düşündüğüm kadar komik geldiğinden emin değildim.

Gözlerim, o sırada açılan yatak odasının kapısına takıldı. Sydney oturma odasına, doğrudan kanepeye doğru koşturdu. Yüzündeki ifadeden mi yoksa bana doğru gelen ellerden mi bilmiyordum ama hemen başımı kapatıp Warren'ın arkasına saklandım. Ama Warren canlı

kalkan olarak kullanılmaktan hoşlanmamıştı, hızla kanepeden kalktı. Sydney kollarıma vurmaya başladı, ta ki ben kanepede cenin pozisyonu alana kadar. Gülmemeye çalıştım, ama kız gibi vuruyordu. Bu, Tori'ye yaptıklarıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Geri çekildi, istemeye istemeye ellerimi kafamdan çektim. Odasına geri döndü, kapıyı çarparak kapatmasını izledim.

Warren şimdi elleri belinde kanepenin yanında duruyordu. Önce bana, sonra tekrar Sydney'nin kapısına baktı. Avuçlarını kaldırıp başını iki yana salladıktan sonra yatak odasına çekildi.

Muhtemelen ondan özür dilemeliydim. Sadece bir şakaydı, ama sanırım onu nasıl kızdırdığını anlayabiliyordum. Birkaç kez kapısına vurdum. Açmadı, bu yüzden ona mesaj attım.

Ben: İçeri girebilir miyim?

Sydney: Bu duruma göre değişir. Bu sefer yüzlükten küçük banknotun var mı?

Ben: O sırada komik görünüyordu. Özür dilerim.

Birkaç saniye geçti, Sydney kapısını açıp kenara çekildi. Endişeyle baktım, masum görünmeye çalışarak gülümsedim. Bana pis bir bakış atıp yatağına geri döndü.

Sydney: Böyle bir şey söylemeni istemezdim, ama neden söylediğini anlayabiliyorum. Hunter pisliğin teki ve muhtemelen o anda ben de onu kızdırmak isterdim.

Ben: Adam bir pislik, ama muhtemelen farklı cevap vermeliydim. Üzgünüm.

Sydney: Evet, öyle yapmalıydın. Belki bir fahişe olduğumu ima etmek yerine, "Keşke o kadar şanslı olabilseydim," diyebilirdin.

Sözlerine güldüm, sonra başka bir alternatif cevap sundum.

Ben: "Sadece sen ona sadık olduğunda. Yani hiçbir zaman," diyebilirdim.

Sydney: Ya da, "Hayır, yapmıyorum. Warren'a deli gibi âşığım," diyebilirdin.

En azından bu konuda şaka yapıyordu. Adama öyle dediğim için kendimi gerçekten kötü hissediyordum, ama o sırada garip bir şekilde uygun gelmişti.

Ben: Dün gece hiçbir işi bitirmedik. Birlikte güzel müzikler yapma havasında mısın?

7

Sydney

Ridge bir saatten fazla çaldıktan sonra gitarını ilk kez bıraktı. Hiç mesajlaşmamıştık, çünkü kendimizi kaptırmıştık. Birlikte bu kadar iyi çalışmamız harikaydı. Ben yatağının karşısında önümde bir defterle uzanırken o şarkıyı tekrar tekrar çalıyordu. Aklıma geldikçe şarkı sözlerini yazıyordum, çoğu zaman kâğıdı buruşturup odanın karşısına fırlatarak baştan başlıyordum. Ama bu gece neredeyse bütün bir şarkının sözlerini bitirmiştim ve sadece beğenmediği iki satırın üzerini çizmişti. Bunun ilerleme olduğunu söyleyebilirdim.

Şarkı yaptığımız bu anlarda kesinlikle sevdiğim bir şey vardı. Hayatımda ters giden her şeyle ilgili tüm endişelerim ve düşüncelerim, birlikte yazdığımız anlarda âdeta kayboluyordu. Bu çok güzeldi.

Ridge: Şimdi baştan sona şarkının üstünden geçelim. Otur da şarkı söylemeni izleyeyim. Brennan'a göndermeden önce mükemmel olduğundan emin olmak istiyorum.

Ridge şarkıyı çalmaya, ben de söylemeye başladım. Beni dikkatle izliyordu, gözleriyle her hareketimi okuması beni tedirgin ediyordu. Belki de konuşarak kelimeleri ifade ede-

mediği içindi, ama onunla ilgili diğer her şey bunu telafi ediyordu.

Ridge'i anlaması ne kadar kolay olsa da, bu yalnızca kendisi anlaşılmak *istediği* zaman mümkün oluyordu. Çoğu zaman ifadelerini kendine saklıyordu, ne düşündüğünü anlamıyordum. Tamamını içinde tutuyordu. Gerçi o bakışlarla, konuşabilseydi bile, asla konuşmak zorunda kalmayacağından oldukça emindim.

Beni şarkı söylerken izlemesinden rahatsız olmuştum, bu yüzden gözlerimi kapattım, Ridge şarkıyı çalmaya devam ederken sözleri hatırlamaya çalıştım. Ridge sadece birkaç metre ötedeyken şarkı söylemek garipti. Sözleri ilk yazdığımda gitarını çalıyordu ama iki yüz metre ötede balkonundaydı. Ama o sırada onları Hunter hakkında yazıyormuşum gibi davranmaya çalışsam da, hep şarkıyı Ridge'in söylediğini hayal ettiğimi biliyordum.

BİRAZ DAHA

Neden izin vermiyorsun
Seni alıp götürmeme
İstediğin gibi yaşayabiliriz
Bir yerden diğerine

Senin evin olurum
Kendimiz yapabiliriz
Çünkü oldukça zorlaştırıyor birlikte olmak
Yalnız olmayı

İstediğimiz her şeye sahip olabiliriz
Sadece biraz daha
Biraz daha

Gitarı durdu, doğal olarak ben de durdum. Gözlerimi açtığımda Ridge o ifadesiz ifadelerinden biriyle beni izliyordu.

Bunu geri aldım. Bu ifade hiç de ifadesiz değildi. Düşünüyordu. Gözlerini kısmasından aklına bir fikir geldiğini anlayabiliyordum.

Telefonunu almak için gözlerini ayırdı.

Ridge: Bir şey denememin sence sakıncası var mı?

Ben: Bir daha soruya bir şey denememin sakıncası var mı diye başlamayacağına söz verirsen.

Ridge: İyi denemeydi, ama bir anlam ifade etmiyor.

Güldüm, sonra ona baktım. "Deneyeceği" şeyden korkarak hafifçe başımı salladım. Dizlerinin üzerine oturup öne eğildi, iki elini omuzlarıma koydu. Nefesimi tutmaya çalıştım ama başarısız bir girişim oldu. Ne yaptığını ya da neden bana bu kadar yaklaştığını bilmiyordum ama lanet olsun.

Of ya.

Şu anda kalbim neden bu kadar hızlı atıyordu ki?

Yatağında düz yatana kadar beni itti. Arkasına uzanıp gitarını aldı, benim öbür tarafıma yerleştirdi. Yanıma uzandı.

Sakin ol, kalp. Lütfen. Ridge'in süpersonik duyuları var ve şiltenin titreşimlerinden hızlı attığını hissedecektir.

Ridge bana biraz daha yaklaştı, bu arada tereddüt etmesi, daha fazla yaklaşmasına izin verip vermeyeceğimden emin olmadığını düşündürmüştü.

İzin verecektim. Kesinlikle verecektim.

Şimdi bana bakıyor, bir sonraki hamlesini düşünüyordu. Bana asılmak üzere olmadığını söyleyebilirdim. Her ne yapacaksa, beni öpmeyi planlamasından çok daha fazla endişelendirmişti. Sanki belirli bir kısmımı arıyormuş gibi boynuma ve göğsüme baktı. Gözleri karnımda durdu, duraksadı, sonra telefonuna geri döndü.

Oh, Tanrım. Ne yapmak üzereydi? Ellerini üzerime mi koyacaktı? Bu şarkıyı söyleyişimi mi hissetmek istiyordu? Hissetmek dokunmayı, dokunmak da elleri gerektirirdi. *Onun* elleri. *Beni* hissetmek.

Ridge: Bana güveniyor musun?

Ben: Artık hiç kimseye güvenmiyorum. Güvenim bu hafta tamamen yok oldu.

Ridge: Beş dakika yetecek kadar güven tedarik edebilir misin? Sesini hissetmek istiyorum.

Nefes aldım, sonra –yanımda yatıyordu– ona bakıp başımı salladım. Gözlerini benden ayırmadan telefonunu bıraktı. Beni sakin kalmam için uyarıyormuş gibi izliyordu, ama tam tersi bir etki yapmıştı. Hatta biraz paniklemiştim.

Yaklaşarak kolunu ensemin altına kaydırdı.

Of.

Şimdi daha da yakındı.

Şu anda yüzü benimkinin üzerinde duruyordu. Vücudumun üzerinden uzanıp gitarı yanıma doğru çekerek bize yaklaştırdı. Sakinleştirici bir etki uyandırmak için tasarlanmış bir ifadeyle hâlâ beni süzüyordu.

Öyle olmadı. Beni *hiç mi hiç* sakinleştirmemişti.

Başını göğsüme indirip yanağını bluzuma bastırdı.

Oh, bu harikaydı. Şimdi kesinlikle kalbimin ne kadar spastik bir şekilde attığını hissediyordu. Gözlerimi kapattım, utançtan ölmek istiyordum ama buna zamanım yoktu, çünkü yanımda gitarın tellerini tıngırdatmaya başlamıştı. İki eliyle çaldığını fark ettim, biri başımın altından, diğeri benim üstümden. Başı göğsümdeydi; saçlarının boynuma değdiğini hissedebiliyordum. Gitarına iki koluyla ulaşmak için neredeyse boylu boyunca uzanmıştı.

Ah, İsa, hasır sepet içindeki tatlı bebeğim benim.

Bu hâlde ona nasıl şarkı söyleyecektim?

Nefesimi düzenleyerek sakinleşmeye çalıştım ama bu pozisyondayken zor oluyordu. Her zamanki gibi, bir girişi kaçırdığımda, hiç sorun etmeden şarkıya yeniden en baştan başlıyordu. Benim gireceğim kısım geldiğinde şarkıyı söylemeye başladım. Yani söylüyor sayılırdım. Gerçekte sesim çıkmıyordu, çünkü hâlâ havanın ciğerlerime dönüş yolunu bulmasını bekliyordum.

İlk birkaç dizeden sonra sesim bir istikrar kazandı. Gözlerimi kapattım ve son bir saattir olduğum gibi, onun yatağında öylece oturduğumu hayal etmek için elimden geleni yaptım.

Ben bavulumu getireceğim
Sen de o eski haritayı al
Kitabına göre yaşayabiliriz
Ya da asla geri dönemeyiz

Rüzgarı hissetmek
Hiç bu kadar doğru gelmemişti
Yıldızları izleyeceğiz
Ta ki gün ışığında kaybolana kadar

İstediğimiz her şeye sahip olabiliriz
Biraz daha
Sadece biraz daha

Son kıtayı bitirdi ama hareket etmedi. Elleri hareket etmeksizin gitarında duruyordu. Kulağını sıkıca göğsüme bastırmıştı. Şarkının tamamını söylediğim için nefes nefeseydim ve her nefes alışımda kafası yukarı kalkıyordu.

Derin derin iç geçirdi, sonra başını kaldırıp benimle göz teması kurmadan sırt üstü döndü. Birkaç dakika sessizce yattık. Neden bu kadar tepkisiz olduğundan emin değildim ama ani hareketler yapamayacak kadar gergindim. Kolu hâlâ altımdaydı, çekmek için hiç çaba sarf etmiyordu, bu yüzden bu küçük deneyi bitirip bitirmediğinden emin değildim.

Hareket edebileceğimden bile emin değildim.

Sydney, Sydney, Sydney. Ne yapıyorsun sen?

Katiyen, kesinlikle şu anda bu tepkiyi vermek istemiyordum. Hunter'dan ayrılalı bir hafta olmuştu. İstediğim hatta ihtiyacım olan en son şey bu adama âşık olmaktı.

Ancak, bunun bu haftadan önce gerçekleşmiş olabileceğini düşünüyordum.

Saçmalık.

Başımı eğip ona baktım. Beni izliyordu ama yüzünün ne anlatmak istediğini anlayamadım. Tahmin etmek zorunda olsaydım, *Oh, hey, Sydney. Ağızlarımız birbirine çok yakın. Onlara bir iyilik yapalım ve bu boşluğu kapatalım,* diye düşündüğünü söylerdim.

Gözleri ağzıma kayınca telepatik yeteneklerimden inanılmaz etkilendim. Dolgun dudakları hafifçe aralanarak sessizce, yavaş yavaş birkaç kez derin nefes aldı.

Aslında nefes alışını duyabiliyordum, bu beni şaşırtmıştı çünkü bu tam olarak kontrolünü elinde tuttuğu seslerinden

bir diğeriydi. Şu anda kontrol edememesi hoşuma gitmişti. Her ne kadar erkeklerden ayrı, bağımsız ve güçlü olmak istediğimi iddia etsem de, düşündüğüm tek şey onun benim üzerimde tam ve eksiksiz kontrol sahibi olmasını ne kadar istediğimdi. Üstüme çıkmasını, o inanılmaz ağzını benimkine bastırmasını, beni nefes almak için tamamen kendisine tabi kılarak duruma hâkim olmasını istiyordum.

Telefonuma, aşırı aktif hayal gücümü kesintiye uğratan bir mesaj geldi. Ridge gözlerini kapatıp yüzünü diğer tarafa çevirdi. Mesajı duymadığını, bu yüzden kendiliğinden arkasını döndüğünü bilerek içimi çektim. Bu da demek oluyordu ki şu anda o zengin iç diyaloğu aklımdan geçirdiğim için kendimi oldukça garip hissediyordum. Başımın arkasına uzanıp telefonumu bulana kadar etrafımı yokladım.

Hunter: Artık konuşmaya hazır mısın?

Gözlerimi devirdim. *Bu ânı mahvetmenin yolu, Hunter.* Günlerce mesajlarından ve telefon görüşmelerinden kaçındıktan sonra sonunda bir şeyler anlayabileceğini ummuştum.

Ben: Davranışların taciz sınırında. Benimle iletişime geçmeyi bırak. Aramızdaki şey bitti.

Ridge

Suçluluk triplerini kes, Ridge. Sen yanlış bir şey yapmadın. Yanlış bir şey yapmıyorsun. Kalbin böyle hızlı atıyor çünkü daha önce kimsenin şarkı söylediğini hissetmedin. Çok zordu. Zorlu bir olaya normal bir tepki verdin. Hepsi bu kadar.

Gözlerim hâlâ kapalıydı, kolum hâlâ onun altındaydı. Kolumu çekmeliydim, ama hâlâ kendime gelmeye çalışıyordum.

Ve *gerçekten* bir şarkı daha dinlemek istiyordum.

Bu onu tedirgin ediyor olabilirdi, ama tedirginliğini atmasını sağlamalıydım, çünkü bunu yapabileceğim başka bir durum düşünemiyordum.

Ben: Bir tane daha çalabilir miyim?

Telefonu elindeydi, ben olmayan birine mesaj atıyordu. Hunter'a mesaj atıp atmadığını merak ettim, ama ne kadar istesem de telefonuna bakmadım.

Sydney: Tamam. İlkinde bir şey olmadı mı?

Güldüm. Sanırım itiraf etmek istediğimden çok daha fazlasını yapmıştı. Üstüne yüklenme şeklimden, şarkı bittiğinde bunu Sydney'nin de anladığından neredeyse emindim. Ama sesini ve bunun diğer tüm kesimlerime yaptıklarını hissetmek *onun* bana yaptıklarından çok daha önemliydi.

Ben: Daha önce hiç kimseyi böyle "dinlemedim". İnanılmazdı. Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Demek istediğim, sen buradaydın ve şarkı söyleyen sendin, sanırım aslında bunu tarif etmeme ihtiyacın yok. Ama bilemiyorum. Keşke bunu hissedebilseydin.

Sydney: Rica ederim. Burada gerçekten çok derin bir şey yapmıyorum.

Ben: Hep birinin şarkılarımdan birini söylediğini hissetmek istemişimdir ama bunu gruptaki adamlardan biriyle yapmak biraz garip olurdu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Sydney güldü, başını salladı.

Ben: Dün gece çalıştığımız parçayı çalacağım, sonra da bu son çaldığımızı tekrar çalmak istiyorum. Sana uyar mı? Şarkı söylemekten yorulduysan, söyle yeter.

Sydney: İyiyim ben.

Telefonunu bıraktı, gene göğsüne yaslandım. Tüm vücudum kendisiyle savaşıyordu. Sol beynim bana bunun bir şekilde yanlış olduğunu söylüyor, sağ beynim onun şarkısını tekrar duymak istiyordu, midem ortalarda yoktu ve kalbim bir koluyla yüzüme yumruk atıyor, diğeriyle kendisine sarılıyordu.

Bu fırsatı bir daha hiç bulamayabilirdim, bu yüzden kolumu ona dolayıp çalmaya başladım. Gözlerimi kapatıp Sydney'nin ilk şarkıdan bu yana biraz yavaşlayan kalp atışlarını kolladım. Sesinin titreşimi yanağımla buluşuyordu ve yemin ederim ki kalbim titriyordu. Şarkıdaki sesler tam benim hayal ettiğim şekilde hissediliyordu ama binle çarpılıyordu. Sesinin gitarın titreşimiyle uyumuna odaklandım, tam bir huşu içindeydim.

Ses perdesini hissetmek istiyordum ama ellerimi kullanmadan hissetmek zordu. Elimi gitardan çekip çalmayı bıraktım. Birdenbire Sydney de şarkı söylemeyi kesti. Kafamı

hayır diye sallayıp parmağımla havada bir daire çizdim, artık çalmadığım hâlde şarkı söylemeye devam etmesini istedim.

Sesi tekrar yükseldi, kulağımı sıkıca göğsüne bastırıp avucumu karnına koydum. Elimin altında kasları kasıldı, ama şarkı söylemeyi bırakmadı. Sesini her yerde hissedebiliyordum. Kafamda, göğsümde, elimin altında hissediyordum.

Gevşedim, ilk defa bir sesin sesini dinliyordum.

• • •

Kolumu Maggie'nin beline dolayıp daha yakınıma çektim. Altımda mücadele ettiğini hissedebiliyordum, bu yüzden onu daha da sıkı tuttum. Evine gitmesine henüz hazır değildim. Eliyle alnıma vurdu, altımdan sıyrılmaya çalışırken beni göğsünden indirdi.

Yataktan kalkması için sırt üstü döndüm ama bunun yerine yanaklarımı tokatladı. Gözlerimi açtım, tepemde duran Sydney'yi gördüm. Dudakları kıpırdıyordu, ama görüşüm ne söylemeye çalıştığını göremeyecek kadar bulanıktı. Spot ışığın hiç yardımcı olmadığını söylemeye gerek yoktu.

Bir saniye. Bende spot ışık yoktu ki.

Yatakta doğrulup oturdum. Sydney telefonumu bana verip mesaj atmaya başladı ama telefonumun şarjı bitmişti. Uyuya mı kalmıştık?

Işıklar. Işıklar yanıp sönüyordu.

Sydney'nin telefonunu elinden alıp saate baktım: 08:15. Az önce bana göndermeye çalıştığı mesajı da okudum.

Sydney: Yatak odanın kapısında biri var.

Warren cuma günü bu kadar erken kalkmazdı. Bugün onun izin günüydü.

Cuma.

Maggie.

KAHRETSİN!

Aceleyle yataktan fırlayıp Sydney'yi bileklerinden tutarak ayağa kaldırdım. Paniğe kapıldığım için şoke olmuş gibiydi ama odasına geri dönmesi gerekiyordu. Banyo kapısını açıp o taraftan gitmesini işaret ettim. Banyoya girdi, sonra döndü ve tekrar yatak odama girdi. Onu omuzlarından tutup tekrar banyoya girmeye zorladım. Ellerime vurarak uzaklaştırdı, odamı işaret etti.

"Telefonumu istiyorum!" dedi yatağımı göstererek. Telefonunu alıp getirdim, ama ona vermeden önce bir mesaj yazdım.

Ben: Üzgünüm ama sanırım bu Maggie. Burada kalamazsın, yoksa yanlış bir fikre kapılır.

Sydney'ye telefonunu verdim, mesajı okudu, sonra bana baktı. "Maggie kim?"

Maggie kim mi? Nasıl olur da hatırlamaz...

Of.

Ona daha önce Maggie'den bahsetmemiş olmam mümkün müydü?

Tekrar telefonunu aldım.

Ben: Kız arkadaşım.

Mesaja baktı ve çenesi kasıldı. Gözlerini yavaşça gözlerime çevirdi, elimden telefonu kapıp kapı kolunu tuttu, tekrar banyoya girdi. Kapı yüzüme kapandı.

Böyle bir tepki beklemiyordum.

Ama cevap verecek zamanım yoktu çünkü ışığım hâlâ yanıp sönüyordu. Doğruca odanın kapısına gidip önce kilidi, sonra kapıyı açtım.

Kapıda kolunu kapı çerçevesine dayamış Warren duruyordu. Maggie değildi.

Paniğim anında hafifledi, geriye doğru yürüyüp kendimi yatağıma bıraktım. Bu işin sonu kötü olabilirdi. Warren'a baktım, çünkü belli ki bir şey için buradaydı.

"Mesajlarıma neden cevap vermiyorsun?" diye işaret etti kapıdan.

"Telefonumun şarjı bitmiş." Telefonuma uzanıp komodinin üzerindeki şarj tabanına yerleştirdim.

"Ama sen şarjının bitmesine hiç izin vermezsin."

"Her şeyin bir ilki vardır," dedim işaretle.

Başını salladı, ama bu can sıkıcı, şüpheli, *Sen bir şey saklıyorsun* türünden bir baş sallamaydı.

Belki de sadece ben paranoyakça davranıyordum.

"Bir şeyler saklıyorsun," diye işaret etti.

Belki de paranoyakça *davranmıyordum.*

"Az önce Sydney'nin odasına baktım." Kuşkuyla bakıyordu. "Orada değildi."

Banyoya göz attım, sonra bu konuda yalan söylesem mi diye düşünerek Warren'a döndüm. Tek yaptığımız uyuyakalmaktı. "Biliyorum. Buradaydı."

Sert ifadesini koruyordu. "Bütün gece mi?"

Kayıtsızca başımı salladım. "Şarkı sözleri üzerinde çalışıyorduk. Sanırım uyuyakalmışız."

Bir tuhaf davranıyordu. Onu iyi tanımasaydım, kıskandığını düşünürdüm. Dur. Onu iyi *tanıyordum.* Warren *kıskanmıştı.*

"Bu seni rahatsız mı ediyor, Warren?"

Omuz silkerek işaretle karşılık verdi. "Evet. Biraz."

"Neden? Neredeyse her geceyi Bridgette'in yatağında geçiriyorsun."

Başını iki yana salladı. "Öyle değil."

"Nasıl o zaman?"

Bakışlarını çevirdi, nefes vermeden önce yüzünde beliren sıkıntıyı görebiliyordum. Maggie'nin adını belirten işareti yaptı. Gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Bunu yapamazsın, Ridge. Sen bu seçimi yıllar önce kendin yaptın ve ben de o zaman ne düşündüğümü sana anlatmaya çalıştım. Ama bir kere bu işe bulaştın ve sana bunu hatırlatmak için can sıkıcı bir arkadaş olmam gerekiyorsa, öyle olurum."

Yüzümü buruşturdum, çünkü Maggie'yle ilişkimizden bu şekilde bahsetmesi beni biraz kızdırmıştı. "Maggie'yle ilişkimi bir daha asla 'bu işe bulaşmak' diye nitelendirme."

Yüzünde özür diler bir ifade belirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun, Ridge."

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. "Ne zamandan beri en yakın arkadaşız?"

Omuz silkti. "Senin için bu kadar mıyım? En yakın arkadaş mı? Ridge, bundan çok daha fazlası olduğumuzu sanıyordum." Komik olmaya çalışıyormuş gibi sırıttı, ama ben gülmedim. Sözlerinin beni ne kadar rahatsız ettiğini görünce ifadesi çabucak ciddileşti. "On yıl."

"On. On yıl. Beni gayet iyi tanıyorsun, Warren."

Başını salladı ama yüzü hâlâ kuşkuyla doluydu.

"Güle güle," dedim işaretle. "Çıkarken kapıyı kapat." Dönüp yatağıma gittim, tekrar kapıya baktığımda gittiğini gördüm.

8

Sydney

Neden bu kadar kızgındım? Hiçbir şey yapmamıştık.

Yapmış mıydık?

Dün gece uyuyakalmadan önce neler olduğunu bile söyleyemezdim. Teknik olarak hiçbir şey olmamıştı, ama gene de olmuştu, muhtemelen bu yüzden çok kızgındım, çünkü kafam çok karışıktı.

Öncelikle bana tam iki hafta boyunca Hunter'dan bahsetmemişti. Sonra bana sağır olduğunu söylememişti, ama buna kızmaya hakkım yoktu. Bu bana söylenmesi gerektiğini düşündüğüm bir şey değildi.

Ama Maggie?

Kız arkadaş?

Onunla konuştuğum üç hafta boyunca bir kız arkadaşı olduğunu nasıl söylemezdi?

Tıpkı Hunter gibi. Bir penisi, iki hayası vardı ve kalbi yoktu, bu da onu Hunter'ın ikizi yapıyordu. Muhtemelen ona Hunter demeye başlamalıydım. Hepsine Hunter demeliydim. Bundan sonra tüm erkeklere Hunter denecekti.

Babam hukuk fakültesinde okumadığım için şükretmeliydi, çünkü ben gelmiş geçmiş en kötü insan sarrafıydım.

Ridge: Yanlış alarm. Sadece Warren'dı. Bunun için üzgünüm.

Ben: CANIN CEHENNEME.

Ridge: ???

Ben: Sakın ha.

Sessizdeki telefonuma bakarak birkaç saniye geçti, sonra banyodan kapıya vuruldu. Ridge kapıyı açtı, sanki neden bozuk olduğumu bilmiyormuş gibi avuçlarını havaya kaldırarak odama girdi. Güldüm ama hiç de mutluluktan değildi.

Ben: Bu konuşma laptop gerektirecek. Söyleyecek çok şeyim var.

Laptopumu açarken Ridge odasına geri gitti. Ona oturum açması için bir dakika verdim, sonra sohbeti başlattım.

Ridge: Lütfen neden bu kadar kızgın olduğunu açıklayabilir misin?

Ben: Hmm. Sebepleri sayayım. (1) Bir kız arkadaşın var. (2) Bir kız arkadaşın var. (3) Madem bir kız arkadaşın var, ben neden senin YATAK ODANDAYDIM? (4) Bir kız arkadaşın var!

Ridge: Bir kız arkadaşım var. Evet. Benim odamdaydın çünkü şarkı sözleri üzerinde birlikte çalışmak için anlaşmıştık. Dün gece aramızda bu tepkiyi vermeni gerektirecek bir şey olduğunu hatırlamıyorum. Yoksa yanılıyor muyum?

Ben: Ridge, üç hafta oldu! Seni üç haftadır tanıyorum ve BİR KEZ bile bir kız arkadaşın olduğundan bahsetmedin. Maggie'den bahsetmişken, buraya taşındığımdan haberi var mı?

Ridge: Evet. Ona her şeyi anlatırım. Bak, bu kasıtlı olarak söylemediğim bir şey değildi, yemin ederim. Seninle onun gündeme geldiği bir konuşma hiç yapmadık.

Ben: Tamam, ondan bahsetmemeni bırakacağım, ama diğer her şeyin sessizce geçip gitmesine izin vermeyeceğim.

Ridge: İşte burada kafam karışıyor, çünkü yaptıklarımız konusunda ne düşündüğünden emin değilim.

Ben: Sen işte böyle bir adamsın.

Ridge: Ya? Sanırım.

Ben: Maggie'nin kapında olma ihtimaline verdiğin tepkinin normal, masum bir tepki olduğunu içtenlikle söyleyebilir misin? Beni yanında göreceği için aklın çıkıyordu, bu da onun görmesini istemediğin bir şey yaptığın anlamına geliyor. Tek yaptığımızın uyuyakalmak olduğunu biliyorum, iyi ama nasıl uyuyakaldık? Bütün gece kollarının bana dolanmış, yüzünün neredeyse göğsüme yapışmış olması onun hoşuna gider miydi sence? Ve sadece bu da değil, geçen gece bacaklarının arasına oturmam ne olacak? O anda içeri girseydi gülümseyip merhaba öpücüğü verir miydi? Sanmam. Bunun benim yumruklanmamla sonuçlanacağından oldukça eminim.

Off! Bu beni neden bu kadar üzüyordu? Hüsranla başımı hafifçe yatak başlığına vurdum.

Birkaç dakika sonra, banyomuzla yatak odam arasındaki kapıda Ridge belirdi. Alt dudağının kenarını kemiriyordu. Yüz hatları, birkaç dakika önce buradayken olduğundan çok daha yumuşaktı. Yavaş adımlarla odama girdi, yatağımın kenarına oturup laptopunu dizlerine koydu.

Ridge: Üzgünüm.

Ben: Evet. İyi. Her neyse. Git buradan.

Ridge: Gerçekten, Sydney. Olaya hiç öyle bakmadım. İstediğim son şey aramızdaki durumun tuhaf olması. Senden hoşlanıyorum. Seninle eğleniyorum. Ama seni bir an bile aramızda bir şeyler olduğuna inandırdıysam çok ama çok üzgünüm.

İçimi çektim, gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı engellemeye çalıştım.

Ben: Aramızda bir şey olacağını düşündüğüm için kızgın değilim, Ridge. Aramızda bir şey olmasını İSTEMİYORUM. İlişkim biteli bir hafta bile olmadı. Üzülüyorum çünkü –her ne kadar ikimiz de çizgiyi aşmak istemesek de– neredeyse aştığımız bir, belki de iki an varmış gibi hissediyorum. Ve sen kendi adına eylemlerinle başa çıkabilirsin, ama bir kız arkadaşın olduğundan habersiz olmam benim açımdan çok büyük bir haksızlıktı. Düşününce sanki–

Başımı yatak başlığına yaslayıp gözlerimi bir kez daha, gözyaşlarımı bastıracak kadar sımsıkı kapattım.

Ridge: Sanki ne?

Ben: Beni sanki Tori yapmışsın gibi hissediyorum. Dün gece seninle kesinlikle öpüşürdüm ve biriyle ilişkin olduğunu bilmediğim için bu beni bir Tori yapardı. Tori olmak istemiyorum, Ridge. İhanetlerinin beni ne kadar incittiğini anlatamam ve bunu asla ama asla başka bir kıza yapmayacağım. İşte bu yüzden kızgınım. Maggie'yi tanımıyorum bile, ama ona ihanet etmişim gibi

hissettirdin bana. Ve ne kadar masum olursan ol, bunun için seni suçluyorum.

Ridge mesajımı okumayı bitirdi, sonra sakin sakin yatağa uzandı. Avuçlarını alnına götürüp derin bir nefes aldı. İkimiz de durumu düşünürken hareketsiz kaldık. Sessiz geçen birkaç dakikadan sonra tekrar doğrulup oturdu.

Ridge: Şu anda özür dilemekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Haklısın. Maggie'yi bildiğini düşünmeme rağmen, ne demek istediğini kesinlikle anlayabiliyorum. Ama şunu da bilmeni isterim ki ona asla böyle bir şey yapmam. Kabul ediyorum, dün gece aramızda olanlar Maggie'nin görmesini isteyeceğim bir şey değildi, ama bunun nedeni çoğunlukla Maggie'nin şarkı yapma sürecini anlamaması. Bu çok mahrem bir şey ve duyamadığım için, başkalarına doğal gelen şeyleri anlamak için ellerimi veya kulaklarımı kullanmam gerekiyor. Hepsi bu kadardı. Aramızda bir şeyler geçmesine sebep olmaya çalışmıyordum. Sadece merak ettim. İlgimi çekti. Ve yanılmışım.

Ben: Anlıyorum. Senin için şarkı söylememi istediğinde niyetinin içten olmadığını bir an bile düşünmedim. Sadece daha önce her şey çok hızlı oldu ve senin yatağında uyanmış olmamın şokunu atlatmaya çalışırken ışıklar yanıp sönüyordu. Sonra gidip yüzüme pat diye "kız arkadaş" kelimesini çaktın. Bu kadarı fazla geldi. Ve ondan haberdar olduğumu sandığına inanıyorum.

Ridge: Teşekkür ederim.

Ben: Bana bir şey için söz ver. Bana asla Hunter olmayacağına, benim de asla ama asla Tori olmayacağıma söz ver.

Ridge: Söz veriyorum. Ve bu imkânsız, çünkü biz onlardan çok daha yetenekliyiz.

Bana bakıp sevimli sevimli gülümsedi, bu da otomatik olarak gülümsememe yol açtı.

Ben: Şimdi git buradan. Tekrar uyuyacağım, çünkü biri bütün gece göğüslerimin üzerine salya akıttı ve çok yüksek sesle horlayıp durdu.

Ridge güldü ama gitmeden önce bana son bir mesaj attı.

Ridge: Maggie'yle tanışacağın için heyecanlıyım. Ondan gerçekten hoşlanacağını düşünüyorum.

Laptopunu kapattı, ayağa kalktı ve odasına geri döndü.
Laptopumu kapayıp örtüyü başıma çektim.
Kalbimin kız arkadaşı olmamasını bu kadar çok istemesinden nefret ediyordum.

• • •

"Hayır, çoktan taşındı," dedi Bridgette. Cep telefonunu kulağıyla omzu arasına almıştı ve sesine bakılırsa kız kardeşine boş yatak odasını aldığımı haber vermişti. Bridgette onunla aynı odada olduğumu tamamen göz ardı ederek benim hakkımda konuşmaya devam etti.

Sağır olmadığımı açıklığa kavuşturmamış olmamın biraz kabalık olduğunu biliyordum ama hangi akla hizmet dudak okuyamadığımı düşünüyordu?

"Bilmiyorum, Ridge'in bir arkadaşı. Ridge gidip onu eve getirip getirmeyeceğimi sorduğunda –gerçi yağmur vardı–

duymazdan gelmeliydim. Anlaşılan erkek arkadaşı onu terk etmiş ve gidecek başka yeri yokmuş."

Bardan bir koltuk çekip arkası bana dönük oturdu. Hattın diğer ucundaki kişinin söylediği bir şeye güldü. "Söylesene bana. Parazitlerle uğraşmaktan hoşlanıyor gibi, değil mi?"

Uzaktan kumandayı elime aldım, kafasının arkasına fırlatmamak için sıkı sıkı tuttum.

"Sana Warren'ı sormamanı söylemiştim," dedi içini çekerek. "Beni çok sinirlendirdiğini biliyorsun, ama ben sadece... kahretsin, uzak duramıyorum."

Bir dakika. Demin doğru mu duymuştum? Bridgette'in... *duyguları olabilir miydi?*

Warren'dan hoşlandığım için şanslıydı, yoksa uzaktan kumanda şu anda güzel kafasıyla selamlaşıyor olurdu. Ayrıca, biri benim dikkatimi ona zarar vermekten uzaklaştıracak kadar gürültüyle kapıyı çaldığı için de şanslıydı.

Bridgette ayağa kalktı, bana dönerek sokak kapısını işaret etti. "KAPIDA... BİRİ... VAR!" Yanıtlamak yerine yatak odasına gidip kapısını kapattı.

Ne kadar da misafirperverdi.

Büyük ihtimalle Maggie olduğunu bilerek ayağa kalkıp kapıya gittim. Elimi kapı koluna koyup nefesimi düzenledim.

Hadi bakalım.

Kapıyı açtım, karşımda, gördüğüm en güzel kadınlardan biri duruyordu. Saçları düz ve simsiyahtı, doğal bronz tenli omuzlarına dökülüyordu. Gülümsedi. Yüzü ışıl ışıl parlıyordu. Kusursuz bembeyaz dişlerle dolu bir yüzden başka bir şey değildi, bana gülümsedi ve gerçekten istemesem de beni de gülümsetti.

Aslında çirkin olmasını ummuştum. Nedendir bilmiyordum.

"Sydney?" dedi. Tek bir kelimeydi, ama sesinden onun da Ridge gibi sağır olduğunu anlayabiliyordum. Ama Ridge'in aksine, konuşuyordu. Ve telaffuzu gayet güzeldi.

"Sen kız arkadaşı olmalısın!" dedim sahte bir heyecanla. *Sahte miydi?* Belki de değildi. Tüm tavırları beni neşeli ve mutlu hissettirmişti, onunla tanıştığım için biraz heyecanlı olabilir miydim acaba?

Tuhaftı.

Öne çıkıp beni kucakladı. Arkamızdan kapıyı kapattım, ayakkabılarını çıkarıp doğruca buzdolabına gitti.

"Ridge bana senden çok bahsetti," dedi, bir soda açıp bardak almak için dolaba doğru yöneldi. "Bence yazar blokajı sürecinde ona yardım etmen harika. Zavallı adam aylardır stres içinde." Bardağına buz ve soda koydu. "Peki nasıl ayak uyduruyorsun? Görüyorum ki Bridgette'e göğüs germişsin. Ve Warren tam bir baş belası olmalı." Bana beklentiyle baktı, ama onun böyle olması hâlâ hoşuma gidiyordu... Güzel? Sevimli? Neşeli?

Ona gülümseyip tezgâha yaslandım. Ona nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalıştım. Sanki beni duyabiliyormuş gibi konuşmuştu, ben de aynı şekilde cevap verdim.

"Hoşuma gidiyor," dedim. "Daha önce hiç bu kadar çok insanla yaşamamıştım, bu yüzden alışmak biraz zaman alıyor."

Gülümsedi, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Ah. Kulakları bile güzeldi.

"Sevindim," dedi. "Ridge bana geçen hafta sonu geçirdiğin berbat doğum gününden ve seni pasta yemeğe götürdüğünden, ama bunun kutlama şansın olmamasını telafi etmediğinden bahsetti."

Dürüst olmam gerekiyordu. Pasta yemeye götürdüğünden bahsetmesi beni rahatsız etmişti. Rahatsız etmişti,

çünkü belki de Ridge doğru söylüyordu ve ona her şeyi anlatıyordu. Ayrıca görünüşe göre bana hiçbir şey söylemediği için de rahatsız etmişti. Ridge'den böyle bir hak kazandığımdan değil.

Tanrım, duygulardan nefret ediyordum. Ya da vicdanımdan nefret ediyordum. İkisi sürekli savaş hâlindeydi ve hangisini alt etmeyi tercih edeceğimden emin değildim.

"Bu nedenle," dedi, "bu gece kutlamak için dışarı çıkıyoruz."

Duraksadım. "Biz mi?"

Başını salladı. "Evet. Ben, sen, Ridge, eğer meşgul değilse Warren. Bridgette'i de davet edebiliriz ama bu tuhaf olur." Yanımdan geçerek Ridge'in yatak odasına doğru yürüdü, sonra tekrar bana döndü. "Bir saate hazır olabilir misin?"

"Hmm." Omuz silktim. "Tamam."

Ridge'in odasının kapısını açıp içeri süzüldü. Donakalmış, dinliyordum. Neden dinliyordum?

Kapalı kapının ardından Maggie'nin kıkırdadığını duydum ve bu beni irkiltti.

Oh, *yaşasın.* Bu *eğlenceli* olmalıydı.

Ridge

"Bu gece evde kalmak istemediğinden emin misin?"

Maggie başını iki yana salladı. "Zavallı kızcağızın yaşadığı haftadan sonra biraz eğlenceye ihtiyacı var. Hem stajımdan ve tez kelimesinden çok bunaldım. Bir akşam gezmesine ihtiyacım var." Eğilip çenemden öptü. "İçki içebilmek için taksiye mi binmek istersin, yoksa araba kullanmak mı?"

Onun yanında içki içmeyeceğimi biliyordu. Neden hep ters psikolojisini benim üzerimde deniyordu bilmiyordum. "İyi denemeydi," dedim işaret diliyle. "Arabayı kullanırım."

Maggie güldü. "Üstümü değiştirip hazırlanmam gerekiyor. Bir saate çıkıyoruz." Yanımdan sıvışmaya çalışıyordu ama beline sarılıp sırt üstü yatırdım. Aslında hazırlanmasının yarım saatten fazla sürmediğini biliyordum. Geriye tam otuz dakika kalıyordu.

"O hâlde bırak da giysilerini çıkarmana yardım edeyim." Bluzunu başının üzerinden çekip çıkardım, gözlerim üzerindeki incecik, karmaşık bağcıklı sütyenine takıldı. Sırıttım. "Bu yeni mi?"

Başını salladı, seksi tebessümüyle gülümsedi. "Bunu senin için aldım. Önden klipsli, tam istediğin gibi."

Klipsi kıstırıp açtım. "Teşekkürler. Denemek için sabırsızlanıyorum."

Gülerek koluma vurdu. Sütyenini çıkardım, sonra üstüne eğilip dudaklarımı dudaklarına götürdüm.

Sonraki yarım saati kendime onu ne kadar özlediğimi hatırlatarak geçirdim. Kendime onu ne kadar sevdiğimi hatırlattım. Birlikte olduğumuzda ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlattım. Bunları kendime tekrar tekrar hatırlatıp

durdum, çünkü geçen hafta unutmaya başlamışım gibi gelmişti.

• • •

Ben: Otuz dakika içinde hazır ol. Dışarı çıkıyoruz.

Warren: Gitmek istemiyorum, yarın erken vardiyam var.

Hayır. Gelmek zorundaydı. Maggie ve Sydney'yle tek başıma çıkamazdım.

Ben: Hayır. Geliyorsun. Otuz dakika sonra hazır ol.

Warren: Hayır, gelmiyorum. İyi eğlenceler.

Ben: Geliyorsun. 30.

Warren: Gelmiyorum.

Ben: Geliyorsun.

Warren: Hayır.

Ben: Evet.

Warren: Hayır.

Ben: Lütfen. Bana borçlusun.

Warren: Sana ne borcum var?

Ben: Bir düşüneyim, bir yıllık kira bedeli kadar.

Warren: Belden aşağı vuruş adamım. Tamam.

Çok şükür. Sydney'nin içtiği zaman neye benzediğini bilmiyordum, ama Maggie gibi hafif sıkletse, ikisini tek başıma idare edebileceğimi sanmıyordum.

Mutfağa gittim, Maggie lavabonun başında Pine-Sol şişesini çıkarıyordu. İsteyip istemediğimi sormak için yukarı kaldırdı, başımı iki yana salladım.

"Önce burada birkaç yudum içersem paradan tasarruf ederim diye düşündüm. Sence Sydney de ister mi?"

Omuz silktim, ama ona sormak için telefonumu çıkardım.

Ben: Çıkmadan önce bir içki ister misin?

Sydney: Hayır, teşekkür ederim. Bu gece içmek istediğimden emin değilim ama sen devam et.

"İstemiyor," diye işaret ettim Maggie'ye. Warren yatak odasından çıktı, Maggie'yi Pine-Sol kutusundan içki doldururken gördü.

Kahretsin. Saklama yeri iptal olmuştu.

Warren içki bardağını doldurduğunu görünce gözünü bile kırpmadı. "İki tane olsun," dedi Maggie'ye. "Madem Ridge beni bu gece dışarı çıkmaya zorluyor, o kadar sarhoş olacağım ki pişman olacak."

Başımı yan yatırdım. "Bunun temizlik solüsyonu olmadığını ne zamandır biliyorsun?"

Omuz silkti. "Sen sağırsın, Ridge. Kaç kere arkanda olduğumu ve farkında bile olmadığını bilsen şaşarsın."

Maggie'nin doldurduğu içkiyi aldı, ikisi de dikkatlerini arkamdaki bir şeye çevirdiler. Şoke olmuş ifadeleri beni dönüp neye baktıklarını görmeye zorlamıştı.

Vay canına.

Arkamı dönmemeliydim.

Sydney yatak odasından çıktı, ama onun gerçekten Sydney olup olmadığından emin değildim. Bu kız bol gömlek giymiyordu ya da saçları toplanmış, makyajsız bir yüzle dolaşmıyordu. Bu kızın üstünde hiç de sade olmayan askısız siyah bir elbise vardı. Sarı saçları açık ve gürdü, göründüğü kadar harika kokuyor olmalıydı. Gülümseyerek yanımdan geçti, Maggie ya da Warren'a, "Teşekkürler" dedi, ikisinden biri ona ne kadar harika göründüğünü söylemiş olmalıydı. Onlara gülümsedi, ama sonra ellerini kaldırıp arkamdan üstüme bir likit sisi yağarken, "Hayır," diye bağırdı.

Arkama döndüm, Warren'la Maggie hem öksürüyor hem de lavaboya tükürüyorlardı. Warren doğrudan musluktan su içerken, boğazından aşağı inen şeyden hoşlanmadığını belirten bir surat ifadesi takınmıştı.

"Bu ne ya?" dedi Maggie, yüzünü buruşturup ağzını silerek.

Sydney eliyle ağzını kapatarak mutfağa koştu. Başını iki yana sallayarak gülmemeye çalışıyordu, ama aynı zamanda özür diler gibi görünüyordu. "Üzgünüm," deyip duruyordu tekrar tekrar.

Demin ne olmuştu öyle?

Warren kendini toparladı, sonra Sydney'ye döndü. Aynı anda hem konuşuyor, hem işaret dili kullanıyordu ki buna memnun olmuştum. Duyan bir grup insanla olmanın ne kadar soyutlanmış hissettirdiğini bilmiyordu, ama ne olursa olsun, odada ben yanındayken her zaman işaret ederdi. "Biz az önce gerçekten bir bardak Pine-Sol mu içtik?"

Sydney'ye dikkatle baktı. Sydney ona cevap verdi, o da yanıtı benim için işaretle anlattı. Sydney, "İkinizin içmemesi gerekiyordu. Ridge içindi. Ve hayır, oraya gerçekten Pine-Sol koymadım, salak. Adamı öldürmeye çalışmıyorum. Elma suyu ve sirkeydi," demişti.

Bana şaka yapmaya çalışmıştı.

Ve başaramamıştı.

Gülmeye başladım ve ona mesaj attım.

Ben: İyi denemeydi. Geri tepmesine rağmen cesur bir çabaydı.

Sydney bana el hareketi çekti.

Maggie'ye baktım; neyse ki gülüyordu. "Burada yaşamama imkân yok," dedi. Buzdolabına gidip süt çıkardı, sonra kendine ve Warren'a ağızda kalan tadı yok etmek için çabucak içecek hazırladı.

"Hadi gidelim," dedi Warren sütü içip fincanını lavaboya koyduktan sonra. "Arabayı Ridge kullanıyor, çünkü üç saat içinde yürümem mümkün olmayacak."

9

Sydney

Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama meşgul görünmek için elimden geleni yapıyordum. Warren'la arka koltuktaydım, benimle grup hakkında konuşuyor, bu gruba nasıl dahil olduğunu anlatıyordu. Sorulması gereken soruları soruyor, doğru anlarda başımı sallıyordum, ama aklım başka yerdeydi.

Acının ve gönül yarasının bu kadar çabuk geçmesini beklememem gerektiğini biliyordum, ama bugün doğum günümden beri yaşadığım en kötü gündü. Hissettiğim tüm acıların bu haftayı Ridge'le geçirdiğim için o kadar da kötü gelmediğinin farkındaydım. Onun etrafta olması böyle mizahi bir rahatlama mı getiriyordu yoksa aslında ona âşık olduğum için mi böyle hissediyordum bilmiyordum ama onunla geçirdiğim zaman biraz da olsa mutlu hissettiğim tek zamandı. Hunter'la Tori'nin bana yaptıklarını düşünmediğim tek zamandı.

Ama onu ön koltukta Maggie'nin elini tutarken izliyordum ve bu... hiç hoşuma gitmiyordu. Başparmağını arada sırada ileri geri sürtmesi hiç hoşuma gitmiyordu. Maggie'nin ona bakışlarından hiç hoşlanmamıştım. Ridge'in ona bakışlarından da hiç hoşlanmıyordum. Apartman merdivenlerinin dibine ulaştığımızda parmaklarını Maggie'nin-

kilere geçirmesi de hoşuma gitmemişti. Maggie'ye kapıyı açıp sonra arabaya binerken elini beline koyması hoşuma gitmemişti. Arabayı geri vitese takarken sessiz konuşmaları hoşuma gitmemişti. Maggie'nin söylediklerine gülmesi, sonra da alnını öpebilmek için onu kendine çekmesi hoşuma gitmemişti. Tüm bunların, geçen haftadan beri yaşadığım tek güzel anların artık bittiği hissini uyandırmasından hoşlanmamıştım.

Değişen bir şey yoktu. Aramızda önemli bir şey olmamıştı ve her şeyin eskisi gibi devam edeceğini biliyordum. Gene birlikte şarkı sözü yazacaktık. Hâlâ şarkı söylememi dinleyebilirdi. Tanıştığımızdan beri yaptığımız gibi etkileşime devam edecektik, bu yüzden bu durum beni rahatsız etmemeliydi.

İçten içe onunla bir şey olmasını istemediğimi biliyordum, özellikle de hayatımın bu noktasında. Tek başıma olmam gerektiğini biliyordum. Kendi başıma olmak istiyordum. Ama aynı zamanda, tüm bu durumda bu kadar çelişkili hissetmemin sebebinin, biraz umut beslemem olduğunu da biliyordum. Şu anda hiçbir şeye hazır olmasam da, olasılığın var olacağını düşünüyordum. Belki bir gün, hazır olduğumda aramızda bir şeyler gelişebilir diye düşünüyordum.

Ancak, Maggie resimde olduğuna göre, aramızda *belki bir gün* diye bir şey olamayacağının farkına varmıştım. *Belki bir gün* asla olmayacaktı. Ridge onu seviyordu, belli ki Maggie de onu seviyordu, onları suçlayamazdım, çünkü yaşadıkları her şey çok güzeldi. Birbirlerine bakışları, etkileşimleri ve açıkça birbirlerini önemsemeleri, Hunter'la benim aramda eksik olduğunu fark etmediğim bir şeydi.

Belki bir gün buna sahip olacaktım, ama bu, Ridge'le olmayacaktı ve bunu bilmek, haftamın fırtınasında parlayan umut ışığını azaltıyordu.

Tanrım, moralim çok bozuktu.

Hunter'dan nefret ediyordum.

Tori'den gerçekten nefret ediyordum.

Ve o kadar acınası bir hâldeydim ki kendimden bile nefret ediyordum.

"Ağlıyor musun?" diye sordu Warren.

"Hayır."

Başını salladı. "Evet, öyle. Ağlıyorsun."

Başımı iki yana salladım.

"Ağlamak üzereydin," dedi bana anlayışla bakarak. Kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekti. "Canlan, küçük kız. Belki bu gece o aptal eski sevgilinin düşüncesini o küçük, güzel kafandan çıkaracak birini bulabiliriz."

Gülerek göğsüne tokat attım.

"Bunu yapmak için gönüllü olurdum ama Bridgette paylaşmaktan hoşlanmıyor," dedi. "Belki fark etmemişsindir, işte o böyle bir cadaloz."

Gene güldüm, ama dikiz aynasında gözlerim Ridge'inkilerle karşılaşınca gülüşüm kayboldu. Çenesi kasılmıştı, gözleri birkaç saniye benimkilere takıldıktan sonra yeniden yola odaklandı.

Çoğu zaman anlaşılmıyordu, ama o gözlerin ardında küçük bir kıskançlık parıltısı gördüğüme yemin edebilirdim. Warren'a yaslanmamın onu kıskandırdığını görüp de iyi hissetmem hoşuma gitmemişti.

Yirmi iki yaşına girmek ruhumu çürütmüştü. Ben kimdim ve neden böyle berbat tepkilerim oluyordu?

Bir kulübün otoparkına girdik. Buraya birkaç kez Tori'yle gelmiştim, bu yüzden kısmen bildiğim bir yer olduğu için rahatladım. Warren elimi tutup arabadan inmeme yardım etti, sonra kolunu omzuma atıp benimle girişe doğru yürüdü.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," dedi. "Bu gece ellerimi senden uzak tutacağım, böylece erkekler bana deli gibi âşık olduğunu düşünmeyecekler. Bir çifti engelleyen üçüncü kişilerden nefret ederim ve onlardan biri olmayı reddediyorum. Ama seni rahatsız eden biri olursa, sadece bana bak ve bir işaret ver ki araya girip seni bu durumdan kurtarayım."

Başımı salladım. "İyi bir plana benziyor. Sana nasıl bir işaret vereyim?"

"Bilmiyorum. Baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarını yalayabilirsin. Belki göğüslerini birbirine yaklaştırırsın."

Yan tarafına dirsek attım. "Ya da belki sadece burnumu kaşırım?"

Omuzlarını silkti. "Bu da işe yarar sanırım." Kapıyı açtı, hepimiz içeri girdik. Müzik çok güçlüydü, kapılar arkamızdan kapanır kapanmaz Warren eğilip kulağıma bağırdı. "Genellikle balkon tarafında açık kabinler vardır. Hadi oraya gidelim!" Elimi daha sıkı tuttu, Ridge'le Maggie'ye dönüp takip etmeleri için işaret etti.

• • •

İki saatten fazladır oradaydık ve Warren'la anlaştığımız gizli kodu kullanmak zorunda kalmamıştım. Birkaç kişiyle dans etmiştim ama şarkı biter bitmez kibarca gülümseyip kabine geri dönmüştüm. Warren'la Maggie sağlam içki stoğu yapmış gibi görünüyorlardı ama Ridge tek damla içmemişti. İlk geldiğimizde Warren'ın beni içmeye ikna ettiği tek kadeh dışında ben de bir şey içmemiştim.

"Ayaklarım ağrıyor," dedim.

Maggie'yle Ridge birkaç kez dans etmişlerdi ama romantik şarkılardı, ben de onları izlememeye özen göstermiştim.

"Hayır!" dedi Warren, beni yukarı çekmeye çalışarak. "Ben dans etmek istiyorum!"

Başımı iki yana salladım. Sarhoştu ve yüksek sesle konuşuyordu, onunla ne zaman dans etmeye çalışsam, hareketleri mahvettiği kadar ayaklarımı da mahvediyordu.

"Ben seninle dans ederim," dedi Maggie ona. Kabinde Ridge'in üzerinden geçti, Warren onun elini tuttu. Dans etmek için alt kısma indiler, Ridge'le ilk kez kabinde yalnız kaldık.

Bu hoşuma gitmemişti.

Hoşuma gitmişti.

Gitmemişti.

Gitmişti.

Gördün mü? Çürümüş ruh. Bozulmuş, çürümüş ruh.

Ridge: Eğleniyor musun?

Pek sayılmazdı ama başımı salladım, çünkü etrafındaki herkesin ne kadar mutsuz olduğunu anlamasını isteyen o sinir bozucu, kırık kalpli kızlardan olmak istemiyordum.

Ridge: Bir şey söylemem gerekiyor ve burada yanlış yolda olabilirim, ama istemeden seninle bazı konuları ihmal etmemi düzeltmeye çalışıyorum.

Ona bakıp gene başımı salladım.

Ridge: Warren Bridgette'e âşık.

Mesajını iki kez okudum. Neden bana bunu söylemek istesindi ki? Tabii Warren'dan hoşlandığımı düşünmüyorsa.

Ridge: Warren her zaman çapkın biriydi, bu yüzden sadece bunu açıklamak istedim. Bir daha incindiğini görmek istemiyorum. Hepsi bu.

Ben: Endişeni takdir ediyorum ama boşuna. Gerçekten. Hiçbir ilgim yok.

Ridge gülümsedi.

Ben: Haklıydın. Maggie'yi sevdim.

Ridge: Seveceğini biliyordum. Maggie'yi herkes sever. Çok sevimlidir.

Sedir Sesleri'nin bir şarkısı çalmaya başlayınca gözlerimi kaldırıp etrafıma bakındım. Kabinin arkasına doğru kayıp parmaklığın üzerinden baktım. Warren'la Maggie DJ masasının yanında duruyorlardı, Maggie yanında dans ederken Warren DJ ile muhabbet ediyordu.

Ben: Senin şarkılarından birini çalıyorlar.

Ridge: Öyle mi? Warren civardayken bu hep olur. "Kaçış" şarkısını mı çalıyorlar?

Ben: Evet. Nasıl bildin?

Ridge avucunu göğsüne bastırıp gülümsedi.

Ben: Vay canına. Şarkılarını bu şekilde ayırt edebiliyor musun?

Başını evet anlamında salladı.

Ben: Maggie'nin hikâyesi ne? Çok iyi iletişim kuruyor. Gayet güzel dans ediyor. İşitme kaybı seninkinden farklı düzeyde mi?

Ridge: Evet, hafif işitme kaybı var. İşitme cihazlarıyla çoğu şeyi duyuyor, bu yüzden çok iyi konuşuyor. Ve iyi dans ediyor. Onunla dans etmemi istediğinde yavaş şarkılara sadık kalıyorum, çünkü şarkıları duyamıyorum.

Ben: Bu yüzden mi Maggie sesli konuşuyor da sen konuşmuyorsun? Duyabildiği için mi?

Gözleri birkaç saniye benimkilere çevrildi, sonra tekrar telefonuna baktı.

Ridge: Hayır. İstersem konuşabilirim.

Durmam gerekiyordu. Bu sorulardan muhtemelen rahatsız olduğunu biliyordum ama çok merak etmiştim.

Ben: O zaman neden yapmıyorsun?

Omzunu silkti, ama bana mesaj atmadı.

Ben: Hayır, bilmek istiyorum. Bir sebebi olmalı. Senin için işleri çok daha kolaylaştıracak gibi görünüyor.

Ridge: Sadece istemiyorum. İşleri bu şekilde iyi idare ediyorum.

Ben: Evet, özellikle Maggie'yle Warren etraftayken. Onlar senin için yapabilirken neden konuşmaya ihtiyacın olsun ki?

Gönder tuşuna bastıktan sonra bunu söylememem gerektiğini fark ettim. Ama Maggie'yle Warren'ın çoğu konuşmayı onun yerine yaptıklarını görmüştüm. Garson kız bölmeye her geldiğinde onun için sipariş vermişlerdi ve Warren'ın bu hafta farklı durumlarda bunu birkaç kez yaptığını fark etmiştim.

Ridge mesajımı okudu, sonra bana baktı. Görünüşe göre onu rahatsız etmiştim, söylediklerimden hemen pişman oldum.

Ben: Özür dilerim. Bunun söylendiği şekilde anlaşılmasını istememiştim. Demek istediğim, onların yapmasına gerek olmayan şeyleri onlara yaptırıyorsun ama sen kendin konuşarak da halledebilirsin.

Açıklamam onu ilk mesajımdan daha fazla rahatsız etmiş gibiydi. Kendi çukurumu kazıyormuşum gibi hissettim.

Ben: Özür dilerim. Susuyorum. Durumunu yargılamak haddim değil, çünkü belli ki kendimi senin yerine koyamıyorum. Sadece anlamaya çalışıyordum.

Bana baktı, alt dudağının köşesini ağzına aldı. Bir şeyi çok düşünürken bunu yaptığını fark etmiştim. Bana bakmaya devam etmesi boğazımı kuruttu. Gözlerimi bakışlarından ayırarak pipeti tutup içkimden bir yudum aldım. Ona tekrar baktığımda gene mesaj atıyordu.

Ridge: Sesli konuşmayı bıraktığımda dokuz yaşındaydım.

Mesajı bakışından daha fazla içime oturmuştu. Nedendir bilmiyordum.

Ben: Eskiden konuşur muydun? Neden bıraktın?

Ridge: Açıklamayı mesajla yazmam biraz zaman alabilir.

Ben: Sorun değil. Bunu evde laptoplarımız varken anlatabilirsin.

Kabinin kenarına kayıp balkonun üzerinden baktı. Bakışlarını Maggie'yle Warren'a kadar takip ettim, ikisi de hâlâ DJ kabininde geziniyordu. Meşgul olduklarını görünce parmaklıklardan uzaklaştı, masaya eğilip dirseklerini dayayarak mesaj yazmaya başladı.

Ridge: Gitmeye hazır görünmüyorlar, bu yüzden sanırım şu anda zamanımız var. Brennan'la ebeveyn bakımından şansımız yaver gitmedi. İkisinin de bağımlılık sorunları vardı. Hâlâ bağımlı olabilirler ama bilemiyoruz, çünkü ikisiyle de yıllardır konuşmadık. Annem çocukluğumuzun büyük kısmını yatakta, ağrı kesici haplarla kendini uyuşturarak geçirdi. Babamız çocukluğumuzun çoğunu barlarda geçirdi. Beş yaşımdayken sağırlar okuluna kaydoldum. İşaret dilini orada öğrendim. Eve gelip Brennan'a öğretirdim, çünkü annemle babam işaret dilini bilmiyordu. Ona öğrettim çünkü beş yaşındaydım ve daha önce kimseyle konuşmamıştım. İletişim kurmak konusunda o kadar çaresizdim ki sırf konuşacak biri olsun diye iki yaşındaki erkek kardeşimi "kurabiye" ve "pencere" gibi işaretleri öğrenmeye zorluyordum.

Yüreğim ezildi. Ona baktım, ama hâlâ mesaj yazıyordu.

Ridge: Bir düşün, okuldaki ilk gününde aslında iletişim kurmanın bir yolu olduğunu idrak ediyorsun. Çocukların elleriyle sohbet ettiğini görünce hayretler içinde kalmıştım. Hayatımın

ilk beş yılını iletişim kurmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeden yaşadım. Okul bana sesimi kullanarak nasıl kelime oluşturacağımı, nasıl okuyacağımı, nasıl işaret edeceğimi öğretmeye başladı. Sonraki birkaç yılı, öğrendiğim her şeyi Brennan üzerinde uygulamakla geçirdim. İşaret dilinde benim kadar akıcı oldu. Öğrenmesini istiyordum, ama aynı zamanda da onu ailemle iletişim kurmak için bir yol olarak kullanmak istemiyordum. Bu yüzden onlarla konuştuğumda her zaman kendi sözlerimi söylerdim. Kuşkusuz kendi sesimi duyamıyordum ve sağırlar konuştuğunda kulağa farklı geldiğini biliyorum, ama işaret dilini bilmedikleri için onlarla iletişim kurmanın bir yolu olsun istiyordum. Bir gün, babamla konuşurken, babam Brennan'dan bana susmamı söylemesini, sonra da Brennan'ın benim yerime konuşmasını istedi. Nedenini anlamamıştım, ama kızmıştı. Bundan sonra babamla ne zaman konuşmaya çalışsam aynı şey oldu, Brennan'dan sözlerimi dillendirmeyi bırakmamı söylemesini istedi. Brennan babamın bana söylemesini istediği şeyi naklederdi. Sonunda babamın konuşmamı istemediğini çünkü sesimden hoşlanmadığını fark ettim. Duyamamam onu utandırıyordu. Başkalarının yanındayken konuşmamdan hoşlanmazdı çünkü insanlar sağır olduğumu anlardı, bu yüzden her konuştuğumda susmamı söylerdi. Bir gün evde konuşmaya devam ettiğim için o kadar sinirlendi ki Brennan'a bağırmaya başladı. Konuşmaya devam ettiğim için Brennan konuşmamı istemediğini aktarmadı diye düşünmüştü. O gün gerçekten sarhoştu ve öfkesiyle çok ileri gitti, ki bu alışılmadık bir şey değildi. Ama Brennan'ın kafasına o kadar sert vurdu ki onu bayılttı.

Gözlerime yaşlar dolmaya başlamıştı, sakinleştirici bir nefes almam gerekiyordu.

Ridge: Daha altı yaşındaydı, Sydney. Altı. Babama ona vurması için başka bir sebep vermeyi hiç istemedim, bu yüzden o gün sesli konuştuğum son gün oldu. Sanırım ondan sonra alışkanlık hâline geldi.

Telefonunu masaya bırakıp kollarını önünde kavuşturdu. Benden bir cevap bekliyor gibi görünmüyordu. Hatta cevap istemiyor bile olabilirdi. Beni izliyordu, yanaklarımdan süzülen yaşları gördüğünü biliyordum ama hiç tepki vermiyordu. Derin bir nefes aldım, sonra bir peçete alıp gözlerimi sildim. Keşke benim böyle tepki verdiğimi görmeseydi ama kendimi tutamıyordum. Hafifçe gülümsedi, elimi tutmak için masanın üzerinden uzanmıştı ki Warren'la Maggie kabinde yeniden belirdiler.

Ridge elini geri çekerek onlara baktı. Maggie kollarını Warren'ın omuzlarına dolamış, sebepsiz yere gülümsüyordu. Warren standın arkasına tutunmaya çalıştı, görünüşe göre onun da desteğe ihtiyacı vardı ama hiçbir şeyi tutamadı. Ridge'le ayağa kalkıp onlara yardım ettik. Ridge, Maggie'yi çekip Warren'dan uzaklaştırdı, ben de Warren'ın kolunu omuzlarıma doladım. Warren alnını alnıma bastırdı.

"Syd, aldatıldığın için çok mutluyum. Yanımıza taşınmana çok seviniyorum."

Gülerek yüzünü yüzümden uzaklaştırdım. Ridge başıyla çıkışı işaret etti, ben de kabul anlamında baş salladım. Bir içki daha içerlerse muhtemelen bu ikisini dışarı taşımamız gerekecekti.

"Giydiğin elbiseyi beğendim, Syd. Hani şu mavi olanı? Ama lütfen bir daha giyme." Merdivenlere doğru yürürken Warren başını başıma yasladı. "Elbisenin içindeki kıçını sevmiyorum, çünkü Bridgette'i sevebileceğimi düşünüyorum ve elbisen bana kıçını sevdiriyor."

Vay canına. Bridgette'i sevebileceğini itiraf ediyorsa gerçekten sarhoş demekti.

"Sana o elbiseyi yakacağımı söylemiştim," dedim gülerek.

"İyi" diyerek içini çekti.

Çıkışa ulaştık ve Ridge'in Maggie'yi taşıyor olduğunu fark ettim. Kolları Ridge'in boynuna dolanmıştı, gözleri kapalıydı. Arabaya ulaştığımızda, Ridge onu ayakta tutmaya çalışırken gözlerini açtı. Adım atmaya çalıştı ama tökezledi. Ridge arka kapıyı açtı, Maggie içeriye âdeta düştü. Ridge onu koltuğun diğer tarafına doğru itti, Maggie kapıya doğru devrilerek gözlerini tekrar kapattı. Ridge yoldan çekilerek Warren'a arabaya binmesini işaret etti.

Warren öne çıkıp Ridge'in yüzüne uzandı. Ridge'in yanağını sıvazlayıp, "Senin için üzülüyorum, dostum. Bahse girerim, Sydney'yi öpmemek zordur, çünkü benim için zor, üstelik ondan senin gibi hoşlanmıyorum bile," dedi. Warren arabaya bindi, Maggie'ye doğru devrildi. Bunları işaretle anlatamayacak kadar sarhoş olduğu için şükrettim, çünkü Ridge'in söylediklerini anlamadığını biliyordum. Ridge'in bana attığı şaşkın bakıştan bunu anlayabiliyordum. Güldü ve eğilip Warren'ın arabadan sarkan bacağını kaldırdı. Arabanın içine ittirip kapıyı kapattı, aklım Warren'ın sözlerine takılıp kalmıştı.

Ridge önümden uzandı, ön yolcu kapısının kolunu çekip açtı. Öne adım attım ama Ridge diğer elini sırtıma koyunca duraksadım.

Ona baktım, dosdoğru bana bakıyordu. Ben yavaşça arabayla aramdaki mesafeyi kapatmak için kendimi zorlarken, eli belimde kaldı. Koltuğa oturmaya yeltendiğim anda elini çekti, ben arabanın içine girene kadar bekledi, sonra kapıyı kapattı.

Başımı arkaya yaslayıp bu basit hareketin bana yaptıklarından korkarak gözlerimi kapattım.

Direksiyonun başına geçtiğini, arabanın motorunu çalıştırdığını duydum, ama gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Ona bakmak istemiyordum. Ona baktığımda hissettiklerimi hissetmek istemiyordum. Onunla geçirdiğim her dakika kendimi Tori gibi hissetmek hoşuma gitmiyordu.

Telefonuma bir mesaj geldi, bu yüzden gözlerimi açmak zorunda kaldım. Ridge elinde telefonu, beni izliyordu.

Ridge: Maggie bunu pek sık yapmaz. Muhtemelen yılda üç kez bile olmamıştır. Son zamanlarda çok stresli ve dışarı çıkmayı seviyor. Bu ona iyi geliyor.

Ben: Onu yargılamıyordum.

Ridge: Biliyorum. Sadece onun benim gibi azgın bir alkolik olmadığını bilmeni istedim.

Bana göz kırpınca güldüm. Arka koltuğa göz attım, Warren Maggie'nin üzerine doğru eğilmişti. İkisi de sızmıştı. Önüme dönüp ona tekrar mesaj attım.

Ben: Bunları bana önceden anlattığın için teşekkür ederim. Mecbur değildin ve muhtemelen istemediğini de biliyorum ama teşekkür ederim.

Bana yan bir bakış atıp dikkatini tekrar telefonuna çevirdi.

Ridge: Bu hikâyeyi kimseye anlatmadım. Brennan'a bile. Bunu hatırlayamayacak kadar küçüktü.

Telefonu bırakıp arabayı geri vitese taktı, geri geri gitmeye başladı.

Neden şu anda ona sorabilmeyi dilediğim tek soru en uygunsuz soruydu? Maggie'ye anlatıp anlatmadığını sormak istiyordum ama cevabı benim için önemli olmamalıydı. Hiçbir önemi olmamalıydı, ama önemliydi işte.

Arabayı sürmeye başladı, uzanıp radyoyu açınca şaşırdım. Radyoyu duyamıyordu, bu yüzden açık veya kapalı olmasını neden umursadığını anlamamıştım.

Ama sonra bunu kendisi için yapmadığını anladım.

Radyoyu benim için açmıştı.

Ridge

Yemek için arabaya servis yapan restorana uğradıktan sonra apartmana yanaştık. Arabayı otoparka park ettim.

Ben: Ben onları uyandırırken sen yiyeceklerle yukarı çıkıp kapıyı aç.

Sydney iki içkimizi ve yiyecek torbasını aldı. Apartmana doğru yürüdü, ben de gidip arka kapıyı açtım. Warren'ı sarsarak uyandırıp arabadan inmesine yardım ettim. Sonra Maggie'yi uyandırıp ona yardım ettim. Hâlâ yürüyemeyecek kadar sarhoştu, bu yüzden onu kaldırıp kapıyı arkamdan kapattım. Warren'ın merdivenlerde önümden yürümesini sağladım, çünkü merdivenlerden düşmeyeceğinden emin değildim.

İçeri girdiğimizde Warren sendeleyerek yatak odasına gitti, ben de Maggie'yi kendi odama götürdüm. Onu yatağa yatırıp önce ayakkabılarını, sonra giysilerini çıkardım. Yorganı üzerine örtüp tekrar Sydney'nin yemekleri hazırladığı yemek odasına döndüm. Neredeyse gece yarısı olmuştu ve öğle yemeğinden beri bir şey yememiştik. Onun karşısına oturdum.

Ben: Artık benim derin, karanlık sırlarımdan birini bildiğine göre, ben de seninkilerden birini öğrenmek istiyorum.

Yemek yerken ikimiz de telefonlarımızı masaya koyduk. Gülümseyerek bana mesaj yazmaya başladı.

Sydney: Birden fazla mı derin, karanlık sırrın var?

Ben: Şu an senden bahsediyoruz. Eğer birlikte çalışacaksak, neye bulaştığımı bilmem gerek. Bana ailenden bahset. Aşırı alkolik birileri var mı?

Sydney: Hayır, sadece aşırı pislikler var. Babam avukat ve hukuk fakültesine gitmememden hiç memnun değil. Annem ev kadını. Hayatında bir gün bile çalışmadı. Harika bir anne, ama aynı zamanda o mükemmel annelerden biri, anlıyor musun? *İşi Beaver'a Bırak* ve *Stepford Kadınları* filmlerinin buluşmasını bir düşün.

Ben: Kardeşlerin?

Sydney: Yok. Tek çocuğum.

Ben: Seni tek çocuk olarak tanımlamazdım. Avukat kızı olduğunu da tahmin edemezdim.

Sydney: Neden? Kendini beğenmiş ve şımarık olmadığım için mi?

Ona gülümseyerek evet anlamında başımı salladım.

Sydney: Tamam, teşekkürler. Denerim.

Ben: Düşüncesizlik gibi görünmesini istemem ama eğer baban avukatsa ve anne babanla ilişkin hâlâ devam ediyorsa, geçen hafta neden onları aramadın? Gidecek bir yerin yokken?

Sydney: Annemin bana aşıladığı en önemli şey, kendisi gibi olmamı istememesiydi. Eğitimi yoktu ve her zaman babama bağımlıydı. Beni çok bağımsız ve mali açıdan sorumluluk sahibi

biri olarak yetiştirdi, bu yüzden onlardan yardım istememekle her zaman gurur duydum. Bazen zor oluyor, özellikle de gerçekten onların yardımına ihtiyacım olduğunda, ama her zaman idare ediyorum. Ayrıca babam pek de hoş olmayan bir şekilde, hukuk fakültesinde okusaydım bunun için para ödeyeceğini söyleyeceği için de onlardan yardım istemiyorum.

Ben: Dur bir dakika. Okul paranı kendin mi ödüyorsun? Ama branşını hukuka çevirsen, baban mı öder?

Başını salladı.

Ben: Bu hiç adil değil.

Sydney: Dediğim gibi, babam pisliğin teki. Ama her şey için ailemi suçlayacak değilim. Müteşekkir olacağım çok şey var. Nispeten normal bir evde büyüdüm, annem de babam da hayatta ve iyiler ve beni bir dereceye kadar destekliyorlar. Çoğu ebeveynden daha iyiler, sadece bazılarından daha kötüler. İnsanların tüm hayatlarını, başlarına gelen her kötü şey için ebeveynlerini suçlayarak geçirmelerinden nefret ediyorum.

Ben: Evet. Kesinlikle katılıyorum, bu yüzden on altı yaşında özgürlüğüme kavuştum. Hayatımın iplerini kendi ellerime almaya karar verdim.

Sydney: Gerçekten mi? Peki ya Brennan?

Ben: Onu yanımda götürdüm. Mahkemeler onun ailemin yanında kaldığını sanıyordu, ama o benim yanıma taşındı. Warren'la birlikte. On dört yaşından beri arkadaşız. Annesiyle babasının ikisi de sağır, işaret dilini bu yüzden biliyor. Ben özgür kalınca, Brennan'la benim onlarla kalmamıza izin verdiler. Ailemin hâlâ

Brennan üzerinde vesayeti vardı ama onlara sorarsan onu ellerinden alarak onlara büyük bir iyilik yaptım.

Sydney: Warren'ın ailesi inanılmaz anlayışlı davranmış.

Ben: Evet, harika insanlar. Ama Warren'ın neden bu hâle geldiğinden emin değilim.

Sydney güldü.

Sydney: Sen üniversiteye gittikten sonra Brennan'a bakmaya devam ettiler mi?

Ben: Hayır, aslında onlarda sadece yedi ay kaldık. On yedi yaşıma geldiğimde bir daireye taşındık. Okulu bıraktım ve üniversiteye daha erken başlayabilmek için GED[2] aldım.

Sydney: Vay be. Yani kardeşini sen mi yetiştirdin?

Ben: Pek sayılmaz. Brennan benimle yaşıyordu ama asla yetiştirilebilecek biri değildi. Kendi evimiz olduğunda on dört yaşındaydı. Ben daha on yedi yaşındaydım. Her ne kadar sorumlu, olgun bir yetişkin olduğumu söylemek istesem de tam tersiydim. Dairemiz bizi tanıyan herkesin uğrak yeri oldu ve Brennan da benim kadar sıkı katılımcıydı.

Sydney: Bu çok şaşırtıcı. Çok sorumlu biri görünüyorsun.

Ben: O genç yaşımda tek başımayken muhtemelen olabileceğim kadar serkeş değildim. Neyse ki tüm paramız faturalara

[2] Genel Eğitim Geliştirme'nin kısaltmasıdır. Kanada ve ABD'de GED, lise diplomasına eşdeğer bir yeterliliktir. (ç.n.)

ve kiraya gidiyordu da hiç kötü alışkanlığım olmadı. Sadece eğlenmeyi seviyorduk. Grubumuz Brennan on altı, ben on dokuz yaşındayken kuruldu, bu yüzden çok zamanımızı alıyordu. O yıl aynı zamanda Maggie'yle çıkmaya başlamıştım ve ondan sonra epey duruldum.

Sydney: Maggie'yle on dokuz yaşından beri mi birliktesiniz?

Başımı salladım ama ona mesaj atmadım. Mesajlaşmaktan yemeğime neredeyse hiç dokunmamıştım, bu yüzden burgerimi aldım. O da aynısını yaptı, ikimiz de bitirene kadar yedik. Kalkıp masayı topladık. Sonra bana el sallayıp odasına gitti. Kanepeye oturup televizyonu açtım. On beş dakika kadar kanallar arasında gezindikten sonra nihayet bir film kanalında durdum. Televizyonda altyazılar kapalıydı, ama açma zahmetine girmedim. Zaten alt yazıları okuyup filmi takip edemeyecek kadar yorgundum.

Sydney'nin yatak odası kapısı açıldı, hâlâ uyanık olduğumu görünce biraz şaşırarak dışarı çıktı. Üstünde gene bol gömleklerinden biri vardı ve saçları ıslaktı. Odasına geri döndü, sonra telefonuyla dışarı çıkıp kanepede yanıma oturdu.

Sydney: Yorgun değilim. Ne izliyorsun?

Ben: Bilmiyorum ama daha yeni başladı.

Ayaklarını yukarı toplayıp başını kanepenin koluna yasladı. Gözleri televizyondaydı, ama benim gözlerim onun üzerindeydi. Kabul etmeliydim ki bu gece dışarı çıkan Sydney, burada oturandan tamamen farklı bir Sydney'ydi. Makyajı gitmişti, saçları artık mükemmel değildi,

kıyafetlerinde delikler bile vardı, ona bakınca gülmeden edemedim. Hunter olsaydım, şu anda kendi suratımı yumrukluyor olurdum.

Telefonu için öne eğilirken göz ucuyla benden tarafa baktı. Tekrar televizyona bakıp ona bakarken yakalanmamış gibi yapmak istedim, ama bu durumu daha da garipleştirecekti. Neyse ki ona baktığımı umursamamış görünüyordu, çünkü dikkatini telefonuna verdi.

Sydney: Bunu altyazısız nasıl izliyorsun?

Ben: Şu anda okuyamayacak kadar yorgunum. Bazen altyazısız film izlemeyi ve ne dediklerini tahmin etmeye çalışmayı seviyorum.

Sydney: Bunu denemek istiyorum. Sesi kapat, birlikte sağır izlemesi yapalım.

Güldüm. Sağır izlemesi mi? Bu da bir yenisiydi. Kumandayı televizyona doğrultup sessize alma tuşuna bastım. Dikkatini tekrar televizyona çevirdi, ama bir kez daha ondan başka bir yere bakmayı başaramadım.

Aniden ortaya çıkan ona bakma saplantımı anlamıyordum, ama bakmadan duramıyordum da. Sydney birkaç metre ötedeydi. Aramızda bir temas yoktu. Konuşmuyorduk. Hatta bana bakmıyordu bile. Gene de ona bakmak gibi sıradan bir şey sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi inanılmaz derecede suçlu hissettiriyordu. Bakmak zararsızdı, öyleyse neden bu kadar suçlu hissediyordum?

Suçluluk duygusundan kurtulmaya çalıştım ama derinlerde, tam olarak ne olduğunu biliyordum.

Sırf ona baktığım için kendimi suçlu hissetmiyordum. Bana hissettirdikleri için suçluluk hissediyordum.

• • •

Böyle uyanmam üst üste ikinci kez oluyordu. Bana şaplak atan eli itip gözlerimi açtım. Warren tepemde duruyordu. Göğsüme bir kâğıt parçası attı ve sonra başımın yan tarafına vurdu. Sokak kapısına gitti, anahtarlarını alarak işe gitmek için çıktı.

İşe neden bu kadar erken gidiyordu?

Telefonumu aldım, sabah 6:00'ı gösteriyordu. Sanırım erken gitmiyordu.

Kanepede doğrulunca Sydney'nin diğer uçta kıvrılmış, derin derin uyuduğunu gördüm. Warren'ın göğsüme koyduğu kâğıda baktım.

Odana gidip kız arkadaşınla yatakta yatmaya ne dersin!

Notu buruşturup top yaptım, kalkıp çöp kutusunun içine gömdüm. Kanepeye geri döndüm, elimi Sydney'nin omzuna koyup onu sarsarak uyandırdım. Sırt üstü dönüp gözlerini ovuşturarak bana baktı.

Beni görünce gülümsedi. İşte bu. Demin tek yaptığı gülümsemekti, ama birdenbire göğsüm alev aldı, sanki bir ısı dalgası tüm vücuduma yayılmış gibi geliyordu. Bu hissi tanıyordum ve iyi değildi. Hiç iyi değildi. On dokuz yaşımdan beri böyle hissetmemiştim.

Maggie'ye karşı hisler beslemeye başladığımdan beri.

Yatağına gitmesi gerektiğini bildirmek için Sydney'ye odasını işaret ettim, sonra hızla arkamı dönüp yatak odama yöneldim. Kot pantolonumla tişörtümü çıkarıp yavaşça yatağa, Maggie'nin yanına süzüldüm. Kollarımı dolayıp onu göğsüme çektim, sonraki yarım saati kesik kesik bir anımsatma kaydıyla uyuklayarak geçirdim.

Maggie'ye âşıksın.
Maggie senin için mükemmel biri.
Sen onun için mükemmelsin.
Sana ihtiyacı var.
Onunla birlikteyken mutlusun.
Birlikte olman gereken tek kızla birliktesin.

10

Sydney

Ridge'le şarkı sözlerini birlikte çalışalı iki hafta olmuştu. Maggie eve döndükten birkaç gün sonra, Ridge ailevi bir acil durum nedeniyle altı günlüğüne gitmişti. Acil durumun ne olduğunu söylememişti ama bu durum bana Tori'yle yaşadığım sırada birkaç gün balkonunda olmadığı zamanları hatırlatmıştı. O zaman da bahanesi ailevi bir acil durumdu.

Warren'ın Brennan'la telefonda yaptığı konuşmalara dayanarak, durumun Brennan'la bir ilgisi olmadığını biliyordum. Ama Brennan dışında bir ailesi olduğundan hiç bahsetmemişti. Ridge birkaç gün önce döndüğünde ona her şeyin yolunda olup olmadığını sormuştum, yolunda olduğunu söylemişti. Hiçbir ayrıntıyı paylaşmak istemiyor gibiydi ve kendime onun özel hayatının beni ilgilendirmediğini hatırlatmaya çalışıyordum.

Kendimi okula vermiştim, ara sıra kendi başıma şarkı sözü yazmaya çalışıyordum, ama müzik olmayınca aynı şey olmuyordu. Ridge birkaç gündür evdeydi ama zamanının çoğunu odasında işlerini yetiştirmek için harcıyordu ve mesafesini başka nedenlerle mi koruduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Warren'la çok takılıyordum ve Bridgette'le ilişkisi hakkında daha çok şey öğrenmiştim. Bridgette'le pek fazla

etkileşimim olmamıştı, bildiğim kadarıyla hâlâ sağır olduğumu zannediyordu.

Warren'ın bana anlattıklarına göre, ilişkileri hiç de sıradan değildi. Bridgette altı ay evvel taşınmadan önce Warren onu hiç tanımıyormuş, ama Brennan'ın uzun süredir arkadaşıymış. Warren, Bridgette'le hiç anlaşamadıklarını ve gün içinde ayrı hayatlar yaşadıklarını söylemişti. Ama geceleri tamamen farklı bir hikâyeydi. Duymak istediğimden daha fazla ayrıntıya girmeye çalışmıştı, bu yüzden fazlasıyla özel şeyler paylaşmaya başladığında onu susmaya zorluyordum.

Şimdi de çenesini kapamasını gerçekten istiyordum, çünkü yine bir sürü özel şey paylaştığı anlarından birinin ortasındaydı. Yarım saat sonra derse gitmem gerekiyordu ve son dakikaya bıraktığım bir bölümü okuyup bitirmeye çalışıyordum ama bana dün geceden ve rol yapmayı sevdiği için Bridgette'in Hooters üniformasını çıkarmasına nasıl izin vermediğinden bahsetmek istiyordu, aman Tanrım, neden bunu dinlemek istediğimi düşünüyordu ki?

Neyse ki Bridgette odasından çıktı ve muhtemelen onu gördüğüme ilk kez mutlu oldum.

"Günaydın Bridgette," dedi Warren, oturma odasında gözleriyle onu takip ederek. "İyi uyudun mu?"

"Cehenneme kadar yolun var, Warren," dedi Bridgette karşılık olarak.

Bunun tipik sabah selamlaşmaları olduğunu anlamaya başlıyordum. Bridgette mutfağa girdi, önce bana, sonra kanepede yanımda oturan Warren'a baktı. Warren'a gözlerini kısarak baktı ve buzdolabına döndü. Ridge yemek masasında bilgisayarına odaklanmıştı.

"Sürekli senin kıçında olmasından hoşlanmıyorum," dedi Bridgette bana sırtını dönerek.

Warren bana bakıp güldü. Belli ki Bridgette hâlâ onu duyamadığımı sanıyordu, ama benim hakkımda saçma sapan konuşmalarını pek de esprili bulmuyordum.

Arkasına dönerek Warren'a baktı. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi ona. "Kızın sana meyli olduğu belli ve sen bana, ben evden çıkana kadar ondan uzak duracak kadar saygı göstermiyorsun, öyle mi?" Gene bize sırtını döndü. "Önce buraya taşınmasına izin versin diye Ridge'e biraz hüzünlü bir hikâye anlatıyor, şimdi de işaret dili bilmenden faydalanarak seninle flört ediyor."

"Bridgette, dur." Warren artık gülmüyordu çünkü kitabımı kavrayan parmak eklemlerimin ne kadar beyaz olduğunu görebiliyordu. Sanırım Bridgette'in kafasına ciltli bir kitapla vuracağımdan korkmuştu. Korkmakta da haklıydı.

"*Sen* dur, Warren," dedi, arkasına dönüp ona baktı. "Ya geceleri benimle yatağa girmeyi ya da gündüzleri *onunla* kanepede yatmayı bırak."

Kitabımı gürültüyle pat diye kucağıma bıraktım, sonra hayal kırıklığı, öfke ve düpedüz sıkıntıdan ayaklarımı bir aşağı bir yukarı yere vurmaya başladım. Bu kıza bir saniye daha katlanamayacaktım.

"Bridgette, lütfen!" diye bağırdım. "Kapa çeneni! Kapa çeneni, kapa çeneni, *kapa çeneni*! Tanrım! Neden sağır olduğumu düşünüyorsun bilmiyorum ve kesinlikle bir fahişe *değilim,* Warren'la flört etmek için de işaret dili kullanmıyorum. Hatta işaret dilini *bilmiyorum* bile. Ve şu andan itibaren lütfen benimle bağırarak konuşmayı kes!"

Bridgette, şoktan ağzı açık kalmış hâlde, küçük, güzel başını yana eğdi. Birkaç saniye sessizce bana baktı. Odadaki kimse kımıldamıyordu. Dikkatini Warren'a çevirdi, gözlerindeki öfkenin yerini acı almıştı. Acı egemen olunca hemen bakışlarını kaçırarak doğruca odasına geri döndü.

Başımı çevirdiğimde Ridge'in bana baktığını gördüm, muhtemelen az önce ne olduğunu merak ediyordu. Başımı kanepeye yaslayıp içimi çektim.

Bunun iyi hissettireceğini ummuştum ama hiç de iyi hissettirmemişti.

"Eh," dedi Warren, "hayal ettiğim tüm rol yapma sahnelerini oynama şansım gidiyor. Çok teşekkürler, Sydney."

"Cehenneme git, Warren," dedim, Bridgette'in tavrının nereden geldiğini biraz anlayarak.

Kitabımı kucağımdan indirip ayağa kalktım, sonra Bridgette'in kapısına yürüdüm. Kapıyı çaldım ama açmadı. Tekrar vurdum, kolu çevirdim ve içeriye bakmak için kapıyı hafifçe araladım.

"Bridgette?"

Kapının arkasına pat diye bir yastık atıldı. "Defol git odamdan!"

Duymazdan gelerek onu görene kadar kapıyı biraz daha açtım. Yatağında oturuyordu, dizlerini göğsüne çekmişti. Odasına girdiğimi görünce çabucak gözlerini sildi, sonra diğer tarafa döndü.

Bridgette ağlıyordu ve şimdi kendimi gerçekten berbat hissediyordum. Yatağına gidip ulaşamayacağı kadar uzağa, kenara oturdum. Kendimi kötü hissetsem de ondan ölesiye korkuyordum.

"Üzgünüm," dedim.

Gözlerini devirdi, kendini hiddetle yatağa bıraktı. "Değilsin," dedi. "Seni suçlamıyorum. Bunu hak ettim."

Başımı yana eğdim. Bunu hak ettiğini gerçekten itiraf etmiş miydi? "Yalan söyleyecek değilim, Bridgette. Sen bir şirretsin."

Usulca güldü, sonra koluyla gözlerini kapattı. "Tanrım, biliyorum. İnsanlara çok sinir oluyorum ama elimde değil. Hayattaki amacım şirret olmak değil."

Onun yanına yatağa uzandım. "O zaman olma. Şirret olmak, olmamaktan çok daha fazla çaba gerektirir."

Başını iki yana salladı. "Bunu söyleyebilirsin çünkü sürtük değilsin."

İçimi çektim. Sürtük olduğumu düşünmüyor olabilirdi ama son zamanlarda kendimi kesinlikle öyle hissediyordum. "Bir faydası var mı bilmem ama, tahmin edebileceğinden daha kötüyüm. Duygularımı seninle aynı şekilde ifade edemeyebilirim ama kesinlikle kötücül düşüncelerim var. Ve son zamanlarda, kötü niyetlerim. Her zaman düşündüğüm kadar iyi olmadığımı düşünmeye başlıyorum."

Bridgette bir süre sessiz kalarak itirafıma yanıt vermedi. Sonunda kuvvetle göğüs geçirerek yatakta oturdu. "Sana bir şey sorabilir miyim? Artık bana gerçekten cevap verebileceğini bildiğime göre?"

Ben de doğrulup oturarak başımı salladım.

"Acaba sen ve Warren..." Durakladı. "Siz ikiniz çok iyi anlaşıyor gibisiniz, merak ettim de..."

Nereye varacağını bildiğim için gülümseyerek düşünce silsilesini yarıda kestim. "Warren'la arkadaşız ve asla arkadaştan fazlası olamayız. Tanıdığı bu şirret Hooters garsonuna tuhaf bir şekilde âşık."

Bridgette gülümsedi, ama sonra gülümsemeyi çabucak kesip doğrudan bana baktı. "Warren seni sağır zannettiğimi ne zamandan beri biliyor?"

Son birkaç haftayı düşündüm. "Taşındıktan sonraki sabahtan beri galiba?" Warren'ın Bridgette'in hepimizin çok iyi bildiği yönünü deneyimlemek üzere olduğunu bilerek yüzümü buruşturdum. "Ama lütfen ona karşı nazik ol, Bridgette. Siz ikiniz ne kadar garip bir şekilde gösterseniz de, o senden gerçekten hoşlanıyor. Hatta seni seviyor bile olabilir ama bunu söylediğinde sarhoştu, o yüzden emin değilim."

Eğer bir kalbin durduğunu duymak mümkünse, onunkinin birden durduğunu duymuştum. "Bunu o mu söyledi?"

Başımı salladım. "Birkaç hafta önce. Kulüpten çıkıyorduk ve sarhoştu, ama seni sevebileceğinden ne kadar emin olduğu hakkında bir şeyler söyledi. Ama muhtemelen bunu sana söylememeliydim."

Gözlerini yere indirdi, birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra bana baktı. "Biliyor musun, insanların sarhoşken söyledikleri çoğu şey, ayıkken söylediklerinden daha doğru ve dürüst oluyor."

Başımı salladım, bunun gerçeğin kendisi mi yoksa sadece bir Bridgette gerçeği mi olduğundan emin değildim. Ayağa kalkarak hızla gidip kapıyı açtı.

Of, hayır.

Warren'ı öldürmek üzereydi ve bu kısmen benim hatamdı. Ayağa kalkıp kapıya koşturdum, Warren'ın söylediklerini ona anlattığım için suçu üstlenmeye hazırlanıyordum. Ama oturma odasına ulaştığımda, bacağını Warren'ın bacağının üzerinden aşırıp kucağına kaydı. Warren gözlerini fal taşı gibi açmış ona korkuyla bakıyordu, bu da bana bunun Bridgette'in her zamanki hareketlerinden biri olmadığını anlattı.

Bridgette yüzünü ellerinin arasına alınca Warren tereddütle ellerini beline götürdü. Bridgette içini çekerek dikkatle gözlerinin içine baktı. "Bu kadar salak, aptal bir pisliğe âşık olduğuma inanamıyorum," dedi ona.

Warren sözleri sindirirken birkaç saniye ona baktı, sonra elleri hızla Bridgette'in başının arkasına gitti ve dudakları buluştu. Öne doğru kaydı, Bridgette'e sarılı olarak duruyordu. Sonra, nefes bile almadan onu doğruca yatak odasına götürdü, kapı arkalarından kapandı.

Gülümsedim, çünkü Bridgette büyük ihtimalle birine pislik derken aynı anda aşkını itiraf etmeyi beceren tek kızdı.

İşin garip yanı şuydu ki, Warren da muhtemelen bunu çekici bulacak birkaç kişiden biriydi.

Birbirleri için mükemmellerdi.

Ridge: Bunu nasıl başardın? Buraya gelip Warren'ı boğmasını bekliyordum. Onunla iki dakika geçirdin, Warren'ın üstündeydi.

Ben: Aslında göründüğü kadar kötü bir kız değil.

Ridge: Gerçekten mi?

Ben: Yani, belki öyledir. Ama sanırım onun bu yönüne hayranım. Kendisi gibi davranıyor.

Ridge gülümsedi, telefonunu bırakıp gözlerini tekrar bilgisayarına çevirdi. Artık onda farklı bir şeyler vardı. Ne olduğunu tam olarak bilmesem de gözlerinde görebiliyordum. Kendinde değil gibiydi. Ya da üzgündü. Belki de yorgun.

Aslında üçünden de birazdı ve onun için üzülüyordum. İlk tanıştığımda, her şeye sahip gibi görünüyordu. Şimdi onu daha iyi tanıdıkça durumun böyle olmadığını düşünmeye başlamıştım. Şu anda karşımda duran adamın hayatı darmadağınık görünüyordu ve ben derinlere inmeye başlamamıştım bile.

Ridge: Hâlâ işin biraz gerisindeyim ama bu akşama yetiştirmem lazım. Yeni bir şarkıyı gözden geçirmek istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun.

Ben: İyi fikir. Öğleden sonra bir çalışma grubum var ama yedide dönerim.

Gönülsüzce gülümseyerek odasına gitti. Çoğu ifadesini anlamaya başladığımı biliyordum. Az önce bana bakışında kesinlikle gerginlik vardı.

Ridge

Gelmeyince bu gece yazmak istemediğini düşündüm, kendi kendime, sorun değil, dedim.

Ama saat sekizi birkaç dakika geçiyordu ki ışığım yanıp söndü. İçime pompalanan adrenalin akışını görmezden gelemiyordum. Kendime müzik yazmaya tutkulu olduğum için vücudumun tepki verdiğini söyledim, ama madem öyle, neden yalnız yazarken bu kadar heyecanlanmıyordum? Ya da Brennan'layken?

Gözlerimi kapatıp gitarımı yavaşça yanıma koydum, derin bir nefes aldım. Bunu yapalı haftalar olmuştu. Şarkısını dinlememe izin verdiği geceden beri ve bu ilişkimizin dinamiğini tamamen değiştirmişti.

Ama bu onun hatası değildi. Benim hatam olup olmadığından bile emin değildim. Bu doğanın suçuydu, çünkü cazibe çirkin bir canavardı ve onu yenemezsem lanetine uğrayacaktım.

Bunu yapabilirdim.

Yatak odamın kapısını açtım, Sydney defteri ve laptopuyla içeri girerken kenara çekildim. Kendinden emin bir şekilde yürüdü, kendini yatağa bırakıp laptopunu açtı. Ben de tekrar oturup kendiminkini açtım.

Sydney: Bugün derste dikkatimi veremedim, çünkü tek istediğim şarkı sözü yazmaktı. Gene de yazmadım, çünkü sen çalarken çok daha iyi oluyor. Bunu özledim. İlk başta seveceğimi düşünmemiştim, beni tedirgin etmişti, ama şarkı sözü yazmayı seviyorum. Seviyorum, seviyorum, seviyorum. Hadi başlayalım, ben hazırım.

Bana gülümseyerek uçarı bir ifadeyle avuçlarını şilteye vurdu.

Gülümseyerek karşılık verdim, yatak başlığına yaslanarak üzerinde çalıştığım yeni bir şarkının açılışını çalmaya başladım. Henüz bitirmemiştim, ama onun yardımıyla bu gece biraz ilerleme kaydedeceğimizi umuyordum.

Şarkıyı birkaç kez çaldım, kâh beni izliyor, kâh yazıyordu. Ellerini kullanarak bana duraklamamı, geriye almamı, bir sonraki kısma geçmemi ya da şarkıyı yeniden başlatmamı söylüyordu. Çalarken onu yakından izliyordum ve bu oyunu bir saatten fazladır sürdürüyorduk. Yazdıklarının durmadan üstünü çiziyor, eğlencesine olduğunu hiç sanmadığım yüz ifadeleri takınıyordu.

Sonunda doğruldu, kâğıdı defterden kopardı, buruşturup çöp kutusuna attı. Defteri pat diye kapatıp başını iki yana salladı.

Sydney: Üzgünüm, Ridge. Belki sadece yorgunum, ama şu anda jeton düşmüyor. Bunu yarın gece tekrar deneyebilir miyiz?

Hayal kırıklığımı gizlemek için elimden geleni yaparak başımı salladım. Onu hayal kırıklığına uğramış görmekten hoşlanmıyordum. Laptopuyla defterini aldı, yatak odasına doğru yürümeye başladı. Arkasını dönüp, dudaklarını oynatarak, "İyi geceler," dedi.

Sydney gider gitmez yataktan kalkıp çöp kutusunu karıştırdım. Buruşturulmuş kâğıdı çıkardım, yatağıma götürüp açtım.

Onu buradan izlerken
Çok uzaktan
Onu kalbimin alabileceğinden daha yakınımda istiyorum
~~İstiyorum~~ Onu burada istiyorum
Belki ~~bu günlerden biri~~ bir gün

Bazılarının üstü çizilmiş, bazılarının çizilmemiş rasgele cümleler vardı. Hepsini okudum, kendim çözüp toparlamaya çalıştım.

~~Ona~~ Sana koşardım, dayanabilseydim
Ama bunu talep edemem
Şu anda onun olamam
~~Neden beni alıp uzaklara götüremiyor~~

Sözlerini okumak, mahremiyetini ihlal etmek gibi gelmişti. Öyle miydi? Teknik olarak bu işte beraberdik, bu yüzden o yazarken yazdıklarını okuyabilmeliydim.

Ama bu şarkıda farklı bir şeyler vardı. Farklıydı, çünkü bu şarkı Hunter'la ilgili değilmiş gibi geliyordu.

Bu şarkı sanki biraz benimle ilgiliydi.

Bunu yapmamam gerekirdi. Şu anda telefonumu elime almamalıydım, bu şarkıyı bu gece bitirmeme yardım etmesi için onu nasıl ikna edeceğimi kesinlikle düşünmemeliydim.

Ben: Kızma ama şarkı sözlerini okuyorum. Sanırım hayal kırıklığının nereden geldiğini biliyorum.

Sydney: Şarkı sözü yazmakta berbat olmamdan ve içimde tüm olanın birkaç şarkıdan ibaret olmasından kaynaklanıyor olabilir mi?

Gitarımı alıp onun yatak odasına gittim. Odamdan iki dakika önce çıktığı için hâlâ uygun olduğunu düşünerek kapısını çalıp açtım. Yatağına gidip oturdum, defterini kalemini alıp şarkı sözlerini defterin üstüne yerleştirdim.

Bir not yazıp ona verdim.

Unutma ki şarkı sözlerini yazdığın gruptakilerin hepsi erkek. Erkek olmadığın için erkek bakış açısıyla yazmanın

zor olduğunu biliyorum. Bu şarkıyı kendi bakış açından yazmayı bırakıp farklı bir bakış açısıyla hissetmeye çalışırsan, şarkı sözleri aklına gelebilir. Belki bu şarkıyı bir erkeğin söyleyeceğini bildiğin için zor oldu ama duygular senden geliyor. Sadece bu dönüşü yap, bak bakalım ne oluyor.

Notumu okuduktan sonra kalemi alıp yatağına geri döndü. Bana baktı, deneyeceğini belirtmek için başıyla gitarımı işaret etti. Yataktan kalkıp yere oturdum, gitarımı dik tutup göğsüme doğru çektim. Yeni bir şarkının melodisini çalışırken, bazen bu şekilde çalmak bana yardımcı oluyordu, böylece titreşimleri daha net hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapattım, başımı gitara yasladım ve çalmaya başladım.

11

Sydney

Oh, Tanrım. Yine aynı şeyi yapıyordu. Büyüleyici bir şeydi.

Geçmişte gitarını böyle çaldığını ilk gördüğümde kendi sesini duyamadığını daha bilmiyordum. Tellere farklı bir açı kazandırmak için bu şekilde çaldığını düşünmüştüm, ama şimdi bunu müziği daha iyi hissetmek için yaptığını biliyordum. Neden bilmiyordum ama bunu bilmek onu izlemeyi daha çok sevmeme neden oluyordu.

Muhtemelen şarkı sözleri üzerinde çalışmalıydım, ama gözlerini bir kez bile açmadan tüm şarkıyı çalmasını izledim. Şarkı bittiğinde çabucak defterime baktım, çünkü gözlerini açıp bana bakmak üzere olduğunu biliyordum. Ben yazıyormuş gibi yaparken Ridge gitarını doğru yöne çevirdi, sonra şifonyerime yaslanarak şarkıyı yeniden çalmaya başladı.

Şarkı sözlerine odaklandım ve Ridge'in söylediklerini düşündüm. Ridge haklıydı. Şarkıyı bir erkeğin söyleyeceğini düşünmüyordum. Duygularımı kâğıda dökmeye odaklanmıştım. Gözlerimi kapatıp şarkıyı Ridge'in söylediğini hayal etmeye çalıştım.

Ona karşı hissettiklerim konusunda dürüst olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım ve bunu sözleri

biraz daha ileri götürmek için kullandım. Gözlerimi açıp şarkının ilk satırının üzerini çizdim, sonra ilk dizeyi yeniden yazmaya başladım.

~~Onu buradan izlerken~~
Çok uzaklardaki bir şeyin
Her gün biraz daha yaklaştığını görmek
Onu sahiplenmek istediğimi düşünmek

Sanırım bu gece asıl yazamama nedenim, kâğıda dökülen her satırın Ridge'le ilgili olması ve Ridge'in bunu anlayabileceğini bilmemdi. Sözleri çöpten çıkarıp çoktan okumuştu, bu yüzden bir fikri olmalıydı. Gene de... buradaydı, şarkıyı bitirmemi istiyordu. İkinci mısraya odaklanarak tavsiyesini aklımda tutmaya çalıştım.

Sana koşardım, dayanabilseydim
~~Ama bunu talep edemem~~
İstediğim şeyi talep edemem
Çünkü istediğim sensin

Ridge şarkıyı birkaç kez daha çalarken, sayfadaki sözleri gözden geçirmeye, eski dizelerin üzerini çizip değiştirmeye devam ettim.

~~Onun olabilseydim eğer, beklerdim~~
Ve şimdi senin olamazsam
Burada bekleyeceğim
Sen gelene kadar, beni alıp götürene kadar
Belki bir gün
Belki bir gün

Sayfa karman çorman olmuş, yazdıklarımın okunması zorlaşmıştı, bu yüzden her şeyi yeniden yazmak için defterimi açtım. Ben her şeyi yeni sayfaya aktarırken Ridge birkaç dakikalığına çalmayı bıraktı. Ona baktığımda sayfayı işaret etti, yazdıklarımı okumak istiyordu. Başımla onayladım.

Yatağa gelip yanıma oturdu, o ana kadar yazdıklarımı okumak için bana doğru eğildi.

Sözlerin iç yüzünü görebileceğinin ve Hunter'dan çok onunla ilgili olduğunu anlayabileceğinin fazlasıyla farkındaydım, bu da damarlarımda endişenin dolaşmasına neden oluyordu. Defteri kendine çekti ama hâlâ kucağımda duruyordu. Omzu benimkine değiyordu, yüzü o kadar yakındı ki muhtemelen yanağında nefesimi hissedebiliyordu... tabii nefes alıyorsam. Kendimi zorlayarak bakışlarımı onun baktığı yere, kucağımdaki sayfada yeniden yazılan şarkı sözlerine çevirdim.

Söylediklerini duymazdan gelmeye çalışıyorum
Bana döndüğünde
Yüz çeviriyorum

Ridge kalemi alıp son satırı işaretledi, sonra başını yana eğip bana baktı. Kalemi kendine doğrulttu, havada bir şeyler değiştirmek istediğini belirten bir yazma hareketi yaptı.

Başımla onayladım, stres içindeydim ve beğenmemesinden korkuyordum. Kalemini kâğıda, üzerini çizdiği şarkı sözlerinin yanına bastırdı. Birkaç saniye durakladıktan sonra yazdı ve yavaşça dönüp bana baktı. İfadesi korkuyla dolmuştu, buna neyin sebep olduğunu merak ettim. Gözlerini gözlerimden ayırdı, dikkati tekrar sayfaya dönene kadar yavaşça üzerimde gezdirdi. Dikkatle

nefes alıp verdikten sonra yeni şarkı sözlerini yazmaya başladı. Eklediği yeni sözleri deşifre ederek dikkatle takip ederken tüm şarkının sözlerini yazmasını izledim.

BELKİ BİR GÜN

Çok uzaklardaki bir şeyin
Her gün biraz daha yaklaştığını görünce
Benim olmasını istediğimi düşünüyorum

Sana koşardım, dayanabilseydim
Ama istediğim şeyi talep edemem
Çünkü istediğim sensin

Nakarat:

Şimdi senin olamazsam
Burada bekleyeceğim
Sen gelene kadar
Beni alıp götürene kadar
Belki bir gün
Belki bir gün

Söylediklerini duymazdan gelmeye çalışıyorum
Bana döndüğünde yüz çeviriyorum
Ama Aşk Tanrısı beni iki kez vurmuş olmalı

Yatağımda senin kokunu alıyorum
Kafamın içi seninle doluyor
Gerçekler yazılır, asla söylenmez

Nakarat tekrarı

Buna yanlış deniyor, ama doğru geliyor
Beni serbest bıraktın, sonra sımsıkı tuttun
Bitmemiş sözler, tıpkı şarkımız gibi

Bu şekilde iyi bir şey gelemez
Sınırlar çizilir, ama sonra kaybolurlar
Onun için eğiliyorum, sana doğru dönüyorum

Nakarat tekrarı

Yazmayı bitirdiğinde kalemi kâğıdın üzerine bıraktı. Gözleri gene gözlerime çevrildi, az önce yazdıklarına cevap vermemi mi bekliyordu bilmiyordum ama yapamadım. Sözlerinin ardında bir gerçek varmış gibi düşünmemeye çalıştım ama birlikte yazdığımız ilk geceden kalma sözleri aklımdan geçiyordu.

"Bunlar senin sözlerin, Sydney. Senden gelen sözcükler."

O zaman bana şarkı sözlerinin arkasında gerçekler olduğunu, çünkü yazan kişinin içinden bir yerlerden geldiğini söylemişti. Sayfaya tekrar baktım.

Onun için eğiliyorum, sana doğru dönüyorum.

Aman Tanrım, yapamazdım. Ben bunu istememiştim. Bunu istemiyordum.

Ama çok iyi hissettiriyordu. Sözleri iyi hissettiriyordu, yakınlığı iyi hissettiriyordu, gözlerimi arayan gözleri kalbimin dengesini bozuyordu ve böyle hissettiren bir şeyin nasıl bu kadar yanlış olabileceğini hiç anlayamıyordum.

Ben kötü biri değildim.

Ridge kötü biri değildi.

Bu kadar iyi niyetli iki iyi insan, nasıl olur da tüm bu

iyiliklerden ortaya çıkan inanılmaz derecede kötü duygulara sahip olabilirdi?

Ridge'in ifadesi daha da endişeli bir hâl almıştı, bakışlarını benden ayırıp telefonunu aldı.

Ridge: Sen iyi misin?

Ha. İyi miydim? Evet. Bu yüzden avuçlarım terliyordu, göğsüm inip kalkıyor, yatağımın üstündeki çarşafı sıkıyordum, ellerimle ona kendimi asla affetmeyeceğim bir şey yapmayayım diye.

Başımı salladım, sonra onu yavaşça yana iterek kalkıp banyoya gittim. Kapıyı arkamdan kapatıp yaslandım, gözlerimi kapatarak içimden haftalardır söylediğim mantrayı tekrarladım.

Maggie, Maggie, Maggie, Maggie, Maggie.

Ridge

Sydney birkaç dakika sonra nihayet yatak odasına geri döndü. Bana gülümsedi, yatağa gidip telefonunu aldı.

Sydney: Üzgünüm. Kendimi kötü hissettim.

Ben: İyi misin?

Sydney: Evet. Sanırım sadece suya ihtiyacım vardı. Şarkı sözlerine bayıldım, Ridge. Mükemmeller. Bir kez daha üzerinden geçmeye gerek var mı, yoksa paydos edebilir miyiz?

Aslında tekrar gözden geçirmek isterdim, ama yorgun görünüyordu. Ayrıca tekrar şarkı söylediğini hissetmek için her şeyimi verirdim ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Sözlerin geri kalanını yazarken zaten vicdanımı yeterince hırpalamıştım. Ama onun hakkında yazıyor olma ihtimalim beni durdurmamıştı, çünkü aklımdaki tek şey, gerçekten *yazıyor olmamdı.* Aylardır şarkı sözü yazamıyordum ve sadece birkaç dakika içinde sanki bir sis kalkmış, kelimeler zahmetsizce akmaya başlamıştı. Şimdiden çok ileri gittiğimi hissetmeseydim devam ederdim.

Ben: Paydos edelim. Bundan gerçekten memnunum, Syd.

Sydney gülümsedi, gitarımı alıp odama gittim.

Sonraki birkaç dakikayı onun şarkı sözlerini laptopumdaki müzik programına aktararak ve gitar akorlarını doldurarak geçirdim. Hepsini bitirdikten sonra gönder'e bastım, laptopu kapatarak Brennan'a mesaj attım.

Ben: Sana sözlerle birlikte kaba bir taslak gönderdim. Sydney'nin bunu dinlemesini gerçekten istiyorum, bu yüzden bu hafta kabaca bir akustik çalışacak vaktin olursa, gönder. Sanırım sonunda yarattığı bir şeyin hayata geçtiğini duyabilmek onun için iyi olacak.

Brennan: Şimdi bakıyorum. Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama bence onun hakkında haklıydın. Gerçekten sadece bizim için dünyaya gönderilmiş.

Ben: Öyle görünüyor.

Brennan: Bana bir saat ver. İşim yok, o yüzden ne yapabileceğimize bir bakayım.

Bir saat mi? Bu gece mi gönderecekti? Hemen Sydney'ye mesaj attım.

Ben: Uyumamaya çalış. Birazdan sana küçük bir sürprizim olabilir.

Sydney: Hmm... tamam?

• • •

Kırk beş dakika sonra, Brennan'dan ekinde "*Kaba kurgu, Belki Bir Gün*" yazan bir e-posta aldım. Telefonumda açtım, mutfak çekmecesinden bir kulaklık bularak Sydney'nin odasına gittim. Kapıyı çalınca açarak beni odasına aldı. Yatağına gidip oturdum, şiltede yanımdaki yeri işaret ettim. Bana sorgulayarak baktı ama yatağa doğru yürüdü. Kulaklıkları ona verip hafifçe yastığına vurdum, uzanıp

kulaklıkları taktı. Sanki ona dikkatle hazırlanmış bir eşek şakası yapacakmışım gibi beni ihtiyatla izlemeye devam ediyordu.

Yanında kendime yer açıp dirseğimin üzerinde doğruldum, sonra başlat'a bastım. Telefonu aramıza koyup onu izledim.

Birkaç saniye geçti, başı benden tarafa döndü. Dudaklarından bir "Aman Tanrım" geçti ve bana sanki ona dünyayı vermişim gibi baktı.

Ve bu çok güzel bir histi.

Gülümsedi, gözleri yaşlarla dolarken elini ağzına götürdü. Büyük ihtimalle duygusal tepkisinden utandığı için yüzünü tavana doğru çevirdi. Utanmamalıydı. Bu tam olarak görmeyi umduğum şeydi.

Dinlerken onu izlemeye devam ettim, yüzünden karmaşık duygular geçiyordu. Gülümsedi, nefes alıp verdi, sonra gözlerini kapattı. Şarkı bittiğinde bana baktı ve dudaklarını oynatarak, "Bir daha," dedi.

Gülümseyerek telefonumda başlat tuşuna tekrar bastım. Onu izlemeye devam ediyordum, ama dudakları kıpırdamaya başladığı ve şarkıya eşlik ettiğini fark ettiğim anda, gülümsemem hiç hissetmeyi beklemediğim ani bir duyguyla yok oldu.

Kıskançlık.

Hayatım boyunca ve sessiz bir dünyada yaşadığım tüm bu yıllar boyunca, hiçbir şeyi onun şarkısını duymak istediğim kadar duymak istememiştim. Onu duymayı o kadar istiyordum ki fiziksel olarak acı veriyordu. Göğüs çeperim kalbimi kuşatıyormuş gibi geldi ve irkilerek bana dönene kadar elimin göğsüne gittiğini fark etmedim bile. Durmasını istemeyerek başımı iki yana salladım. Hafifçe başını salladı, ama elimin altındaki kalp atışları her saniye hızlanıyordu.

Avucumda sesinin titreşimini hissedebiliyordum ama elimle teni arasındaki kumaş onu istediğim gibi hissetmemi engelliyordu. Elimi boynunun dibine kadar götürdüm, sonra parmaklarım ve avucum boynuna değene kadar daha da yukarı kaydırdım. Onu dinlemeye duyduğum büyük ihtiyaca karşı koyamayınca *ona sokuldum, göğsüm yan tarafına dayandı,* görünmez sınırların nereye çekildiğini düşünmek için kendime izin vermedim.

Sesinin titreşimi durdu, bu şarkıdaki çoğu dizeye ilham veren duygularla bana bakarken yutkunduğunu hissettim.

Buna yanlış deniyor, ama doğru geliyor.

Neler hissettiğimi tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Onun için düşündüklerimin ve hissettiklerimin yanlış olduğunu biliyordum, ama onunla birlikteyken bu kadar doğru gelmesiyle çok mücadele ediyordum.

Artık şarkı söylemiyordu. Elim hâlâ boynundaydı, yüzü benimkine doğru eğilmişti. Elimi çenesine değene kadar biraz yukarı kaydırdım. Parmaklarımı kulaklıklarının kenarında dolaştırdım, çekip uzaklaştırdım. Parmaklarımı çenesine götürüp elimi yavaşça ensesine kaydırdım. Avucum başının arkasına o kadar uyuyordu ki sanki ellerim onu bu şekilde tutmak için yaratılmış gibiydi. Onu yavaşça kendime çektim, vücudunu hafifçe benimkine doğru çevirdi. Göğüslerimiz buluştu, öylesine güçlü bir etki yaratmıştı ki her bir parçam onun her bir parçasına değmeyi talep ediyordu.

Ellerini boynuma uzattı, avuçlarını hafifçe tenime bastırdı, sonra parmaklarını yavaşça yukarı, saçlarımın arasına çıkardı. Ona bu kadar yakın olmak, kendi kişisel alanımızı yaratmışız da dünyamıza dışarıdan hiçbir şey giremez ve buradaki hiçbir şey dışarı çıkamaz gibi geliyordu.

Dudaklarıma dalgalar hâlinde solukları geliyordu, duyamasam da, kalp atışına benzer ses çıkardıklarını hayal

ettim. Alnımı alnına dayadım, göğsümün derinliklerinden bir gümbürtünün boğazıma yükseldiğini hissediyordum. Dudaklarımdan geçerken hissettiğim ses ağzının bir solukta açılmasına yol açmıştı, dudakları hafifçe aralanınca, çaresizce ihtiyaç duyduğum rahatlamayı aramak için dudaklarım hemen onunkiyle birleşti.

Dudaklarımız birleştiği anda bulduğum tam olarak rahatlama oldu. Sanki ona karşı beslediğim her bastırılmış, reddedilmiş duygu birdenbire kafesten kurtulmuştu ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez nefes alabiliyordum.

Parmakları saçlarımın arasında dolaşmaya devam ediyordu, başının arkasından daha sıkı tutarak onu daha yakına çektim. Dilimin içeri girip dilini bulmasına izin verdi. Sıcacık ve yumuşaktı, inlemelerinden gelen titreşimler doğruca ağzından ağzıma akmaya başladı.

Dudaklarım yavaşça dudaklarına kapandı, dudaklarını araladım ve her şeyi baştan yaptık, ama daha az tereddüt ve daha fazla çaresizlikle. Şimdi elleri sırtımdan aşağı iniyordu, elim beline doğru kaydı, dilim dilinin benimkiyle inanılmaz dansını sadece ağızlarımızın duyabileceği bir şarkıyla keşfediyordu. Bu öpüşmeyi tırmandırırken gösterdiğimiz gözü karalık ve sürat, ikimizin de sona ermeden birbirimizden mümkün olduğunca fazlasını almaya çalıştığımızı ortaya koyuyordu.

Çünkü ikimiz de bunun bitmesi gerektiğini biliyorduk.

Belini sımsıkı tutarken kalbim ikiye ayrılmaya başlamıştı, yarısı her zaman olduğu yerde, Maggie'yle kalıyor, diğer yarısı altımdaki kıza çekiliyordu.

Hayatımda hiçbir şey hem bu kadar iyi hissettirip hem de bu kadar acı vermemişti.

Dudaklarımı dudaklarından ayırdım, umarsızca bana tutunması beni ona bağlıyordu, ikimiz de nefes nefeseydik.

Kalbimin hangi yarısını kurtarmak istediğimi anlamaya çalışırken ağzımızın tekrar birleşmesine izin vermeyi reddediyordum.

Alnımı onunkine bastırarak gözlerimi kapalı tuttum, hızla peş peşe nefes alıp verdim. Beni tekrar öpmeye çalışmıyordu ama hareketleri nefes almaya çalışmaktan gözyaşlarına direnmeye dönüşürken göğsünü hissedebiliyordum. Geri çekilip gözlerimi açtım ve ona baktım.

Gözleri sımsıkı kapalıydı, ama gözyaşları akmaya başlamıştı. Yüzünü çevirip eliyle ağzını kapadı, benden uzaklaşmaya çalışarak yan döndü. Ellerimin üzerinde doğrularak ona yaptıklarıma baktım.

Ona asla yapmayacağıma söz verdiğim tek şeyi yaptım.

Onu Tori yaptım.

Yüzümü buruşturarak alnımı başının yanına dayadım, dudaklarımı kulağına bastırdım. Elini bulup yanımızdaki komodinin üzerinde duran kaleme uzandım. Elini çevirip kalemin ucunu avucuna bastırdım.

Çok üzgünüm.

Avucunu öptüm, sonra yataktan çıkıp ondan uzaklaştım. Eline bakacak kadar gözlerini açtı. Elini yumruk yaparak göğsüne götürdü, sonra yastığının içinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Gitarımı, telefonumu ve utancımı aldım... ve onu yapayalnız bıraktım.

12

Sydney

Yataktan çıkmak istemiyordum. Derse gitmek istemiyordum. Kesinlikle tekrar iş aramaya gitmek istemiyordum. Bu yastığı gözlerimin üzerinde tutmaktan başka bir şey yapmak istemiyordum çünkü bu dairedeki tüm aynalarla aramda güzel bir engel oluşturuyordu.

Aynaya bakmak istemiyordum çünkü bu sefer kendimi gerçekte olduğum gibi görmekten korkuyordum. Ahlaksız ve başkalarının ilişkilerine saygısı olmayan bir kız. Dün gece onu öptüğüme inanamıyordum.

Beni öptüğüne inanamıyordum.

Benden uzaklaştığı ve yüzündeki ifadeyi gördüğüm anda gözyaşlarına boğulduğuma inanamıyordum. Bu kadar pişmanlık ve üzüntüyü tek bir ifadeye sığdırmanın mümkün olduğunu düşünmemiştim. O anda benimle olmaktan ne kadar pişman olduğunu görmek, kalbime aldığım en büyük darbelerden biriydi. Hunter'ın bana yaptıklarından daha fazla canımı yakmıştı. Tori'nin yaptıklarından daha fazla acı vermişti.

Yüzündeki pişmanlığı görmek ne kadar acı verse de, Maggie'ye yaptıklarımı düşündüğümde hissettiğim suçluluk ve utançla kıyaslanamazdı bile. Ridge'in Maggie'ye yaptıklarını.

Elini göğsüme koyup bana yaklaştığı an, yataktan fırlayıp onu odadan çıkarmam gerektiğini biliyordum.

Ama yapmadım. *Yapamadım.*

Ridge yaklaştıkça, birbirimize o kadar uzun süre baktıkça, bedenim o denli yanıp tükenmişti. Susadığımda su içmek, acıktığımda yemek yemek gibi temel bir ihtiyaç değildi. Doyumsuz bir rahatlama ihtiyacıydı. Bunca zaman bastırılmış istek ve arzunun giderilmesiydi.

Arzunun bu kadar güçlü olabileceğini hiç fark etmemiştim. Her bir parçanızı yakıp tüketiyor, duyuları milyon kez güçlendiriyordu. Görme duyunuzu geliştiriyor ve tek yapabildiğiniz önünüzdeki kişiye odaklanmak oluyordu. Koku alma duyusunu arttırıyor, birdenbire saçlarının yeni yıkandığını, gömleğinin kurutucudan daha yeni çıktığını fark ediyordunuz. Dokunma duyunuzu geliştiriyor, cildinizi karıncalandırıyor, parmak uçlarınızı sızlatıyor, dokunulma isteği uyandırıyordu. Tat alma duyunuzu geliştiriyor, ağzınız aç ve arzulu hâle geliyor, onu tatmin edebilecek tek şey, aynı şeyi arayan başka bir ağzın rahatlatması oluyordu.

Ama arzumun en çok arttırdığı duyu?

Duymaktı.

Ridge kulaklıkları kulaklarıma yerleştirip müzik çalmaya başlar başlamaz kollarımdaki tüyler dikilmiş, tenimde ürpertiler dolaşmıştı, kalp atışımın yavaş yavaş şarkının ritmine uyduğunu hissetmiştim.

Ridge bu duyguyu yaşamayı ne kadar isterse istesin, bunu yaşayamazdı. O anda, diğer tüm duyuları bir araya gelerek en çok istediği tek duyuyu telafi edememişti. Beni duymasını istediğim kadar o da beni duymak istiyordu.

Aramızda olanlar zayıf olduğumuz için olmamıştı. Ridge, sırf ben yanındayım ve o öpüşme havasında olduğu için elini çeneme ve enseme götürmemişti. Çekici olduğumu

düşündüğü, iyi hissettireceğini bildiği için vücudu vücuduma yüklenmemişti. Öpüşmeyi sevdiği ve yakalanmayacağını bildiği için dudaklarıyla dudaklarımı aralamamıştı.

Ne kadar karşı koymaya çalışsak da, tüm bunlar yaşanmıştı çünkü birbirimize karşı hislerimiz arzumuzdan çok daha güçlüydü. Arzuyla savaşmak kolaydı. Özellikle de arzunun sahip olduğu tek silah, çekim olduğunda.

Kalbe karşı bir savaş kazanmaya çalışırken ise işler o kadar kolay olmuyordu.

• • •

Bir saat kadar önce uyanmıştım ve o zamandan beri ev sessizdi. Burada ne kadar uzun yatıp olanları düşünürsem, onunla o kadar az yüzleşmek istiyordum. Eğer bunu atlatamazsak, ne kadar uzun beklersek yüzleşmenin o kadar zorlaşacağını biliyordum.

İstemeye istemeye giyinip dişlerimi fırçalamak için banyoya gittim. Ridge'in yatak odası sessizdi, genellikle gece geç yatması geç kalkmasına neden oluyordu, bu yüzden onu uyandırmamaya karar verdim. Oturma odasında bekleyecektim. Warren'la Bridgette'in ya yatakta birbirleriyle meşgul olduklarını ya da hâlâ uyuduklarını umuyordum, çünkü bu sabah birinden birine katlanabilir miydim bilmiyordum.

Kapıyı açıp oturma odasına girdim.

Durakladım.

Arkanı dön, Sydney. Arkanı dön ve odana geri git.

Ridge barda duruyordu. Ancak olduğum yerde donakalmama sebep olan Ridge'in görüntüsü değildi. Kollarını doladığı kızdı. Kendine çektiği kız. Sanki onun için önemli olmuş, olan ve olacak tek kişi oymuş gibi baktığı kızdı. Benim ve *belki bir günümün* arasına giren kız.

Warren yatak odasından çıktı, onları mutfakta birlikte dururken gördü. "Merhaba Maggie. Birkaç hafta daha gelmeyeceksin sanıyordum."

Maggie, Warren'ın sesini duyunca arkasını döndü. Ridge'in gözleri Maggie'den bana çevrildi. Vücudu gerildi, ikisi arasında hafif bir mesafe bırakarak daha dik durdu.

Hâlâ hareket etmemiştim, yoksa kendimle üçünün arasına mesafe koyardım.

"Gitmek üzereyim," dedi Maggie, aynı anda Warren'a dönerek işaretle anlattı. Ridge ondan bir adım uzaklaştı, sonra bakışlarını çabucak benden ayırarak dikkatini yeniden Maggie'ye odakladı. "Büyükbabam dün hastaneye kaldırıldı. Buraya dün gece geldim." Dönüp Ridge'in dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu, sonra sokak kapısına yöneldi. "Ciddi bir şey değil, ama yarın taburcu olana kadar onunla kalacağım."

"Ah, dostum. Buna üzüldüm," dedi Warren. "Ama partimin olduğu hafta sonu burada olacaksın, değil mi?"

Parti mi?

Maggie evet anlamında başını salladı, Ridge'e doğru geriye bir adım attı. Kollarını Ridge'in boynuna doladı, o da Maggie'nin beline sarıldı – kalbimin tüm bölümlerini tamamen parçalayan iki basit hareket.

Dudaklarını Maggie'nin dudaklarına yerleştirip gözlerini kapattı. Ellerini onun yüzüne götürdü, sonra geri çekip eğilerek burnunun ucundan öptü.

Off.

Maggie orada olduğumu bile fark etmeden evden çıktı. Ridge arkasından kapıyı kapattı, sonra dönüp belirsiz bir ifadeyle gözlerini benimkilere çevirdi.

"Bugün ne yapıyoruz?" diye sordu Warren, başını bir bana, bir Ridge'e çevirerek. İkimiz de ona cevap vermek

için bakışlarımızı ayırmadık. Birkaç saniye sonra Ridge gözleriyle çok hafif bir hareket yaparak yatak odasına yöneldi. Warren'a dönüp bir şeyler işaret etti, ben de odama geri döndüm.

Son üç dakika içinde organlarıma temel, genel bilgi olması gereken bu kadar çok hatırlatma yapmak zorunda kalmam şaşırtıcıydı.

Nefes al, nefes ver.

Kasıl, gevşe.

Çarp, çarp, dur. Çarp, çarp, dur.

Nefes al, nefes ver.

Banyoya yürüyüp Ridge'in yatak odasına gittim. Konuşmak istediği belliydi ve hâlâ yüzleşmenin beklemekten daha iyi olduğunu düşünüyordum. Kesinlikle hiç yüzleşmemekten iyiydi.

Banyodan yolculuk sadece birkaç metre ve birkaç saniyeden fazla sürmemeliydi, ama bir şekilde tam beş dakika uzattım. Gerginlikle kapı koluna elimi koydum, sonra açıp odasına girdim.

Ben tam banyonun kapısını kapatırken Ridge içeri girdi. Duraklayıp birbirimize baktık. Bu bakışmaların bitmesi gerekecekti, çünkü yüreğim daha fazlasını kaldıramazdı.

İkimiz de onun yatağına yürüdük, ama oturmadan önce duraksadım. Sanırım ciddi bir konuşma yapmak üzereydik, bu yüzden parmağımı kaldırdım, odama giderek laptopumu aldım. Döndüğümde yatağında laptopuyla oturuyordu, ben de oturup yatak başlığına yaslanarak benimkini açtım. Bana henüz mesaj atmamıştı, bu yüzden önce ben ona bir şeyler yazdım.

Ben: İyi misin?

Gönder düğmesine bastım, sorumu okuduktan sonra yüzünü bana çevirdi, biraz şaşkın görünüyordu. Bilgisayarına dönüp yazmaya başladı.

Ridge: Ne anlamda?

Ben: Her anlamda sanırım. Aramızda olanlardan sonra Maggie'yi görmenin zor olduğunu biliyorum, bu yüzden iyi olup olmadığını öğrenmek istedim.

Ridge: Sanırım şu an biraz kafam karıştı. Bana kızgın değil misin?

Ben: Olmalı mıyım?

Ridge: Dün gece olanları düşünürsek, evet diyebilirim.

Ben: Senin bana kızmaya ne kadar hakkın yoksa benim de sana kızmaya yok. Üzülmediğimi söylemiyorum ama sana kızmak bunu aşmamıza nasıl yardımcı olacak?

Mesajımı okudu, derin bir nefes alarak başını başlığa yasladı. Bir an gözlerini kapattı, sonra başını kaldırıp bana cevap verdi.

Ridge: "Dün gece ben odama döndükten bir saat sonra Maggie geldi. İçeri dalıp ona seni öptüğüm için ne kadar pislik olduğumu söyleyeceğinden emindim. Daha önce mutfakta, kapının dışında durduğunu gördüğümde kendimi hazırlıyordum.

Ben: Ona asla söylemem, Ridge.

Ridge: Bunun için teşekkür ederim. Peki şimdi ne olacak?

Ben: Bilmiyorum.

Ridge: Halının altına süpürüp hiç olmamış gibi davranamayız, çünkü bunun bizde işe yarayacağını sanmıyorum. Söylemem gereken çok şey var ve şu anda söylemezsem asla söyleyemeyeceğimden korkuyorum.

Ben: Benim de söyleyecek çok şeyim var.

Ridge: Önce sen.

Ben: Hayır, önce sen.

Ridge: Aynı anda başlamaya ne dersin? İkimiz de yazmayı bitirince birlikte gönder'e basarız.

Ben: Anlaştık.

Bana ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ona söylemem gerekenleri etkilemesine izin vermedim. Ona tam olarak bilmesini istediklerimi söyledim, sonra durup yazmayı bitirmesini bekledim. Sonunda bitirdiğinde birbirimize baktık, başını salladı ve ikimiz de tuşa bastık.

Ben: Aramızda olanların birçok nedeni olduğunu düşünüyorum. Belli ki birbirimizden etkilendik, çok ortak noktamız var ve başka herhangi bir durumda, birbirimize iyi geleceğimize samimiyetle inanıyorum. Kendimi seninle görebiliyorum, Ridge. Zekisin, yeteneklisin, komiksin, şefkatlisin, samimisin ve biraz da kötüsün ki bu hoşuma gidiyor. Ve dün geceyi tarif bile edemiyorum. Birini öperken hissettiğim en güçlü duyguydu bu. Duyguların hepsi iyi olmasa da. Buna büyük miktarda suçluluk da ekleniyor.

Birlikte olmamız düşüncesi her ne kadar anlaşılır olsa da, aynı zamanda hiç akla yakın değil. Bir ilişkiden bu kadar incinmiş bir şekilde çıkıp birkaç hafta içinde mutluluğu bulmayı bekleyemem. Fazla hızlı ve bir şeyler ne kadar doğru gelirse gelsin gene de kendi başıma olmak istiyorum.
Kafan nerede bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu mesaj için yollama tuşuna basmaktan korkuyorum çünkü aynı fikirde olalım istiyorum. Müzik yapmaya, arkadaş olmaya ve Warren'la dalga geçmeye devam edebilelim diye, birlikte hissettiğimiz her şeyi geride bırakmaya çalışalım istiyorum. Bunun bitmesine hazır değilim, ama burada olmam çok zorsa veya Maggie'yle birlikteyken seni suçlu hissettiriyorsa, giderim. Sadece söylemen yeterli, giderim. Sanırım bunu SÖYLEYEMEZSİN. YAZABİLİRSİN, ben de giderim. (Seni incitme pahasına yaptığım bu saçma şaka için üzgünüm, ama şu anda çok fazla ciddiyet var.)

Ridge: Her şeyden önce, üzgünüm. Seni bu duruma soktuğum için üzgünüm. O anda daha güçlü olamadığım için üzgünüm. Asla Hunter olmayacağıma dair sana verdiğim sözü tutmadığım için üzgünüm. Ama en çok dün gece seni yatağında ağlarken bıraktığım için üzgünüm. Dışarı çıkıp tüm bu durumu çözümsüz bırakmak, yapabileceğim en kötü hareketti.
Geri gelip seninle konuşmak istedim ama sonunda cesaretimi topladığım sırada Maggie geldi. Geleceğini bilseydim seni uyarırdım. Dün gece sana yaptıklarımdan ve bu sabah bizi birlikte gördüğünde yüzündeki ifadeyi gördükten sonra, bunun yapabileceğim en acı verici şeylerden biri olduğunu anladım.
Aklından neler geçtiğini hiç bilmiyorum ama şunu söylemek zorundayım, Sydney. Senin için ne hissedersem hissedeyim ya da çalışabileceğimizi ne kadar düşünürsem düşüneyim onu asla ama asla terk etmeyeceğim. Onu seviyorum. Onu tanıdığım andan beri seviyorum ve ölene kadar seveceğim.

Ama lütfen bunun senin için hissettiklerimi değiştirmesine izin verme. Birden fazla kişiye karşı dürüst duygular beslemenin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim ama beni ne kadar yanıldığıma inandırdın. Kendime yalan söyleyip de seni önemsemediğimi söylemeyeceğim ve kesinlikle sana yalan söylemeyeceğim. Sadece nereden geldiğimi anlamanı ve bize bunu aşmamız için bir şans vermeni umuyorum, çünkü yapabileceğimize inanıyorum. Bu dünyada nasıl arkadaş olunacağını çözebilecek iki kişi varsa onlar biziz.

Birbirimizin mesajlarını okuduk. Onunkini birkaç kez okudum. Bu kadar açık sözlü ve dürüst olmasını beklemiyordum, özellikle de beni önemsemesi konusunda. Benim için Maggie'yi terk etmeyi düşünmesini bir an bile beklememiştim. Bütün bunların en kötü sonucu bu olurdu. Onu terk etseydi ve bundan bir ilişki kurmaya çalışsaydık asla yürümezdi. Tüm ilişki ihanet ve aldatma üzerine kurulacaktı, oysa bu ikisi asla iyi bir temel oluşturmamıştı ve oluşturmayacaktı.

Ridge: Vay be. Bizden etkilendim. İkimiz de çok olgunuz.

Sözleri beni güldürdü.

Ben: Evet, öyleyiz.

Ridge: Sydney, mesajının az önce bana neler yaptığını sana anlatamam. Cidden. Dün gece senden uzaklaştığım andan beri dokuz gezegenin (çünkü evet, Plüton benim için her zaman bir gezegen olacak) hepsinin ağırlığı göğsümü eziyor gibi hissediyorum. Ama benden nefret etmediğini, kızgın olmadığını ve kötü bir intikam planı yapmadığını bilmek şu anda çok iyi hissettiriyor. Bunun için teşekkür ederim.

Ben: Dur bakalım. Kötü bir intikam planı yapmadığımı hiç söylemedim ;) Ayrıca, bu kadar açık sözlüyken sana bir soru sorabilir miyim?

Ridge: Bir soruya bir soru sorabilir miyim diye başlama konusunda ne demiştim sana?

Ben: Aman Tanrım, seni öptüğüme inanamıyorum. Çok SİNİR BOZUCUSUN!

Ridge. ÇOK KOMİK. Ne soracaktın?

Ben: Endişeliyim. Belli ki birbirimize ilgi duymamızla ilgili bir sorunumuz var. Bunu nasıl aşacağız? Seninle müzik yapmak istiyorum, ama aynı zamanda Maggie'yi pek de mutlu etmeyecek birkaç dakikamızı müzik yazarken yaşadığımızı da biliyorum. Sanırım yaratıcı olduğumda fazla çekici oluyorum ve çekiciliğimi azaltmak için ne yapmam gerektiğini bilmek istiyorum. Tabii böyle bir şey mümkünse.

Ridge: Egoizme devam. Bu çok itici, böyle devam ederse bir hafta sonra yüzüne bile bakamayacağım.

Ben: Anlaştık. Ama benim SENDEN etkilenmem ne olacak? Hafızama kazıyabileceğim bazı kişisel kusurlarını söyle.

Ridge güldü.

Ridge: Pazar günleri o kadar geç uyanıyorum ki pazartesiye kadar dişlerimi bile fırçalamıyorum.

Ben: Bu bir başlangıç. Birkaç tane daha lazım.

Ridge: Bir düşüneyim. Bir keresinde Warren'la on beş yaşındayken bir kıza âşık olmuştum. Warren ondan hoşlandığımı bilmiyordu ve onun adına kıza çıkma teklif edip etmeyeceğimi sordu. Teklifi ilettim, kız da kabul etti, çünkü anlaşılan o da Warren'a âşık olmuş. Warren'a kızın hayır dediğini söyledim.

Ben: Ridge! Bu korkunç bir şey!

Ridge: Biliyorum. Şimdi de ben senden bir kusur istiyorum.

Ben: Sekiz yaşındayken Coney Island'a gittik. Dondurma istedim, ama annemle babam almadı çünkü kirletmemi istemedikleri yeni bir gömlek giymiştim. Bir çöp tenekesinin yanından geçiyorduk ve içinde erimiş bir dondurma külahı vardı, annemle babamın arkası dönükken alıp yemeye başladım.

Ridge: Evet, bu oldukça iğrenç. Ama daha sekiz yaşındaymışsın, bu yüzden sayılmaz. Daha yeni bir şeye ihtiyacım var. Lise? Üniversite?

Ben: Ha! Bir keresinde lisedeyken, geceyi çok iyi tanımadığım bir kızın evinde geçirdim. İlişki kurduk. Hiç hoşlanmadım ve gerçekten iğrençti, ama on yedi yaşında ve meraklıydım.

Ridge: Hayır. Bu bir kusur sayılmaz, Sydney. Tanrı aşkına, burada benimle çabala.

Ben: Köpek yavrularının nefes kokusunu severim.

Ridge: Daha iyi. Kendi osuruklarımı duyamıyorum, bu yüzden bazen başkalarının duyabildiğini unutuyorum.

Ben: Aman Tanrım. Evet, bu kesinlikle sana farklı ışık tutan türden bir şey. Sanırım bir süreliğine uslu olacağım.

Ridge: Senden bir tane daha, sonra eşit derecede itici olacağımızı düşünüyorum.

Ben: Birkaç gün önce kampüs otobüsünden inerken Tori'nin arabasının orada olmadığını fark ettim. Yedek anahtarımı kullanarak dairesine girdim, çünkü unuttuğum bazı eşyaları almam gerekiyordu. Daireden çıkmadan önce Tori'nin tüm içki şişelerini açıp içlerine tükürdüm.

Ridge: Gerçekten mi?

Başımı salladım, çünkü *evet* kelimesini yazamayacak kadar utanıyordum. Ridge güldü.

Ridge: Tamam. Bence iyi durumdayız. Bu gece sekizde burada buluşalım, bakalım bir şarkı üzerinde çalışabilecek miyiz? İticiliğimizi birkaç kusurla yenilemek için arada sırada müziğe ara vermemiz gerekirse, bana haber vermen yeterli.

Ben: Anlaştık.

Laptopumu kapatmıştım ve yataktan kalkıyordum kibileğimden tuttu. Arkama döndüm, ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. Eğilip bir kalem aldı, sonra elimi tutup yazdı: Teşekkür ederim.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. Elimi bıraktı, dünyadaki tüm itici detayların kalbimin bu basit harekete tepki vermesini engelleyemediğini göz ardı etmeye çalışarak odama geri döndüm. Aşağıya, göğsüme baktım.

Hey, kalp. Dinliyor musun? Sen ve ben resmen savaştayız.

Ridge

Sydney odamdan çıkıp da kapı arkasından kapanır kapanmaz gözlerimi kapatıp bir oh çektim.

Kızgın olmadığı için şükrettim. Kindar olmadığına şükrettim. Makul olduğu için şükrettim.

Benden daha iradeli olduğu için de şükrediyordum, çünkü onun yanındayken kendimi hiç bu kadar zayıf hissetmemiştim.

13

Sydney

Birlikte çalışırken, artık birbirimizden iki metre uzakta çalışmamız dışında pek bir şey değişmemişti. "Öpüşme"-den bu yana birkaç şarkı bitirmiştik ve ilk gece biraz garip olsa da tarzımızı bulmuş gibiydik. Öpüşme hakkında konuşmamıştık, Maggie hakkında da konuşmadık, neden yerde oturarak çaldığını ve benim neden yatakta tek başıma yazdığımı da konuşmadık. Bunu tartışmak için bir neden yoktu, çünkü ikimiz de her şeyin farkındaydık.

Birbirimizden etkilendiğimizi itiraf etmek, bunu umduğumuz gibi ortadan kaldırmamış görünüyordu. Benim için odadaki kocaman bir fil gibiydi. Sanki onunla birlikteyken o kadar yer kaplıyordu ki beni duvara sıkıştırıyor, içimde kalan son nefesleri de sıkıp çıkarıyor gibi geliyordu. Kendime daha iyi olacağını söyleyip duruyordum ama öpüşmenin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti ve hiçbir şeyin iyiye gittiği yoktu.

Neyse ki önümüzdeki hafta iki görüşmem vardı ve işe alınırsam en azından evden daha fazla çıkacaktım. Warren'la Bridgette hem çalışıyor hem de okula gidiyorlardı, bu yüzden burada pek bulunmuyorlardı. Ridge evden çalışıyordu, bu yüzden ikimizin de günün büyük bir bölümünde burada yalnız olduğumuz, her zaman aklımın ön saflarında yer alıyordu.

Gün içinde tüm saatler arasında en nefret ettiğim zaman Ridge'in duşta olduğu zamandı. Bu da demek oluyordu ki şu andan gerçekten nefret ediyordum, çünkü şu an bulunduğu yer orasıydı. Benden bir duvar ötede, tamamen çıplak olduğunu bildiğimde düşüncelerimin gittiği yerden nefret ediyordum.

Tanrım, Sydney.

Suyun kapandığını, duş perdesinin açıldığını duydum ve gözlerimi sımsıkı kapatarak bir kez daha onu hayal etmemeye çalıştım. Bu muhtemelen biraz müzik açarak düşüncelerimi bastırmak için günün iyi bir zamanıydı.

Banyoyla Ridge'in odası arasındaki kapı kapanır kapanmaz sokak kapısı çaldı. Ridge'in şu anda odasında giyinmekte olduğunu aklımdan çıkarmak için memnuniyetle yataktan atlayıp oturma odasına doğru yürüdüm.

Gözetleme deliğinden bakmaya bile zahmet etmedim, ki bu benim açımdan çok kötü bir ihmal oldu. Kapıyı hızla açtığımda merdivenlerin tepesinde süklüm püklüm duran Hunter'ı buldum. Özür dilercesine, gergin bir ifadeyle bana bakıyordu. Onu görünce midem ağzıma geldi. Onu son gördüğümden bu yana haftalar geçmişti. Neye benzediğini unutmaya başlamıştım.

Koyu saçları onu son gördüğümden beri daha uzamıştı ve bu bana saç randevularını her zaman benim planladığımı hatırlattı. Kendi randevusunu almaya bile zahmet etmemesi, onu gözümde daha zavallı kılıyordu.

"Tori'ye berberinin numarasını vereyim mi? Saçların berbat görünüyor."

Tori'nin adı geçince yüzü buruştu. Ya da belki yüzündeki o pişmanlık dolu ifadenin nedeni kollarına atılmamış olmamdı.

"İyi görünüyorsun," dedi sözlerini bir gülümsemeyle sonlandırarak.

"İyiyim *ben*," dedim, yalan söyleyip söylemediğimden emin değildim.

Boşta kalan elini çenesine götürüp yüzünü benden başka tarafa çevirdi, burada olduğuna pişman olmuş görünüyordu.

Nasıl oluyordu da *buradaydı*? Nerede yaşadığımı nereden biliyordu?

Başımı yana eğerek, "Beni nerede bulacağını nereden biliyordun?" diye merakla sordum.

Avludan Tori'nin dairesine doğru bakarken bir an bakışlarının değiştiğini gördüm. Kafasından geçenleri fark etmemi istemediği çok açıktı, çünkü bu sadece Tori'yi düzenli olarak ziyaret ettiğine ışık tutacaktı.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu, sesi onu bildim bileli var olan özgüvenden yoksundu.

"Seni içeri alıp bittiğine ikna edersem, bana mesaj atmayı bırakacağına söz verir misin?"

Belli belirsiz başını salladı, kenara çekildim, oturma odasına girdi. Yemek masasına gidip bir sandalye çekerek kanepede rahatına bakmamasını açıkça belli ettim. Masaya doğru yürürken, büyük ihtimalle burada benimle kimin yaşadığını öğrenmek için, odaya göz gezdirdi.

Sandalyeyi arkasından tutup çekerken gözleri Ridge'in kanepenin yanına sıkışmış bir çift ayakkabısına takıldı. Onları fark etmesi hoşuma gitmişti.

"Artık burada mı yaşıyorsun?" diye sordu, sesi gergin ve kontrollüydü.

"Şimdilik," dedim, benim sesim daha da kontrollüydü. Sükunetimi koruduğum için kendimle gurur duyuyordum, çünkü onu görmek incitmedi diye yalan söyleyecek değildim. Ona hayatımın iki yılını vermiştim ve onun için hissettiklerim bir anda yok olamazdı. Duyguların kaybolması

zaman alıyordu, bu yüzden hâlâ varlardı. Şu anda büyük bir nefretle karışık girdap hâlindeydi. Onu gördüğümde böyle hissetmek kafamı karıştırmıştı, çünkü karşımdaki adamdan nefret edeceğimi hiç düşünmemiştim. Bana böyle ihanet edeceği hiç aklıma gelmemişti.

"Sence bu güvenli mi? Neredeyse hiç tanımadığın yabancı bir adamla mı yaşıyorsun?" Sanki hayatımın herhangi bir bölümünü yargılamaya hakkı varmış gibi, yerine otururken bana onaylamayan gözlerle bakıyordu.

"Tori'yle ikiniz bana fazla seçenek bırakmadınız, değil mi? Doğum günümde kendimi ihanete uğramış ve evsiz barksız buldum. Aksine, her şeyi bu kadar iyi hallettiğim için beni tebrik etmen gerektiğini düşünüyorum. Kesinlikle burada oturup beni yargılayamazsın."

Somurttu, sonra masanın üzerinden eğildi, gözlerini kapatarak avuçlarını alnına bastırdı. "Sydney, lütfen. Buraya kavga etmeye ya da bahane üretmeye gelmedim. Buraya ne kadar üzgün olduğumu söylemeye geldim."

Ondan duymak istediğim bir şey varsa, o da bir özürdü. Duymak istediğim *iki* şey varsa, o da özrün ardından gelen bir vedaydı.

"Eh, şimdi buradasın," dedim usulca. "Hadi başla. Ne kadar üzgün olduğunu söyle." Sesim artık kendinden emin çıkmıyordu. Aslında kendimi yumruklamak istiyordum, çünkü sesimde gerçekten üzüntü ve kalp kırıklığı vardı, oysa hissettiğimi düşünmesini istediğim son şey buydu.

"Üzgünüm, Sydney," dedi, kelimeleri hızlı hızlı ve çaresizlik içinde söylüyordu. "Çok, çok üzgünüm. Daha iyi olmayacağını biliyorum ama Tori'yle aramda her zaman farklı şeyler oldu. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz ve bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama sen daha bizimle tanışmadan önce cinsel ilişkimiz vardı. Ama

hepsi bu kadardı. Sadece seksti ve sen resme girdikten sonra ikimiz de yıllardır aramızda olan bir şeyi nasıl durduracağımızı bilemedik. Bunun bir anlam ifade etmediğini biliyorum ama onunla yaşadıklarım, seninle yaşadıklarımdan tamamen farklıydı. Seni seviyorum. Bana kendimi kanıtlamam için bir şans daha verirsen Tori'yle bir daha asla konuşmam."

Kalbim, birlikte yattıklarını öğrendiğim andaki kadar hızlı atıyordu. Masanın üzerine çıkıp onu öldüresiye dövmemek için kontrollü nefesler aldım. Aynı zamanda masaya tırmanıp onu öpmemek için yumruklarımı sıkıyordum. Onu asla geri almazdım ama şu an kafam çok karışıktı çünkü yaşadıklarımızı çok özlüyordum. Basit ve güzeldi, kalbim son birkaç haftadır sancıdığı gibi hiç sancımamıştı.

Kafamı en çok karıştıransa, bu derece acıyı Hunter'la olamadığım için çekmemiştim. Acı çekiyordum, çünkü Ridge'le birlikte olamıyordum.

Orada otururken, Hunter'ın terk etmesinden çok, Ridge'in hayatıma girmesine üzüldüğümü fark etmiştim. Bu nasıl karmaşık bir şeydi?

Ben daha cevap veremeden Ridge oda kapısını açıp dışarı çıktı. Üstünde kot pantolondan başka bir şey yoktu ve vücudumun onun varlığına böyle tepki vermesinden gerilmiştim. Ama Hunter'ın arkasını dönüp Ridge'in böyle göründüğüne tanık olması çok hoşuma gitmişti.

Ridge, Hunter'ın karşımda oturduğunu görünce masadan birkaç adım ötede durdu. Hunter kime baktığımı görmek için dönerken o da bakışlarını Hunter'dan bana çevirdi. Ridge'in yüzünü bir anlık öfkeyle birlikte endişe kapladığını görebiliyordum. Bana dikkatle baktı, şu anda kafasından neler geçtiğini tam olarak biliyordum. Hunter'ın burada ne işi olduğunu merak ediyordu, tıpkı benim

gibi. Güvence verircesine başımı sallayarak Ridge'e iyi olduğumu belirttim. Gözlerimi Ridge'in yatak odasına çevirerek sessizce Hunter'la mahremiyete ihtiyacımız olduğunu anlattım.

Ridge kıpırdamadı. Ona odasına dönmesini söylememden hoşlanmamıştı. Görünüşe bakılırsa, benimle yalnız olan Hunter'a pek güvenmiyordu. Belki de bir nedenle dönmesine ihtiyacım olursa beni duyamayacağı içindi. Sebep her ne ise, isteğimle onu iyice rahatsız etmiştim. Her şeye rağmen başını sallayıp odasına doğru döndü, ama Hunter'a bir uyarı bakışı attıktan sonra.

Hunter gene bana döndü, ama artık özür diler ifadesi yoktu.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu, sesinden kıskançlık sızarak.

"O Ridge'di," diye yanıtladım kesin bir ifadeyle. "Sanırım ikiniz önceden tanıştınız."

"Siz ikiniz... yani?.."

Ben daha cevap vermeden Ridge laptopuyla odaya girip doğruca kanepeye gitti. Kanepeye çöktü, laptopunu açıp ayaklarını önündeki sehpaya uzatırken sürekli Hunter'a bakıyordu.

Ridge'in beni Hunter'la yalnız bırakmaması beni fazlasıyla memnun etmişti.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedim, "ama hayır, çıkmıyoruz. Kız arkadaşı var."

Hunter dikkatini bana verirken bıyık altından güldü. Neyi komik bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu beni sinirlendirmişti. Ona ters ters baktım, kollarımı kavuşturup arkama yaslandım.

Hunter öne eğilip dosdoğru gözlerimin içine baktı. "Lütfen bana bundaki ironiyi gördüğünü söyle, Sydney."

Başımı iki yana salladım, bu durumda kesinlikle herhangi bir ironi görmüyordum.

Anlayışsızlığım onu gene güldürdü. "Sana Tori'yle aramda olanların kesinlikle fiziksel olduğunu açıklamaya çalışıyorum. İkimiz için de bir anlamı yoktu ama durumu benim açımdan anlamaya bile çalışmayacaksın. Oysa başka bir kadına âşık olan ev arkadaşınla bakışıp kesişiyorsun, davranışlarındaki ikiyüzlülüğü görmüyor musun? Bana burada bulunduğun iki ayda onunla yatmadığını söyleyemezsin. İkinizin yaptığının Tori'yle benim yaptığımızdan farklı olmadığını nasıl göremezsin? Benimkini bağışlamadan kendi eylemlerini haklı çıkaramazsın."

Bir karış açık kalmış ağzımı kapamaya çalıştım. Öfkemi bastırmaya uğraştım. Masanın üzerinden uzanıp suçlayan gözlerinin arasını yumruklamamak için kendimi tutmaya çalışıyordum ama yumruğun işleri halletmek için gereken tek şey olmadığını zor yoldan öğrenmiştim.

Cevap vermeden önce sakinleşmek için kendime biraz zaman tanıdım. Bana bakmaya devam eden Ridge'e baktım. Yüzümdeki ifadeden Hunter'ın çizgiyi aştığını anlamıştı. Ridge laptopunun ekranını kavrayarak ona ihtiyacım olursa bir kenara koymaya hazırlandı.

Ona ihtiyacım yoktu. Kendim hallederdim.

Bakışlarımı Ridge'den ayırdım, şiddetle kafasını koparmak istediğim Hunter'ın gözlerine odaklanarak tam karşısında durdum.

"Ridge'in aldatılmayı hiç hak etmeyen harika bir kız arkadaşı var ve neyse ki Ridge onun değerini anlayan türden bir adam. Bununla birlikte, onunla yattığım konusunda yanılıyorsun, çünkü yatmıyorum. Bunun kız arkadaşına ne kadar haksızlık olacağını ikimiz de biliyoruz, bu yüzden birbirimizden etkilenmemize göre hareket etmiyoruz. Sırf

bir kız aletini sertleştiriyor diye bunun ille de gidip içine sokman anlamına gelmediğini aklında tut!"

Masadan uzaklaştığım esnada Ridge de laptopunu kenara bırakıp ayağa kalktı.

"Git, Hunter. Sadece git," dedim, ona bir saniye daha bakamayacaktım. Ridge'in kendisi gibi biri olduğunu düşünmesi beni kızdırmıştı, gitmesi akıllıca olacaktı.

Kalkıp doğruca kapıya yürüdü. Kapıyı açıp arkasına bile bakmadan çıktı. Onu geri almak istemediğimi sonunda anladığı için mi yoksa Ridge kıçını tekmelemek üzereymiş gibi göründüğü için mi çıkışının bu kadar kolay olduğundan emin değildim.

İçimde Hunter'dan bir daha haber almayacağıma dair iyi bir his vardı.

Kapıya bakarken telefonuma mesaj geldi. Cebimden çıkarıp Ridge'e döndüm. Elinde telefonu, kaygıyla bana bakıyordu.

Ridge: Buraya neden geldi?

Ben: Konuşmak istiyordu.

Ridge: Geleceğini biliyor muydun?

Mesajı okuduktan sonra Ridge'e baktım ve ilk kez çenesinin gergin olduğunu, pek mutlu görünmediğini fark ettim. Tepkisini kıskançlık olarak yaftalayabilirdim, ama bunu kabul etmek istemiyordum.

Ben: Hayır.

Ridge: Onu neden içeri aldın?

Ben: Özür dilediğini duymak istedim.

Ridge: Diledi mi?

Ben: Evet.

Ridge: Onu bir daha buraya sokma.

Ben: Bunu planlamıyordum. Sırası gelmişken, şu anda bir pislik gibi davranıyorsun.

Bana bakıp omuz silkti.

Ridge: Burası benim evim ve onu burada istemiyorum. Onu bir daha içeri alma.

Şu anki tavrından hoşlanmamıştım, doğrusu buradan sadece kendi evi olarak bahsetmesi de pek uygun gelmemişti. Bana onun insafına kaldığımı hatırlatmak için etik olmayan bir saldırı gibi gelmişti. Cevap vermeye zahmet etmedim. Hatta bana mesaj atamasın diye telefonu kanepeye atıp odama yöneldim.

Yatak odamın kapısına ulaştığımda duygularım beni ele geçirdi. Hunter'ı tekrar görmekten ve tüm o incitici duyguların yeniden ortaya çıkmasından mı yoksa Ridge'in bir pislik gibi davranmasından mı emin değildim. Her ne ise, gözlerim dolmaya başlamıştı ve her ikisinin de beni ele geçirmesinden nefret ediyordum.

Ridge omzumdan tutup beni kendine çevirdi, ama gözlerimi arkasındaki duvara diktim. Gözlerine bakmak bile istemiyordum. Telefonumu elime geri koyup az önce attığı mesajı okumamı istedi, ama ben istemiyordum. Telefonu

tekrar kanepeye fırlattım ama yakaladı, zorla tekrar elime vermeye çalıştı. Bu sefer aldım ama telefon kapanana kadar güç düğmesine bastım, sonra tekrar kanepeye fırlattım. Şimdi gözlerinin içine bakıyordum ve bakışlarında öfke vardı. Sehpaya doğru iki adım attı, çekmeceden bir kalem alıp bana geri döndü. Elimi tuttu, geri çektim, hâlâ bana ne söyleyeceğini öğrenmek istemiyordum. Bu gece için yeterince özür almıştım. Ondan uzaklaşmaya çalıştım, ama kolumu tutup kapıya bastırdı, zorla tutup üzerine yazdı. Yazmayı bitirdiğinde kolumu çektim, kalemini kanepeye atıp yatak odasına geri dönmesini izledim. Koluma baktım.

Eğer gerçekten istediğin buysa, bir dahaki sefere onu içeri al.

Bariyerim tamamen yıkılmıştı. Öfkeli sözlerini okumak, gözyaşlarımı tutacak kalan gücümü de tüketmişti. Hızla yatak odamın kapısından geçip doğruca banyoya girdim. Musluğu açıp ellerime sabun sıktım, sonra ağlaya ağlaya sözlerini kolumdan silmeye başladım. Ridge'in yatak odası kapısı açıldığında başımı kaldırıp bakmadım bile, ama kapıyı arkasından kapatıp yavaşça bana doğru yürürken onu yandan görüyordum. Kolumdaki mürekkebi ovalamaya devam ediyordum, üzerimden sabuna uzandığında gözyaşlarıyla burnumu çekip duruyordum.

Avucuna bir miktar sabun koyup parmaklarını bileğime doladı. Dokunuşundaki şefkat kalbimi kırıyor, yaralıyordu. Sabunu bileğimden yukarı kelimelerin başladığı yere doğru sürdü, diğer elimle lavabonun kenarını tutarak tenimi köpürtüp kelimeleri yıkamasına izin verdim.

Ridge özür diliyordu.

Başparmaklarıyla kelimeleri ovuşturdu, suyla ovalayarak sildi.

Koluma bakmaya devam ediyordum ama bakışlarının doğrudan üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Yanımda

olduğu için abartılı nefesler aldığımın farkındaydım, bu yüzden cildimde artık mürekkep izi kalmayana kadar yavaşlatmaya çalıştım.

Bir el havlusu alıp kolumu kuruladı, sonra beni bıraktı. Şimdi ne yapacağımı bilemeyerek kolumu göğsüme götürüp diğer elimle tuttum. Sonunda başımı kaldırıp ona baktım ve anında ilk başta ne için kızdığımı bile unutuverdim.

Güven veren ve özür diler bir ifadesi vardı, hatta belki biraz da özlem doluydu. Dönüp banyodan çıktı, saniyeler sonra telefonumla geri döndü. Telefonu açıp bana vererek tezgâha yaslandı, pişmanlıkla bana bakmaya devam ediyordu.

Ridge: Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Onun özrünü kabul etmiş olabilirsin diye düşündüm ve bu beni kızdırdı. Ondan daha iyisini hak ediyorsun.

Ben: Haber vermeden geldi. Onunla asla tekrar birlikte olmam, Ridge. Sadece özür dilemesinin, ihanetten biraz daha çabuk kurtulmama yardımcı olmasını umuyordum.

Ridge: Faydası oldu mu?

Ben: Pek sayılmaz. O gelmeden önce olduğundan çok daha kızgın hissediyorum.

Ridge mesajımı okurken ifadesindeki gerginliğin hafiflediğini fark ettim. Hunter'la durumuma verdiği tepki kıskançlık sınırındaydı ve bunun beni iyi hissettirmesi hiç hoşuma gitmiyordu. Ridge'le ilgili bir şey beni ne zaman iyi hissettirse, hemen ardından gelen suçluluk duygusundan nefret ediyordum. Neden ikimiz arasındaki şeyler bu kadar karmaşık olmak zorundaydı ki?

Keşke işleri basit tutabilseydik, ama bunun nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ridge: Hadi Hunter'a kızgınlığımızla bir şarkı yazalım. Bunun faydası olabilir.

Bana kurnaz kurnaz sırıtarak bakıyordu, erimiştim, içim kıpır kıpırdı. Sonra da bu duyguların verdiği suçluluk hissiyle aynı hızla dondum.

Bir kez olsun utanca kapılmamak güzel olurdu.

Başımı sallayıp peşinden odasına gittim.

Ridge

Gene yerde oturuyordum. Çalmak için en rahat yer değildi ama yatakta Sydney'nin yanında olmaktan çok daha iyiydi. Ben onun kişisel alanındayken, o da benim alanımdayken asla müziğe odaklanamıyordum.

Eskiden balkonumda oturup pratik yapmak için çaldığım şarkılardan birini çalmamı istemişti, bu yüzden üzerinde çalışıyorduk. Karın üstü yatmış, defterine yazıyordu. Siliyor, yazıyor, siliyor, yazıyordu. Burada yerde oturuyordum, çalmıyordum bile. Şimdiye kadar melodiyi öğrenmesi için şarkıyı yeterince çalmıştım, bu yüzden onu izleyerek bekliyordum.

Şarkı sözlerine bu kadar yoğun odaklanmasına bayılıyordum, sanki kendi dünyasındaymış da ben sadece şanslı bir gözlemciymişim gibiydi. Arada bir yüzüne dökülen saçları kulağının arkasına sıkıştırıyordu. Onu izlerken en sevdiğim şey sözlerini silmesiydi. Silgi kâğıda her değdiğinde üst dudağını alt dişleriyle içeri çekip kemiriyordu.

Onu izlemenin en sevdiğim şey olmasından nefret ediyordum, çünkü olmamalıydı. Kafamdaki tüm "eğer"leri tetikliyor, zihnim, hayal etmemesi gereken şeyleri hayal etmeye başlıyordu. O yazarken kendimi yatakta onun yanında yatarken hayal etmeye başladım. Ondan sadece birkaç santim ötede, yazdığı kelimelere yukarıdan bakarken dudağının kıvrıldığını hayal ettim. Bana baktığını, küçük, masum hareketleriyle bana ne yaptığını fark ettiğini hayal ettim. Sırt üstü döndüğünü, bu odadan asla çıkmayacak sırlar yaratmam için beni karşıladığını hayal ettim.

Gözlerimi kapattım, düşünceleri durdurmak için elimden geleni yapmak istiyordum. Sanki bu düşüncelere göre hareket edecekmişim gibi suçlu hissetmeme sebep oluyorlardı.

Birkaç saat önce Hunter'la tekrar bir araya gelme ihtimalini düşündüğümde hissettiklerime benziyordu.

Kızmıştım.

Kıskanmıştım.

Olmaması gerektiğini bildiğim düşünceler ve hislerle yüz yüze kalmıştım ve bu beni çok korkutuyordu. Şimdiye kadar kıskançlıkla ilgili bir sorunum olmamıştı ve bunun beni dönüştürdüğü kişiden hoşlanmıyordum. Özellikle de hissettiğim kıskançlık gerçek bir ilişki içinde olduğum kızla ilgili olmadığı için.

Alnıma bir şey çarpınca irkildim. Hemen gözlerimi açıp Sydney'ye baktım. Yataktaydı, gülüyordu, telefonumu işaret etti. Telefonu alıp mesajı okudum.

Sydney: Uyuyor musun? İşimiz daha bitmedi.

Ben: Hayır. Sadece düşünüyorum.

Daha fazla yer açmak için yatakta yana kaydı, hafifçe yanındaki yere vurdu.

Sydney: Gel burada düşün, hem bunları da okuyabilirsin. Şarkı sözlerinin çoğunu yazdım ama nakarata takıldım. Ne istediğinden emin değilim.

Artık yatakta birlikte yazmayacağımızı açıkça konuşmamıştık. Gerçi Sydney sözlere odaklanmıştı, kendime çekidüzen verip benim de odaklanmam gerekiyordu. Gitarımı indirip ayağa kalktım, yatağa gidip yanına uzandım. Defteri elinden alıp şimdiye kadar yazdıklarını okumak için önüme çektim.

Çok güzel kokuyordu.

Lanet olsun.

Bir şekilde duyularımı engellemeye çalıştım ama bunun boşa bir çaba olduğunu biliyordum. Bunun yerine yazdığı kelimelere odaklandım, aklına bu kadar zahmetsizce gelmelerinden etkilenmiştim.

Neden yapmıyoruz
Bunu basitleştirmiyoruz
Sen arkadaşlarınla konuş
Ben de burada birileriyle kaynaşayım

Ama biliyorsun ki ben
Hemen yanında
Olmak istiyorum
Olmam gereken yerde

Ve biliyorsun ki ben
Görebiliyorum
Beni takip ediyor gibi
Göründüğünü gözlerinin

Yazdıklarını okuduktan sonra defteri ona geri verip telefonumu aldım. Şarkı sözleri kafamı karıştırmıştı, çünkü beklediğim gibi değildi. Sevdiğimden emin değildim.

Ben: Hunter hakkında öfke dolu bir şarkı yazdığımızı sanıyordum.

Omuz silkti, sonra bana mesaj yazmaya başladı.

Sydney: Denedim. Hunter konusu artık bana pek ilham vermiyor. Beğenmiyorsan kullanmak zorunda değilsin. Farklı bir şey deneyebilirim.

Mesajına baktım, nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Şarkı sözlerini sevmemiştim, ama sebebi iyi olmamaları değildi. Yazdığı sözler bir şekilde aklımı okuyabildiğini düşündürdüğü içindi.

Ben: Sözleri çok beğendim.

Gülümseyip, "Teşekkür ederim," dedi. Sırt üstü döndü, kendimi bu andan, bu geceden ve dekolte elbisesinden gereğinden çok daha fazla keyif alırken yakaladım. Gözlerim gözlerine geri döndüğünde, beni izliyordu, kafamdan geçenlerin farkındaydı. Maalesef gözler yalan söylemiyordu.

İkimiz de bakışlarımızı ayırmayınca boğazımdaki koca yumruyu yutmak zorunda kaldım.

Başını derde sokma, Ridge.

Tanrı'ya şükür ki doğrulup oturdu.

Sydney: Nakaratın nereye gelmesini istediğinden emin değilim. Bu şarkı alışık olduğumdan biraz daha hareketli. Üç farklı söz yazdım ama hiçbiri güzel gelmedi. Sıkışıp kaldım.

Ben: Şarkıyı söylemeni bir kez daha izleyeyim.

Yataktan kalkıp gitarı aldım, yatağa geri götürdüm, ama bu sefer kenarına oturdum. Birbirimize döndük, o şarkı söylerken ben çaldım. Nakarata geldiğimizde şarkı söylemeyi bıraktı, omuzlarını silkerek takıldığı yerin burası olduğunu belli etti. Defterini alıp sözlerini birkaç kez okudum. Çaktırmadan ona baktım, aklıma gelen ilk sözleri yazdım.

Ve itiraf etmeliyim
O elbisenin içindeyken
Ne yaparsan
Beni cezbediyorsun

Gözün benden başka kimseyi görmesin
İstiyorum galiba
Bana bunu hissettiriyor
Bana bunu yapıyor

Yazmayı bıraktım, nakarattaki sözlerin her bir parçasını hissederek tekrar ona baktım. Sanırım ikimiz de yazdığımız sözlerin birbirimizle alakalı olduğunu biliyorduk, ama bu bizi hiç durdurmuyor gibiydi. Fazla dürüst sözlerle böyle anlar yaşamaya devam edersek ikimizin de başı derde girecekti. Aklıma başka şarkı sözleri gelmeye başlayınca çabucak tekrar kâğıda baktım.

Dur, ah, ah, ah
Dertte başım, dertte
Dur, ah, ah, ah
Şimdi başım dertte

Yazarken tekrar ona bakmaya direndim. Aklımı, her birlikteliğimizde bir şekilde parmaklarımdan akıyormuş gibi görünen sözcüklere odakladım. Bana neyin ilham verdiğini ya da ne anlama geldiğini sorgulamadım.

Sorgulamıyordum... çünkü apaçıktı.

Ama bu sanattı. Sanat sadece bir ifade şekliydi. İfade etmek bazen böyle hissedilse de eylemle aynı şey değildi. Şarkı sözleri yazmak, birine duygularınızı doğrudan bildirmekle aynı şey değildi.

Yoksa öyle miydi?

Gözlerimi kâğıttan ayırmadan hissetmemeyi içtenlikle dilediğim sözcükleri yazmaya devam ettim.

Yazmayı bitirdiğim anda, öylesine telaşlandım ki sözlere verdiği tepkiye tanık olmak istemedim. Defteri hemen ona geri verip gitarımı aldım, nakaratı etraflıca çalışabilmesi için çalmaya başladım.

14

Sydney

Ridge bana bakmadı. Şarkıyı söylemediğimi bile bilmiyordu. O sözleri söyleyemezdim. Bu şarkıyı balkonundan defalarca dinlemiştim ama o zaman hiçbir duygu ya da anlam barındırmıyordu.

Bana bakamamasından şarkının fazlasıyla kişisel olduğunu hissetmiştim. Sanki bu şarkı bir şekilde onun bana yazdığı şarkı gibi geliyordu. Defteri ters çevirdim, artık sözleri okumak istemiyordum. Yeni favorim olduğuna emin olmama rağmen, bu şarkı asla olmaması gereken başka bir şeydi.

Ben: Sence Brennan bundan kabaca kurgu yapabilir mi? Duymak istiyorum.

Mesajı gönderdikten sonra onu ayağımla dürttüm, bana bakınca başımla telefonunu işaret ettim. Telefonu alıp mesajı okudu ve başını salladı. Ama yanıtlamadı, benimle göz teması da kurmadı. Gitar sesinin yokluğunda oda sessizleşirken telefonuma tekrar baktım. Aramıza garip şeylerin girmesinden hoşlanmıyordum, bu yüzden boşluğu doldurmak için havadan sudan konuşmaya çalıştım. Sırt üstü döndüm, etrafımızdaki durgunluğu gidermek için bir süredir aklımda olan bir soruyu yazdım.

Ben: Neden eskisi gibi balkonda çalmıyorsun?

Bu soru hemen benimle göz teması kurmasını sağlamıştı, ama uzun sürmedi. Gözleri yüzümde, vücudumda dolaştı, sonunda telefonuna döndü.

Ridge: Neden çalayım? Sen artık orada değilsin.

Ve birdenbire savunmam düştü, dürüst cevabıyla iradem paramparça olmuştu. Gergin gergin alt dudağımı içeri çekip kemirmeye başladım, sonra gözlerimi yavaşça gözlerine kaldırdım. Bana, Hunter gibi sadece kendini önemseyen bir adam olmayı istermiş gibi bakıyordu.

Bunu isteyen tek kişi o değildi.

Şu anda Tori olmayı o kadar istiyordum ki acı veriyordu. Tıpkı onun gibi olmak, birkaç dakikalığına ne özsaygımı ne de Maggie'yi umursamak istiyordum. Ridge'in şarkı sözlerinde istediğini açıkça belirttiği her şeyi yapmasına izin verecek kadar bir süre.

Gözleri dudaklarıma kayınca ağzım kurudu.

Gözleri göğsüme inince öncekinden daha kuvvetli inip kalkmaya başladı.

Gözleri bacaklarıma kayınca bacak bacak üstüne atmam gerekti, çünkü nüfuz eden bakışlarıyla âdeta giydiğim bu elbisenin içini görebiliyordu.

Gözlerini sımsıkı kapattı, üzerinde bıraktığım etkiyi anlayınca, şarkı sözlerinde olmasını istediğinden çok daha fazlasının olabileceğini hissetmiştim.

Gözün benden başka kimseyi görmesin istiyorum.

Ridge aniden ayağa kalkıp telefonunu yatağa bıraktı, doğruca banyoya gidip kapıyı çarparak kapattı. Duş perdesinin açıldığını, suyun aktığını duydum.

Sırt üstü dönüp tüm bastırılmış nefeslerimi bıraktım. Heyecanlı, şaşkın ve kızgındım. Kendimizi içine soktuğumuz durumdan hoşlanmıyordum ve bir daha harekete geçmemiş olsak da bu konuda masum olmadığımızı biliyordum.

Yatakta doğrulup oturdum, sonra hızla ayağa kalktım. Oda tamamen üzerime kapanmadan çıkmam gerekiyordu. Tam yataktan uzaklaşırken Ridge'in yatakta duran telefonu titreşti. Telefona baktım.

Maggie: Bugün seni çok özlüyorum. Sydney'yle yazmayı bitirdiğinde görüntülü sohbet yapabilir miyiz? Seni görmem lazım. ;)

Maggie'nin mesajına bakıyordum.

Mesajından nefret ediyordum.

Birlikte yazdığımızı bilmesinden nefret ediyordum.

Ridge'in ona her şeyi anlatmasından nefret ediyordum.

Bu anların benimle Ridge'e ait olmasını, başka kimseye ait olmamasını istiyordum.

• • •

Ridge duştan çıkalı iki saat olmuştu, odamdan çıkacak cesareti bulamamıştım. Ama açlıktan ölüyordum ve mutfağa gitmek istiyordum. Yine de onu görmek istemiyordum, çünkü durumu o şekilde bırakmış olmaktan hiç hoşlanmamıştım. İkimizin de bu gece az kalsın sınırı aşacak olduğumuzu bilmek hoşuma gitmiyordu.

Aslında, bu gece sınırı aşmıştık ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Düşündüklerimizi, hissettiklerimizi dile getirmesek de şarkı sözlerinde yazmak daha az zarar verici değildi.

Kapım çalındı, büyük ihtimalle Ridge'in geldiğini bilmek hemen kalbimin göğsümde kıpırdanarak bana ihanet

etmesine neden oldu. Kalkıp kapıyı açmaya zahmet etmedim, çünkü kapıyı çaldıktan hemen sonra kapıyı itip açtı. Bir kulaklık setiyle cep telefonunu kaldırarak dinlememi istediği bir şey olduğunu belirtti. Başımla onayladım, yatağa yürüyüp bana verdi. Başlatma tuşuna bastı, ama ben tekrar yatağa yerleşirken kendisi yere oturdu. Şarkı çalmaya başladı ve sonraki üç dakikayı neredeyse nefes almadan geçirdim. Ridge'le şarkı çalarken bakışlarımızı birbirimizden bir kez bile kaçırmadık.

BAŞIM DERTTE

Neden yapmıyoruz
Bunu basitleştirmiyoruz
Sen arkadaşlarınla konuş
Ben de burada birileriyle kaynaşayım

Ama biliyorsun ki ben
Hemen yanında
Olmak istiyorum
Olmam gereken yerde

Ve biliyorsun ki ben
Görebiliyorum
Beni takip ediyor gibi
Göründüğünü gözlerinin

Ve itiraf etmeliyim
O elbisenin içindeyken
Ne yaparsan
Beni cezbediyorsun

Gözün benden başka kimseyi görmesin
İstiyorum galiba
Bana bunu hissettiriyor
Bana bunu yapıyor

Dur, ah, ah, ah
Dertte başım, dertte
Dur, ah, ah, ah
Şimdi başım dertte

Seni bazı yerlerde görüyorum
Zaman zaman
Sen kendi işine devam et
Ben de benimkine

Ama biliyorsun ki ben
Hemen yanında
Olmak istiyorum
Olmam gereken yerde

Ve biliyorsun ki ben
Görebiliyorum
Beni takip ediyor gibi
Göründüğünü gözlerinin

Ve itiraf etmeliyim
O elbisenin içindeyken
Ne yaparsan
Beni cezbediyorsun

Gözün benden başka kimseyi görmesin
İstiyorum galiba

Bana bunu hissettiriyor
Bana bunu yapıyor

Dur, ah, ah, ah
Dertte başım, dertte
Dur, ah, ah, ah
Dertte başım, dertte
Dur, ah, ah, ah
Şimdi başım dertte

Ridge

Maggie: Bil bakalım yarın kiminle görüşeceğim?

Ben: Kurt Vonnegut mı?

Maggie: Tekrar tahmin et.

Ben: Anderson Cooper mı?

Maggie: Hayır, ama yakın.

Ben: Amanda Bynes?

Maggie: Çok sıradansın. Yarın benimle SEN görüşeceksin ve benimle iki gün geçireceksin, para biriktirmeye çalıştığımı biliyorum ama senin için iki yeni sütyen aldım.

Ben: Nasıl oluyor da travesti eğilimlerimi destekleyen ve teşvik eden tek kızı bulacak kadar şanslı oluyorum?

Maggie: Kendime her gün aynı soruyu soruyorum.

Ben: Seni ne zaman göreceğim?

Maggie: Eh, her şey gene o korkunç tez kelimesine bağlı.

Ben: Ah. Evet. Neyse, bunu daha fazla tartışmayalım. En azından altıya kadar burada olmaya çalış. Warren'ın doğum günü partisi yarın gece ve tüm çılgın arkadaşları buraya gelmeden önce seninle vakit geçirmek istiyorum.

Maggie: Hatırlattığın için teşekkürler! Ona ne alayım?

Ben: Hiçbir şey. Sydney'yle büyük bir şaka yapıyoruz. Herkese hediye yerine hayır kurumlarına bağış yapmalarını söyledik. İnsanlar onun onuruna yapılmış bağış kartlarını vermeye başlayınca çok kızacak.

Maggie: Siz ikiniz çok kötüsünüz. Bir şey getireyim mi? Bir pasta, belki?

Ben: Hayır, biz hallettik. "Hediye yok" şakası yüzünden kendimizi kötü hissettik, bu yüzden telafi etmek için ona beş farklı pasta pişirmek üzereyiz.

Maggie: Birisi Alman çikolatalı olsun.

Ben: Oldu bil, bebeğim. Seni seviyorum.

Maggie: Ben de seni seviyorum.

Mesajlarımızı kapatıp Sydney'den gelen okunmamış mesajı açtım.

Sydney: Vanilya esansını unutmuşsun, kalın kafalı. Listedeydi. 5. madde. Şimdi markete geri gitmen gerekiyor.

Ben: Belki bir dahaki sefere daha okunaklı yazmalısın ve ben markette 5. maddenin şifresini çözmeye çalışırken mesajlarıma cevap vermelisin. 20 dakikaya dönerim. Fırını önceden ısıt ve aklına başka bir şey gelirse bana mesaj at.

Güldüm, telefonumu cebime koyup anahtarlarımı aldım ve markete gittim. Tekrar.

• • •

Üç numaralı pastadaydık. Müzik yetenekleri olanların mutfak işlerinde ciddi anlamda yeteneksiz olduğuna inanmaya başlamıştım. Sydney'yle müzik söz konusu olduğunda birlikte çok iyi çalışıyorduk, ancak birkaç malzemeyi bir araya getirmek söz konusu olunca ustalık ve bilgi eksikliğimiz acınasıydı.

Pastaları sıfırdan yapmamızda ısrar etmişti, oysa ben olsam kutudaki karışımlardan alırdım. Ama bir bakıma eğlenceli olmuştu, bu yüzden şikâyet etmiyordum. Üçüncü pastayı da fırına yerleştirdi ve fırın saatini ayarladı. Arkasına dönüp dudaklarını oynatarak, "otuz dakika" dedi, sonra tezgâhın üzerine oturdu.

Sydney: Yarın kardeşin geliyor mu?

Ben: Deneyecekler. Yarın akşam yedide San Antonio'da sahne alacaklar, bu yüzden zamanında çıkarlarsa saat onda burada olacaklardır.

Sydney: Bütün grup mu? Bütün grupla tanışacak mıyım?

Ben: Evet. Ve bahse girerim göğüslerine imza bile atarlar.

Sydney: HEEYT!

Ben: Eğer o harfler gerçekten bir ses çıkarıyorsa, duyamadığım için çok ama çok mutluyum.

Sydney güldü.

Sydney: Sedir Sesleri grup adını nasıl buldunuz?

Ne zaman grubun adını nasıl bulduğumuz sorulsa, bence kulağa güzel geliyor diyordum. Ama Sydney'ye yalan söyleyemezdim. Onda çocukluğumla ilgili hiç kimseye anlatmadığım hikâyeleri ağzımdan çekip alan bir şeyler vardı. Maggie'ye bile anlatmadığım.

Maggie geçmişte neden sesli konuşmadığımı ve grubun adını nereden bulduğumu sormuştu, ama onu en ufak bir endişeye sevk edebilecek olumsuz hiçbir şeyi gündeme getirmekten hoşlanmıyordum. Kendi hayatında uğraşacak yeterince derdi vardı. Buna benim çocukluk sorunlarımı eklemesine gerek yoktu. Bunlar geçmişte kalmıştı ve gündeme getirmek gereksizdi.

Ama Sydney'ninki farklı bir hikâyeydi. Beni, hayatı, genel olarak insanları çok merak ediyordu. Ona bir şeyler anlatmak kolaydı.

Sydney: Ah. Görünüşe göre kendimi iyi bir hikâyeye hazırlamalıyım, çünkü buna cevap vermek istemiyor gibisin.

Sırtım onun oturduğu tezgâha değene kadar arkamı dönüp yaslandım.

Ben: Yürek burkan şeyleri seviyorsun, ha?

Sydney: Evet. Ver onu bana.

Maggie, Maggie, Maggie.

Sydney'yleyken sık sık kendimi Maggie'nin adını tekrarlarken buluyordum. Özellikle Sydney, "Ver onu bana" gibi şeyler söylediğinde.

Konuşmamızdan bu yana geçen birkaç hafta iyiydi. Kesinlikle bazı sorunlu durumlar yaşamıştık, ama hizaya girmek

için genellikle birimizden biri çabucak kusurlarımıza ve itici yönlerimize dikkat çekiyordu.

Birkaç hafta önce yazma seansımızın soğuk bir duş almamla sona ermesini bir yana bırakırsak, iki gece önce muhtemelen benim için en zor zamandı. Şarkı söylemesiyle ilgili ne olduğunu bilmiyordum. Onu sadece izliyor olsam da kulağımı göğsüne bastırdığımda ya da elimi boğazına götürdüğümde hissettiğim aynı duyguyu yaşıyordum. Gözlerini kapatıp şarkıyı söylemeye başladığında ondan yayılan tutku ve duygular o kadar güçlü oluyordu ki bazen onu duyamadığımı bile unutuyordum.

Söz konusu gecede sıfırdan bir şarkı yazıyorduk ve şarkıyı anlayacak kadar iyi iletişim kuramıyorduk. Onu duymam gerekiyordu, ve gece ikimiz de isteksiz olmamıza rağmen, başımı göğsüne yaslamış hâlde ve elim boynunda sona ermişti. Sydney şarkı söylerken elini gelişigüzel bir şekilde saçlarıma götürüp parmaklarını gezdirmişti.

Bütün gece onunla aynı pozisyonda kalabilirdim.

Elinin her dokunuşu bende biraz daha istek uyandırmasaydı öyle yapardım. Sonunda ondan uzaklaşmak zorunda kalmıştım, ama sadece yerde olmak yeterli bir mesafe değildi. Onu çok istiyordum, tek düşünebildiğim buydu. Sonunda ondan bana kusurlarından birini söylemesini istemiştim, ama bana bir kusurunu söylemek yerine ayağa kalkıp yatak odamdan çıkmıştı.

Pozisyonumuz düşünüldüğünde saçıma dokunmak onun için çok doğaldı. Bir erkek, kız arkadaşını göğsüne dayamışsa, kız da sevgilisine sarılmışsa erkek arkadaşına böyle yapardı. Ama biz öyle değildik.

Aramızdaki ilişki yaşadığım her şeyden farklıydı. Çoğunlukla birlikte şarkı hazırlamanın doğasına ve bazı durumlarda duyma duyusu yerine dokunma duyumu

kullanmama dayanan çok fazla fiziksel yakınlığımız olduğu içindi. Bu nedenle biz böyle durumlardayken sınırlar bulanıklaşıyor, tepkiler istemsiz hâle geliyordu.

Her ne kadar birbirimizden etkilenmeyi aştığımızı düşünmek istesem de, benimkinin her geçen gün arttığını inkâr edemezdim. Yine de onun yakınında olmak her zaman zor olmuyordu. Sadece çoğu zaman.

Aramızda ne olursa olsun, Maggie'nin onaylamayacağını biliyor, onunla ilişkimin hakkını vermeye çalışıyordum. Ancak, uygun ve uygunsuz arasındaki çizginin nereye çekildiğini tam olarak tanımlayamadığım için, bazen doğru tarafta kalmam zorlaşıyordu.

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Ona mesaj atmak için telefonuma bakarken Sydney arkamdan eğilip iki eliyle omuzlarımdaki gerginliğe masaj yapmaya başladı. Bunca söz yazarken ve artık yatak yerine yerde oturunca sırtımda bazı sorunlar olmuştu. Canımın yandığını anlayınca ovalaması doğal bir hâl almıştı.

Maggie odadayken bunu yapmasına izin verir miydim? Kahretsin, hayır. Onu durdursa mıydım? Hayır. Durdurmalı mıydım? Kesinlikle.

Hiç şüphesiz Maggie'yi aldatmak istemediğimi biliyordum. Hiçbir zaman öyle bir adam olmamıştım ve öyle bir adam olmayı kesinlikle istemiyordum. Sorun şuydu ki, Sydney'yleyken Maggie aklıma gelmiyordu. Sydney'yle geçirdiğim zamanlar Sydney'yle geçiyordu ve aklıma başka hiçbir şey gelmiyordu. Ama Maggie'yle geçirdiğim zamanlar da Maggie'yle geçiyordu. Sydney'yi düşünmüyordum.

Sanki Maggie'yle ve Sydney'yle geçen zamanlar iki farklı gezegende yaşanıyordu. Kesişmeyen gezegenlerde ve çakışmayan zaman dilimlerinde.

En azından yarına kadar.

Geçmişte hep birlikte vakit geçiriyorduk ama Sydney'ye hissettiklerim konusunda kendime dürüst olduğumdan beri öyle değildi. Maggie'nin bir başkasına karşı hislerim olduğunu bilmesini asla istemediğim hâlde, bunu anlayabileceğinden endişeleniyordum.

Kendime yeterince çaba sarf edersem duygularımı kontrol etmeyi öğrenebileceğimi söylüyordum. Ama sonra Sydney bir şey yapacak, söyleyecek ya da bana bir göz atacak olursa tam anlamıyla kalbimin ona ait olan kısmının daha da dolduğunu hissediyordum. Boş olmasını ne kadar istesem de. Duyguların hayatımızda kesinlikle kontrol edemediğimiz tek şey olmasından endişe duyuyordum.

15

Sydney

Ben: Seni bu kadar oyalayan ne? Kitap mı yazıyorsun?

Omuzlarını ovuşturmam onu uyuttu mu bilmiyordum ama tam beş dakikadır telefonuna bakıyordu.

Ridge: Üzgünüm. Dalmışım.

Ben: Bunu görebiliyorum. Ee, Sedir Sesleri?

Ridge: Bu biraz uzun bir hikâye. Laptopumu alayım.

Telefonumda Facebook mesajlarımızı açtım. Geri döndüğünde, benden birkaç metre uzaktaki tezgâha yaslandı. Aramıza mesafe koyduğunun farkındaydım ve bu beni biraz rahatsız etmişti, çünkü omuzlarını ovmamam gerektiğini biliyordum. Geçmişte aramızda olanlar düşünülürse bu kadarı fazlaydı, ama sanki omuzlarının ağrıması benim suçummuş gibi geliyordu.

Gitarını yerde çalmanın ona yaptıklarından pek şikâyet etmiyordu ama bazen canının yandığını anlayabiliyordum. Özellikle dün gece gibi üç saat aralıksız yazdığımız gecelerden sonra. Yataktayken işler daha zor göründüğü için

yerde çalmaya başlamasını ben istemiştim. Gitar çalmasına hâlâ bu kadar âşık olmasaydım, bu o kadar da büyük bir sorun olmayabilirdi.

Ama gitar çalışına hâlâ tutkundum. Ve Ridge'e kesinlikle âşık olduğumu söyleyebilirdim, ama aşk bunu tanımlamaya bile başlamıyordu. Ona neler hissettiğimi tanımlamaya çalışmayacaktım, çünkü düşüncelerimin oralara gitmesine direniyordum. Ne şimdi, ne de başka bir zaman bunu yapmayacaktım.

Ridge: Altı ay kadar eğlenmek için çaldıktan sonra ilk gerçek konserimiz için yerel bir restoranla anlaştık. Bizi programa dahil edebilmeleri için onlara grubumuzun adını vermemiz gerekiyordu. Bundan önce kendimizi gerçek bir grup olarak görmemiştik, çünkü her şey eğlencesineydi, ama o gece, restoran gibi yerel yerler için bir ismimizin olmasının iyi olacağı konusunda anlaştık. Hepimiz sırayla önerilerde bulunduk, ancak hiçbiri üzerinde anlaşamıyor gibiydik. Bir noktada, Brennan kendimize Kaçık Kurbağalar dememizi önerdi. Güldüm, Ona bunun punkçı bir grubu çağrıştırdığını, daha melodik bir isme ihtiyacımız olduğunu söyledim. Sinirlendi ve müziğin veya şarkıların kulağa nasıl geldiği hakkında yorum yapmama izin verilmemesi gerektiğini söyledi, eh, yaşasın on altı yaşındaki küçük kardeşlerin yakışıksız sağır şakaları.

Her neyse, Warren Brennan'ın o zamanlar burnu havada olmasından hoşlanmıyordu, bu yüzden ismi benim seçmemi ve herkesin hemfikir olması gerektiğini söyledi. Brennan sinirlendi ve zaten grupta olmak istemediğini söyleyerek çekip gitti. Sadece bir Brennan nöbeti geçirdiğini biliyordum. Sık sık olmuyordu, ama olduğunda anlıyordum. Demek istediğim, çocuğun doğru düzgün bir ebeveyni yoktu ve kendi kendini yetiştiriyordu, bu yüzden ara sıra geçirdiği öfke nöbetlerine rağmen oldukça

olgun olduğunu düşünüyordum. Çocuklara bir süre düşünmek istediğimi söyledim. Herkes için ama daha çok Brennan için bir anlam ifade edeceğini düşündüğüm isimler bulmaya çalıştım. Beni müzik dinlemeye ilk başta neyin ittiğini düşündüm.

Brennan iki, ben beş yaşlarındaydık. Ailemin tüm niteliklerini seninle zaten paylaşmıştım, bu yüzden o konuya geri dönmeyeceğim. Ama tüm bağımlılıklarının yanı sıra parti yapmayı da seviyorlardı. Geceleri arkadaşları eve doluşmaya başlayınca bizi odalarımıza gönderirlerdi. Brennan uyandığında altında aynı çocuk bezleri olduğunu fark etmiştim. Onu hiçbir zaman kontrol etmezlerdi. Onu yedirip içirmezler, altını değiştirmezler, hatta nefes alıp almadığını bile kontrol etmezlerdi. Bu muhtemelen bebekliğinden beri böyleydi, ama okula başlayana kadar pek fark etmemiştim, çok küçük olduğumdan olsa gerek. Geceleri odalarımızdan çıkmamıza izin verilmiyordu. Neden odamdan çıkmaktan korktuğumu hatırlamıyorum ama eminim daha önce bunun için cezalandırılmıştım, yoksa beni tedirgin etmezdi. Odamdan çıkıp Brennan'ı kontrol etmeye gitmek için partilerin bitmesini ve annemle babamın yatmasını beklerdim. Bununla ilgili sorun, duyamıyor olmamdı, bu yüzden müziğin ne zaman duracağını hiç bilemiyor, yatak odalarına gidip gitmediklerini hiç anlayamıyordum, çünkü kapımı açmama izin yoktu. Yakalanma riskine girmek yerine kulağımı yere dayayıp müziğin titreşimlerini hissederdim. Her gece kim bilir kaç saat oraya uzanır, sadece müziğin durmasını beklerdim. Şarkıları zeminden hissettiğim kadarıyla tanımaya başladım ve her gece aynı albümleri çaldıkları için bir sonraki şarkının ne olacağını tahmin etmeyi öğrendim. Hatta ritimle hafifçe vurarak tempo tutmayı öğrenmeye başladım. Müzik nihayet kesildikten sonra kulağımı yere dayalı tutar, annemle babamın odalarına gittiklerini belli eden ayak seslerinin gelmesini beklerdim. Ortalıkta kimse olmadığını anlayınca, Brennan'ın odasına gider, onu alıp yatağa getirirdim. Böylece ağlayarak uyandığında ona yardım edebiliyordum.

Bu da beni hikâyenin özüne, grubun adını nasıl bulduğuma geri getiriyor. Bedenimin ve kulaklarımın sedir ağacından zemine dayalı olduğu geceler boyunca notaları ve sesleri ayırt etmeyi öğrendim. İşte bu nedenle Sedir Sesleri.

Nefes al, nefes ver.
Çarp, çarp, dur. Çarp, çarp, dur.
Nefes al, nefes ver.

Telefonumu tutarken parmak eklemlerimin beyazlığını görene kadar ne kadar gergin olduğumun farkında bile değildim. Beş yaşındaki Ridge'in görüntüsünü kafamdan çıkarmaya çalışırken ikimiz de birkaç dakika hareketsiz kaldık.

Yürek burkuyordu.

Ben: Sanırım bu, titreşimleri nasıl bu kadar iyi ayırt edebildiğini açıklıyor. Ve sanırım ismi söylediğinde Brennan kabul etti, çünkü bu takdir edilmeyecek gibi değil?

Ridge: Brennan bu hikâyeyi bilmiyor. Bir kez daha, paylaştığım ilk kişi sensin.

Başımı kaldırıp onunla göz göze gelerek nefes aldım ama başım hakkı için, nefesi nasıl vereceğimi hatırlayamadım. Tam bir metre ötedeydi, ama gözlerinin iliştiği her bir parçama doğrudan dokunuyormuş gibiydi. Bir süredir ilk kez korku içime geri dönmüştü. Bu anlardan birinin, ikimizin de karşı koyamayacağı bir an olacağı korkusu.

Laptopunu tezgâha koyup kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözleri benimkilerle buluşmadan önce bakışları bacaklarıma kaydı, sonra gözlerini yavaşça tüm vücudumda gezdirdi. Gözleri kısılmış ve yoğunlaşmıştı. Bana bakışı buzdolabına girip içinde kıvrılma isteği uyandırıyordu.

Gözlerini dudaklarıma dikmişti, sessizce yutkundu, sonra yan tarafına uzanarak telefonunu aldı.

Ridge: Çabuk ol, Syd. Ciddi bir kusura ihtiyacım var ve buna hemen ihtiyacım var.

Zoraki gülümsedim, ama içim ona bir kusur yazmamak için çığlık atıyordu. Parmaklarım önümdeki ekranda uçuşurken sanki kendileriyle kavga ediyormuş gibiydi.

Ben: Bazen sana sinirlendiğimde, gözlerini başka yöne çevirene kadar bekleyip sonra da sana kötü kötü sözlerle bağırıyorum.

Ridge güldü, sonra bana baktı. "Teşekkür ederim," dedi sessizce dudaklarını oynatarak.

Sözleri ilk kez ağzını oynatarak söylemişti ve şu anda benden uzaklaşmasaydı, tekrar yapması için ona yalvarırdım.

Kalp 1.

Sydney 0.

• • •

Saat gece yarısını geçmişti, ama nihayet beşinci ve son pastaya krema eklemeyi bitirmiştik. Ben kek kalıbını folyoyla sarmalayıp diğer dört tepsiyle birlikte fırına verirken Ridge de tezgâhta kalan malzemeleri temizledi.

Ridge: Yarın gece nihayet aşırı alkolik tarafınla tanışabilecek miyim?

Ben: Bence tanışabilirsin.

Sırıttı, mutfağın ışığını söndürdü. Televizyonu kapatmak için oturma odasına yürüdüm. Warren'la Bridgette bir saat içinde eve gelirlerdi, bu yüzden oturma odasındaki lambayı açık bıraktım.

Ridge: Bu senin için tuhaf olacak mı?

Ben: Sarhoş olmak mı? Hayır. Bu bakımdan oldukça iyiyim.

Ridge: Hayır. Maggie'yi kastediyorum.

Durduğu yere baktım, yatak odasının kapısı önünde durmuş telefonuna bakıyor, benimle göz teması kurmuyordu. Bu soruyu sorduğu için gergin görünüyordu.

Ben: Beni merak etme, Ridge.

Ridge: Elimde değil. Seni garip bir duruma sokmuşum gibi hissediyorum.

Ben: Yapmadın. Yani beni yanlış anlama, bu kadar çekici olmasaydın yardımı olurdu, ama umarım Brennan sana çok benziyordur. Böylece sen yarın akşam Maggie'yle aşk yaşarken ben de kardeşinle sarhoş olup çılgınca eğlenebilirim.

Gönder'e bastım, sonra hemen nefesimi tuttum. Ne düşünüyordum ki? Bu hiç komik değildi. Komik olsun istemiştim ama saat gece yarısını geçmişti ve ben gece yarısından sonra hiç komik olmuyordum.

Kahretsin.

Ridge telefonunun ekranına bakmaya devam ediyordu. Çenesi seğirdi, başını hafifçe iki yana salladı, sonra sanki onu kalbinden vurmuşum gibi bana baktı. Kolunu indirerek boşta kalan elini saçlarından geçirdi, sonra dönüp odasına yürüdü.

Çok kötüydüm.

Alelacele yanına koşturdum, elimi omzuna koyarak geri dönmesini sağladım. Elimi çekmem için omzunu oynattı, ama duraksadı, bana ihtiyatlı bir ifadeyle hafifçe döndü. Bana bakmak zorunda kalması için önüne geçtim.

"Şaka yapıyordum," dedim, usulca ve çok ciddi bir ifadeyle. "Özür dilerim."

Yüzünde hâlâ gergin, sert ve hatta biraz hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı, ama telefonunu kaldırıp tekrar mesaj yazmaya başladı.

Ridge: İşte sorun burada, Sydney. Kiminle olmak istersen onunla olabilmelisin ve benim umurumda olmamalı.

Derin bir nefes aldım. İlk başta sinirimi bozmuştu, ama sonra ifadesinin ardındaki tüm gerçeği ortaya çıkaran tek kelimeye odaklandım.

Olmamalı.

"Umurumda değil," dememişti. "Umurumda olmamalı," demişti.

Başımı kaldırıp ona baktım, yüzü o kadar acı doluydu ki yürek burkuyordu.

Böyle hissetmek istemiyordu. Böyle hissetmesini ben de istemiyordum.

Ona ne yapıyordum ben böyle?

İki elini saçlarının arasından geçirdi, tavana baktı ve gözlerini sımsıkı kapattı. Bir süre öylece durdu, sonra nefes alıp verdi, ellerini beline indirerek gözlerini yere çevirdi.

O kadar suçlu hissediyordu ki yüzüme bile bakamıyordu.

Göz teması kurmadan bir kolunu kaldırıp bileğimden tuttu, beni kendine doğru çekti. Göğsüne bastırdı, bir koluyla sırtımı sarmaladı, elini başımın arkasına götürdü. Kollarım kıvrılıp aramıza sıkıştı, yanağını başımın tepesine dayadı. Derin derin iç geçirdi.

Bir kusur mesajı atmak için ondan uzaklaşmadım, çünkü şu anda bir kusura ihtiyacı olduğunu sanmıyordum. Son birkaç haftadır nefes almak için ayrılmak zorunda kaldığımız tüm zamanların aksine, beni tutuşu farklıydı.

Şu anda beni sanki onun bir parçasıymışım gibi tutuyordu –kalbinin yaralı bir uzantısı– ve bu uzantının nasıl kopması gerektiğinin farkındaydı.

Birkaç dakika öylece kaldık, bana böyle sarılmasıyla kendimden geçmeye başlamıştım. Bana sarılma şekli, aramızdakilerin nasıl olabileceğine dair bir fikir veriyordu. Üç küçük kelimeyi aklımın gerilerine itmeye çalıştım, birlikte olduğumuzda her zaman öne çıkan üç kelime.

Belki bir gün.

Arkamdaki tezgâha çarpan anahtarların sesi dikkatimi çekti. Geri çekildim, vücudumdan irkildiğimi hissettiği anda Ridge de aynısını yaptı. Omzumun üzerinden mutfağa bakınca ben de arkamı döndüm. Warren az önce ön kapıdan içeri girmişti. Sırtı bize dönüktü, ayakkabılarını çıkarıyordu.

"Bunu yalnızca bir kez söyleyeceğim ve kulak vermeni istiyorum," dedi Warren. Hâlâ bize dönmemişti, ama evde onu duyabilen tek kişi bendim, bu yüzden sözlerini bana yönelttiğini biliyordum. "Maggie'yi asla terk etmeyecek, Sydney."

Omzunun üzerinden bir kez bile bakmadan Ridge'i bizi hiç görmediğine inandırarak odasına doğru gitti. Warren'ın

kapısı kapandığında Ridge'e bakmak için döndüm. Gözleri hâlâ Warren'ın kapısındaydı. Bana döndüğünde, gözleri söyleyebilmek istediğini bildiğim pek çok şeyle doluydu.

Ama yapmadı. Dönüp odasına girdi, arkasından kapıyı kapattı.

Gözlerimden iki kocaman yaş, yanaklarımda utanç izi bırakarak süzülürken tamamen hareketsiz kaldım.

Ridge

Brennan: Yağmuru sevmeliyim. Görünüşe göre erken geleceğim. Ama tek başıma geliyorum. Çocuklar gelemiyor.

Ben: Geldiğinde görüşürüz. Ha, yarın gitmeden önce Sydney'nin odasından dökümtülerini çıkar.

Brennan: Sydney orada olacak mı? Bu dünyaya bizim için gelmiş kızla sonunda tanışabilecek miyim?

Ben: Evet, burada olacak.

Brennan: Bunu hiç sormadığıma inanamıyorum ama seksi mi?

Oh, hayır.

Ben: Bunu aklına bile getirme. Cariyeler listene eklenemeyecek kadar çok şey yaşadı.

Brennan: Özel bölge, değil mi?

Telefonumu yatağa attım, cevap verme zahmetine bile girmedim. Sydney'yi fazla yasaklarsam, bu, Brennan'ın onunla daha çok uğraşmasına neden olurdu.

Sydney dün gece onunla kırıştırma şakasını yaptığında, sadece durumun ciddiyetine mizah katmaya çalışıyordu, ama mesajının beni böyle dehşete düşürmesi korkutmuştu.

Mesele biriyle takıldığına dair mesaj atması değildi. Beni korkutan şey, ani tepkimdi. Telefonumu duvara fırlatıp milyonlarca parçaya bölmek, sonra Sydney'yi duvara fırlatıp ona bir daha asla başka bir erkeği düşünmemesini sağlayabilecek tüm yolları göstermek istemiştim.

Böyle hissetmekten hoşlanmamıştım. Muhtemelen Brennan'ı cesaretlendirmeliydim. Belki Sydney başka biriyle çıkmaya başlarsa Maggie'yle ilişkim daha iyi olurdu.

Vay canına.

Az önce üzerime çöken kıskançlık dalgası daha çok bir tsunami gibiydi.

Yatak odamdan çıkıp herkes gelmeden akşam yemeği için bir şeyler hazırlayan Sydney'ye yardım etmek için mutfağa gittim. Eğilmiş, buzdolabının içindekileri karıştırdığını görünce durakladım. Gene şu mavi elbiseyi giymişti. Warren'ın haklı olmasından nefret ediyordum. Gözlerim yavaşça elbiseden bronzlaşmış bacaklarına, sonra tekrar üst kısmına kaydı. Nefes alıp verdim, ondan üstünü değiştirmesini istemeyi düşündüm. Özellikle Maggie geldiğinde.

Sydney doğruldu, buzdolabından uzaklaşarak tezgâha doğru döndü. Konuştuğunu fark ettim, ama benimle konuşmuyordu. Buzdolabından bir kâse çıkardı, ağzı hâlâ hareket ediyordu, bu yüzden doğal olarak kiminle konuştuğunu görmek için evin geri kalanına göz gezdirdim.

İşte o zaman kalbimin her iki yarısı –o ana kadar bir şekilde hâlâ küçük, görünmez bir iplikle birbirine bağlıydı– kopup tamamen ayrıldı.

Maggie banyo kapısının önünde durmuş dikkatle bana bakıyordu. Yüz ifadesini okuyamıyordum çünkü daha önce maruz kaldığım bir ifade değildi. Kalbimin ona ait olan yarısı hemen paniklemeye başlamıştı.

Masum görün, Ridge. Masum görün. Tek yaptığın ona bakmaktı.

Gülümsedim. "İşte benim kızım," dedim işaretle, yanına giderken. Bir şekilde suçumu gizleyebilmem onun endişesini hafifletmiş gibi görünüyordu. Yanına gittiğimde gülümseyip boynuma sarıldı. Kollarımı beline doladım ve onu iki haftadır ilk kez öptüm.

Tanrım, onu özlemiştim. Çok iyi hissettiriyordu. Çok tanıdıktı.

Güzel kokuyordu, tadı güzeldi, kendi güzeldi. Onu nasıl da özlemiştim. Yanağından, çenesinden, alnından öptüm, burada olması beni çok rahatlatmıştı. Son birkaç gündür, onu bir daha gördüğümde bu tepkiyi vermeyeceğimden korkmaya başlamıştım.

"Gitmek zorundayım. Uzun bir yolculuktu." Yüzünü buruşturup arkasındaki kapıyı işaret etti, çabucak bir kez daha öptüm. Maggie banyoya girince Sydney'nin tepkisini ölçmek için yavaşça arkama döndüm.

Sydney'ye Maggie'ye olan hislerim konusunda olabildiğince açık ve dürüst davranmıştım ama beni Maggie'yle görmesinin kolay olmadığını biliyordum. Başka çare yoktu. Sydney'nin duygularına zarar vermemek için Maggie'yle ilişkimden mi taviz verecektim? Yoksa Maggie'yle ilişkimi korumak için Sydney'nin duygularını mı feda edecektim? Maalesef ortası yoktu. Doğru bir seçim yoktu. Davranışlarım tam ortadan ikiye ayrılıyordu, tıpkı kalbim gibi.

Onunla yüz yüzeydim, kısa bir an göz göze geldik. Dikkatini yeniden önündeki pastaya vererek mumları yerleştirdi. İşi bitince gülümseyerek tekrar bana baktı. İfademdeki endişeyi görünce göğsünü sıvazladı ve eliyle "*tamam*" işareti yaptı.

Bana iyi olduğuna dair güvence veriyordu. Neredeyse her gece kendimi ondan uzaklaştırmak zorunda kalmıştım, sonra da gözünün önünde kız arkadaşımı okşayıp seviyordum – bir de bana güvence mi veriyordu?

Bu berbat durumda gösterdiği sabrı ve anlayışı beni mutlu etmeliydi, ama tam tersi bir etkisi olmuştu. Beni hayal kırıklığına uğratmıştı, çünkü onu daha çok beğenmeme neden olmuştu.

Ne yapsam olmuyordu.

• • •

İşin garibi, Maggie'yle Sydney mutfakta *chili* sos malzemelerini hazırlarken birlikte eğleniyor gibi görünüyorlardı. Dayanamadım, yetiştirmem gereken çok işim olduğunu söyleyerek odama çekildim. Sydney bu konuda ne kadar iyi olsa da ben o kadar becerikli değildim. Maggie beni her öptüğünde, kucağıma oturduğunda ya da parmaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde göğsümde gezdirdiğinde garip hissediyordum. Düşününce, biraz tuhaftı. Bir ortamda takıldığımızda hiç böyle dokunmalı duygu gösterileri yapmazdı, bu yüzden ya birazcık kendi alanını savunma duygusu vardı ya da Sydney'yle çoktan Pine-Sol'a ulaşmışlardı.

Tam laptopu kapatırken Maggie yatak odasına girdi. Yatağın kenarında diz çöktü, eğildi ve yavaş yavaş bana yaklaştı. Çapkın bir tebessümle bakıyordu, laptopu bir kenara bırakıp ona gülümsedim.

Benimle yüz yüze gelene kadar vücudumdan yukarı doğru süründü, sonra da ata biner gibi, topuklarının üstüne oturdu. Kuşkuyla bakarak başını yana eğdi. "Poposuna bakıyordun."

Lanet olsun.

O ânın geride kaldığını umuyordum. Güldüm, ellerimi Maggie'nin sırtına koyup onu kendime biraz daha yaklaştırdım. Ellerimi önüne geri getirerek ona cevap verdim. "Yatak odamdan çıktığımda oda kapıma dönük bir popoyla karşılaştım. Ben erkeğim. Ne yazık ki erkekler böyle şeyleri fark ediyor." Dudaklarından öpüp geri çekildim.

Gülümsemiyordu. "Gerçekten hoş bir kız," diye işaret etti Maggie. "Ve güzel. Ve komik. Ve yetenekli. Ve... "

Sözlerindeki güvensizlik kendimi bir pislik gibi hissettirmişti, ellerini tutarak durdurdum. "O sen değil," dedim. "Hiç kimse sen olamaz, Maggie. Asla."

Gönülsüzce gülümsedi, avuçlarını yüzümün iki yanına koydu, yavaş yavaş boynuma doğru indirdi. Eğilip dudaklarını o kadar büyük bir güçle bastırdı ki ondan yayılan korkuyu hissedebildim.

Benim yerleştirdiğim korku.

Yüzünü kavrayıp tüm varlığımla öptüm, endişelerini gidermek için elimden geleni yapıyordum. Bu kızın ihtiyacı olan son şey onu strese sokacak başka bir şeydi.

Benden ayrıldığında, yüz hatları, son beş yıldır dindirmesine yardım etmeye çalıştığım tüm olumsuz duygularla doluydu.

"Ridge?" Duraksadı, sonra uzun, kontrollü bir nefes vererek gözlerini indirdi. Tavrındaki gerginlik kalbimi burktu, içimi sızlattı. Gözlerini dikkatle gözlerime çevirdi. "Sydney'ye benden bahsettin mi? Biliyor mu?" Gözleriyle gözlerimde sormaya bile gerek duymaması gereken sorunun cevabını arıyordu.

Beni şimdiye kadar hiç mi tanımamıştı?

"Hayır. *Tanrım,* hayır Maggie. Bunu neden yapayım? Bu hep senin hikâyendi, benim değil. Bunu asla yapmam."

Gözleri yaşla doldu, gözlerini kırpıştırarak engellemeye çalıştı. Kafamı yatak başlığına dayadım. Bu kız onun için ne kadar ileri gidebileceğimi hâlâ bilmiyordu.

Başımı yatak başlığından kaldırıp dikkatle gözlerinin içine baktım. "Seninle dünyanın sonuna giderim," dedim işaretle, ona cümlemizi tekrarlayarak.

Zorla hüzünlü hüzünlü gülümsedi. "Ve geri gelirim."

16

Sydney

Biri giysilerimi çıkarıyordu. Kim çıkarıyordu giysilerimi?

Külotumu dizlerimden aşağı çeken ele vurmaya başladım. Nerede olduğumu, neden burada olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalıştım.

Parti.

Pasta.

Pine-Sol.

Elbiseme Pine-Sol dökülmüştü.

Üstümü değiştirmiştim.

Daha fazla Pine-Sol içmiştim.

Çok fazla Pine-Sol.

Ridge'in Maggie'yi nasıl sevdiğini izlemek.

Tanrım, Ridge onu çok seviyordu. Odanın öbür ucundan ona nasıl baktığını görmüştüm. Ona nasıl dokunduğunu görmüştüm. Onunla iletişim kurma biçimini görmüştüm.

Alkolün kokusunu hâlâ alabiliyordum. Dilimi dudaklarımda gezdirirken tadını hâlâ alabiliyordum.

Dans etmiştim...

Daha çok Pine-Sol içmiştim...

Ah! İçme oyunu. Kendi tek kişilik içme oyunumu icat etmiştim. Ridge'in Maggie'yi ne kadar sevdiğini her gördüğümde bir fırt almıştım. Ne yazık ki çok fazla fırt olmuştu.

Külotumu kim çıkarıyordu?

Gözlerimi açmaya çalıştım ama başarıp başarmadığımı anlayamadım. Gözlerim açık gibi geliyordu, ama kafamın içi hâlâ karanlıktı.

Aman Tanrım. Sarhoştum ve biri beni soyuyordu.

Tecavüze uğramak üzereydim!

Külotumu ayaklarımdan çeken elleri tekmelemeye başladım.

"Sydney!" diye bağırdı bir kız. "Dur!" Gülüyordu. Birkaç saniye odaklandım, Maggie'nin sesine benziyordu.

"Maggie?"

Yaklaştı, yan tarafımda yatak çökerken yumuşak bir el saçlarımı geriye çekti. Gözlerimi sımsıkı kapattım, sonra karanlığa uyum sağlayıncaya kadar birkaç kez zorla açıp kapattım. Elini gömleğime götürüp düğmelerini açmaya çalıştı.

Neden kıyafetlerimi çıkarmaya devam ediyordu ki?

Aman Tanrım! Maggie bana tecavüz etmek istiyordu!

Eline bir tokat attım, bileğimi tuttu. "Sydney!" Güldü. "Kusmuk içindesin. Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Kusmuk mu? *Öyle miydim?*

Bu şiddetli baş ağrısını açıklıyordu. Ama... neden güldüğümü açıklamıyordu. Neden gülüyordum ki? Hâlâ sarhoş muydum? "Saat kaç?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Sanırım gece. Mesela gecenin bir yarısı?"

"O kadar mı?"

Başını salladı, sonra benimle birlikte gülmeye başladı. "Brennan'ın üzerine kustun."

Brennan mı? Brennan'la tanışmış mıydım?

Sanki gözlerini yüzüme odaklamak için çok uğraşıyormuş gibiydi. "Sana bir sır verebilir miyim?" dedi.

Başımı salladım. "Tamam, ama muhtemelen hatırlamayacağım, çünkü galiba hâlâ sarhoşum."

Gülümseyerek öne eğildi. Çok güzel bir kızdı. Maggie gerçekten çok güzeldi. "Bridgette'e dayanamıyorum," dedi usulca.

Güldüm.

Maggie de tekrar gülmeye başladı, gömleğimi çıkarmaya çalışıyordu, ama o kadar gülüyordu ki ikide bir derin nefes almak için duraklamak zorunda kalıyordu.

"Sen de mi sarhoşsun?" diye sordum.

Tekrar nefes aldı, kahkahalarını durdurmaya çalıştı, sonra nefesini bıraktı. "*Çok* sarhoşum. Gömleğini çoktan çıkardığımı sanıyordum ama gömleğin tekrar ortaya çıkıyor ve kaç tane gömleğin olduğunu bilmiyorum ama" –hâlâ kolumda olan gömlek kolumu kenarından kaldırıp şaşkın şaşkın baktı– "aman Tanrım, gerçekten çıkardığımı sanıyordum ve işte *gene* burada."

Kendimi yatakta yukarı çekip gömleğimi çıkarmasına yardım ettim. "Daha gece yarısıysa ben neden şimdiden yataktayım?"

Omuz silkti. "Az önce söylediklerin hakkında hiçbir fikrim yok."

Maggie çok komikti. Komodine uzanıp lambayı yaktım. Maggie yataktan inip kendini yere bıraktı. İçini çekerek karın üstü uzandı, halıda kar meleği hareketleri yaparak kollarını ve ayaklarını oynatmaya başladı.

"Şimdi yatmak istemiyorum," dedim ona.

Sırt üstü dönüp bana baktı. "Öyleyse yatma. Ridge'e ayakta kalıp oynamana izin vermesini söyledim çünkü çok eğleniyorduk, ama sen Brennan'ın kucağına kustun, o da seni yatağa yolladı." Doğrulup oturdu. "Hadi biraz daha oynayalım. Biraz daha pasta istiyorum." Ellerine dayanıp ayağa kalktı, sonra ellerimden tutup beni yataktan çekti.

Üstüme başıma baktım. "Ama sen kıyafetlerimi çıkardın," dedim somurtarak.

Sütyenimle külotuma baktı. "O sütyeni nereden aldın? Çok şirin."

"JCPenney."

"Oh. Ridge önden klipsli sever ama seninki gerçekten çok tatlı. Ben de bir tane istiyorum."

"Bir tane almalısın," dedim gülümseyerek. "Sütyen ikizleri olabiliriz."

Beni kapıya doğru çekti. "Gidip gösterelim, bakalım Ridge beğenecek mi? Bana bir tane almasını istiyorum."

Gülümsedim. Beğenmesini umdum. "Tamam."

Maggie odamın kapısını açıp beni peşinden oturma odasına çekti. "Ridge!" diye bağırdı. Güldüm, çünkü ona neden bağırdığını bilmiyordum. Ridge onu duyamazdı.

"Hey, Warren," dedim, onu kanepede görünce sırıttım. "Doğum günün kutlu olsun." Bridgette yanına oturmuş, ters ters bana bakıyordu. Beni baştan aşağı süzdü, muhtemelen kıskanmıştı, çünkü sütyenim gerçekten çok hoştu.

Warren başını iki yana sallayarak güldü. "Bu gece bunu ellinci kez söyledin, gerçi şimdi üstünde doğum günü kıyafeti olduğu için biraz daha uygun."

Ridge, Bridgette'in diğer tarafında oturuyordu. Warren gibi başını iki yana salladı. "Maggie sütyenimi beğenip beğenmediğini öğrenmek istiyor," dedim Ridge'e. Maggie'nin elini çektim, böylece arkasını dönüp ona işaret edebilecekti.

"Çok güzel bir sütyen," dedi Ridge, kaşını kaldırarak baktı.

Gülümsedim. Sonra kaşlarımı çattım.

Ridge demin?.. Elimi Maggie'nin elinden çekip Ridge'e döndüm. "Demin konuştun mu?"

Güldü. "Sen bana demin bir soru sormadın mı?"

Ona öfkeyle ters ters baktım, özellikle Warren kahkahalara boğulunca.

Oh.

Aman.

Tanrım.

Sağır değil miydi?

Bunca zaman bana yalan mı söylemişti? Bu bir şaka mıydı?

Anında onu boğmak istedim. Her ikisini de. Gözlerim yaşardı, öne doğru atıldığım anda güçlü bir el bileğimden tutup kolumu geri çekti. Dönüp baktım... *Ridge?*

Kanepeye baktım... *Ridge?*

Warren şu anda Bridgette'in kucağında iki büklüm olmuş, gülmekten katılıyordu. Şimdi 1 Numaralı Ridge de gülüyordu. Gülerken 2 Numaralı Ridge'in yaptığı gibi yüzü gülmüyordu.

Ve saçları 2 numaralı Ridge'in saçlarından daha kısaydı. Ve daha koyuydu.

2 Numaralı Ridge kolunu belime dolayıp beni kaldırdı.

Şimdi baş aşağı olmuştum.

Midem için hiç iyi *değildi.*

Yüzüm sırtına dönüktü ve beni yatak odama taşırken karnım omzunun üzerindeydi. Warren'a ve şimdi Brennan olduğunu fark ettiğim adama baktım, sonra gözlerimi sımsıkı kapattım, çünkü sanırım 2 numaralı Ridge'in üstüne kusmak üzereydim.

Soğuk bir şeyin üzerine oturtuldum. Bir zemin.

Beni nereye koyduğunu anlar anlamaz, tuvaleti kavrayana kadar ellerimi öne uzattım, birden sanki İtalyan yemeklerini yeni baştan yemiş gibi olmuştum. Tuvalet Pine-Sol'la dolarken saçlarımı tutuyordu.

Keşke gerçekten Pine-Sol olsaydı. Temizlemek zorunda kalmazdım.

"Sütyenini beğenmedin mi?" dedi Maggie arkamdan, kıkırdıyordu. "Arkadan klipsli olduğunu biliyorum, ama askıların ne kadar sevimli olduğuna bir bak!"

Sütyen askılarımdan birinde bir el hissettim. Ridge'in o eli çektiğini hissettim. Ridge'in kolları hareket ediyordu, bir şeyler işaret ettiğini anladım.

Maggie oflayıp pufladı. "Henüz yatmak istemiyorum."

Ridge başka bir şey işaret etti, Maggie içini çekerek Ridge'in odasına gitti.

İşim bittiğinde, Ridge bir bezle yüzümü sildi. Sırtımı küvetin duvarına dayayıp ona baktım.

Pek mutlu görünmüyordu. Aslında biraz kızgın görünüyordu.

"Bu bir *parti,* Ridge," diye mırıldanarak gözlerimi tekrar kapattım.

Elleri kollarımın altındaydı ve gene taşınıyordum. Kendi odasına mı... gidiyordu? Beni yatağına bıraktı, dönüp gözlerimi açtım. Maggie yanımdaki yastıktan bana sırıtıyordu.

"Yaşasın. Pijama partisi," dedi sarhoş tebessümüyle. Elimi tuttu.

"Yaşasın," dedim gülümseyerek.

İkimizin üzerine örtüler örtüldü ve gözlerimi kapattım.

Ridge

"Kendini bu karmaşaya nasıl bulaştırdın?"

Warren'la yatağımın kenarında durmuş, Maggie'ye ve Sydney'ye bakıyorduk. Uyuyorlardı. Sydney, Maggie'ye yatağın sol tarafında arkadan sarılmıştı, çünkü yatağın sağ tarafı artık Maggie'nin kusmuğuyla kaplıydı.

İçimi çektim. "Bu hayatımın en uzun on iki saati oldu."

Warren başını salladı, sertçe sırtıma vurdu. "Pekâlâ," dedi işaretle, "Keşke kalıp onlara bakıcılık yapmana yardım edebilseydim, ama yapacak daha iyi bir işim varmış gibi yapıp gitmeyi tercih ederim." O odamdan çıkarken içeri Brennan girdi.

"Ben çıkıyorum," diye işaret etti. "Eşyalarımı Sydney'nin odasından çıkardım."

Başımı salladım, gözlerinin Sydney ve Maggie'ye çevrilmesini izledim.

"Keşke Sydney'yi tanımanın eğlenceli olduğunu söyleyebilseydim, ama içimde gerçek Sydney'yle tanışmadığıma dair bir his var."

Güldüm. "İnan bana tanışmadın. Belki gelecek sefere."

El sallayarak odamdan çıktı.

Dönüp onlara, bir ironi yatağında birbirine sıkı sıkı sarılmış kalbimin iki yarısına baktım.

• • •

Bütün sabahı ikisinin çöp tenekesiyle banyo arasında gidip gelmelerine yardım ederek geçirmiştim. Öğle yemeğine kadar Sydney'nin bulantısı geçmiş, kendi odasına geri dönmüştü. Şimdi ikindi vaktiydi ve Maggie'ye kaşıkla ilaç verip zorla yutturmaya çalışıyordum.

"Sadece uyumaya ihtiyacım var," diye işaret etti. "Bir şeyim kalmaz." Dönüp yorganı çenesine kadar çekti.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım, sonra elimi omzuna götürüp baş parmağımla daireler çizmeye başladım. Şimdi gözleri kapalıydı, cenin pozisyonunda kıvrılmıştı. Şu anda o kadar kırılgan görünüyordu ki, keşke onun etrafını bir koza gibi sarabilseydim ve onu bu dünyanın önüne çıkarabileceği her şeyden koruyabilseydim.

Telefonumun ekranı aydınlanınca komodine baktım. Örtüleri Maggie'nin etrafına daha sıkı sokuşturdum, eğilip yanağından öptükten sonra telefonuma uzandım.

Sydney: Yeterince yapmadığından değil ama lütfen Warren'a pornonun sesini kısmasını söyler misin?

Gülerek Warren'a mesaj attım.

Ben: Pornonun sesini kapat. O kadar gürültülü ki ben bile duyabiliyorum.

Kalkıp kontrol etmek için Sydney'nin odasına gittim. Sırt üstü yatmış tavana bakıyordu. Yatağının kenarına oturdum, yüzüne uzanarak alnından bir tutam saçı geriye çektim.

Yüzünü bana doğru eğerek gülümsedi, sonra telefonunu aldı. Vücudu o kadar güçsüzdü ki bana mesaj atmaya çalışırken telefon yirmi kiloymuş gibi görünüyordu.

Telefonu elinden aldım, kafamı iki yana sallayarak sadece dinlenmeye ihtiyacı olduğunu belirttim. Telefonu komodinin üzerine koyup dikkatimi tekrar ona çevirdim. Başı rahatça yastığa yaslanmıştı. Dalgalı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Bu kadar yumuşak olmasına

hayran kalarak, parmaklarımı güneşten etkilenmiş saçlarının bir kısmında gezdirdim. Yanağı değene kadar yüzünü elime doğru eğdi. Baş parmağımla elmacık kemiğini okşayarak gözlerinin kapanmasını izledim. Onun hakkında yazdığım şarkı sözleri aklımdan geçti: *Sınırlar çiziliyor ama sonra kayboluyor. Onun için eğiliyorum, sana doğru dönüyorum.*

Bu beni nasıl bir adam yapıyordu? Kendimi başka bir kıza âşık olmaktan alıkoyamıyorsam, Maggie'yi hak ediyor muydum? Buna cevap vermedim, çünkü Maggie'yi hak etmiyorsam Sydney'yi de hak etmediğimi biliyordum. İkisinden birini, hatta ikisini birden kaybetme düşüncesini aklıma bile getirmek istemiyordum. Elimi götürüp parmaklarımı Sydney'nin yüzünün kenarından geçirdim, parmaklarım dudaklarına ulaşana kadar saç çizgisinde, çenesinden aşağı ve çenesinde gezdirdim. Yavaşça ağzının şeklini takip ettim, dudaklarının etrafından her geçişimde sıcak nefes dalgalarını hissediyordum. Gözlerini açtı, ardında tanıdık acı havuzu dalgalanıyordu.

Elini parmaklarıma götürdü. Parmaklarımı ağzına çekip öptü, sonra ellerimizi çekip karnına koydu.

Şimdi ellerimize bakıyordum. Avucunu dümdüz açtı, ben de aynısını yaptım ve avuçlarımızı birbirine bastırdık.

İnsan vücudu hakkında pek bir şey bilmiyordum ama avuçtan doğruca kalbe giden bir sinir olduğuna bahse girebilirdim.

Parmaklarımız iyice gerilip iç içe geçti, ellerimiz tamamen birleştiğinde elimi hafifçe sıktı.

Onun elini ilk kez tutuyordum.

Sonsuzluk gibi gelen bir hisle ellerimize baktık. Ara sıra bir ileri bir geri birbirine sürtünen avuçlarımızda, parmaklarımızda, başparmaklarımızda her duygu ve her sinir yoğunlaşmıştı.

Ellerimiz mükemmel bir şekilde birleşiyordu, tıpkı ikimiz gibi.

Sydney ve ben.

İnsanların yaşamlarında kendi ruhlarıyla birebir uyumlu başka insanlarla karşılaştığına inanıyordum. Bazıları buna ruh eşi diyordu. Kimisi gerçek aşk diyordu. Bazı insanlar ruhlarının birden fazla kişiyle uyumlu olduğuna inanırdı ve bunun ne kadar doğru olabileceğini anlamaya başlıyordum. Maggie'yle yıllar önce tanıştığım andan beri ruhlarımızın uyumlu olduğunu biliyordum ve hâlâ öyleydi. Bu bir soru bile değildi.

Bununla birlikte, ruhumun Sydney'ninkiyle uyumlu olduğunu da biliyordum, ama aynı zamanda bundan çok daha fazlası vardı. Ruhlarımız sadece birbiriyle eşleşmekle kalmıyordu – mükemmel bir şekilde uyumluydu da. Onun hissettiği her şeyi hissediyordum. Bir şey söylemesine gerek olmadan onu anlıyordum. İstediğinin benim ona verebileceklerim olduğunu biliyordum ve onun bana vermek istedikleri, ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim şeylerdi.

Sydney beni anlıyordu. Bana saygı duyuyordu. Beni şaşırtıyordu. Beni tahmin ediyordu. Onunla tanıştığım andan beri duyamamamın bir yetersizlik olduğunu bir kez bile hissettirmemişti.

Sadece ona bakarak bile bana âşık olduğunu anlayabiliyordum. Bu, uzun zaman önce yapılması gerekeni yapmam gerektiğinin bir başka kanıtını gösteriyordu.

Hiç istemeden eğilip komodine uzandım, bir kalem aldım. Parmaklarımı onunkinden çekip avucunu açarak yazdım: *Taşınman gerek.*

Ben onu izlerken okumaması için parmaklarını avucuna kapattım ve kalbimin yarısını geride bırakarak oradan uzaklaştım.

17

Sydney

Ridge'in kapıyı arkasından kapatmasını izledim. Elimi göğsüme götürdüm, yazdıklarını okumaktan korkuyordum.

Gözlerindeki ifadeyi görmüştüm.

Acıyı, pişmanlığı, korkuyu... *sevgiyi* görmüştüm.

Elimi okumadan sıkı sıkı göğsümde tuttum. Avucuma yazılan kelimelerin, *belki bir gün* için duyduğum küçük umudumu yok edeceğini kabullenmek istemiyordum.

• • •

Bedenim irkildi, gözlerim hızla açıldı.

Beni neyin uyandırdığını bilmiyordum ama derin bir uykunun ortasındaydım. Etraf karanlıktı. Yatakta oturdum, acıdan yüzümü buruşturarak elimi alnıma bastırdım. Artık midem bulanmıyordu ama hayatımda hiç bu kadar susamamıştım. Suya ihtiyacım vardı.

Ayağa kalkıp kollarımı başımın üstüne uzattım, çalar saate baktım: sabaha karşı 2:45.

Tanrı'ya şükür. Bu akşamdan kalmışlıktan kurtulmak için üç gün kadar daha uyuyabilirdim.

Ridge'in banyosuna doğru yürürken tanımadığım bir duyguya kapıldım. Kapıya ulaşmadan durakladım. Neden

durakladığımdan emin değildim ama birden kendimi yabancı hissetmiştim.

Şu anda bu banyoya doğru yürümek garip geliyordu. Kendi banyoma doğru yürüyormuşum gibi hissetmemiştim. Son evimdeki banyonun aksine, hiç bana aitmiş gibi gelmiyordu. O banyo kendi banyom gibiydi. Sanki bir kısmı bana aitmiş gibiydi. O daire kendi evim gibiydi. Oradaki tüm mobilyalar *benim* mobilyalarım gibiydi.

Buradaki hiçbir şey benimmiş gibi değildi. O ilk gece yanımda getirdiğim iki bavuldaki eşyalar dışında, buradaki hiçbir şey uzaktan bile benimmiş gibi gelmiyordu.

Şifonyer mi? Ödünçtü.

Yatak mı? Ödünçtü.

Perşembe gecesi televizyonu? Ödünçtü.

Mutfak, oturma odası, tüm yatak odam. Hepsi başkalarına aitti. Kendime daha iyisini bulana kadar bu hayatı ödünç alıyormuşum gibi hissettim. Buraya taşındığım günden beri her şeyi ödünç almışım gibi geliyordu.

Kahretsin, erkek arkadaşı bile ödünç alıyordum. Ridge bana ait değildi. Hiçbir zaman bana ait olmayacaktı. Bunu kabul etmek ne kadar canımı yaksa da, kalbimle devam eden bu bitmek bilmez savaştan bıkmıştım. Buna daha fazla dayanamayacaktım. Kendime bu tür bir işkence yapmayı hak etmiyordum.

Gerçekten taşınmam gerektiğini düşündüm.

Sanırım öyleydi.

İyileşmeyi başlatabilecek tek şey taşınmaktı çünkü artık Ridge'in yanında kalamazdım. Onun varlığının bana yaptıklarıyla olmazdı.

Duyuyor musun, kalp? Ödeştik artık.

Sonunda kendi başıma yaşamak üzere olduğumun farkına vararak gülümsedim. İçimi bir başarı duygusu

kaplamıştı. Banyo kapısını açıp ışığı yaktım... sonra hemen diz üstü çöktüm.

Aman Tanrım.

Oh, hayır.

Hayır hayır hayır hayır hayır!

Onu omuzlarından tutup ters çevirdim ama tüm vücudu gevşekti. Gözleri geriye kaymıştı, yüzü bembeyazdı.

Aman Tanrım! "Ridge!" Onun üzerinden sürünerek yatak odasının kapısına uzandım. Ridge'in ismini öyle yüksek sesle haykırıyordum ki boğazım parçalanıyormuş gibi geliyordu. Birkaç kez kapı kolunu çevirmeye çalıştım ama elim sürekli kayıyordu.

Sarsılmaya başladı, üzerine atılıp başını kaldırdım, nefes aldığından emin olmak için kulağımı ağzına götürdüm. Hıçkıra hıçkıra adını haykırıyordum. Ridge'in beni duyamadığını biliyordum, ama kafasını bırakmaktan korkuyordum.

"Maggie!" diye bağırıyordum.

Ne yapıyordum ben? Ne yapacağımı bilmiyordum.

Bir şeyler yap, Sydney.

Başını dikkatle yere indirip hızla döndüm. Kapı kolunu daha sıkı kavradım, kendimi çekerek ayağa kalktım. Yatak odasının kapısını açıp yatağa koştum, kendimi Ridge'in yattığı yere attım.

"Ridge!" diye çığlık atıyor, omzundan sarsıyordum. Tek dirseğini savunma yaparcasına kaldırarak döndü, tepesinde durduğumu görünce kolunu indirdi.

"Maggie!" Histerik bir şekilde bağırarak banyoyu işaret ettim. Gözleri yatağındaki boş noktaya kaydı, sonra açık banyo kapısına odaklandı. Yataktan kalktı, saniyeler içinde banyoda diz çökmüştü. Ben daha banyoya varmadan, Maggie'nin başını kollarına almış kucağına çekiyordu.

Başını çevirip bana bakarak bir şeyler işaret etti. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken başımı iki yana salladım. Bana ne söylemeye çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tekrar işaret etti ve yatağını gösterdi. Önce yatağa, sonra çaresizce tekrar ona baktım. İfadesindeki hüsran her an artıyordu.

"Ridge, benden ne istediğini anlamıyorum!"

Hüsranla yumruğunu banyo dolabına vurdu, sonra sanki bir telefon tutuyormuş gibi elini kulağına götürdü.

Telefonunu istiyordu.

Yatağa koştum, telefonu aradım, ellerim çılgınca yatağın, örtülerin, komodinin üzerinde uçuşuyordu. Sonunda yastığının altında bularak ona götürdüm. Şifreyi girip kilidi açtı, bana geri verdi. 911'i tuşlayıp telefonu kulağıma dayadım, yanlarına diz çökerek çalmasını bekledim.

Maggie'nin başını göğsünde tutarken gözleri korku doluydu. Beni izliyor, gergin bir şekilde telefonun bağlanmasını bekliyordu. Maggie'ye gözlerini açtırmaya çalışırken ara ara dudaklarını saçlarına bastırıyordu.

Operatör cevap verir vermez, cevabını bilmediğim bir soru bombardımanına tutuldum. Operatöre adresi verdim çünkü bildiğim tek şey buydu ve kadın Ridge'e nasıl aktaracağımı bilmediğim başka sorular sormaya başladı.

"Herhangi bir şeye alerjisi var mı?" dedim Ridge'e, operatörün sorusunu tekrarlayarak.

Omuz silkip başını iki yana salladı, beni anlamıyordu.

"Mevcut bir sağlık sorunu var mı?"

Ona ne sorduğumdan bihaber olduğunu anlatmak için gene başını iki yana salladı.

"Diyabet hastası mı?"

Ridge'e soruları tekrar tekrar sordum ama beni anlamıyordu. Operatör bana sorular soruyor, ben de onları

Ridge'e aktarıyordum ve ikimiz de dudaklarımı okuyamayacağı kadar çılgına dönmüştük. Ağlıyordum. İkimiz de dehşet içindeydik. İletişim kuramadığımız için ikimiz de öfkeliydik.

"Tıbbi uyarı künyesi var mı?" diye sordu operatör.

İki bileğini de kaldırdım. "Hayır, üzerinde hiçbir şey yok."

Tavana baktım, hiçbir işe yaramadığımı bilerek gözlerimi kapattım.

"Warren!" diye bağırdım.

Ayağa kalkıp banyodan çıktım, Warren'ın yatak odasına gittim. Hızla kapısını açtım. "Warren!" Yatağına koşturup elimde telefonla onu sarstım. "Warren! Yardımına ihtiyacımız var! Maggie için!"

Gözleri kocaman açıldı, yorganı üzerinden atarak harekete geçti. Telefonu ona uzattım. "Telefonda 911 var ve Ridge'in bana söylemeye çalıştığı hiçbir şeyi anlamıyorum!"

Telefonu kapıp kulağına götürdü. "KFİD'i var," diye bağırdı telaşla. "İkinci aşama kistik fibrozis."

Kistik fibrozis mi?

Peşinden banyoya gittim, telefonu kulağından uzakta tutarak Ridge'e işaret etmesini izledim. Ridge bir şeyler işaret etti, Warren mutfağa koştu. Buzdolabını açtı, ikinci rafın arkasına uzanarak bir poşet çıkardı. Poşetle tuvalete koştu, Ridge'in yanına diz çöktü. Telefonu yere bıraktı, diziyle kenara itti.

"Warren, operatör bayanın soruları var!" diye bağırdım, telefonu kenara bırakmasına şaşırmıştım.

"Onlar gelene kadar ne yapacağımızı biliyoruz, Syd," dedi. Poşetten bir şırınga çıkarıp Ridge'e verdi. Ridge kapağını açıp Maggie'nin karnına enjekte etti.

"Diyabet hastası mı?" diye sordum, çaresizlik içinde Warren'la Ridge'in sessiz sohbetini izlerken. Beni

duymazdan geldi, ama farklı bir tepki beklemiyordum. İkisi için de tanıdık bir alandı ve izlemeye devam edemeyecek kadar kafam karışmıştı. Arkamı dönüp duvara yaslandım, sakinleşmek için gözlerimi sımsıkı kapattım. Sessiz geçen bir sürenin ardından kapı çalındı.

Ben daha tepki bile veremeden Warren kapıya koşturdu. Sağlık görevlilerini içeri aldı, ben yoldan çekildim, odadaki herkesin neler olup bittiğini anlamış gibi görünmesini izledim.

Baldırlarım kanepeyle buluşana kadar herkesin yolundan çekilmeye devam ettim ve kanepeye oturdum.

Maggie'yi sedyeye koyup sokak kapısına doğru götürdüler. Ridge hızla arkalarından yürüyordu. Warren, Ridge'in yatak odasından geldi ve ona bir çift ayakkabı fırlattı. Ridge ayakkabıları giydi, sonra Warren'a başka bir şey işaret etti, sedyenin peşi sıra kapıdan çıktı.

Warren'ın aceleyle odasına gidişini izledim. Gömleğini ve ayakkabılarını giymiş, elinde bir beyzbol şapkasıyla yeniden ortaya çıkmıştı. Bardan anahtarlarını alıp Ridge'in yatak odasına geri döndü. Ridge'in eşyalarıyla dolu bir çantayla çıkarak sokak kapısına gitti.

"Bekle!" diye bağırdım. Warren dönüp bana baktı. "Telefonu. Telefonuna ihtiyacı olacak." Banyoya koştum, yerden Ridge'in telefonunu alıp Warren'a götürdüm.

"Ben de seninle geliyorum," dedim, kapının yanındaki ayakkabımı giyerek.

"Hayır, gelmiyorsun."

Diğer ayakkabımı giyerken sesinin sertliği karşısında biraz şaşırarak ona baktım. Kapıyı üzerime kapatmaya başlayınca ben de kapıya tokat attım.

"Seninle geliyorum!" dedim tekrar, bu sefer daha kararlı bir tonda.

Dönüp bana sertleşmiş bakışlarla baktı. "Ridge'in orada olmana ihtiyacı yok, Sydney."

Bununla ne demek istediğini hiç anlamamıştım ama ses tonu beni sinirlendirmişti. Göğsünden ittirerek onunla dışarı çıktım. "Geliyorum," dedim kesin bir ifadeyle.

Merdivenlerden indiğimde ambulans uzaklaşmaya başlamıştı. Ridge ellerini başının arkasına kenetlemiş ambulansın gidişini izliyordu. Warren merdivenlerin dibine vardı, Ridge onu görür görmez ikisi de Ridge'in arabasına doğru koşturdular. Peşlerinden gittim.

Warren sürücü koltuğuna, Ridge yolcu koltuğuna oturdu. Arka kapıyı açıp arkamdan kapattım.

Warren otoparktan çıktı, ambulansa yetişene kadar hızlandı.

Ridge dehşet içindeydi. Bunu, kollarını kendine dolamasından, dizini sallamasından, gömleğinin koluyla oynamasından, alt dudağının kenarını kemirmesinden anlayabiliyordum.

Maggie'nin nesi olduğuna dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu ve durumunun iyi olmayabileceğinden korkuyordum. Hâlâ beni ilgilendirmeyeceğini düşünüyordum ve kesinlikle Warren'a neler olduğunu soracak değildim.

Ridge'den yayılan gerginlik içimi sızlatıyordu. Arka koltuğun kenarına doğru kayıp öne uzandım, teselli amacıyla omzuna elimi koydum. Elini elime götürüp tuttu, sıktı.

Ona yardım etmek istiyor, ama yapamıyordum. Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Tek düşünebildiğim hissettiğim çaresizlik, Ridge'in ne kadar acı çektiği ve Maggie'yi kaybetmesinden ne kadar korktuğumdu, çünkü bunun Ridge'i nasıl öldüreceği çok belliydi.

Diğer elini omzundaki elime götürdü. Her iki eliyle çaresizce ellerimi sıktı, sonra yüzünü omzuna doğru eğdi. Elimin üstünü öptü, tenime bir gözyaşı damladığını hissettim.

Gözlerimi kapattım, alnımı koltuğunun arkasına yaslayarak ağladım.

• • •

Bekleme odasındaydık.

Daha doğrusu Warren'la ben bekleme odasındaydık. Ridge, bir saat önce geldiğimizden beri Maggie'yle birlikteydi ve Warren benimle tek kelime konuşmamıştı.

Bu yüzden onunla konuşmuyordum. Belli ki bir sorunu vardı ve kendimi savunacak havada değildim, çünkü Warren'a kendimi savunmamı gerektirecek bir şey yapmamıştım.

Koltuğuma yaslandım, Warren'ın 911 operatörüne söylediklerini merak ederek telefonumdaki arama motorunu açtım.

Arama kutusuna KFİD yazıp giriş tuşuna bastım. Gözlerim ilk sonuca kaydı: Kistik fibrozisle ilişkili diyabetin yönetimi.

Bağlantıya tıkladım, farklı diyabet türlerini açıklıyordu ama daha fazlasını açıklamıyordu. Kistik fibrozis diye bir şey duymuştum ama Maggie'yi nasıl etkilediğini anlayacak kadar bilgim yoktu. Sayfanın solundaki *Kistik fibrozis nedir?* yazan bağlantıya tıkladım. Kaç sayfaya tıklarsam tıklayayım her sayfada ortaya çıkan aynı sözcükleri gördükçe kalbim küt küt atmaya ve gözyaşlarım akmaya başladı.

Genetik akciğer bozukluğu.

Hayati tehlike.

Kısalmış yaşam süresi.

Bilinen bir tedavisi yok.

Hayatta kalma oranları, otuzlu yaşların ortalarına ve sonlarına kadar.

Maggie için döktüğüm tüm gözyaşları arasında daha fazla okuyamadım. Ridge için de.

Telefonumdaki tarayıcıyı kapattım, gözlerim elime iliş-ti. Avucumdaki Ridge'in el yazısıyla yazdığı okunmamış kelimelere baktım.

Taşınman gerekiyor.

Ridge

Bekleme odasının köşesini döndüğümde hem Warren hem de Sydney ayağa fırladı.

"Maggie nasıl?" diye işaret etti Warren.

"Daha iyi. Şu anda uyanık."

Warren başını salladı, Sydney bir ona, bir bana bakıyordu.

"Doktor, muhtemelen alkol ve dehidrasyonun neden olduğunu söylüyor..." İşaret etmeyi bıraktım, çünkü açıklamamı izlerken Warren'ın dudakları keskin bir çizgi hâlini almıştı.

"Ona söyle," diye işaret ettim başımla Sydney'yi göstererek.

Warren dönüp Sydney'ye baktı, sonra dikkatini yeniden bana çevirdi. "Bu onu ilgilendirmez," diye işaret etti sessizce.

Warren'ın problemi neydi?

"Maggie için endişeleniyor, Warren. Onu ilgilendiriyor. Şimdi söylediklerimi ona aktar."

Warren başını iki yana salladı. "O buraya Maggie için gelmedi, Ridge. Maggie'nin nasıl olduğu umurunda değil. Sadece senin için endişeleniyor."

Öfkemi bastırdım, yavaşça öne çıkıp tam karşısında durdum. "Bunları ona söyle. *Şimdi.*"

Warren içini çekti ama Sydney'ye dönmedi. Bizim için hem işaret edip hem de sözlü olarak ifade ederken doğrudan bana bakıyordu. "Ridge, Maggie'nin iyi olduğunu söylüyor. Uyanmış."

Sydney baştan aşağı rahatladı ve ellerini başının arkasına götürdü. Bir şeyler söyledi, Warren gözlerini kapatıp hızla nefes aldıktan sonra gözlerini tekrar açtı.

"Sydney ikinizden birinin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını bilmek istiyor. Evden."

Sydney'ye bakıp başımı iki yana salladım. "Kan şekerini izlemek için onu gece burada tutuyorlar. Bir şeye ihtiyacımız olursa yarın uğrarım. Birkaç gün Maggie'nin evinde kalacağım."

Warren tekrar sözlü olarak aktardı ve Sydney başını salladı.

"Siz ikiniz eve dönün ve biraz dinlenin."

Warren başını salladı. Sydney öne çıkıp bana sımsıkı sarıldı, sonra geri çekildi.

Warren çıkışa yönelmişti ama kolunu tutup tekrar bana bakmasını sağladım. "Ona neden kızgınsın bilmiyorum, Warren, ama lütfen ona kötü davranma. Bunu ben zaten yeterince yaptım."

Başını sallayarak gitmek için döndü. Sydney omzunun üzerinden geriye baktı ve acı acı gülümsedi. Dönüp Maggie'nin odasına yürüdüm.

Şimdi yatağının başı hafifçe kaldırılmıştı, bana baktı. Kolunda serum vardı, ilaç takviyesi yapılıyordu. Gözleriyle odanın karşısında beni izlerken başını yastığında yavaşça çevirdi. "Üzgünüm," diye işaret etti.

Başımı iki yana salladım, ondan herhangi türden bir özrü ne istiyordum ne de buna gerek vardı. "Yapma. Kendini kötü hissetme. Her zaman söylediğin gibi, gençsin. Gençler sarhoş olmak, akşamdan kalma olmak ve on iki saat boyunca kusmak gibi çılgınca şeyler yaparlar."

Maggie güldü. "Evet, ama senin hep dediğin gibi, muhtemelen hayati tehlike arz eden koşullara sahip gençler değil."

Gülümseyerek yatağının yanına gittim, yanına bir sandalye çekip oturdum. "Seninle San Antonio'ya dönüyorum. Sen yalnız kalabilinceye ve daha iyi hissedinceye kadar birkaç gün kalacağım."

Maggie içini çekerek başını çevirdi, doğruca tavana baktı. "Ben *iyiyim*. Bu sadece bir insülin sorunuydu." Dönüp bana baktı. "Bu her olduğunda bana bebek muamelesi yapamazsın, Ridge."

"Bebek muamelesi" demesine çenem kasıldı. "Sana *bebek bakıcılığı* yapmıyorum, Maggie. Seni *seviyorum*. Sana *göz kulak oluyorum*. Arada fark var."

Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. "Aynı konuşmayı tekrar tekrar yapmaktan çok yoruldum."

Evet. Ben de öyle.

Koltuğumda arkama yaslandım, kollarımı göğsümde kavuşturup ona baktım. Yardımı reddetmesi bu noktaya kadar anlaşılabilirdi, ama artık genç kız değildi ve aramızdaki işlerin ilerlemesine neden izin vermediğini anlayamıyordum. Öne eğildim, bana bakıp dinlemesi için koluna dokundum. "Bağımsızlığına sahip çıkmak için bu kadar katı ve kararlı olmayı bırakmalısın. Kendine daha iyi bakmazsan bu kısa süreli bir gecelik hastanede kalış geçmişte kalacak, Maggie. Seninle ilgilenmeme izin ver. Bırak yanında olayım. Sürekli endişe içindeyim. Stajın seni çok fazla strese sokuyor, tezinden bahsetmiyorum bile. Neden normal bir hayat yaşamak istediğini, bizim yaşımızdaki diğer insanların yaptığı, üniversiteye gitmek ve kariyer sahibi olmak gibi şeyleri yapmak istediğini anlıyorum." Durup ellerimi saçlarımdan geçirdim, değinmek istediğim konuya odaklandım. "Birlikte yaşasaydık, senin için çok daha fazlasını yapabilirdim. İkimiz için de işler daha kolay olurdu. Ve böyle şeyler olduğunda, sana yardım etmek için yanında olurdum, böylece banyoda tek başına ölene kadar kıvranman gerekmez!"

Nefes al, Ridge.

Tamam, bu sert olmuştu. Çok sert.

Boynumu eğip yere baktım, çünkü henüz cevap vermesine hazır değildim. Gözlerimi kapatıp hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. "Maggie," dedim işaretle, yaşlarla dolu gözlerine baktım. "Seni... seviyorum. Bir gün hastaneden çıkarken kollarımda olmamandan çok korkuyorum. Ve yardımımı reddetmeye devam etmene izin verdiğim için bu benim hatam olacak."

Alt dudağı titriyordu, bu yüzden ağzına çekip kemirmeye başladı. "Önümüzdeki on ya da on beş yıl içinde, bu senin gerçeğin olacak, Ridge. Hastaneden bensiz *çıkacaksın* çünkü kahramanım olmayı ne kadar istersen iste, kurtulamam. Beni bundan kurtaramazsın. İkimiz de bu dünyada sahip olduğum az sayıdaki insandan biri olduğunu biliyoruz, bu yüzden artık kendime bakamayacağım gün gelene kadar sana yük olmayı reddediyorum. Bunun bana ne yaptığını biliyor musun? Üzerinde bu kadar baskı yarattığımı bilmek? Sırf bağımsızlık istediğim için yalnız yaşamıyorum, Ridge. Yalnız yaşamak istiyorum çünkü..."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu, silmek için durakladı. "Yalnız yaşamak istiyorum çünkü sadece âşık olduğun kız olmak istiyorum... bunu uzatabildiğimiz sürece. Yükün, sorumluluğun ya da mecburiyetin olmak istemiyorum. Tek istediğim hayatının aşkı olmak. Hepsi bu. Lütfen, şimdilik bu kadar yeter. Benimle dünyanın sonuna gerçekten gelmek zorunda kalacağın zaman gelene kadar bu yeterli olsun."

Göğsümden bir hıçkırık koptu, öne uzanıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Yüzünü umutsuzca ellerimin arasına alıp bacağımı yatağa kaldırdım. Vücudumun geri kalanını onunkinin üzerine çekerken kollarını bana doladı ve onu bu kötü, lanet olası dünyanın adaletsizliğinden korumak için elimden geleni yaptım.

18

Sydney

Ridge'in arabasının kapısını kapatıp Warren'ın peşinden evin merdivenlerini çıktım. Hastaneden eve dönerken ikimiz de tek kelime etmemiştik. Çenesindeki sertlik, söylemesi gereken her şeyi az çok anlatıyordu, *Benimle konuşma.* Yolculuğu pencereden dışarı odaklanarak ve boğazıma takılmış sorularla geçirdim.

Eve girdik, arkamdan kapıyı kapatırken Warren anahtarlarını bara attı. Yatak odasına giderken dönüp bana bakmadı bile.

"İyi *geceler,*" dedim. Biraz alaycı bir tavırla söylemiş olabilirdim ama en azından söylemek istediğim gibi, "Cehenneme git, Warren!" diye bağırmamıştım.

Duraksadı, dönüp bana baktı. Gergin gergin onu izliyordum, çünkü bana söyleyeceği şey "iyi geceler" değildi. Gözlerini kısıp başını yana eğdi, yavaş yavaş iki yana salladı. "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi sonunda, merakla beni süzüyordu.

"Bir soruya bir soru sorabilir miyim diye başlamamaya söz verirsen."

Ridge'in sözlerini kullandığım için gülmek istedim, ama Warren hiç gülümsemedi. Bu durumu daha da garipleştirmişti. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine geçirdim. "Sorun nedir, Warren?" dedim içimi çekerek.

Kollarını göğsünde kavuşturup bana doğru yürüdü. Bir adım ötede benimle konuşmak için öne doğru eğilirken gerginliğimi kontrol ettim. "Seni becerecek birine mi ihtiyacın var?"

Nefes al, nefes ver.

Kasıl, gevşe.

Çarp, çarp, dur. Çarp, çarp, dur.

"Ne?" dedim şaşkın şaşkın, onu doğru duymadığımdan emindim.

Başını benimle göz hizasına gelene kadar birkaç santim indirdi. "Seni *becerecek* birine mi ihtiyacın var?" dedi, bu sefer daha kesin bir ifadeyle. "Çünkü hepsi bu kadarsa, şimdi seni kanepeye yatıracağım ve öyle bir becereceğim ki bir daha Ridge'i hiç düşünmeyeceksin." Soğuk ve acımasız bir ifadeyle bana bakmaya devam etti.

Tepki vermeden önce düşün, Sydney.

Birkaç saniye tek yapabildiğim inanamayarak kafamı iki yana sallamak oldu. Neden böyle bir şey söylüyordu ki? Bana neden bu kadar saygısızca bir şey söylüyordu? Bu Warren değildi. Karşımda duran bu pisliğin kim olduğunu bilmiyordum ama kesinlikle Warren değildi.

Kendime düşünecek zaman tanımadan tepki verdim. Kolumu geri çektim, yumruğum yanağına değdiğinde ömrüm boyunca attığım yumruk sayısı dört olmuştu.

Lanet olsun.

Canım acımıştı.

Ona baktım, eliyle yanağını örtmüştü. Gözlerini kocaman açmış, bana acıdan ziyade şaşkınlıkla bakıyordu. Geriye doğru bir adım attı, gözlerimi gözlerine odakladım.

Yumruğumu tutup göğsüme doğru çektim, elim gene acıyacak diye kızgındım. Gene de buz almak için mutfağa gitmeden önce bekledim. Ona tekrar vurmam gerekebilirdi.

Son yirmi dört saattir bana bariz öfkeli olmasından dolayı şaşkındım. Benden bu kadar nefret etmesine neden olacak ne söylemiş ya da ne yapmış olabilirim diye hızla hafızamı kurcaladım.

İçini çekti, başını geriye eğip ellerini saçlarının arasından geçirdi. Nefret dolu sözleri için hiçbir açıklama yapmadı, anlamaya çalıştım ama yapamadım. Bu kadar haşin davranmasını hak edecek hiçbir şey yapmamıştım ona.

Belki de bu onun problemiydi. Belki de onu böyle kızdıran ona –ya da onunla– hiçbir şey yapmamış olmamdı.

"Kıskançlık mı bu?" diye sordum. "Seni bir insan olarak bu kadar kötü, bu kadar sefil yapan sebep bu mu? Seninle yatmadığım için mi?"

Bir adım öne çıktı, kanepeye düşene kadar geri çekildim. Benim göz hizama kadar eğildi.

"Seni becermek istemiyorum, Sydney. Ve kesinlikle kıskançlık yapmıyorum." Kanepeden uzaklaştı. Benden uzaklaştı.

Warren beni çok korkutmuştu, valizlerimi toplayıp bu gece buradan ayrılmak ve bu insanları bir daha asla görmemek istiyordum.

Ellerimin arasında ağlamaya başladım. Derin derin içini çektiğini, kanepede yanıma oturduğunu duydum. Ayaklarımı yukarı çekip dizlerimi ondan uzağa çevirerek kanepenin uzak köşesine kıvrıldım. Birkaç dakika öylece oturduk, ayağa kalkıp odama koşmak istedim ama yapmadım. İzin istemem gerekiyormuş gibi geliyordu, çünkü artık burada bir odam var mı onu bile bilmiyordum.

"Üzgünüm," dedi sonunda, sessizliği benim ağlamamdan başka bir şeyle bozarak. "Tanrım, özür dilerim. Ben sadece... ne halt ettiğini anlamaya çalışıyorum."

Yüzümü bluzumla silip ona baktım. Yüzünde hüzün ve acı karışımı bir ifade vardı, hissettiği hiçbir şeyi anlamıyordum.

"Benimle sorunun ne, Warren? Sana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadım. Kız arkadaşına bile iyi davrandım ve inan bana, bu çaba gerektiriyor."

Başını sallayarak onayladı. "Biliyorum," dedi bezgin bezgin. "Biliyorum, biliyorum, biliyorum. Sen iyi bir insansın." Parmaklarını birbirine geçirerek kollarını uzattı, sonra derin bir iç çekerek geri indirdi. "İyi niyetli olduğunu da biliyorum. İyi bir kalbin var. *Ve* gayet iyi bir sağ yumruğun," dedi sinsi sinsi sırıtarak. "Sanırım bu yüzden bu kadar kızgınım. İyi kalpli olduğunu biliyorum, o hâlde neden hâlâ taşınmadın?" Sözleri beni beş dakika önce söylediği kaba sözlerden çok daha fazla incitmişti.

"Madem Ridge ve sen gitmemi bu kadar istiyordunuz, neden ikiniz de bana söylemek için bu hafta sonunu beklediniz?"

Sorum Warren'ı hazırlıksız yakalamış gibiydi, çünkü gözleri kısa bir an gözlerime takıldıktan sonra tekrar başka yöne çevrildi. Ama bu soruya cevap vermedi. Bunun yerine, kendisi bir soru sordu. "Ridge sana hiç Maggie'yle nasıl tanıştığını anlattı mı?"

Bu konuşmanın gittiği yöne iyice şaşırarak başımı iki yana salladım.

"Ben on yedi yaşındaydım, Ridge on sekizini yeni bitirmişti," dedi. Kanepeye yaslanıp ellerine baktı.

Ridge'in Maggie'yle on dokuz yaşındayken çıkmaya başladık dediğini hatırlıyordum ama susup devam etmesine izin verdim.

"Yaklaşık altı haftadır çıkıyorduk ve..."

Bu düşünce kafamı kurcaladı. Artık susmak mümkün değildi. "Biz mi?" diye sordum tereddütle. "Sen ve *Ridge* gibi mi?"

"Hayır aptal. Ben ve Maggie."

Şokumu saklamaya çalıştım ama bana tepkimi görecek kadar uzun bakmadı.

"Maggie önceden benim kız arkadaşımdı. Onunla sağır çocuklar için bir bağış toplama etkinliğinde tanıştım. İkisi de komitede olan anne babamla birlikte oradaydım." Ellerini başının arkasına çekip kanepeye yaslandı.

"Onu ilk gördüğümde Ridge yanımdaydı. İkimiz de onun şimdiye kadar gördüğümüz en güzel şey olduğunu düşündük, ama şansıma, ben onu Ridge'den beş saniye kadar önce görmüştüm, bu yüzden benim hakkım olduğunu düşündüm. Tabii ki ikimiz de onunla gerçekten bir şansımız olmasını beklemiyorduk. Yani, onu gördün. Maggie inanılmaz." Bir an durakladı, sonra bir bacağını önümüzdeki masaya uzattı.

"Her neyse, bütün günü onunla flört ederek geçirdim. Yakışıklılığım ve öldürücü bedenimle onu büyüledim."

Güldüm ama sadece nezaketen.

"Benimle çıkmayı kabul etti, ben de ona cuma gecesi onu alacağımı söyledim. Onu dışarı çıkardım, güldürdüm, evine geri götürdüm ve öptüm. Harikaydı, bu yüzden ona tekrar çıkma teklif ettim, o da kabul etti. Onu ikinci bir randevuya çıkardım, sonra üçüncü bir randevuya. Ondan hoşlanıyordum. İyi anlaşıyorduk; esprilerime gülüyordu. Ridge'le de iyi anlaşıyordu, bu da benim kitabımda iyi bir puandı. Kız arkadaşının ve en iyi arkadaşının iyi geçinmesi gerekir, yoksa ikisinden biri acı çeker. Neyse ki hepimiz çok iyi anlaşıyorduk. Dördüncü randevumuzda, bunu resmileştirmek isteyip istemediğini sordum, o da kabul etti. Heyecanlıydım çünkü onun şimdiye kadar çıktığım veya çıkacağım en seksi kız olduğunu biliyordum. Kaçmasına izin veremezdim, özellikle de onunla sonuna kadar gitmeden önce."

Warren güldü. "Bunu aynı gece Ridge'e söylediğimi hatırlıyorum. Ona bu dünyada bekâretini almak istediğim bir kız varsa o kızın Maggie olduğunu söyledim. Gerekirse onunla yüz kere randevuya çıkacağımı söyledim. Başını bana çevirip işaret etti, "Peki ya yüz bir?" Güldüm, çünkü Ridge'in ne demek istediğini anlamamıştım. O zamanlar onun Maggie'den bu şekilde hoşlandığını anlamamıştım ve ağzından çıkan tüm o küçük taşları da hiç anlamıyordum. Hâlâ da anlamıyorum. Geçmişe dönüp de tüm duruma ve orada oturup Maggie hakkında söylediğim serserilikleri dinlemek zorunda kalmasına baktığımda, beni daha önce yumruklamamasına şaşıyorum."

"Seni yumrukladı mı?" diye sordum. "Neden? Onu becermekten bahsettiğin için mi?"

Başını iki yana salladı, yüzünü bir suçluluk ifadesi kaplamıştı. "Hayır," dedi usulca. "Onu becerdiğim için."

İçini çekti ama devam etti. "Geceyi Ridge'le Brennan'da geçiriyorduk. Maggie orada benimle çok zaman geçirdi ve yaklaşık altı haftadır çıkıyorduk. Bakirelerin haftalarında bunun uzun olmadığını biliyorum, ama erkek haftalarında lanet olası bir sonsuzluk. Yatakta beraber yatıyorduk, bana sonuna kadar gitmeye hazır olduğunu söyledi ama sevişmeden önce bana söylemesi gereken bir şey vardı. Bilmeye hakkım olduğunu, bunu anlatmadan bir ilişkiye devam etmenin doğru olmayacağını söyledi. Paniklediğimi hatırlıyorum, bana dönme olduğunu falan söyleyeceğini düşünüyordum."

Bana bakıp kaşını kaldırdı. "Çünkü dürüst olalım, Syd. Dışarıda gerçekten seksi travesti görünümlü dönmeler var."

Güldü ve tekrar önüne baktı. "İşte o zaman bana hastalığından bahsetti. Bana istatistiklerden... çocuk istemediğinden... ne kadar zamanı kaldığından söz etti. Benim için

gerçeği ortaya koymak istediğini, çünkü kendisiyle uzun vadeli bir ilişki düşünen kişiye haksızlık olacağını söyledi. Kırk, hatta otuz beş yaşına gelme ihtimalinin düşük olduğunu söyledi. Bunu anlayan biriyle birlikte olması gerektiğini söyledi. Bunu kabul eden biriyle."

"Bu sorumluluğu istemedin mi?" diye sordum.

Başını yavaş yavaş iki yana salladı. "Sydney, sorumluluk umurumda değildi. On yedi yaşında bir erkektim, hayatımda gördüğüm en güzel kızla yataktaydım ve benden tek istediği onu sevmeyi kabul etmemdi. "Gelecek" ve "koca" kelimelerinden, çocuk istemediğinden bahsettiğinde gözlerimi devirmemek çaba gerektirdi, çünkü kafamda, bunlar bir ömür uzaktaydı. O zamana kadar bir milyon kızla birlikte olurdum. O kadar ileriyi nasıl düşüneceğimi bilmiyordum, bu yüzden o durumda herhangi bir erkeğin yapacağını düşündüğüm şeyi yaptım. Ona güvence verdim, hastalığının benim için önemli olmadığını ve onu sevdiğimi söyledim. Sonra onu öptüm, elbiselerini çıkardım ve bekâretini aldım."

Utanca benzer bir ifadeyle başını öne eğdi. "Ertesi sabah Maggie gittikten sonra, Ridge'e sonunda bir bakireyi becerebildiğim için böbürleniyordum. Muhtemelen çok fazla ayrıntıya girdim. Önceden yaptığımız konuşmadan da bahsettim ve hastalığıyla ilgili her şeyi anlattım. Bazen bir hata yaptığımda ona karşı acımasızca dürüst davranıyordum. Ona, durumunun beni biraz korkuttuğunu ve adi görünmemek için Maggie'den ayrılmadan önce iki hafta bekleyeceğimi söyledim. İşte o zaman beni fena hâlde benzetti."

Gözlerim büyümüştü. "Aferin Ridge'e," dedim.

Warren başını salladı. "Evet. Görünüşe göre, ondan belli ettiğinden çok daha fazla hoşlanıyordu, ama dilini tuttu

ve onunla çıktığım altı hafta boyunca saçma sapan davranmama izin verdi. Nasıl hissettiğini anlamalıydım ama Ridge benden çok daha özverili biri. Aramızdakilere ihanet edecek hiçbir şey yapmazdı ama o geceden sonra bana olan saygısını tamamen kaybetti. Ve bu acı veriyor, Sydney. Ridge benim kardeşim gibidir. En değer verdiğim kişiyi hayal kırıklığına uğrattım."

"Yani Maggie'den ayrıldın ve onunla Ridge mi çıkmaya başladı?"

"Evet ve hayır. O öğleden sonra bu konuda uzun bir konuşma yaptık, çünkü Ridge düşüncelerini ve saçmalıklarını paylaşmakta çok başarılıdır. Kardeşlik kuralına uymamız gerektiği konusunda anlaşmıştık ve yeni becerdiğim bir kızla çıkmaya başlaması bizim için pek iyi olmayacaktı. Ama Maggie'den hoşlanıyordu. Ondan çok hoşlanıyordu ve onun için zor olduğunu bilmeme rağmen, Maggie'ye çıkma teklif etmeden önce sürenin bitmesini bekledi."

"Sürenin mi?"

Warren başını salladı. "Evet. Bunu nereden çıkardığımızı sorma, ama kardeşlik kuralının geçersiz hâle gelmesi için on iki ayın makul bir süre olduğu konusunda anlaştık. Yeterince zaman geçeceğini düşündük, eğer bir yıl sonra ona çıkma teklif etmek isterse bu o kadar da garip olmazdı. Maggie o zamana kadar başkalarıyla çıkabilirdi ve benim yatağımdan doğruca Ridge'in yatağına gitmemiş olurdu. Bu konuda ne kadar serinkanlı olmaya çalışsam da bu çok garip olurdu. Bizim için bile."

"Maggie Ridge'in kendisi için ne hissettiğini biliyor muydu? On iki ay boyunca?"

Warren başını iki yana salladı. "Hayır. Maggie Ridge'in kendisinden hoşlandığını bilmiyordu. Ridge ondan o kadar hoşlanıyordu ki onu beklemesini istediğim on iki

ay boyunca tek bir randevuya bile gitmedi. Bir takvimde tarihi daire içine almıştı. Bir keresinde odasında görmüştüm. Ondan hiç bahsetmedi, onu hiç sormadı. Ama o bir yılın bittiği gün kızın kapısını çalmadıysa adam değilim. Ve Maggie'nin imana gelmesi biraz zaman aldı, özellikle de benimle etkileşime girmesi gerektiğini bildiği için. Ama sonunda işler kendiliğinden yoluna girdi. Sonunda Ridge'in azmi sayesinde doğru adamla birlikte oldu."

Nefes aldım. "Vay canına," dedim. "Özveri budur."

Başını bana çevirdi, göz göze geldik. "Aynen öyle," dedi kararlılıkla, sanki tüm meseleyi özetlemişim gibi. "Hayatımda bu adamdan daha özverili birini tanımadım. Ridge başıma gelen en iyi şey. Maggie'nin başına gelen en iyi şey."

Ayaklarını kanepeye çekerek yüzünü bana döndü. "O kız cehennemden geçti ve geri döndü, Sydney. Tüm o hastanede kalmalar, onunla ilgilenmek için arabayla gidip gelmeler, ona dünyayı vaat etmek ve karşılığında kendinden çok şey feda etmek. Ve Maggie bunu hak ediyor. Maggie tanıdığım en saf, en özverili insanlardan biri ve bu dünyada birbirini hak eden iki kişi varsa, o da ikisi.

"Bu yüzden Ridge'in sana nasıl baktığını gördüğümde, bu bana acı veriyor. Geçen gece partide birbirinizi nasıl izlediğinizi gördüm. Sen Brennan'la her konuştuğunda Ridge'in gözlerindeki kıskançlığı gördüm. Sen ortaya çıkana kadar onun seçimiyle ya da Maggie için yaptığı fedakârlıklarla boğuştuğunu hiç görmemiştim. Sana âşık oluyor, Sydney ve bunu bildiğini biliyorum. Ancak Ridge'in kalbini de biliyorum ve Maggie'yi asla terk etmeyecek. Onu seviyor. Bunu Maggie'ye asla yapmayacaktır. Sana hissettikleri yüzünden paramparça olduğunu gördüğün ve Maggie'yle bir hayatının olduğunu bildiğin hâlde neden hâlâ burada olduğunu anlamıyorum. Ona neden bu kadar acı

çektirdiğini anlamıyorum. Hâlâ buradasın ve onun sana eskiden Maggie'ye baktığı gibi baktığını görünce seni lanet olası kapıdan dışarı atmak ve bir daha asla geri gelmemeni söylemek istiyorum. Ve bunun senin hatan olmadığını biliyorum. Bunu *biliyorum*. Bu geceye kadar Ridge'in yaşadıklarının yarısını bile bilmiyordun. Ama şimdi biliyorsun. Ve seni ne kadar sevsem ve tanıdığım en havalı hatunlardan biri olduğunu düşünsem de, yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum. Özellikle de Maggie hakkındaki gerçeği öğrendiğine göre. Ve bu sert olduysa beni bağışla, ama Ridge'e duyduğun sevginin Maggie'nin öldüğü güne kadar ötelenebileceğini düşünmeni istemiyorum. Çünkü Maggie ölmüyor. Maggie yaşıyor. Ridge'in kalbinin sana dayanabileceğinden çok daha uzun süre buralarda olacak."

Göğsümden hıçkırıklar yükselirken başımı ellerimin arasına aldım. Warren kolunu sırtıma dolayıp beni kendine çekti. Şu an kimin için ağladığımı bilmiyordum ama kalbim o kadar acıyordu ki göğsümden söküp Ridge'in balkonuna atmak istiyordum, çünkü tüm bu karmaşa orada başlamıştı.

Ridge

Maggie birkaç saattir uyuyordu ama ben daha uyumamıştım. Onunla hastanedeyken genelde böyle oluyordu. Beş yıldır ara sıra kaldıktan sonra, hiç uyumamanın birkaç saat yarım yamalak uyumaktan çok daha etkili olduğunu öğrenmiştim.

Laptopumu açıp Sydney'yle mesajlarıma girdim, çevrimiçi olup olmadığına bakmak için ona hızlı bir merhaba gönderdim. Ondan taşınmasını istememi konuşma fırsatımız olmamıştı ve kabul edip etmediğini bilmemekten nefret ediyordum. Bu noktada ona mesaj atmanın yanlış olduğunu biliyordum ama bazı şeyleri söylenmeden bırakmak daha da yanlış görünüyordu.

Mesajıma neredeyse anında cevap verdi ve tonu şimdiden endişemin bir kısmını gidermişti. Neden her zaman makul olmayan bir cevap vermesini beklediğimi bilmiyordum, çünkü bir kez olsun olgun davranmadığı veya durumuma saygı göstermediği olmamıştı.

Sydney: Evet, buradayım. Maggie nasıl?

Ben: İyi. Öğleden sonra taburcu olacak.

Sydney: Buna memnun oldum. Merak ediyordum.

Ben: Bu arada teşekkür ederim. Dün geceki yardımın için.

Sydney: Pek yardımcı olamadım. Kalabalık ediyormuşum gibi geldi.

Ben: Etmiyordun. Sen onu bulmasaydın neler olacağını tahmin etmek mümkün değil.

Bir an cevap vermesini bekledim ama vermedi. Sanırım bu konuşmada tartışılması gerektiğini ikimizin de bildiği konuları birimizin gündeme getirmesi gereken noktaya gelmiştik. Onunla olan tüm bu durumdan kendimi sorumlu tutuyordum, bu yüzden zor bir karar alarak konuya girdim.

Ben: Bir dakikan var mı? Sana söylemek istediğim bazı şeyler var.

Sydney: Evet, benim de.

Maggie'ye tekrar baktım, hâlâ aynı pozisyonda uyuyordu. Ne kadar masum olursa olsun Sydney'yle bu konuşmayı onun yanında yapmak tedirgin ediyordu. Laptopumu alıp hastane odasından boş koridora çıktım. Maggie'nin oda kapısının yanında yere oturup laptopumu yeniden açtım.

Ben: Birlikte geçirdiğimiz son birkaç ayda takdir ettiğim en önemli şey, birbirimize karşı açık sözlü ve tutarlı olmamız. Bununla birlikte, taşınmanı istememle alakalı yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum. Yanlış bir şey yaptığını düşünmeni istemiyorum.

Sydney: Bir açıklamaya gerek yok. Ağırlanmamı fazlasıyla kullandım ve beni karmaşaya ilave etmeden bile yeterince stresin var. Warren bu sabah benim için bir daire buldu ama birkaç gün sonra boşalacak. O zamana kadar burada kalsam olur mu?

Ben: Elbette. Taşınmanı istiyorum dediğimde hemen bugün demek istemedim. Sadece yakında demek istedim. İşler benim için uzaklaşamayacak kadar zorlaşmadan.

Sydney: Üzgünüm, Ridge. Bunların hiçbirinin olmasını istemedim.

Birbirimize karşı hissettiklerimizi kastettiğini biliyordum. Tam olarak ne demek istediğini biliyordum, çünkü ben de böyle olmasını istememiştim. Aslında böyle olmasını engellemek için elimden geleni yapmıştım, ama bir şekilde kalbim mesajı alamamıştı. Benim açımdan isteyerek olmadığını biliyorsam, onun açısından da bile isteye olmadığını biliyordum, bu yüzden özür dilemesini gerektirecek bir şey yoktu.

Ben: Neden özür diliyorsun? Özür dileme. Bu senin hatan değil, Sydney. BENİM hatam olduğundan bile emin değilim.

Sydney: Genelde bir şeyler ters gittiğinde birileri hatalıdır.

Ben: Bizde işler ters gitmedi. Bu bizim problemimiz. Aramızdakiler çok doğru. Mantıklı davranıyoruz. Seninle ilgili her şey çok doğru geliyor ama–

Düşüncelerimi toparlamak için bir süre durakladım, çünkü pişman olacağım bir şey söylemek istemiyordum. Nefes alıp verdim, sonra tüm durumumuz hakkında hissettiklerimi en iyi şekilde ifade ettim.

Ben: Aklımda birbirimizin hayatı için mükemmel olabileceğimize dair hiçbir şüphe yok, Sydney. Bizim için mükemmel olmayan hayatlarımız.

Yanıt gelmeden birkaç dakika geçti. Yorumlarımla sınırı aştım mı bilmiyordum, ama sözlerime nasıl tepki verirse versin, gitmesine izin vermeden önce söylemem gerekeni söylemem gerekiyordu. Tam laptopumu kapatacakken ondan başka bir mesaj geldi.

Sydney: Tüm bu yaşananlardan öğrendiğim bir şey varsa, o da güvenme yeteneğimin ilk başta düşündüğüm gibi Hunter'la Tori tarafından tamamen yok edilmediği. Hissettiklerin konusunda bana karşı hep dürüst oldun. Hiçbir zaman gerçeğin etrafından dolanmadık. Aksine, rotamızı değiştirmenin bir yolunu bulmak için birlikte çalıştık. Bunun için sana teşekkür etmek istiyorum. Senin gibi adamların gerçekten var olduğunu ve herkesin Hunter gibi olmadığını gösterdiğin için çok teşekkür ederim.

Bir şekilde beni olduğumdan çok daha masum göstermenin bir yolunu bulmuştu. Sydney'nin sandığı kadar güçlü değildim.

Ben: Bana teşekkür etme, Sydney. Bana teşekkür etmemelisin, çünkü sana âşık olmamaya çalışırken fena hâlde başarısız oldum.

Boğazımda oluşan yumruyu yutup gönder tuşuna bastım. Ona az önce bunları söylemiş olmak, kendimi onu öptüğüm gece hissettiğimden daha suçlu hissetmeme neden olmuştu. Kimi zaman sözcükler kalp üzerinde öpüşmekten çok daha etkili olabiliyordu.

Sydney: Önce ben başarısız oldum.

Son mesajını okudum, yaklaşan vedalaşmamızın kesinliği beni derinden etkilemişti. Bunu her bir parçamda hissediyordum ve buna verdiğim tepki karşısında şoke olmuştum. Başımı arkamdaki duvara yaslayıp Sydney girmeden önceki dünyamı hayal etmeye çalıştım. Güzel bir dünyaydı. İstikrarlı bir dünyaydı. Ama sonra o gelmiş ve dünyamı zarif, kırılabilir bir kar küresi gibi alt üst etmişti. Şimdi gidiyordu,

sanki kar hafifleyecek, tüm dünyam yeniden dik, dingin ve tutarlı olacakmış gibi geliyordu. Bu beni ne kadar rahatlatsa da, yine de korkutuyordu. Onun dünyamda olduğu kısa süre içinde hissettiklerimin hiçbirini bir daha asla hissedemeyecek olmaktan ölesiye korkuyordum.

Bu kadar etki yaratan biri ona layık bir vedayı hak ediyordu.

Kalkıp Maggie'nin hastane odasına geri döndüm. Hâlâ uyuyordu, yatağına gidip alnına usulca bir öpücük kondurdum ve taburcu olmadan önce birkaç eşya almak için eve gittiğimi açıklayan bir not bıraktım.

Sonra kalbimin diğer yarısına düzgün bir veda etmek için oradan ayrıldım.

• • •

Sydney'nin yatak odası kapısının önündeydim, çalmaya hazırlanıyordum. Söylenmesi gereken her şeyi ve hatta muhtemelen söylenmemesi gereken çok şeyi söylemiştik ama onu son bir kez görmeden gidemezdim. San Antonio'dan döndüğümde gitmiş olacaktı. Bugünden sonra onunla iletişime geçme planım yoktu, bunun kesinlikle veda olduğunu bilmek göğsümün duvarlarına baskı yapıyor ve cehennem azabı yaşatıyordu.

Durumuma bir yabancının bakış açısından bakacak olsaydım, kendime Sydney'ye olan duygularımı unutmamı, sadakatimin yalnızca Maggie'ye ait olması gerektiğini söylerdim. Kendime çekip gitmemi ve yaşadığımız onca şeye rağmen Sydney'nin bir vedayı hak etmediğini söylerdim.

Ama hayat gerçekten bu kadar siyah beyaz mıydı? Basit bir doğru veya yanlış kelimesi durumumu tanımlayabilir miydi? Maggie'ye olan bağlılığıma rağmen Sydney'nin

duyguları bu karışımda bir yerde sayılmaz mıydı? Onu öylece bırakmak doğru gelmiyordu. Ama onu öylece bırakmamak da Maggie'ye haksızlık oluyordu.

Kendimi bu karmaşaya nasıl soktuğumu bilmiyordum ama bunu bitirmenin tek yolunun Sydney'yle tüm irtibatı kesmek olduğunu biliyordum. Dün gece onun elini tuttuğum anda, dünyada kalbimin hissettiklerini hissetmesini engelleyebilecek bir hata olmadığını biliyordum.

Maggie'nin artık tüm kalbimi kaplamamasından gurur duymuyordum. Bununla savaşmıştım. Böyle olmasını istemediğim için çok mücadele etmiştim. Artık mücadele nihayet sona eriyordu, kazanıyor muydum yoksa kayıp mı ediyordum bundan bile emin değildim. Hangi tarafta olduğum şöyle dursun, hangi tarafa destek çıktığımdan bile emin değildim.

Sydney'nin kapısına hafifçe vurdum, sonra avuçlarımı kapı çerçevesine yaslayarak yere baktım, bir yanım kapıyı açmamasını umarken, bir yanımla da lanet olası kapıyı kırıp ona ulaşmamak için kendimi frenliyordum.

Saniyeler içinde, son defa olduğunu bilerek karşı karşıya gelmiştik. Mavi gözleri korku ve şaşkınlıkla irileşmiş, belki de karşısında durduğumu görünce az da olsa rahatlamıştı. Beni burada gördüğü için ne hissedeceğini bilmiyordu ama şaşkınlığı rahatlatıcıydı. Bu işte yalnız olmadığımı, ikimizin de aynı duygu karışımını paylaştığımızı bilmek güzeldi. Bu işte beraberdik.

Sydney ve ben.

Biz sadece, istenmeyen ama çok önemli bir vedadan korkan, kafası tamamen karışmış iki kişiydik.

19

Sydney

Sakin ol, kalp. Lütfen sakin ol.

Onun burada, karşımda durmasını istemiyordum. Kendi duygularımı yansıtan bir ifadeyle bana bakmasını istemiyordum. Benim acı çektiğim gibi onun da acı çekmesini istemiyordum. Benim onu özleyeceğim gibi onun da beni özlemesini istemiyordum. Ona âşık olduğum gibi onun da bana âşık olmasını istemiyordum.

Şu anda Maggie'yle birlikte olmasını istiyordum, çünkü duygularımızın karşılıklı olmasından ziyade tek yönlü bir ayna gibi olduğunu bilmek işleri çok daha kolaylaştıracaktı. Eğer bu onun için o kadar zor olmasaydı, onu unutmamı, seçimini kabullenmemi kolaylaştıracaktı. Bunun yerine, vedamızın bana acı verdiği kadar ona da acı verdiğini bilmek kalbimi iki misli acıtıyordu.

Bu beni *öldürüyordu*, çünkü hiçbir şey ve hiç kimse hayatıma onun kadar uygun olamazdı. Olağanüstü bir hayat için tek şansımı isteyerek feda ediyormuşum ve karşılığında, içinde Ridge olmayan vasat bir versiyonu kabul ediyormuşum gibi geliyordu. Babamın sözleri kafamda çınlıyordu, haklı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. *Sıradan bir hayat, bir ömrü boşa harcamaktır.*

Birbirimiz hakkında her şeyi içimize alana kadar gözlerimiz birkaç dakika boyunca sessizce kucaklaştı, ta ki ikimiz de bakışlarımızı çevirene kadar.

Sanki beni hafızasına işliyormuş gibi gözleri dikkatle yüzümde gezindi. Onun hafızası bulunmak istediğim son yerdi.

Hep onun yanında olmak için her şeyimi verirdim.

Başımı odamın açık kapısına yasladım ve kapı çerçevesini kavrayan ellerine baktım. Aynı elleri bir daha gitar çalarken hiç göremeyecektim. Aynı eller ellerimi bir daha hiç tutamayacaktı. Aynı eller bana bir daha hiç dokunmayacak ve şarkı söylememi dinlemek için beni tutmayacaktı.

Aynı eller birden bana uzanarak sarıldı, sırtımı öylesine sıkı tutuyordu ki denesem bile ayrılabilir miydim bilmiyordum. Ama ayrılmaya çalışmadım. Karşılık verdim. Aynı çaresizlikle ona sarıldım. Yanağını başımın üstüne bastırırken göğsünde teselli buldum. Ciğerlerinden geçen her güçlü, kontrolsüz nefeste, kendi nefeslerim de ona ayak uydurmaya çalışıyordu. Ama gözyaşlarım yüzünden, benimkiler çok daha kısa süreli nefeslerdi.

Üzüntüm beni tüketiyordu, kocaman keder gözyaşları dökerken kendimi tutmaya bile çalışmadım. Yaşama şansı bile olmayan bir şeyin ölümü için ağlıyordum.

Bizim ölümümüz.

Ridge'le dakikalarca birbirimize kenetlenmiş hâlde kaldık. O kadar uzun sürdü ki saymamaya çalıştım, o hâlde uygun bir kucaklama olamayacak kadar uzun kalmış olmaktan korkuyordum. Belli ki Ridge de bunu fark etmişti, çünkü ellerini sırtıma ve omuzlarıma kaydırdı, sonra geri çekildi. Yüzümü gömleğinden çektim, gözlerimi sildikten sonra ona baktım.

Tekrar göz göze geldiğimizde ellerini omuzlarımdan çekip tereddütle yüzümün iki yanına koydu. Gözleri birkaç dakikalığına gözlerimi inceledi, bakışları kendimden nefret etmeme neden oldu, çünkü buna bayılmıştım.

Bana o anda önemli olan tek şey benmişim gibi bakmasını seviyordum. Gördüğü tek kişi bendim. Benim gördüğüm tek kişi oydu. Düşüncelerim bir kez daha yazdığı şarkı sözlerine geri döndü.

Gözün benden başka kimseyi görmesin istiyorum.

Bakışları dudaklarımla gözlerim arasında gidip geldi, sanki beni öpmek mi, bana bakmak mı yoksa benimle konuşmak mı istediğine karar veremiyormuş gibiydi.

"Sydney," diye fısıldadı.

Nefesimi tutarak elimi göğsüme götürdüm. Kalbim sesiyle paramparça olmuştu.

"İyi... konuşamıyorum," dedi usulca, kendinden emin olmayan bir sesle.

Ah kalbim. Onun konuştuğunu duymak, neredeyse kaldıramayacağım kadar fazlaydı. Kulağıma gelen her sözcük kendimden geçmeme yetiyordu, sebebi ne sesinin tınısı, ne de konuşmasının kalitesiydi. Konuşmak için on beş yıldır ilk kez bu ânı seçmiş olmasıydı.

Söyleyeceklerini bitirmeden durakladı, bu, kalbime ve ciğerlerime geri kalan kısmıma yetişmek için zaman tanıdı. Sesi onun kahkahalarını defalarca duyduktan sonra tam olarak çıkaracağını tahmin ettiğim gibiydi. Sesi kahkahalarından biraz daha derin, ama biraz bulanıktı. Sesi bana bir şekilde bir fotoğrafı hatırlatmıştı. Sözlerini anlayabiliyordum ama biraz bulanıktı. Sanki bir resme bakıyormuşum gibiydi, konu tanınabilirdi ama net değildi... tıpkı onun sözleri gibi.

Sesine tek kelimeyle âşık olmuştum. Bulanık sözleriyle resim yapıyordu.

Kendisiyle.

Usulca nefes aldı, gergin bir şekilde nefesini verdikten sonra devam etti. "Senin bunu... duymanı istiyorum," dedi başımı ellerinin arasına alarak. "Seni... *hiçbir zaman*... üzmeyeceğim."

Çarp, çarp, dur. Çarp, çarp, dur.

Kasıl, gevşe.

Nefes al, nefes ver.

Kalbimdeki savaşı resmen kaybetmiştim. Ona bir cevap vermekle uğraşmadım bile. Tepkim gözyaşlarımda görülebiliyordu. Eğilip dudaklarını alnıma bastırdı; sonra ellerini indirip yavaşça benden uzaklaştı. Benden uzaklaşmak için yaptığı her hareketle kalbimin parçalandığını hissediyordum. Paramparça olduğumuzu neredeyse duyabiliyordum. Neredeyse kalbinin ikiye bölündüğünü, benimkinin hemen yanına düştüğünü duyabiliyordum.

Gitmesi gerektiğini bildiğim hâlde kalması için yalvarmama ramak kalmıştı. Parçalanan kalplerimizin hemen yanında dizlerimin üzerine çöküp beni seçmesi için yalvarmak istedim. Zavallı yanım beni seçmese bile öpmesi için yalvarmak istiyordu.

Ama sonunda kazanan, çenesini tutan tarafım olmuştu, çünkü Maggie'nin onu benden daha çok hak ettiğini biliyordum.

Ridge yatak odamın kapısından çıkmaya hazırlanarak bir adım daha geri çekilirken ellerimi iki yanımda tuttum. Gözlerimiz hâlâ kilitliydi, ama cebimde telefonumun sesini duyunca sıçrayarak hızla bakışlarımı ondan ayırdım. Ridge'in cebinde telefonunun titreştiğini duydum. Her ikimizin telefonlarının araya girdiğini sadece ben anlamıştım, ta ki Ridge telefonunu cebinden çıkarırken aynı anda benim de telefonumu açtığımı görene kadar. Bir an göz göze gel-

dik, ama dış dünyanın araya girmesi ikimizi de içinde bulduğumuz durumun gerçekliğine geri döndürmüştü. Kalbinin başkasına ait olduğu ve bunun bir vedalaşma olduğu dünyaya geri dönmüştük.

Önce onun mesajını okumasını izledim. Benimkini okumak için gözlerimi ondan ayıramıyordum. İfadesi, okuduğu kelimelerle çabucak kedere dönüştü, yavaşça başını iki yana salladı.

Yüzünü buruşturdu.

O âna kadar gözlerimin önünde bir kalbin kırıldığını hiç görmemiştim. Az önce okuduğu her neyse onu tamamen paramparça etmişti.

Bana bir daha bakmadı. Hızlı tek bir hareketle, telefonunu sanki bir uzantısı hâline gelmiş gibi sımsıkı tuttu, doğruca sokak kapısına giderek açtı. Sokak kapısına doğru yürürken onu korkuyla izleyerek oturma odasına geçtim. Arkasından kapıyı bile kapatmadan merdivenlerden ikişer ikişer indi, çaresizce gitmesi gereken yere ulaşmaya çalışırken çılgın yarışında yarım saniye kazanmak için korkuluğun kenarından atladı.

Telefonuma bakarak ekran kilidini açtım. Son gelen mesaj olarak Maggie'nin numarası görünüyordu. Açtım ve sadece Ridge'le benim alıcı olduğumuzu gördüm. Dikkatle okudum, ikimize de yazdığı sözcükleri hemen tanımıştım.

> Maggie: "Dün gece ben odama döndükten bir saat sonra Maggie geldi. İçeri dalıp ona seni öptüğüm için ne kadar pislik olduğumu söyleyeceğinden emindim."

Hemen kanepeye yürüyüp oturdum, artık vücut ağırlığımı taşıyamıyordum. Sözler nefesimi kesmişti, kollarımın bacaklarımın gücünü tüketmiş, kaldığını sandığım onur duygusunu yok etmişti.

Ridge'in sözcüklerinin ilk yazıldığı ortamı hatırlamaya çalıştım.

Ridge'in laptopu.

Of, olamaz. Mesajlarımız.

Maggie mesajlarımızı okumuştu. Hayır, hayır, hayır.

Anlamayacaktı. Sadece canını yakacak kelimeleri görecekti. Ridge'in onun için ne kadar mücadele ettiğini göremeyecekti.

Maggie'den bir mesaj daha geldi ve okumak istemedim. Konuşmalarımızı Maggie'nin gözünden görmek istemiyordum.

Maggie: "Birden fazla kişiye karşı dürüst duygular beslemenin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim ama beni ne kadar yanıldığıma inandırdın."

Telefonumu sessize alıp yanımdaki kanepeye attım, sonra ellerimin arasında ağlamaya başladım.

Bunu Maggie'ye nasıl yapabilmiştim?

Dünyadaki en kötü duygu olduğunu bile bile bana yapılanı ona nasıl yapabilmiştim?

Hayatımda böyle bir utanç duymamıştım.

Pişmanlıklarla dolu birkaç dakika geçirdikten sonra sokak kapısının hâlâ ardına kadar açık olduğunu fark ettim. Telefonumu koltuğa bırakıp kapıyı kapatmaya gittim, ama gözlerim tam binanın önünde duran taksiye takıldı. Taksiden Maggie indi, kapıyı kapatırken yukarıya, bana baktı. Onu görmeye hiç hazır değildim, bu yüzden kendimi toparlamak için hızla görüş alanından çekildim. Gidip odamda mı saklansam yoksa burada kalıp Ridge'in masumiyetini mi açıklamaya çalışsam bilemiyordum.

Ama bunu nasıl yapacaktım? Belli ki konuşmaları okumuştu. Öpüştüğümüzü biliyordu. Ridge'in bana karşı his-

leri olduğunu itiraf ettiğini biliyordu. Ridge'in böyle hissetmemek için elinden geleni yaptığına ikna etmeye çalışsam da bu, âşık olduğu adamın bir başkasına karşı duygularını açıkça itiraf etmesini mazur göstermezdi. Bunu hiçbir şey mazur gösteremezdi ve bunun bir parçası olduğum için kendimi berbat hissediyordum.

Merdivenlerin tepesine ulaştığında kapı hâlâ açıktı. Bana sert bir ifadeyle baktı. Benden başka şeyler için burada olduğunu tahmin ediyordum, bu yüzden bir adım geri çekilip kapıyı biraz daha açtım. Yanımdan geçerken ayaklarına bakıyordu, göz teması kurmaya devam edememişti.

Onu suçlamıyordum. Ben de olsam bana bakamazdım. Aslında, onun yerinde olsaydım, şu anda bana yumruk atıyor olurdum.

Mutfak tezgâhına gitti, Ridge'in laptopunu hiç hassasiyet göstermeden üzerine bıraktı. Sonra doğruca Ridge'in odasına gitti. Bir şeyleri karıştırdığını duydum, sonunda bir elinde bir çanta, diğerinde araba anahtarlarıyla dışarı çıktı. Ellerim kapıda, hareketsiz durmaya devam ediyordum. Tekrar yanımdan geçerken yere bakmaya devam etti, ama bu sefer eliyle hızlı bir hareket yaptı ve gözyaşını sildi.

Tek kelime etmeden kapıdan çıktı, merdivenlerden indi ve doğruca arabasına gitti. Benden nefret ettiğini söylemesini isterdim.

Bana yumruk atmasını, bağırmasını, sürtük demesini isterdim. Bana kızgın olmam için bir sebep vermesini isterdim, çünkü şu anda kalbim onun için sızlıyordu ve onu iyileştirmek için söyleyebileceğim tek bir şey olmadığını biliyordum. Bunu kesin olarak biliyordum, çünkü son zamanlarda Ridge'le benim onu soktuğumuz durumdaydım.

Onu Sydney yapmıştık.

Ridge

Hastaneye yanaştığımda üçüncü ve son mesaj geldi. Bunun son mesaj olduğunu biliyordum, çünkü iki saat kadar önce Sydney'yle yaptığım konuşmadan alınmıştı. Ona attığım son mesajdı.

Maggie: "Bana teşekkür etme, Sydney. Bana teşekkür etmemelisin, çünkü sana âşık olmamaya çalışırken fena hâlde başarısız oldum."

Daha fazla dayanamayacaktım. Telefonu yolcu koltuğuna atıp arabadan indim, hastaneye koşarak doğruca odasına gittim. Kapıyı itip açtım, onu beni dinlemeye ikna etmek için elimden geleni yapmaya hazırlandım.

Odasına girer girmez hayal kırıklığına uğradım.

Maggie gitmişti.

Avuçlarımı alnıma bastırdım, boş odada volta atarak her şeyi nasıl geri alabileceğimi bulmaya çalıştım. *Her şeyi* okumuştu. Sydney'yle laptopumda yaptığım her konuşmayı. Paylaştığım her dürüst duyguyu, yaptığımız her şakayı, listelediğimiz her kusuru.

Neden bu kadar *dikkatsiz* davranmıştım ki?

Yirmi dört yıldır bu tür bir nefreti hissetmeden yaşamıştım. Vicdanı tamamen altüst eden bir nefret. Başka koşullarda mazur görülemeyecek eylemleri mazur gösteren bir nefret. Bedenin her tarafında, ruhun her zerresinde hissedilebilecek bir nefret. O âna kadar hiç tanımamıştım. O anda kendimden nefret ettiğim kadar hiçbir şeyden veya hiç kimseden nefret etmemiştim.

20

Sydney

"Ağlıyor musun?" diye sordu Bridgette merhametsizce, sokak kapısından girerken. Warren hemen peşinden geliyordu ama gözleri benimkilerle buluştuğu anda duraksadı.

Kanepede ne kadar hareketsiz oturduğumu bilmiyordum ama gerçeği sindirecek kadar uzun değildi. Hâlâ bunun bir rüya olmasını umuyordum. Ya da bir kâbus. Böyle olmaması gerekiyordu.

"Sydney?" dedi Warren tereddütle. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı, çünkü eminim şişmiş, kan çanağı gözlerim beni ele veriyordu.

Bir cevap bulmaya çalıştım ama bir cevap bulamadım. Bunun bir parçası olduğum hâlde, gene de Ridge'le Maggie'nin durumunu paylaşamayacağımı hissediyordum.

Neyse ki Warren'ın bana neyin ters gittiğini sorması gerekmedi, çünkü Ridge gelmişti. Kapıdan hızla içeri girerek hem Bridgette'in hem de Warren'ın bakışlarını üzerimden almıştı.

İkisinin arasından geçerek doğruca odasına gitti. Hızla kapıyı açıp saniyeler sonra banyodan çıktı. Warren'a bakarak bir şeyler işaret etti. Warren omuz silkip işaretle karşılık verdi, ama konuşmalarını hiç takip edemiyordum.

Ridge tekrar cevap verdiğinde, Warren doğrudan bana baktı. "Ne demek istiyor?" diye sordu bana.

Omuz silktim. "Son konuşmamızdan bu yana işaret dili öğrenemedim, Warren. Ben nereden bileyim?"

Yersiz alaycılığım nereden çıktı bilmiyordum ama Warren'ın bunu tahmin etmesi gerektiğini düşünmüştüm.

Başını iki yana salladı. "Maggie nerede, Sydney?" Warren, Ridge'in tezgâhtaki bilgisayarını işaret etti. "Ridge bilgisayarının onda olduğunu ve hastaneden çıktıktan sonra buraya gelmiş olması gerektiğini söylüyor."

Cevap vermek için Ridge'e baktım ama söz konusu Maggie olduğunda verdiği tepkiyi izlerken içimi kıskançlık kapladığını inkâr edemezdim. "Nereye gittiğini bilmiyorum. Tek yaptığı içeri girmek, bilgisayarı bırakmak ve eşyalarını almaktı. Gideli yarım saat oldu."

Warren söylediğim her şeyi işaretle Ridge'e nakletti. Bitirdiğinde, Ridge sinirli sinirli elini saçlarının arasından geçirdi, sonra bana doğru bir adım attı. Gözlerinde öfke ve acı vardı, elleriyle güçlü hareketlerle işaret etmeye başladı. Bariz öfkesi beni ürkütmüştü, ama içimdeki hayal kırıklığı beni kendi payıma düşen öfkeyle doldurdu.

"Gitmesine nasıl izin verebildiğini öğrenmek istiyor," dedi Warren.

Hemen ayağa kalkıp Ridge'in gözlerinin içine baktım. "Ne yapmamı bekliyordun, Ridge? Onu lanet dolaba mı kilitleseydim? Bunun için bana kızamazsın. Başkasının okumasını istemediğin mesajları silmeyen ben değilim!"

Warren'ın Ridge'e işaretle anlatmasını bitirmesini beklemedim. Yatak odama gidip kapıyı arkamdan çarparak kendimi yatağıma attım. Birkaç dakika sonra Ridge'in oda kapısının da çarparak kapandığını duydum. Ama sesler orada bitmemişti. Hayal kırıklığını yoluna çıkan cansız eşyalardan çıkarırken, eşyaların yatak odasının duvarlarına birer birer çarptığını duydum.

Ridge'in yatak odasından gelen seslerden kapımdaki tıkırtıyı duymadım. Kapım açıldı, içeri Warren süzüldü. Oda kapımı kapatarak sırtını kapıya dayadı. "Ne oldu?" diye sordu.

Başımı başka yöne çevirdim. Ona cevap vermek ve bakmak istemiyordum çünkü söyleyeceğim her şeyin sadece Ridge ve benim hakkımda hayal kırıklığına uğramasına neden olacağını biliyordum. Ridge hakkında hayal kırıklığına uğramasını istemiyordum.

"İyi misin sen?" Sesi şimdi daha yakındı. Yatakta yanıma oturdu, avuturcasına elini sırtıma koydu. Güven veren teması tekrar yıkılmama neden oldu, yüzümü kollarımın arasına gömdüm. Boğuluyormuşum gibi hissediyordum, ama hava almaya çalışacak gücüm kalmamıştı.

"Ridge'le mesajlaşmalar hakkında bir şeyler söyledin. Maggie onu üzen bir şey mi okudu?"

Başımı geriye çevirip ona baktım. "Git Ridge'e sor, Warren. Maggie'nin meselelerini sana söylemek bana düşmez." Warren dudaklarını büzdü, düşünürken yavaşça başını salladı. "Ama ben sana düştüğünü düşünüyorum. Öyle değil mi? Her şey seninle alakalı, değil mi? Ayrıca Ridge'e soramam. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve açıkçası şu an ondan biraz korkuyorum. Ama Maggie için endişeleniyorum ve bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum ki yardım etmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığını anlayabileyim."

Warren'ın sorusuna basit bir yanıtla nasıl cevap verebileceğimi merak ederek gözlerimi kapattım. Gözlerimi açıp tekrar ona baktım. "Ona kızma, Warren. Ridge'in yanlış yaptığı tek şey birkaç mesajı silmemek."

Warren başını yana eğdi, gözlerini kısarak kuşkuyla baktı. "Ridge'in yanlış yaptığı tek şey buysa, Maggie neden ondan

kaçıyor? Okuduğu mesajların yanlış olmadığını mı söylüyorsun? İkinizin arasında olup bitenler yanlış değil mi?"

Sesindeki küçümseyici ton hoşuma gitmemişti. Yatakta doğrulup oturdum, karşılık verirken geri çekilerek aramızda mesafe bıraktım. "Ridge'in benimle yaptığı konuşmalarda dürüst olması, yanlış bir şey değil. Bana karşı hisleri olması da yanlış değil, bu hislerle ne kadar savaştığını sen gayet iyi biliyorsun. İnsanlar gönül meselelerini kontrol edemez, Warren. Sadece eylemlerini kontrol edebilirler ki Ridge de tam olarak bunu yaptı. Kontrolünü on saniyeliğine sadece bir kez kaybetti, ama ondan sonra günah çirkin başını her gösterdiğinde diğer yöne yürüdü. Ridge'in yanlış yaptığı tek şey mesajlarını silmemek çünkü bunu yapmayınca Maggie'yi koruyamadı. Maggie'yi, insanların kime âşık olacaklarını seçemedikleri acı gerçeğinden korumayı başaramadı. İnsanlar sadece aşklarını kiminle devam ettireceklerini seçebilirler." Tavana baktım, gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı engelledim. "Ona âşık olmayı seçiyordu, Warren. Maggie neden bunu göremiyor? Bu Ridge'i onu öldürdüğünden çok daha fazla öldürecek."

Kendimi tekrar yatağa bıraktım, Warren yanımda sessiz ve hareketsiz duruyordu. Aradan uzun dakikalar geçtikten sonra Warren kalkıp odamın kapısına gitti. "Sana bir özür borçluyum," dedi.

"Ne için özür?"

Gözlerini yere indirip ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Ridge için yeterince iyi olduğunu düşünmüyordum, Sydney." Yavaşça gözlerini gözlerime çevirdi. "Öylesin. Sen ve Maggie, ikiniz de öylesiniz. Ridge'le tanıştığımdan beri ilk kez onu kıskanmıyorum."

Bir şekilde beni birazcık daha iyi ve çok daha kötü hissettirerek odadan çıktı.

Yatağımda kıpırdamadan yatmaya devam ettim, Ridge'in öfkesi geri döner mi diye dinledim ama dönmedi. Ev tamamen sessizdi. Herhangi birimizin duyabileceği tek şey Maggie'nin parçalanan kalbiydi.

Telefonu sessize aldığımdan beri ilk kez elime aldım ve Ridge'in birkaç dakika önce gönderdiği bir mesaj olduğunu gördüm.

Ridge: Fikrimi değiştirdim. Bugün gitmeni istiyorum.

Ridge

Maggie'nin evine gittiğimde gerekeceğini umarak bir çantaya birkaç eşya doldurdum. Maggie'nin kapıdan girmeme izin verip vermeyeceğini hiç bilmiyordum, ama şu anda yapabileceğim tek şey iyimser olmaktı, çünkü başka türlüsü kabul edilemezdi. İşte bu kadardı. Bunun buraya kadar olduğunu kabul etmiyordum.

İncindiğini ve şu anda benden nefret ettiğini biliyordum, ama benim için ne kadar önemli olduğunu, Sydney'ye karşı hislerimin asla isteyerek olmadığını anlaması gerekiyordu.

Gene yumruklarımı sıktım, Sydney'yle ne demeye bu konuşmaları yaptığımı merak ediyordum. Ya da neden silemediğimi. Maggie'nin onları okuyabileceğini hiç düşünmemiştim. Sanırım bir bakıma kendimi suçlu hissetmemiştim. Sydney'ye karşı bir şeyler hissetmeyi istememiştim, ama sonuç olarak duygular vardı ve ilk öpüşmemizden bu yana bu duygulara göre davranmamak çok çaba gerektirmişti. Aslında garip bir şekilde sadistçe de olsa, kendimle bu şekilde savaşabildiğim için gurur duymuştum.

Ama Maggie işin bu tarafını göremeyecekti ve bunu çok iyi anlıyordum. Maggie'yi tanıyordum, eğer tüm mesajları okuduysa, onu öpmemden ziyade Sydney'yle kurduğum bağa üzülmüştü. Sydney'ye karşı beslediğim hisler için onu konuşarak ikna edebileceğimden emin değildim.

Çantamla telefonumu alıp laptopu almak için mutfağa gittim. Tezgâha vardığımda bilgisayarımda bir kâğıt parçası olduğunu fark ettim. Ekrana yapıştırılmış bir not buldum.

Ridge,

Kişisel yazılarını okumak gibi bir niyetim hiç olmadı ama laptopunu açtığımda hepsi karşımdaydı. Hepsini okudum,

keşke hiç görmeseydim. Lütfen gelmeden önce her şeyi kavramam için bana zaman tanı. Birkaç gün içinde konuşmaya hazır olduğumda seninle iletişime geçeceğim.

Maggie

Birkaç gün mü?

Tanrım, lütfen ciddi olmasın. Kalbimin buna birkaç gün dayanması mümkün değildi. Ona neler hissettirdiğimi bilerek bugünü atlatabilirsem şanslıydım.

Çantamı bir süre ihtiyacım olmayacağı için yatak odamın kapısına doğru fırlattım. Yenilgiyle eğilip dirseklerimi tezgâha dayadım, notu buruşturdum. Önümdeki laptopa baktım.

Lanet olasıca bilgisayar.

Ne demeye şifre koymamıştım ki? Hastaneden çıkarken neden yanıma almamıştım? Neden her şeyi silmemiştim? En başta neden Sydney'ye bir şeyler yazmıştım ki?

Cansız bir nesneden bu bilgisayardan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. Ekranı çarparak kapatıp tüm gücümle yumruğumu üstüne indirdim. Keşke kırıldığını duyabilseydim. Keşke yumruğumu her indirdiğimde çıkardığı sesi duyabilseydim. Kalbimin göğsümde ezildiğini hissettiğim gibi yumruğumun altında ezildiğini duymak isterdim.

Dimdik durup laptopu kaldırdım, sonra tezgâha çarptım. Göz ucuyla Warren'ın yatak odasından çıktığını gördüm ama çok fazla gürültü yapıp yapmadığımı umursamayacak kadar sinirliydim. Laptopu alıp tekrar tekrar tezgâha çarpmaya devam ettim, ama hissettiğim nefret zerre kadar azalmıyor, kasası yeterince zarar görmüyordu. Warren mutfağa gidip dolaba yürüdü. İçinden bir şey alıp yanıma geldi. Bilgisayara saldırımı kesip ona baktım, bir

çekiç uzattığını gördüm. Memnuniyetle aldım, geri çekilerek çekici var gücümle laptopa indirdim. Bu sefer, her vuruşta çatlakların belirdiğini görebiliyordum.

Çok daha iyiydi.

Tekrar tekrar vururken parçaların her yöne uçuşmasını izledim. Ayrıca, parçalanmış bilgisayarımın altındaki tezgâha da büyük ölçüde hasar vermiştim, ama umurumda değildi. Tezgâhlar değiştirilebilirdi. Bu bilgisayarın Maggie'de yok ettikleri değiştirilemezdi.

Bilgisayarda yok edilecek fazla bir şey kalmayınca çekici bara bıraktım. Nefessiz kalmıştım. Arkamı dönüp dolaplara yaslanarak kayıp yere oturdum.

Warren etrafımdan dolaşarak karşıma geçip oturdu, sırtını arkasındaki duvara dayadı. "Daha iyi hissediyor musun?" dedi işaretle.

Başımı iki yana salladım. Daha iyi hissetmiyordum, sadece daha kötü hissediyordum. Artık kızdığım şeyin laptop olmadığını biliyordum. Bendim. Kendime kızıyordum.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Sorusunu düşündüm. Maggie'yi geri almama yardım edebilecek tek şey ona Sydney'yle aramda hiçbir şey olmadığını kanıtlamaktı. Bunu ona kanıtlamak için Sydney'yle herhangi bir etkileşime girmemem gerekiyordu. Sydney yan odadayken bunu yapmak biraz zordu.

"Sydney'nin taşınmasına yardım edebilir misin?" diye işaret ettim. "Bugün?"

Warren isteğim üzerine çenesini indirdi, bana hüsranla baktı. "Bugün mü? Dairesi üç gün daha hazır olmayacak. Ayrıca mobilyaya ihtiyacı var ve bu sabah sipariş ettiklerimiz taşınacağı güne kadar teslim edilemiyor."

Cebimden cüzdanımı alıp kredi kartımı çıkardım. "O hâlde onu otele götür. Evi hazır olana kadar odasının parasını

ben ödeyeceğim. Maggie geri dönerse diye onun gitmesini istiyorum. Burada kalamaz."

Warren kartımı alıp birkaç saniye baktıktan sonra gözlerini gözlerime çevirdi. "Bunun senin hatan olduğunu düşünürsek, bunu söylemek biraz çirkin olur. Bugün gitmesini söyleyenin ben olmamı bekleme. Ona bu kadarını borçlusun."

İtiraf etmeliydim ki Warren'ın tepkisi beni şaşırtmıştı. Dün Sydney'den nefret ediyor gibiydi. Bugün onu koruyormuş gibi davranıyordu. "Ona bugün gitmesi gerektiğini zaten söyledim. Bana bir iyilik yap ve bu hafta taşınmasını sağla. Ona ihtiyacı olan her şeyi al. Market alışverişi, ekstra mobilya, her ne gerekiyorsa."

Ayağa kalkmak üzereydim ki Sydney'nin oda kapısı açıldı. İki bavulunu çekerek geri geri çıktı. Warren yanımda ayağa fırladı, Sydney arkasını dönüp de benimle göz göze gelince donakaldı.

Gözlerinde yaşları gördüğümde, ona yaptırdığım şeyin suçluluk duygusu içime işledi. Bunu hak etmiyordu. Ona yaşattığım onca şeyi hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Tam da ona zarar verdiğimi bilmenin bana hissettirdikleri yüzünden gitmesini istiyordum, çünkü onu bu kadar önemsememeliydim.

Ama önemsiyordum. Tanrım, onu çok önemsiyordum.

Onunla göz temasımı kesip tekrar Warren'a baktım. "Ona yardım ettiğin için teşekkürler," dedim işaretle. Sydney'nin sokak kapısından çıkışını izlemek istemediğim için odama döndüm. Birkaç saat içinde hem onu hem de Maggie'yi kaybedeceğim aklımın ucundan geçmezdi, ama bu gerçekten oluyordu.

Yanından geçerken Warren kolumdan tutarak beni dönüp ona bakmaya zorladı. "Ona bir hoşça kal bile demeyecek misin?" diye işaret etti.

"Gerçekten gitmesini istemiyorken ona veda edemem." Odama doğru yürümeye devam ettim, çıkarken arkasından kapanan sokak kapısının sesini duymadığım için şükrettim. Bunu kaldırabilir miydim bilmiyordum.

Telefonumu alıp yatağıma uzandım. Maggie'nin numarasını bulup ona mesaj attım.

Ben: Ne kadar zamana ihtiyacın varsa veririm. Seni tahmininden çok daha fazla seviyorum. Sydney'ye söylediğim hiçbir şeyi inkâr etmeyeceğim, çünkü hepsi doğruydu, özellikle seninle ve seni ne kadar sevdiğimle ilgili kısımlar. İncindiğini ve sana ihanet ettiğimi biliyorum ama lütfen. Senin için ne kadar savaştığımı bilmek zorundasın. Lütfen bizi böyle bitirme.

Gönder tuşuna basıp telefonu göğsüme çektim.

Sonra ağladım.

21

Sydney

"Dur, ben alayım," dedi Warren eğilip bavullarımı alarak. Merdivenlerden aşağı taşıdı, ben de onu takip ettim. Arabasına ulaştığımızda, nereye gittiğimi bile bilmediğimi fark ettim. Bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Ridge bana bugün gitmemi söyler söylemez eşyalarımı toplamış ve önümüzdeki üç gün boyunca ne yapacağıma dair bir plan bile yapmadan çıkmıştım. Yeni dairem hazır değildi ama keşke orada olabilseydim. Şu anda Ridge, Maggie, Warren, Bridgette, Hunter ve Tori'den, her şeyden ve herkesten olabildiğince uzakta olmak istiyordum.

"Ridge, dairen hazır olana kadar seni bir otele götürmemi istiyor, ama gitmek istediğin başka bir yer var mı?"

Warren şimdi sürücü koltuğunda oturuyordu, ben de ön yolcu koltuğundaydım. Arabasına bindiğimizi bile hatırlamıyordum. Dönüp ona baktım, bana bakıyordu. Motoru daha çalıştırmamıştı.

Tanrım, acınacak hâldeydim. Kendimi bir yük gibi hissediyordum.

"Gülünç, değil mi?" dedim.

"Ne?"

Kendimi işaret ettim. "Bu." Başımı koltuk başlığına dayayıp gözlerimi kapattım. "Eve, ailemin yanına dönmeliyim. Belli ki buna uygun değilim."

Warren içini çekti. "Ne için uygun değilsin? Üniversite mi? Gerçek hayat mı?"

Başımı iki yana salladım. "Aslında genel anlamda bağımsızlık. Hunter, tek başıma yaşamaktansa onunla yaşamamın daha iyi olacağını söylemekte haklıydı. En azından bu konuda haklıydı. Ridge'in hayatına gireli üç ay bile olmadı ve Maggie'yle ilişkisini başarıyla mahvettim." Pencereden dışarı, boş balkonuna baktım. "Ayrıca benimle olan arkadaşlığını da mahvettim."

Warren arabayı çalıştırdı, sonra uzanıp elimi sıktı. "Bugün gerçekten kötü bir gün, Syd. Gerçekten çok kötü bir gün. Bazen hayatta iyi olanların değerini bilmek için birkaç kötü güne ihtiyacımız vardır." Elimi bırakıp geri geri otoparktan çıktı. "Ve ailene dönmek zorunda kalmadan bunca zaman dayanabilmişsin. Üç gün daha dayanabilirsin."

"Otele param yetmez, Warren. Birikimlerimi mobilyalara ve yeni dairenin depozitosuna harcadım. Beni otobüs terminaline götür. Birkaç günlüğüne ailemle kalacağım." Zor kararı kabullenerek onları aramak için telefonumu aldım, ama Warren elimden çekip aldı.

"Öncelikle Ridge ve Maggie'nin başına gelenler için kendini suçlamayı bırakmalısın. Ridge başına buyruk bir kişi ve doğruyu yanlışı bilir. İlişkisi olan oydu, sen değil. İkincisi, Ridge'in bu oteli ödemesine izin vermelisin, çünkü apar topar ayrılmana sebep olan o. Adamı ne kadar sevsem de sana çok şey borçlu."

Arabayla uzaklaşırken boş balkona baktım. "Neden onunla tanıştığım günden beri Ridge'den sadaka alıyormuşum gibi hissediyorum?" Göğsümde yükselen öfkeyi hissederek balkondan başka yöne baktım ama kime kızgın olduğumu bile bilmiyordum. Aşka, belki? Sanırım aşka kızgındım.

"Neden böyle hissettiğini bilmiyorum," dedi Warren, "ama bunu bırakmalısın. Hiçbirimizden tek bir şey bile istemedin."

Başımı salladım, fikrini kabullenmeye çalıştım.

Belki de Warren haklıydı. Ridge de bu konuda benim kadar suçluydu. İlişkisi olan oydu. Bana karşı hisler beslediğini anlar anlamaz gitmemi istemeliydi. Ayrıca taşınmam için bana beş dakikadan fazla zaman vermeliydi. Kendimi önemsenmesi gereken birinden ziyade bir zaaf gibi hissettirmişti.

"Haklısın, Warren. Ve bak ne diyeceğim; madem Ridge ödüyor, beni gerçekten güzel bir otele götürmeni istiyorum. Oda servisi ve minik Pine-Sol şişeleriyle dolu minibarı olsun."

Warren güldü. "İşte benim kızım."

Ridge

Yetmiş iki saat olmuştu.

Üç gün.

Maggie'ye söyleyecek bir şeyler daha bulmak için yeterli bir zamandı. Warren'ın Sydney'nin nihayet kendi evinde olduğunu bildirmesi için yeterli zamandı. Bana neresi olduğunu söylememişti, muhtemelen böylesi daha iyiydi.

Yetmiş iki saat, Sydney'nin hayatımda olmasını neredeyse Maggie'yi özlediğim kadar özlediğimi fark etmem için de yeterli olmuştu. Ve Maggie'yle konuşmadan bir gün daha geçiremeyeceğimi anlamak için yeterli süreydi. Onun iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Onu kaybettiğim andan beri bu dairede volta atmaktan başka bir şey yapmamıştım.

İkisini de kaybettiğimden beri.

Telefonumu alıp birkaç dakika elimde tuttum, ona mesaj atamayacak kadar korkuyordum. Vereceği yanıttan korkuyordum. Sonunda bir mesaj yazıp gözlerimi kapatarak gönder tuşuna bastım.

Ben: Bu konuda konuşmaya hazır mısın?

Telefonuma bakarak cevap vermesini bekledim. İyi olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Olanları benim açımdan anlatabilmek istiyordum. En kötüsünü düşünüyor olması beni öldürüyor, Sydney'yle beni öğrendiğinden beri nefes alamıyormuşum gibi geliyordu.

Maggie: Hiçbir zaman hazır olmayacağım ama yapılması gerekiyor. Bütün gece evdeyim.

Onu görmeye ne kadar hazır olsam da ölesiye korkuyordum. Onun acı çektiğini görmek istemiyordum.

Ben: Bir saate oradayım.

Eşyalarımı alıp kapıdan çıktım – kalbimin en çok tamir gerektiren yarısına geri dönüyordum.

• • •

Bende evinin anahtarı vardı. Evinin anahtarı üç yıldır vardı, ama bunca zaman zilini çalmam gerekmemişti.

Şu anda kapı zilini çalıyordum ve bu hiç doğru gelmiyordu. Sanki hiç mevcut olmaması gereken görünmez bir engeli aşmak için izin istiyormuşum gibi geliyordu. Kapıdan bir adım uzaklaşıp bekledim.

Acı dolu birkaç saniyeden sonra kapıyı açtı, içeri girmem için kenara çekilirken benimle anlık bir göz teması kurdu. Arabayla gelirken, onu saçları darmadağın, ağlamaktan makyajı gözlerinin altına akmış ve üç günlük pijamalarıyla düşünmüştüm. Sevdiği adama tüm güvenini kaybetmiş kalbi kırık bir kızın tipik kıyafetiyle.

Sanırım gerçekte göründüğü gibi değil, hayal ettiğim gibi görünmesini tercih ederdim. Tipik kot pantolonunu giymiş, saçları düzgün bir şekilde arkaya atılmıştı. Yüzünde makyaj lekesi ya da gözlerinde yaş yoktu. Sokak kapısını kapatırken bana hafifçe gülümsedi.

Onu dikkatle izledim çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Tabii ki ilk içgüdüm onu kendime çekip öpmek olmuştu, ama muhtemelen ilk hissettiğim yapılabilecek en iyi şey değildi. Bunun yerine, oturma odasına gitmesini bekledim. Dönüp bana kollarını dolamasını her şeyden çok dileyerek peşinden gittim.

Oturmadan önce yüzünü bana döndü, ama kollarını bana dolamadı.

"Ee?" diye işaret etti. "Bunu nasıl yapacağız?" İfadesi tereddütlü ve acı doluydu, ama en azından bununla yüzleşiyordu. Bunun onun için zor olduğunu biliyordum.

"Kendimiz olmamıza izin yokmuş gibi davranmayı bıraksak nasıl olur?" dedim işaretle. "Bu hayatımın en zor üç günü oldu ve sana dokunmadan bir saniye daha geçiremem."

Cevap vermesine fırsat vermeden ona sarılıp kendime çektim. Karşı koymadı. Bana sımsıkı sarıldı, yanağım başının tepesine değer değmez ağlamaya başladığını hissettim.

İstediğim Maggie buydu. Savunmasız Maggie. Ona yaşattıklarıma rağmen beni hâlâ seven Maggie.

Ona sarıldım ve kanepeye çektim, şimdi kucağımda onu güven içinde tutuyordum. Birbirimize sarılmaya devam ettik, ikimiz de konuşmaya nasıl başlayacağımızı bilmiyorduk. Saçlarına uzun bir öpücük kondurdum.

Kulağına tüm özürlerimi fısıldayabilmek için neler vermezdim. Ona ne kadar üzgün olduğumu söylerken bana olabildiğince yakın olmasını istiyordum, ama hem bunu yapıp hem de söylemem gereken her şeyi aynı anda işaret edemezdim. Hayattaki böyle anlardan nefret ediyordum, diğer pek çok kişinin normal olarak yaptığı şekilde iletişim kurabilmek için her şeyimi verirdim.

Yavaşça başını kaldırınca istemeye istemeye geri çekilmesine izin verdim. Avuçlarını göğsüme bastırdı, doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Ona âşık mısın?" diye sordu.

Sorusunu işaretle sormamıştı; sadece söylemişti. İşaret etmemesi, sormanın bile onun için çok zor olduğunu düşündürüyordu. O kadar zordu ki, belki de cevabı gerçekten

bilmek istemiyordu, bu yüzden aslında sorusunu anlamamı da istemiyordu.

Soruyu anlamıştım.

Göğsümdeki iki elini tutup kaldırdım, her iki avucunu öptükten sonra ellerini bırakıp cevap verdim.

"Ben *sana* aşığım, Maggie."

İfadesi gergin ve kontrollüydü. "Sorduğum bu değil."

Bakışlarımdaki mücadeleyi görmesini istemediğim için gözlerimi ondan kaçırdım. Gözlerimi kapattım, kendime yalan söylemenin bizi olmamız gereken yere götürmeyeceğini hatırlattım. Maggie akıllıydı. Ayrıca dürüstlüğü de hak ediyordu ki bu benim ona vermediğim bir şeydi. Ona evet ya da hayır diye cevap vermedim. Omuz silktim çünkü Sydney'ye âşık olup olmadığımı gerçekten bilmiyordum. Maggie'ye âşıkken nasıl olabilirdim ki? Kalbin aynı anda birden fazla kişiyi sevmesi mümkün olmamalıydı.

Gözlerini başka yöne çevirerek kucağımdan indi. Ayağa kalktı, yavaş yavaş oturma odası boyunca yürüyüp geri döndü. Düşünüyordu, bu yüzden ona zaman verdim. Cevabımın onu incittiğini biliyordum ama yalanın onu daha fazla inciteceğini de biliyordum. Sonunda bana döndü.

"Bütün geceyi sana gerçekten acımasız sorular sorarak geçirebilirim, Ridge. Bunu yapmak istemiyorum. Bunu düşünecek çok zamanım oldu ve sana söylemem gereken çok şey var."

"Acımasız sorular sana yardımcı olacaksa, bana acımasız sorular sor. Lütfen. Beş yıldır birlikteyiz ve bunun bizi ayırmasına izin veremem."

Başını iki yana salladı, sonra karşımdaki kanepeye oturdu. "Soruları sormama gerek yok çünkü zaten tüm cevapları biliyorum. Sadece buradan nereye varacağımızı konuşmak istiyorum."

Öne eğildim, gidişat hiç hoşuma gitmiyordu. Bundan hiç hoşlanmamıştım. "En azından kendimi açıklamama izin ver. Önce beni dinlemeden başımıza gelenlerle ilgili bir karara varamazsın."

Tekrar başını iki yana sallayınca kalbim sıkıştı. "Zaten biliyorum, Ridge. Seni tanıyorum. Kalbini biliyorum. Sydney'yle konuşmalarınızı okudum. Bana söyleyeceklerini zaten biliyorum. Bana beni ne kadar sevdiğini söyleyeceksin. Benim için her şeyi yapacağını söyleyeceksin. Bunun olmasını engellemek için çok çabalamana rağmen başka bir kıza karşı hisler beslediğin için özür dileyeceksin. Beni tahminimden çok daha fazla sevdiğini ve benimle ilişkinin Sydney'ye karşı hislerinden çok daha önemli olduğunu söyleyeceksin. Bunu telafi etmek için her şeyi yapacağını ve sana bir şans vermem gerektiğini söyleyeceksin. Ayrıca muhtemelen bana karşı acımasızca dürüst olacaksın ve bana Sydney'ye karşı hislerin olduğunu, ama bunların benim için hissettiklerinle kıyaslanamayacağını söyleyeceksin."

Ayağa kalkıp kanepede yanıma oturdu. Gözlerinde yaş izleri vardı ama artık ağlamıyordu. Karşıma geçip yeniden işaret etmeye başladı.

"Biliyor musun, Ridge? Sana inanıyorum. Ve hepsini anlıyorum. Evet. Konuşmalarınızı okudum. Sanki tam oradaydım da ikiniz aranızda olanlarla savaşmaya çalışırken ben her şeyi gözden geçiriyordum. Kendime internet hesabına tekrar girmekten vazgeç deyip durdum ama kendimi tutamadım. Konuşmaları milyonlarca kez okudum. Her kelimeyi, her cümleyi, her noktalama işaretini deşifre ettim. Konuşmalarınızda bana sadakatsizliğini kanıtlayan noktayı bulmak istedim. Konuşmalarınızda, bir erkek olarak ona hissettiklerinin tamamen cinsel olduğunu kabul eden aşağılık mazeret ânını bulmak istedim. Tanrım, Ridge. O

ânı bulmayı çok istedim ama bulamadım. Onu öptüğünü biliyorum, ama ikiniz bu konuda açık bir konuşma yaptıktan sonra öpücük bile mazur görünmüştü. Ben senin kız arkadaşınım ve ben bile bunu mazur görmeye başladım.

"Ne olursa olsun yaptıklarının kolayca affedilebilir olduğunu söylemiyorum. Onu öpme arzusuna kapıldığın anda taşınmasını istemeliydin. Kahretsin, ondan etkilenmen için en ufak bir ihtimal bile varsa senin evine taşınmasını istememeliydin. Yaptığın şey kelimenin tam anlamıyla yanlıştı, ama asıl berbat olan şey, bunu anlıyor olmam. Belki seni çok iyi tanıdığım içindir, ama Sydney'ye âşık olduğun çok açık ve öylece oturup kalbini onunla paylaşamam, Ridge. Bunu yapamam."

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Onu hızla kendime çektim, onun beni sakinleştirmesini içimde oluşan paniği bastırmasını istiyordum.

Kalbi kırılmış olabilirdi. Kızgın ya da korkmuş bile olabilirdi ama olmasına izin vermeyeceğim tek şey bunu kabullenmesiydi. Bunu öylece kabullenemezdi.

Sanki kucaklamamın onu hissettiklerime ikna etmesi gerekiyormuş gibi ona sarılırken, gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başladı. Hayır anlamında başımı sallıyordum, bu konuşma korktuğum yere varmasın diye çabalıyordum.

Her şeyi ortadan kaldırmak için dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım, çaresizce ondan tekrar ayrılmak zorunda kalmadan nasıl hissettiğimi göstermeye çalıştım.

Dudakları aralandı, onu öptüm, beş yıldan fazladır düzenli olarak yaptığım bir şeydi, ama hiç bu kadar inanç ve korkuyla yapmamıştım. Ağzında gözyaşı tadı vardı, ama kimin olduğundan emin değildim çünkü şimdi ikimiz de ağlıyorduk. Göğsümden itti, benimle konuşmak istiyordu

ama ben konuşmasını istemiyordum. Sydney'ye karşı hislerimin ne kadar normal olduğunu söylemesini istemiyordum.

Normal değildi. Hiç olmaması gerekiyordu.

Doğrulup oturdu, beni kendinden uzaklaştırarak gözyaşlarını sildi. Dirseğimi kanepeye dayadım, titreyen elimle ağzımı örttüm.

"Dahası var. Sana söylemem gereken çok şey var ve içimi dökmek için bana fırsat vermeni istiyorum, tamam mı?"

Sadece kafamı salladım, oysa tek yapmak istediğim onu dinlemenin şu anda kaldırabileceğim son şey olduğunu söylemekti. Kendini hazırlayıp bacaklarını kanepeye çekti. Kollarını bacaklarına doladı, yanağını dizine yaslayarak bakışlarını benden çevirdi. Hareketsiz ve sessizdi, düşünüyordu.

Orada oturup beklerken tam bir enkaz hâlindeydim.

Bacaklarına sardığı ellerini çözdü, yavaşça başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Tanıştığımız günü hatırlıyor musun?" diye sordu.

Gözlerinde belli belirsiz bir gülümseme vardı, anının güzelliği karşısında paniğim biraz olsun hafiflemişti. Başımı salladım.

"Warren'ı fark etmeden önce seni fark etmiştim. Warren bana yaklaştığında, bana senin için yaklaştığını umuyordum. Warren'ın omzunun üzerinden seninle göz teması kurduğumu hatırlıyorum, sana gülümsemek istiyordum, böylece benim senin gözüne çarptığım gibi, senin de benim gözüme çarptığını anlayacaktın. Ama Warren'ın bana senin için yaklaşmadığını anlayınca hayal kırıklığına uğradım. Sende beni çeken ve Warren'da olmayan bir şeyler vardı ama sen bana aynı tepkiyi vermiş gibi görünmüyordun. Warren çok

tatlıydı, bu yüzden onunla çıkmayı kabul ettim, özellikle de o gün benden hoşlanmadığını düşündüğüm için."

Gözlerimi kapatıp bir an sözlerini sindirdim. Bunu hiç bilmiyordum. Bu noktada bunu bilmek istediğimden emin değildim. Sessiz geçen bir süreden sonra istemeyerek gözlerimi tekrar açıp bitirmesine izin verdim.

"Warren'la çıktığım kısa sürede, seninle ikimizin, seni her zaman rahatsız etmiş gibi görünen kısa sohbetlerimiz ve göz temaslarımız oldu, bunun seni rahatsız ettiğini biliyordum çünkü bana karşı hisler besliyordun. Ama Warren'a sadakatin o kadar güçlüydü ki işin oralara varmasına izin vermezdin. Senin bu yönüne hep hayran kalmışımdır, çünkü ikimizin iyi yürüteceğimizi biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, içten içe onun arkadaşlığına ihanet edip beni öpmeni falan umuyordum çünkü tek düşündüğüm sendin. Warren'la Warren için birlikte olduğumdan bile emin değilim. Sanırım başından beri senin için onunla oldum.

"Derken, Warren'la ikimiz ayrıldıktan birkaç hafta sonra, seni bir daha göremeyeceğimi düşünmeye başladım, çünkü umduğumun aksine benim için hiç gelmedin. Bu düşünce beni dehşete düşürdü, ben de bir gün evine geldim. Sen yoktun ama Brennan vardı. Sanırım neden geldiğimi biliyordu, bu yüzden endişelenmememi, sadece sana zaman vermem gerektiğini söyledi. Bana Warren'la yaptığınız anlaşmayı, bana karşı gerçekten bir şeyler hissettiğini ama henüz peşinden gitmeyi doğru bulmadığını anlattı. Takvimde daire içine aldığın tarihi bile gösterdi. Bunun bana neler hissettirdiğini hiç unutmayacağım ve o andan itibaren sen kapıma gelene kadar gün saydım."

Gözünün yaşını sildi. Bir an gözlerimi kapattım, onu tekrar kendime çekmeyerek saygı göstermeye çalışıyordum, ama bu çok zordu. Benim için geldiğini hiç bilmiyordum.

Brennan bana hiç söylememişti, şu anda sessiz kalmasına ne kadar kızdığımı ve Maggie'ye hissettiklerimi anlattığı için onu ne kadar sevdiğimi ona söyleme isteğiyle mücadele ediyordum.

"Seni beklediğim o yılda sana âşık oldum. Warren'a sadakatine âşık oldum. Bana sadakatine âşık oldum. Sabrına ve iradene âşık oldum. Bizim için işleri yanlış başlatmak istememene âşık oldum. Her şeyin olabildiğince doğru olmasını istedin, bu yüzden bütün bir yıl bekledin. İnan bana, Ridge. Ne kadar zor olduğunu biliyorum çünkü ben de seninle birlikte bekliyordum."

Elimle yanağından akan yaşı sildim, sonra bitirmesine izin verdim.

"Hastalığımın bizi etkilemesine izin vermeyeceğime yemin ettim. Sana tamamen âşık olmamı engellemesine izin vermeyecektim. Seni uzaklaştırmak için koltuk değneğim olmasına izin vermeyecektim. Senin için önemli olmadığı konusunda çok kararlıydın, ben de çaresizce sana inandım. İkimiz de kendimize yalan söylüyorduk. Sanırım bende en çok sevdiğin şey hastalığım."

Soluğum boğazımda düğümlendi. Bu sözler beni her sözden daha çok incitmişti. "Neden böyle bir şey söyledin, Maggie?"

"Sana saçma geldiğini biliyorum çünkü öyle görmüyorsun. Sen böylesin. Sadıksın. İnsanları sonuna kadar seviyorsun. Etrafındaki herkesle ilgilenmek istiyorsun, buna ben, Brennan, Warren... Sydney de dahil. Sen böylesin ve o zamanlar Warren'ın bana nasıl davrandığını görünce araya girerek benim kahramanım olmak istedin. Beni benim için sevmediğini söylemiyorum çünkü sevdiğini biliyorum. Sadece beni yanlış şekilde sevdiğini düşünüyorum."

Avucumu alnımda gezdirip acıyı dindirmeye çalıştım. Aklım onun bu denli yanıldığını dinlemeye bir saniye daha

dayanamayacaktı. "Maggie, dur. Hastalığını beni terk etmek için bahane olarak kullanmak üzereysen, dinlemeyeceğim. Yapamam. Sanki bizden vazgeçecekmişsin gibi konuşuyorsun ve bu beni çok korkutuyor. Buraya vazgeçmen için gelmedim. Benimle mücadele etmeni istiyorum. *Bizim* için savaşmanı istiyorum."

Başını yana yatırdı, söylediklerimi kabul etmeden yavaşça iki yana salladı. "Bizim için savaşmak zorunda kalmamalıydım, Ridge. Hayatımın her günü sırf hayatta kalmak için savaş veriyorum. Bizden *zevk* alabilmeliydim, ama yapamıyorum. Etrafımda koruyucu bir balon oluşturmayı o kadar istiyorsun ki sürekli seni üzme ya da kızdırma korkusuyla yaşıyorum. Risk almamı ya da beni zerre strese sokacak bir şey yapmamı istemiyorsun. Üniversiteye gitmemin önemini anlamıyorsun, çünkü ikimiz de kaderimi biliyoruz. Kariyerimin ne demek olduğunu anlamıyorsun, çünkü ben pek bir şey yapmazken benimle ilgilenmenin daha iyi olacağını düşünüyorsun. İnsanlara adrenalin patlaması yaşatan şeyleri yaşama özlemimi anlayamıyorsun. Seyahat fikrini gündeme getirdiğimde sinirleniyorsun çünkü bunun sağlığım açısından güvenli olmadığını düşünüyorsun. Kardeşinle turneye çıkmayı reddediyorsun çünkü hastalandığımda bana bakacak kişi olmak istiyorsun. Benimkinden vazgeçmek zorunda kalmayayım diye hayatının büyük bir kısmından vazgeçiyorsun ve bazen bu çok boğucu oluyor."

Boğucu mu?

Boğuyor muydum ben?

Ayağa kalkıp odada volta atarak onun tekrar tekrar boşalttığı havayı ciğerlerime geri çekmeye çalıştım. Cevap verecek kadar sakinleşince kanepeye dönüp tekrar onunla yüz yüze oturdum.

"Seni boğmaya çalışmıyorum, Maggie. Sadece seni korumak istiyorum. Diğer çiftler gibi zaman lüksümüz yok.

Elimizdeki zamanı olabildiğince uzatmak istemem yanlış mı?"

"Hayır, Ridge. Yanlış değil. Senin bu yönünü çok seviyorum ama söz konusu *kendimken* sevmiyorum. Her zaman cankurtaranım olmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor. Cankurtarana ihtiyacım yok, Ridge. Okyanusa cesaretle karşı koymamı izleyecek ve boğulmamam için beni cesaretlendirecek birine ihtiyacım var. Ama sen okyanusa yaklaşmama izin veremiyorsun. Bunu yapamaman senin suçun değil."

Bunun sadece bir benzetme olduğunu, ama bunu bahane üretmek için kullandığını biliyordum.

"İstediğinin bu olduğunu sanıyorsun," dedim işaretle. "Öyle değil. Seninle birlikteliğini uzatmak için elinden geleni yapacak biriyle olmaktansa, kalan zamanı riske atmana izin verecek biriyle olmayı tercih ettiğini söyleyemezsin."

Nefes alıp verdi. Haklı olduğumu mu kabul ediyordu, yoksa haksız olduğum için mi hüsrana uğramıştı anlayamamıştım. Gözlerimin içine baktı, öne doğru eğilerek dudaklarını hafifçe benimkilere bastırdı. Elimi yüzüne götürür götürmez tekrar geri çekildi.

"Hayatım boyunca her an ölebileceğimi biliyordum. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, Ridge, ama kendini benim yerime koymaya çalışmanı istiyorum. Hayatın boyunca her an öleceğini bilseydin, sadece hayatta kalmak yeterli olur muydu? Yoksa elinden geldiğince dolu dolu mu yaşardın? Çünkü kıtı kıtına yaşamamı istiyorsun, Ridge. Bunu yapamam. Ölüm geldiğinde, yapmak istediğim her şeyi yaptığımı, görmek istediğim her şeyi gördüğümü ve sevmek istediğim herkesi sevdiğimi bilmeye ihtiyacım var. Artık sadece hayatta kalamam ve yanımda kalıp hayatımda yapmam gereken her şeyi yapmamı izlemek senin doğanda yok.

"Hayatının beş yılını beni hiç kimsenin sevmediği kadar severek geçirdin. Benim aşkım seninkiyle dakika dakika eşleşti. Bundan şüphe etmeni kesinlikle istemiyorum. İnsanlar pek çok şeyin kıymetini bilmiyorlar, senin kıymetini bilmediğimi düşünmeni asla istemem. Benim için yaptığın her şey hak ettiğimden çok daha fazla ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmen gerekiyor. Ama bazen birbirimize olan bağlılığımızın bizi bağladığını hissediyorum. İkimizi de gerçekten yaşamaktan alıkoyuyor. Son birkaç gün, kalbini kırmaktan korktuğum için hâlâ seninle olduğumu anlamama yardımcı oldu. Ama bunu yapacak cesareti bulamazsam, korkarım seni engellemeye devam edeceğim. Kendimi engellemeye. Yaşamak istediğim hayatı seni incitme korkusuyla yaşayamadığımı hissediyorum ve sen de yaşamak istediğin hayatı yaşayamıyorsun çünkü kalbin fazlasıyla sadık. Bunu kabul etmek beni ne kadar üzse de, sensiz daha iyi olabileceğimi düşünüyorum. Ayrıca belki bir gün senin de *bensiz* daha iyi olduğunu anlayacağını düşünüyorum."

Öne eğildim, dirseklerimi dizlerime koyarak ondan uzaklaştım. Bana tek kelime daha etmesini izleyemeyecektim. Söylediği her şey sadece kalbimi kırmakla kalmıyor, aynı zamanda kalbimin içindeki ruhu da altüst ediyordu.

Çok canım yanıyordu ve çok korkuyordum, çünkü bir an için haklı olma ihtimalinin olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Belki de bana ihtiyacı *yoktu.*

Belki onu *ben* engelliyordum.

Belki de hep olmak için çok uğraştığım kahramanı *değildim*, çünkü şu anda bir kahramana bile ihtiyacı yokmuş gibi geliyordu. Neden olsundu ki? Benim olamayacağım kadar güçlü birine sahipti. Kendine sahipti.

Hayatında ihtiyacı olanın ben olmayabileceğimi anlamak beni mahvetmiş, pişmanlığım, suçluluğum ve utancım katlanarak kalan gücümü tamamen tüketmişti.

Kollarının bana dolandığını hissettim, onu hissetme ihtiyacıyla kendime çektim. Onu çok seviyordum ve şu anda tek istediğim hiçbir şeyi değiştirmese bile bunu bilmesiydi. Onu kendime çekip alnımı alnına bastırdım, ikimiz de elimizde kalanlarla birbirimize sarılarak ağladık. Kucağıma kayarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Dudaklarını oynatarak, "Seni seviyorum," dedi, dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Onu sıkıca göğsüme bastırdım. Kalbim onun göğüs kafesine gömülmek, onu hiç bırakmamak istiyordu.

22

Sydney

Kablolu yayınım önümüzdeki haftaya kadar bağlanmayacaktı. Çok okumaktan ve belki de ağlamaktan gözlerim acıyordu. Sonunda kalan öğrenci kredimle bir arabaya peşinat yatırmıştım ama iş bulana kadar benzini karşılayamazdım. Bir an önce bir iş bulsam iyi olacaktı, çünkü yalnız yaşamanın ne kadar harika olduğunu kurguladığıma emindim. Yalvarmak zorunda kalsam bile kütüphanedeki işimi geri almak istiyordum. Beni meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Sıkıntıdan kafayı yemek üzereydim.

O kadar sıkılmıştım ki ellerime bakıyor, saymanın bir anlamı olmadığı rasgele şeyleri sayıyordum.

Bir: sürekli aklımda olan insan sayısı (Ridge).

İki: cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalanmasını dilediğim insan sayısı. (Hunter ve Tori.)

Üç: yalan söyleyen, aldatan piç kurusu erkek arkadaşımdan ayrıldığımdan beri geçen ay sayısı.

Dört: Warren'ın evden taşındığımdan beri beni kaç kez kontrol ettiği.

Beş: Warren'ın son otuz saniyede kapımı kaç kez çaldığı.

Altı: Ridge'i son gördüğümden bu yana geçen gün sayısı.

Yedi: kanepemden sokak kapısına kadar atılacak adım sayısı.

Kapıyı açtım ve Warren içeri davet etmemi bile beklemedi. Gülümseyerek, elinde iki beyaz torbayla yanımdan geçip girdi.

"Tako getirdim," dedi. "İşten eve giderken arabayla geçiyordum ve isteyebileceğini düşündüm." Poşetleri mutfak tezgâhıma koydu, sonra kanepeye gidip külçe gibi oturuverdi.

Kapıyı kapatıp ona baktım. "Takolar için teşekkürler, ama benimle dalga geçmediğini nereden bileceğim? Ne yaptın, eti tütünle mi değiştirdin?"

Warren bana bakıp etkilenmiş bir ifadeyle sırıttı. "İşte bu dâhiyane bir şaka fikri, Sydney. Sanırım sonunda usulünü öğreniyorsun."

Gülerek yanına oturdum. "Artık şaka yapacak ev arkadaşım olmadığına göre fark etmez."

Güldü ve hafifçe dizime vurdu. "Bridgette gece yarısına kadar işten çıkmayacak. Sinemaya gitmek ister misin?"

Yüreğimin sızısıyla aynı hızla başım kanepenin arkasına dayandı. Sırf bana üzüldüğü için buradaymış gibi hissetmekten nefret ediyordum. Birinin içine dert olmak, istediğim son şeydi.

"Warren, her gün beni yoklamak için buraya gelip durmana gerek yok. Nazik olmaya çalıştığını biliyorum ama ben iyiyim."

Kanepede ağırlığını diğer tarafa vererek bana baktı. "Buraya sana üzüldüğüm için gelmiyorum, Sydney. Sen benim arkadaşımsın. Evde olmanı özlüyorum. *Ayrıca* Maggie'nin hastaneye kaldırıldığı gece sana tam bir pislik

gibi davrandığım için biraz pişmanlık duyduğumdan buraya geliyor olabilirim."

Başımı salladım. "Evet. O gece tam bir pisliktin."

"Biliyorum." Güldü. "Merak etme, Ridge unutmama izin vermiyor."

Ridge.

Tanrım, adını duymak bile acı veriyordu.

Warren yüz ifademdeki değişikliği görünce hatasını fark etti. "Kahretsin. Özür dilerim."

Avuçlarımı kanepeye bastırarak ayağa kalktım, konuşmamızın tuhaflığından kaçmak istiyordum. Zaten konuşmam gereken bir konu da değildi.

"Pekâlâ, acıktın mı?" diye sordum mutfağa yönelerek. "Bu takoları yapmak için ocağın başında saatler geçirdim, bu yüzden bir tane yesen iyi olur."

Warren güldü, benimle mutfağa girerek takolardan birini aldı. Birini açıp tezgâha yaslandım, ama ağzıma bile götüremeden yiyemeyecek kadar midem bulandı. Dürüst olmak gerekirse, taşındığımdan beri altı gündür ne doğru düzgün uyumuş ne de yemek yemiştim. Başka birinin bu kadar incinmesinde benim de payım olduğunu bilmekten nefret ediyordum. Maggie ona hissettirdiklerimizi hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. İkisi arasında işlerin nasıl gittiğini bilmemek de çok zordu. Warren'a belli sebeplerden dolayı bunu sormamıştım, çünkü sonuç ne olursa olsun, bir şey değiştirmeyecekti. Ama şimdi meraktan göğsümde kocaman bir boşluk varmış gibi hissediyordum. Son üç aydır Ridge'in kız arkadaşı olmamasını ne kadar istemiş olsam da, Maggie'nin onu affedebileceğine beslediğim umutla kıyaslanamazdı.

"Ne düşünüyorsun?"

Tezgâha yaslanmış düşünmemi izleyen Warren'a baktım. Omuzlarımı silktim, yenmemiş yemeğimi bir kenara

bırakarak kendime sarıldım ve doğrudan ona bakarsam ne düşündüğümü anlamasından korkarak ayaklarıma baktım.

"Bak," dedi, gözlerinin içine bakmamı sağlamak için başını eğerek. "Hayatına devam etmen gerektiğini benim kadar sen de bildiğin için onu sormadığını biliyorum. Ama soruların varsa cevaplarım, Sydney. Cevap vereceğim çünkü sen benim arkadaşımsın ve arkadaşlar böyle yapar."

Aldığım derin nefesle göğsüm kabardı, soluğumu daha tam olarak bırakamadan soru ağzımdan dökülüverdi. "Ridge nasıl?"

Warren'ın çenesi kasıldı, bu da bana Ridge hakkında soru sorma fırsatı vermemiş olmayı dilediğini düşündürdü. "İyi. İyi *olacak*."

Başımı salladım ama anında sorulacak milyonlarca soru aklıma üşüştü.

Maggie onu geri aldı mı?

Ridge beni sordu mu?

Mutlu görünüyor mu?

Şimdi benden pişman olduğunu düşünüyor musun?

Her seferinde bir soru sormaya karar verdim, çünkü bu noktada cevaplarının benim için iyi olacağından bile emin değildim. Sinirli sinirli yutkunduktan sonra ona baktım. "Maggie onu affetti mi?"

Şimdi göz teması kuramayan Warren'dı. Doğruldu, bana sırtını döndü ve avuçlarını tezgâha dayadı. Huzursuz huzursuz içini çekerken başı omuzlarının arasından sarkmıştı.

"Bunu sana söylemeli miyim emin değilim." Bir an duraksadı, sonra yüzünü tekrar bana çevirdi. "Maggie onu affetti. Ridge'in bana dediğine göre, Ridge'le aranızdaki durumu anlamış. Bu konuda hiç üzülmediğini söylemiyorum ama onu affetti."

Cevabı beni öldürüyordu. Çığlığımı bastırmak için elimle ağzıma vurarak Warren'a döndüm. Tepkimden kafam karışmış, içim allak bullak olmuştu. Onu affettiğini öğrenince hemen içim rahatlamış, ama onu affetmesinin verdiği acıyla rahatlama yok olup gitmişti. Nasıl hissedeceğimi bile bilmiyordum. Ridge için rahatlamış, kendim için üzülmüştüm.

Warren derin bir iç çekti ve bu şekilde tepki verdiğimi görmesine izin verdiğim için kendimi berbat hissettim. Sormamalıydım. Lanet olsun, neden sormuştum ki?

"Daha bitirmedim, Sydney," dedi usulca.

Başımı iki yana salladım, söyleyeceklerinin geri kalanını söylerken ters yöne bakmaya devam ettim.

"Seninle olanlar için onu affetti, ama seninle olanlar aynı zamanda neden birlikte oldukları konusunu da aydınlatmış oldu. Maggie'nin onu geri almak için yeterince iyi bir neden bulamadığı ortaya çıktı. Ridge, Maggie'nin hayatta yaşayacak çok şeyi olduğunu, ama kendisi onu sürekli engellemeye çalışırken bunları dolu dolu yaşayamadığını söyledi."

Şimdi iyice şaşkına dönerek iki elimi yüzüme götürdüm. Birkaç saniye önce onu affettiği için üzülmüştüm, şimdi de affetmediği için üzülüyordum.

Daha üç ay önce, yağmurda dışarıda valizlerimin üzerinde oturmuş, kalp kırıklığının acısını yaşadığıma inanıyordum.

Tanrım, yanılmıştım. Çok yanılmıştım.

Kalp acısı buydu.

Bu.

Şu anda.

Warren kollarını bana dolayıp beni kendine çekti. Beni üzgün görmek istemediğini biliyordum ve öyle görünmemek

için elimden geleni yapıyordum. Ağlamak da bir işe yaramayacaktı. Son altı gündür bunu yapmıştım, hiç faydası olmamıştı.

Warren'dan uzaklaştım, tezgâha gidip bir kâğıt havlu kopardım. Havluyu katlayıp gözlerimi sildim. "Duygulardan nefret ediyorum," dedim, burnumu çekerek gözyaşlarımı engelledim.

Warren gülerek başıyla onayladı. "Neden hiç duygusu olmayan bir kızla olmayı seçtim sanıyorsun?"

Bridgette'le dalga geçmesi beni güldürdü. Bunu kabullenip gözyaşlarımın geri kalanını silmek için elimden geleni yaptım, çünkü daha önce de kendime söylediğim gibi, Ridge'le Maggie'nin sonucu benim açımdan bir şey değiştirmiyordu. Aralarındaki durum ne olursa olsun, gene de Ridge ve benim için bir şey ifade etmiyordu. Aramızda her şey çok karmaşıktı ve zamanla mekândan başka hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

"Seninle film izlemeye geleceğim," dedim Warren'a. "Ama porno olmasa iyi olur."

Ridge

"Lanet anahtarlarımı ver, Ridge," dedi Warren işaretle.

Beş dakika içinde üçüncü kez sakin sakin kafamı iki yana salladım. "Anahtarları bana nerede yaşadığını söylediğin zaman vereceğim."

Bana öfkeyle ters ters baktı, hâlâ kıpırdamıyordu. Günün büyük bir kısmında anahtarları bendeydi ve o bana ihtiyacım olan bilgiyi vermeden verirsem adam değildim. Maggie'nin benden ayrılmasından bu yana sadece üç hafta geçtiğini biliyordum ama Sydney'ye yaptıklarımın onu nasıl etkilediğini düşünmeden edemiyordum. İyi olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Onunla bunca zaman iletişim kurmamıştım çünkü onu gördüğümde ne söyleyeceğimden emin değildim. Tek bildiğim onu görmem gerektiğiydi, yoksa büyük ihtimalle bir daha asla uyuyamayacaktım. En son doğru düzgün bir gece uykusu uyuyalı üç haftadan fazla olmuştu ve aklımın sadece rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Warren masada karşıma oturdu ve dikkatimi önümdeki bilgisayara verdim. Son birkaç haftamın suçunu bilgisayara yüklemek istememe rağmen, hepsinin benim hatam olduğunu biliyordum, bu yüzden bunu kabullenerek yeni bir laptop almıştım. Ne yazık ki gelir elde etmek için hâlâ bir bilgisayara bel bağlamak zorundaydım.

Warren masanın üzerinden uzandı, laptopumu çarparak kapatıp beni kendisine bakmaya zorladı.

"Bundan iyi bir şey çıkmaz," diye işaret etti. "Maggie'yle işlerin bitmesinin üzerinden sadece üç hafta geçti. Sana Sydney'nin adresini vermiyorum çünkü onu görmene gerek yok. Şimdi anahtarlarımı ver yoksa arabanı alırım."

Kendimden emin sırıttım. "Anahtarlarımı bulmakta iyi şanslar. Seninkini sakladığım yerdeler."

Hüsranla başını iki yana salladı. "Neden bu kadar hıyarlık ediyorsun, Ridge? Kız sonunda kendi başına, kendine bir hayat kuruyor ve iyi gidiyor, içeri dalıp kafasını yeniden karıştırmak mı istiyorsun?"

"İyi olduğunu nereden biliyorsun? Onunla konuşuyor musun?" Sorumdaki çaresizlik beni şaşırtmıştı, çünkü bu saniyeye kadar iyi olmasını ne kadar istediğimi bilmiyordum.

"Evet, onu birkaç kez gördüm. Bridgette ve ben dün onunla öğle yemeği yedik."

Koltuğuma yaslandım, bana bunu söylemediği için biraz sinirlenmiştim, ama Sydney'nin evine tıkılıp kalmadığını, harap olmadığını bilmek beni rahatlatmıştı.

"Beni sordu mu? Maggie'yle beni biliyor mu?"

Başını salladı. "Biliyor. İkinizin ne durumda olduğunuzu sordu, ben de gerçeği söyledim. O zamandan beri konuyu açmadı."

Yüce Tanrım. Gerçeği bildiğini öğrenmek endişemi gidermeliydi ama aksine iyice arttırmıştı. Maggie'yi bildiğine göre onunla temasa geçmemem hakkında ne düşündüğünü hayal bile edemiyordum. Onunla hiç iletişim kurmamış olmam, muhtemelen onu suçladığıma inanmasına neden olmuştu. Öne eğilip yalvararak Warren'a baktım.

"Lütfen, Warren. Nerede yaşadığını söyle bana."

Başını iki yana salladı. "Anahtarlarımı ver."

Başımı iki yana salladım.

Karşılıklı inadımıza gözlerini devirdi, masadan kalkıp fırtına hızıyla odasına gitti.

Sydney'yle mesajlarımı açtım ve ona mesaj atacak cesaretim olmasını dileyerek her gün yaptığım gibi gözden geçirmeye başladım. Beni mesajla reddetmesinin kapısına gitmemden daha kolay olacağından korkuyordum, bu

yüzden ona mesaj atmamıştım. Warren'la aynı fikirde olmak istemesem de, onunla bağlantı kurmamdan iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum. Bir ilişki başlatacak durumda olmadığımızı biliyordum ve onu şahsen görmek ona olan özlemimi daha da artıracaktı. Ancak, ne yapmam gerektiğini bilmek ve yapmam gerekene uymak tamamen farklı iki şeydi.

• • •

Işığım yandı. Birkaç saniye sonra omuzlarım şiddetle sarsıldı. Warren'ın gelmesinden onu tam istediğim yere getirdiğimi anlayarak sersem sersem gülümsedim. Dönüp ona baktım.

"Ters giden bir şey mi var?" diye işaret ettim.

"Neredeler?"

"Ne nerede?"

"Prezervatiflerim, Ridge. Prezervatiflerimi hangi cehenneme sakladın?"

Anahtarlarını çalmak işe yaramazsa prezervatiflerini çalmanın işe yarayacağını biliyordum. Bridgette'i yatağında bırakıp odama dalmadan önce külot giymeyi düşünmesine memnun olmuştum.

"Prezervatiflerini mi istiyorsun?" dedim işaretle. "Bana nerede yaşadığını söyle."

Warren avuçlarıyla yüzünü ovaladı, görünüşe bakılırsa inliyordu. "Unut bunu. Markete gidip yenilerini alacağım."

Odamdan çıkmadan önce, yatakta doğrulup oturdum. "Markete nasıl gitmeyi planlıyorsun? Anahtarların bende, unuttun mu?"

Bir an durakladı, sonra yeni bir aydınlanmayla karşılaşınca yüzü gevşedi. "Bridgette'in arabasını alacağım."

"Anahtarlarını bulmakta iyi şanslar."

Warren birkaç saniye bana ters ters baktı, sonra omuzları sarkarak şifonyerime döndü. Bir kalem kâğıt kapıp bir şeyler yazdı, buruşturup top yaparak bana fırlattı. "İşte adresi, pislik herif. Şimdi anahtarlarımı ver."

Kâğıdı açıp Warren'ın gerçekten adresi yazdığından emin olmak için iki kez kontrol ettim. Komodinin arkasına uzandım, prezervatif kutusunu alıp ona fırlattım.

"Şimdilik bu sana yeter. Bunun gerçekten onun adresi olduğunu teyit ettikten sonra anahtarlarının nerede olduğunu söyleyeceğim."

Warren kutudaki prezervatiflerden birini çıkarıp bana fırlattı.

"Giderken bunu da yanına al, çünkü bu kesinlikle onun adresi." Dönüp odadan çıktı, o gider gitmez kalkıp giyinerek sokak kapısından çıktım.

Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum.

Hiç umurumda değildi.

23

Sydney

Sesler tetikliyordu.

Çok sık oluyordu, ama özellikle bazı şarkıları duyduğumda. Özellikle Hunter'la sevdiğimiz şarkılarda. Hele de depresif bir dönemde bir şarkı dinlemişsem, daha sonra yolda duyduğumda o şarkıyla ilgili tüm eski duygular geri geliyordu. Eskiden çok sevdiğim ama artık dinlemeyi kesinlikle reddettiğim şarkılar vardı. Tekrar yaşamak istemediğim anıları ve duyguları tetikliyorlardı.

Mesaj sesi de bu tetikleyici seslerden biri hâline gelmişti.

Yani, Ridge'in mesaj sesi. Çok farklıydı, "Belki Bir Gün" şarkımızın demosundan bir kısımdı. Şarkıyı ilk kez dinledikten sonra ona vermiştim. Ses tetikleyicisinin olumsuz olduğunu söylemek isterdim, ama öyle olduğundan emin değildim. Şarkı sırasında onunla yaşadığım öpüşme kesinlikle olumsuz suçluluk duygularına yol açmıştı, ama öpüşmenin kendisini düşünmek bile kalbimi sıcak bir karmaşaya çeviriyordu. Ve bunu çok düşünüyordum. Gereğinden fazla.

Aslında, tam şu anda düşünürken cep telefonumun hoparlöründen dökülen şarkımızın parçası bir mesaj aldığımı gösteriyordu.

Ridge'den.

Doğrusu bu sesi bir daha duymayı hiç beklemiyordum.

Yatağımda yuvarlanarak kolumu komodine uzattım, titreyen parmaklarımla telefonumu aldım. Ondan mesaj aldığımı bilmek bir kez daha organlarımı kasıp kavurmuş, onlara nasıl düzgün çalışacaklarını unutturmuştu. Telefonu göğsüme çekip gözlerimi kapattım, sözlerini okuyamayacak kadar gergindim.

Çarp, çarp, çarp.

Kasıl, gevşe.

Nefes al, nefes ver.

Gözlerimi yavaşça açtım, telefonu kaldırarak ekranın kilidini açtım.

Ridge: Evde misin?

Evde miydim?

Evde olmamla neden ilgileniyordu ki? Nerede yaşadığımı bile bilmiyordu. Ayrıca üç hafta önce taşınmamı söylediğinde kalbinin nereye sadık olduğunu açıkça belirtmişti.

Ama *evdeydim* ve doğru olmadığını bile bile evde olduğumu bilmesini istiyordum. Adresimle cevap vermek ve evde olup olmadığımı gelip kendisinin öğrenmesini söylemek istiyordum.

Bunun yerine, daha güvenli bir yol seçtim. Daha az açıklayıcı bir şey.

Ben: Evet.

Yorganı açıp yatağın kenarına oturdum, göz kırpmaktan bile korkarak telefonuma baktım.

Ridge: Kapıya cevap vermiyorsun. Yanlış dairede miyim?

Aman Tanrım.

Yanlış dairede olduğunu *umdum*. Ya da belki *doğru* dairede olduğunu umdum. Gerçekten bilemiyordum, çünkü burada olduğu için mutluydum, ama burada olduğu için kızgındım.

Bu çelişkili duygular çok yorucuydu.

Kalkıp yatak odamdan doğruca sokak kapısına koşturdum. Gözetleme deliğinden baktım, kesinlikle benim kapımdaydı.

Ben: Kapımın önündesin, yani evet. Doğru daire.

Gönder tuşuna bastıktan sonra tekrar gözetleme deliğinden baktım, avucunu kapıya yaslamış, telefonuna bakıyordu. Yüzündeki üzgün ifadeyi görmek ve bunun içinde verdiği savaştan kaynaklandığını bilmek, kapıyı açıp ona sarılma isteği uyandırmıştı. Gözlerimi kapatıp alnımı kapıya dayadım, acele karar vermemek için kendime düşünecek zaman tanımak istiyordum. Kalbim ona doğru çekiliyordu, şu anda bu kapıyı açmaktan daha çok istediğim bir şey düşünemiyordum.

Ama aynı zamanda kapıyı açmanın ikimize de bir faydası olmayacağını biliyordum. Maggie'den daha birkaç hafta önce ayrılmıştı, yani benim için buradaysa hemen arkasını dönüp gidebilirdi. Bir başkası yüzünden hâlâ acı çektiğini bilirken aramızda hiçbir şeyin yürümesi mümkün değildi. Şu anda bana verebileceğinden fazlasını hak ediyordum. Bu yıl birinin kalbimle bu şekilde oynamasına izin veremeyecek kadar çok şey yaşamıştım.

Buraya gelmemeliydi.

Ridge: İçeri gelebilir miyim?

Dönüp sırtımı kapıya yasladım. Telefonu göğsüme bastırıp gözlerimi sımsıkı kapattım. Sözlerini okumak istemiyordum. Yüzünü görmek istemiyordum. Onunla alakalı her şey, benim için neyin önemli, neyin iyi olduğunu gözden kaçırmama neden oluyordu. Şu anda hayatım için en iyisi o değildi, özellikle de kendi hayatında yaşadıklarını düşünürsek, bu kapıdan uzaklaşmalı, içeri girmesine izin vermemeliydim.

Ama içimdeki her şey onu içeri almak istiyordu.

"Lütfen, Sydney."

Sözcükler kapının diğer tarafından neredeyse duyulmaz bir fısıltı gibi geliyordu, ama kesinlikle duydum. Her bir parçam duydu. Sesindeki çaresizlik konuşuyor olmasıyla birleşince beni büsbütün öldürüyordu. Bu sefer benim yerime kalbimin karar vermesine izin vererek yavaşça kapıya döndüm. Kilidi çevirdim, mandalı gevşeterek kapıyı açtım.

Korku kelimesini kullanmadan onu tekrar karşımda görmenin nasıl bir his olduğunu tarif edemezdim.

Bana hissettirdiği her şey kesinlikle korku veriyordu. Kalbimin onun içime nüfuz etmesini istemesi korkutuyordu. Dizlerimin beni taşımayı unutmuş görünmesi korkutuyordu. Ağzımın onun sahipliğini istemesi korkutuyordu.

Varlığının bana yaptıklarını gizlemek için elimden geleni yaparak ondan uzaklaşıp oturma odasına yöneldim.

Tepkimi neden ondan saklamaya çalıştığımı bilmiyordum ama insanlar böyle yapmıyor muydu? Gerçekten hissettiğimiz her şeyi, muhtemelen gerçek duygularımızı en çok bilmesi gereken kişilerden saklamak için çok uğraşıyorduk. İnsanlar, hayata doğal tepkiler vermek yanlışmış gibi, duygularını bastırmaya çalışıyorlardı.

Şu andaki doğal tepkim, burada olma sebebi ne olursa olsun dönüp ona sarılmaktı. Kollarım ona sarılmak, yüzüm

göğsüne bastırılmak, sırtım onun tarafından kucaklanmak istiyordu – oysa burada durmuş ona istediğim son şeymiş gibi davranmaya çalışıyordum.

Neden?

Sakinleşmek için bir nefes aldım, arkasından sokak kapısını kapattığını duyunca arkamı döndüm. Gözlerimi gözlerine kaldırdım, birkaç metre ötemde durmuş beni izliyordu. İfadesindeki gerginlikten tam olarak benim gibi yaptığını anlayabiliyordum. Hissettiği her şeyi saklıyordu... ne uğruna?

Gurur?

Korku?

Ridge'le ilişkimde hep hayran olduğum tek şey birbirimize karşı çok dürüst ve gerçekçi olmamızdı. Her zaman tam olarak ne düşündüğümü söyleyebilmiştim, o da öyle. Dönüştüğümüz bu şeyi sevmemiştim.

Ona gülümsemeye çalıştım, ama şu anda gülümsememin işe yarayıp yaramadığından emin değildim. Onunla konuştum, dudaklarımı okuyabilmesi için net bir şekilde telaffuz ediyordum. "Bir kusura ihtiyacın olduğu için mi buradasın?"

Aynı anda hem güldü, hem oh çekti, kızgın olmadığım için rahatlamıştı.

Kızgın *değildim*. Ona hiçbir zaman kızmamıştım. Beni tanıdığı sürede aldığı kararlar, aleyhine kullanabileceğim kararlar değildi. Onun aleyhindeki tek şey, beni öptüğü ve yaşayacağım diğer tüm öpüşmeler için beni mahvettiği geceydi.

Kanepeye oturup ona baktım. "İyi misin?" diye sordum.

İçini çekince hızla başka tarafa baktım. Şu anda onunla aynı odada olmak yeterince zordu ama göz teması kurmak daha da zordu. Oturma odasına geçip kanepede yanıma oturdu.

Daha fazla mobilya almayı düşünmüştüm, ama sadece bir kanepeye param yetmişti. Buna oturmaya bayılıyordum. Mobilyamın az olmasına üzüldüğümden pek emin değildim, çünkü bacağı bacağıma değiyor, bu basit temasın sıcaklığı dalga dalga yayılıyordu. Birbirine sürtünen dizlerimize baktım, üstümde yatmadan hemen önce giydiğim tişört olduğunu fark ettim. Sanırım evimin kapısında olduğunu söylediğinde o kadar şoke olmuştum ki nasıl göründüğümle ilgilenmemiştim. Üzerimde dizlerime inen bol pamuklu bir tişörtten başka bir şey yoktu ve saçlarım büyük ihtimalle karman çormandı.

Ridge'in üstünde kot pantolon ve gri Sedir Sesleri tişörtü vardı. Uygun giyinmediğimi düşünebilirdim, ama o gelmeden önce yaptığım işe, yani yatmaya uygun giyinmiştim.

Ridge: İyi olup olmadığımı bilmiyorum. Sen iyi misin?

Bir an ona soru sorduğumu bile unutmuştum. Omuz silktim. İyi olacaktım, bundan emindim ama ona yalan söyleyip şu anda iyiyim demeyecektim. Bence her şey bu şekilde geliştiği için ikimizin de iyi olamayacağı çok açıktı. Ben Ridge'i kaybettiğim için, Ridge de Maggie'yi kaybettiği için iyi değildik.

Ben: Maggie için üzgünüm. Kendimi çok kötü hissediyorum. Ama kendine gelecektir. Bir yanlış anlaşılma yüzünden beş yıldan vazgeçmek çok fazla.

Gönder tuşuna bastım ve nihayet ona baktım. Mesajı okudu, sonra bana baktı. İfadesindeki yoğunluk nefesimin kesilmesine neden oldu.

Ridge: Yanlış anlaşılma değildi, Sydney. Fazlasıyla iyi anladı.

Ayrıntıya girmesini dileyerek mesajı birkaç kez okudum. Yanlış anlaşılma olmayan *neydi*? Ayrılmalarının sebebi mi? Ridge'in bana duyguları mı? Ona ne demek istediğini sormak yerine cevabını en çok istediğim soruya geçtim.

Ben: Neden buradasın?

Yanıtlamadan önce çenesini ileri geri oynattı.

Ridge: Gitmemi mi istiyorsun?

Ona baktım, yavaş yavaş hayır diye başımı salladım. Sonra duraksayıp başımı evet diye salladım. Tekrar duraksayıp omuz silktim. Sevimli sevimli gülümsedi, karmaşamı çok iyi anlamıştı.

Ben: Sanırım seni burada isteyip istemediğim neden burada olduğuna bağlı. Maggie'yi geri kazanmana yardım etmemi istediğin için mi buradasın? Beni özlediğin için mi buradasın? Bir çeşit arkadaşlık kurmak istediğin için mi buradasın?

Ridge: Hiçbiri diye cevap versem yanlış mı yapmış olurum? Neden burada olduğumu bilmiyorum. Bir yanım seni o kadar özlüyor ki acı veriyor, bir yanımsa seninle hiç tanışmamış olmayı diliyor. Sanırım bugün acı çektiğim günlerden biriydi, bu yüzden Warren'ın anahtarlarını çaldım ve bana adresini vermeye zorladım. Bunu düşünmedim ya da herhangi bir şey konuşmak için gelmedim. Sadece kalbimin yapmamı istediği şeyi yaptım, o da seni görmekti.

Amansızca dürüst cevabı kalbimi eritmişti, ama aynı anda kızdırmıştı.

Ben: Ya yarın? Ya yarın benimle hiç tanışmamış olmayı dilediğin günlerden biriyse? O zaman ne yapmam gerekiyor?

Bakışlarındaki yoğunluk sinir bozuyordu. Belki de bunun öfke dolu bir tepki olup olmadığını ölçmeye çalışıyordu. Öyle olup olmadığından emin değildim. Neden geldiğini bile bilmemesi karşısında ne hissettiğimden emin değildim.

Mesajıma cevap vermemesi bir şeyi kanıtlıyordu: O da benim yaşadığım iç çatışmayı yaşıyordu.

Benimle olmak istiyordu ama istemiyordu.

Beni sevmek istiyordu ama sevip sevmemesi gerektiğini bilmiyordu.

Beni görmek istiyordu ama görmemesi gerektiğini biliyordu.

Beni öpmek istiyordu ama bu beni ilk öptüğü ve çekip gitmek zorunda kaldığı zamanki kadar acı verecekti. Birden ona bakmaktan rahatsız oldum. Bu kanepede birbirimize çok yakındık ama vücudum bana yeterince yakın olmadığımızı açıkça belli ediyordu. Şu anda olmasını dilediği şey, olmayan şeylerdi.

Ridge başını çevirip bir süre evimi inceledikten sonra dikkatini tekrar telefonuna çevirdi.

Ridge: Evini beğendim. Mahalle de iyiymiş. Güvenli görünüyor.

Mesajına ve yapmaya çalıştığı sıradan sohbete az kalsın gülecektim, çünkü artık havadan sudan konuşacak durumda olmadığımızı biliyordum. Bu durumda arkadaş olamazdık.

Ayrıca aleyhimize bu kadar çok şey varken birlikte de olamazdık. Sıradan bir sohbetin şu anda aramızda yeri yoktu, ama kendimi farklı bir şekilde cevaplamaya zorlayamadım.

Ben: Burayı seviyorum. Taşınana kadar otelde kalmama yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Ridge: Elimden bu kadarı geldi. Ne yazık ki çok az şey yapabildim.

Ben: İlk maaşımı alır almaz sana geri ödeyeceğim. Kampüs kütüphanesindeki işimi geri aldım, yani sadece bir hafta sonra ödeyebilirim.

Ridge: Sydney, yapma. Teklif etmeni bile istemiyorum.

Cevap olarak ne diyeceğimi bilemedim. İçinde bulunduğumuz durum bütünüyle garip ve rahatsız ediciydi, çünkü ikimiz de cesaret bulup yapmak ve söylemek istediğimiz her şeyin etrafından dolaşıyorduk.

Telefonumu koltuğa yüz üstü bıraktım. Bir molaya ihtiyacım olduğunu bilmesini istiyordum. Kendimiz olmamak hoşuma gitmiyordu.

İşareti alarak telefonunu yanındaki kol dayanağına bıraktı, derin derin içini çekerek başını kanepenin arkasına yasladı. Sessizlik, dünyayı bir kez olsun onun bakış açısıyla deneyimlemek istememe yol açmıştı. Gene de kendimi onun yerine koymayı neredeyse imkânsız buluyordum. İşitme avantajına sahip insanlar pek çok şeyi takdir etmiyorlardı ve ben bunu hiç şimdi anladığım kadar iyi anlamamıştım. Hiçbir şey konuşmuyorduk, ama onun derin derin iç çekmesinden kendisine kızdığını anlıyordum. Nefeslerini

keskin bir şekilde içine çekmesinden nasıl kendini tuttuğunu anlamıştım.

Sanırım sessiz bir dünyadaki uzmanlığı, ona insanları farklı şekillerde okuma yeteneği kazandırmıştı. Nefes seslerim yerine göğsümün inip kalkmasına odaklanmıştı. Sessiz iç çekmelerimi dinlemek yerine, daha ziyade gözlerimi, ellerimi, duruşumu izliyordu. Belki de bu yüzden yüzü yüzüme eğildi, çünkü beni görmek ve aklımdan geçenleri hissetmek istiyordu.

Beni çok iyi okuyormuş gibi geliyordu. Beni izlemesi her yüz ifademi ve her nefesimi kontrol etmeye zorluyordu. Bana baktığını, ne hissettiğimi anlamaya çalıştığını bilerek gözlerimi kapatıp başımı arkaya yasladım.

Keşke dönüp ona söyleyebilseydim. Onu ne kadar özlediğimi söylemek istiyordum. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyordum. Ona kendimi ne kadar kötü hissettiğimi, çünkü onun hayatına girmeden önce hayatında her şeyin mükemmel olduğunu söylemek istiyordum. Ona, ikimiz de pişman olsak da, öpüşerek geçirdiğimiz o ânın, hayatım boyunca dünyalara değişmeyeceğim bir an olduğunu söylemek istiyordum.

Böyle zamanlarda beni duyamadığı için şükrediyordum, yoksa pişman olacağım o kadar çok şey konuşulurdu ki.

Söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki keşke söylemeye cesaretim olsaydı.

Ridge kanepede ağırlığını öbür tarafına verince doğal olarak meraktan gözlerim açıldı. Kanepenin koluna yaslanmış, bir şeye uzanıyordu. Arkasını döndüğünde elinde bir kalem vardı. Hafifçe gülümsedi, sonra kolumu tuttu. Vücudunu benimkine doğru çevirip kalemi açık avucuma bastırdı.

Kendimi kontrol etmeye çalışarak yüzüne baktım, ama yazarken elime bakıyordu. Dudaklarından belli belirsiz bir

tebessümün gelip geçtiğine yemin edebilirdim. İşi bitince avucumu ağzına götürüp mürekkebi kurutmak için hafifçe üfledi. Dudakları nemliydi ve somurtarak bükülmüştü, lanet olsun, bu daire gerçekten fazla sıcak olmuştu. Elimi indirince elime baktım.

Sadece eline dokunmak istedim.

Usulca güldüm. Daha ziyade geçmişte yazdıklarına kıyasla sözleri çok masum ve tatlı olduğu için. On dakikadır bu kanepede oturmuş bana dokunmasını diliyordum, gidip aynı şeyi düşündüğünü itiraf etmişti. Çok çocukçaydı, sanki ikimiz de yeni yetmeymişiz gibi. Bana dokunmasının beni bu kadar memnun etmesinden neredeyse utanmıştım, ama daha önce hiç bu kadar istediğim bir şey hatırlamıyordum.

Elimi henüz bırakmamıştı, hâlâ yazdıklarına bakıp gülümsüyordum. Başparmağımı elinin arkasında gezdirdim, sessizce nefesini tuttu. Bu küçük hareketle verdiğim izin görünmez bir engeli kırmış gibi görünüyordu, çünkü hemen elini benimkinin üzerine koyup avuçlarımızı birbirine bastırdı, parmaklarımızı iç içe geçirdi. Elinin sıcaklığı, tüm vücudumu kaplayan sıcaklığın yanına bile yaklaşamazdı.

Tanrım, onunla el ele tutuşmak bu denli yoğun şeyler hissettiriyorsa, onunla diğer her şeyin nasıl olacağını hayal bile edemiyordum.

Şimdi ikimiz de ellerimize bakıyor, temasın her bir zerresinin avuçlarımızın arasında titreştiğini hissediyorduk. Baş parmağımı okşadı, ellerimizi ters çevirerek kalemi bileğime değdirdi. Kalemi yavaşça bileğimden yukarı doğru hareket ettirdi, önkoluma kadar düz bir çizgi çizdi. Durdurmadım. Sadece onu izledim. Dirseğimin kıvrımına gelince yeniden yazmaya başladı. Yazarken her kelimeyi okuyordum.

Bu da burana dokunmak için bir bahane.

Elimi bırakmadan kolumu kaldırdı, öne eğilip gözlerimin içine bakarak koluma yukarı aşağı hafifçe üfledi. Göz temasını kesmeden dudaklarını hafifçe kelimelerine bastırıp öptü. Dudakları koluma değince, ağzı tenime kapanmadan önce bir an yumuşak bir hareketle dilinin koluma değdiğini hissettim.

Hafifçe inlemiş olabilirdim.

Evet. Sadece hafifçe inlediğimden oldukça emindim.

Tanrım, bunu duyamadığına çok seviniyordum.

Dudaklarını kolumdan çekti, beni izlemeye devam ederek tepkimi ölçtü. Bakışları yoğun ve deliciydi, tamamen bana odaklanmıştı. Dudaklarıma, gözlerime, boynuma, saçlarıma, göğsüme. Beni yeterince hızlı kavrayamıyor gibi görünüyordu.

Kalemi tekrar cildime değdirip kaldığı yerden başladı. Kalemi yavaşça kolumdan yukarı kaydırdı, tüm bu süre de beni dikkatle izliyordu. Tişörtümün koluna geldiğinde omzum açılıncaya kadar kol kısmını dikkatle yukarı itti. Kalemle küçük bir işaret yaptıktan sonra yavaşça üzerime eğildi. Dudaklarının tenime değdiğini hissedince başımı kanepeye yasladım. Nefesi omzuma çok yakın ve sıcaktı. Her tarafımı kalemle çizeceği aklıma bile gelmemişti. Bu daha sonra temizlenebilirdi. Şu anda, kaleminin mürekkebi tamamen bitene kadar devam etmesini istiyordum.

Geri çekilip elimi bıraktı, kalemi diğer eline geçirdi. Tişörtümün kolunu tekrar omzumun üzerine çekti, sonra parmaklarını tişörtümün yakasından içeri sokup köprücük kemiğimi daha fazla ortaya çıkarmak için çekiştirdi. Kalemin ucunu omzuma koydu, dikkatle boynuma doğru ilerlerken bana bakıyordu. İfadesi hararetliydi, şu anda tam olarak ne istediğini ve bu kalemle nereye varmayı planladığını bilmeme rağmen temkinli ilerlediğini söyleyebilirdim.

Gözleri niyetini açıkça belli ederken bunu sözlü olarak ifade etmesi gerekmiyordu.

Kalemi yavaşça boynumda gezdirdi. Doğal olarak başımı yana yatırdım, bunu yapar yapmaz dişlerinin arasından usulca bir tıslama sesi duydum. Kulağımın hemen altında durdu. Gözlerimi sımsıkı kapattım, eğildiğinde kalbimin patlamamasını umdum, çünkü kesinlikle patlayabilirmiş gibi geliyordu. Dudakları cildime hafifçe değince, yemin ederim oda altüst olmuştu.

Ya da belki altüst olan sadece kalbimdi.

Bir elimi kolundan yukarı kaydırdım ve başının arkasından tuttum, bu noktadan uzaklaşmasını istemiyordum. Dili boynumda bir kez daha belirdi, ama çaresizliğimin onu oyalamasına izin vermedi. Doğrulup tekrar bana baktı. Beni ne kadar deliye döndürdüğünün bilinciyle gözleri gülüyordu.

Kalemi kulağımın altındaki noktadan boynumdan aşağıya, boynumun dibindeki çukura doğru indirdi. Az önce işaretlediği yeri öpmeden önce belimden tuttu, beni kaldırarak kucağına aldı.

Kollarını tuttum, beni kendisine çektiği anda telaştan hava yuttum. Tişörtüm kalçalarımdan yukarı kaydı, altıma külot dışında bir şey giymemiş olmam, kendimi kurtulması çok zor bir duruma soktuğumu garanti ediyordu. Gözleri boynumun dibine odaklanırken elleri uyluğuma, kalçama ve saçlarımın arasına doğru kaydı. Başımın arkasından tuttu, boynumu ağzına doğru çekti. Bu öpüşme daha zorluydu, diğerleri gibi temkinli değildi. Ellerimi saçlarına sokarak dudaklarını boynuma bastırdım.

Dudakları çenemle buluşuncaya kadar boynuma öpücükler kondurdu. Bedenlerimiz sımsıkı kenetlenmişti, bir eliyle belimi bularak beni kendisiyle aynı hizada tuttu.

Hareket edemiyordum. Kelimenin tam anlamıyla soluksuz kalmıştım, güçlü Sydney'nin hangi cehenneme gittiğini merak ediyordum. Bunun olmaması gerektiğini bilen Sydney neredeydi?

Onu daha sonra arardım. Ridge kalemiyle işini bitirdikten sonra.

Dudakları ağzıma yaklaşınca geri çekildi. Vücutlarımız, dudakları dudaklarımda olmadan olabildiğince yakındı. Elini belimden çekip kalemi boynuma geri getirdi. Ucu tenime dokunduğunda, hangi yöne gideceğini tahmin ederken boğazım düğümlendi.

Kuzey ya da güney, kuzey ya da güney. Gerçekten umurumda değildi.

Yukarı doğru kaydırmaya başladı, ama sonra durdu. Kalemi boynumdan çekip salladı, sonra tekrar boynuma değdirdi. Kalemle yukarı doğru bir hareket daha yaptı ama gene durdu. Hafifçe geri çekilip kaşlarını çatarak kaleme bakınca mürekkebinin bittiğini tahmin ettim. Bana bakıp kalemi omzumun üzerinden attı. Kalemin arkamda yere düştüğünü duydum.

Gözleri dudaklarıma kayınca kalemin son durağında olduğunu tahmin ettim. İkimiz de derin derin nefesler alıyor, sırada ne olduğunu biliyorduk. İlk öpüşmemizin, bizi ne kadar etkilediğini bilerek, bunu ikinci kez yaşamak üzereydik.

Sanırım şu an o da benim kadar korkuyordu.

Bütün ağırlığımı ona verdim çünkü hiç bu kadar zayıf olmamıştım. Düşünemiyordum, hareket edemiyordum, nefes alamıyordum. Sadece... istiyordum.

İki elini yanaklarıma götürüp doğrudan gözlerime baktı.

"Karar senin," diye fısıldadı.

Tanrım, bu ses.

Dikkatle ona baktım, kontrolü bana bırakmasının hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim. Bunun benim kararım olmasını istiyordu.

İşler gitmemesi gereken yere gittiğinde suçlayacak başka birinin olması çok daha kolaydı. Kendimizi bittiğinde pişman olacağımız bir duruma sokmamamız gerektiğini biliyordum. Buna burada bir son verebilirdim. Aramızdaki işler daha da karmaşık hâle geldiğinde değil, şimdi gitmesini isteyerek bunu kolaylaştırabilirdim. Kucağından inip Maggie'ye olanlar için kendini affetmeye bile vakti olmadığı için burada olmaması gerektiğini söyleyebilirdim. Ona gitmesini ve kalbinin kimi istediği konusunda karmaşası geçene kadar geri gelmemesini söyleyebilirdim.

Eğer o gün gelirse.

Yapabileceğim, yapmam gereken o kadar çok şey vardı ki ama hiçbirini yapmak istemiyordum.

Baskı beni yenmek için mümkün olan en kötü zamanı seçmişti. Olabilecek *en kötü* zamandı.

Gözümden yaş gelmeye başladığını hissedince gözlerimi sımsıkı kapattım. Yanağımdan aşağı çeneme doğru süzüldü. Bir gözyaşının şimdiye kadar yaptığı kesinlikle en yavaş akıştı. Gözlerimi açtım, Ridge gözyaşını izliyordu. Gözleriyle ıslak izi takip ediyordu, her geçen saniye çenesinin daha da kasıldığını görebiliyordum. Uzanıp silmek istedim ama yapmak istediğim son şey Ridge'den saklamaktı. Gözyaşlarım, şu anda hissettiklerim hakkında bir mesajda söylemek istediğimden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Belki de bunun bana acı verdiğini bilmesini istiyordum.

Belki ona da acı vermesini istiyordum.

Gözyaşı sonunda kıvrılıp çenemin altında kaybolduğunda, gözlerini gözlerime çevirdi. Gözlerinde gördüklerim beni şaşırtmıştı.

Onun gözyaşları.

Acı çektiğim için acı çektiğini bilmek onu öpme isteği uyandırmamalıydı, ama kesinlikle öyle olmuştu. Beni önemsediği için buradaydı. Beni özlediği için gelmişti. Buradaydı çünkü ilk öpüşmemizde hissettiklerimizi tekrar hissetmek istiyordu, tıpkı benim gibi. Dudakları dudaklarımdan ayrıldığı ve çekip gittiği andan bu yana bu duyguyu geri istemiştim.

Ellerimi omuzlarından çektim, başının arkasını tutarak ona doğru eğildim, ağzımı ağzına o kadar yaklaştırmıştım ki dudaklarımız birbirine değiyordu.

Sırıttı. "İyi karar," diye fısıldadı.

Ağızlarımız arasındaki mesafeyi kapattı, diğer her şey yok olup gitti. Suçluluk duygusu, endişeler, bu öpüşme bittikten sonra olacakların kaygısı. Dudakları dudaklarıma değdiği anda her şey yok olmuştu. Diliyle nazikçe dudaklarımı araladı, sıcaklığını ağzımda hissettiğimde kalbimden ve kafamdan geçen tüm karmaşa ortadan kalktı.

Böyle öpüşler bir uyarı etiketiyle gelmeliydi. Kalp için iyi olmayabilirdi. Bir elini uyluğumun üst kısmında gezdirdi, sonra tişörtümün altına soktu. Elini sırtımda dolaştırdı, beni sımsıkı tutarak kalçalarını kaldırdı, aynı zamanda beni biraz daha kendine çekti.

Oh.

Aman.

Tanrım.

Vücutlarımızla yarattığı her ritmik hareketle daha da güçsüzleşiyordum. Tutunabileceğim her parçasını bulup tutundum, çünkü düşüyormuşum gibi hissediyordum. Ağzında usulca inlerken gömleğini ve saçlarını tuttum. Boğazımdan kaçıveren sesi hissettiğinde, ağzımdan hızla uzaklaştı, gözlerini sımsıkı kapatıp derin bir nefes aldı.

Gözlerini tekrar açtığında boynuma bakıyordu. Elini gömleğimin altından çekip yavaşça boynuma götürdü.

Aman Tanrım, güzel Tanrım.

Parmaklarını boynuma doladı, dudaklarıma bakarken avucunu hafifçe boynumun tabanına bastırdı. Bana ne yaptığını hissetmek istemesi, başımı döndürüyordu ve tüm odayı döndürüyordu. Gözlerinin içine, sakin bir arzunun cinsel bir ihtiyaca dönüşmesini görecek kadar uzun süre bakabildim.

Diğer eli ensemdeyken, ağzımı ağzıyla kapatarak daha güçlü şekilde beni kendine çekti. Dili dilimi tekrar bulduğu anda ona ayak uyduramayacak kadar fazla inliyordum.

Ondan tam olarak bunu istemiştim. Gelip beni ne kadar özlediğini söylemesini istemiştim. Beni önemsediğini, beni istediğini bilmeye ihtiyacım vardı. İlk öpücüğünün bana hissettirdiklerinin bunca zaman sadece kafamda olmadığını anlayabilmem için dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmem gerekiyordu.

Şimdi bu gerçekleşirken, bunun için yeterince güçlü olduğumdan emin değildim. Biliyordum ki bu iş bitip de sokak kapısından çıktığı anda kalbim yeniden ölecekti. Kendimi ona açtıkça onu daha fazla istiyordum. Onu istediğimi kendime itiraf ettikçe ona tam olarak sahip olmadığımı bilmek daha çok acı veriyordu. Hâlâ doğru nedenlerle burada olduğuna ikna olmamıştım. Doğru nedenlerle burada olsa bile, gene de yanlış zamanlamaydı. Hâlâ kafamda dolaşan sorular da cabasıydı. Soruları uzaklaştırmaya çalıştım ve kısa süreliğine işe yaradı. Elleri yanağıma değdiğinde ya da dudakları dudaklarıma kapandığında kaçışı olmayan o soruları unutuyordum. Ama sonra soluklanmak için durup gözlerimin içine bakacaktı ve tüm bu sorular o kadar ağırlaşacaktı ki aklımın ön tarafına üşüşerek beni

daha fazla gözyaşı dökmeye zorlayacaktı. Belirsizlik hâkim olmaya başlayınca kollarını tuttum. Başımı iki yana sallayarak ona karşı koymaya çalıştım. Dudaklarımdan geri çekildi, kuşkularımın arttığını gördü ve aramızdaki bu ânı analiz etmeyi bırakmam için başını iki yana salladı. Yalvaran gözlerle yanağımı okşadı, beni kendine çekerek tekrar öpmeye çalıştı, ama ben kollarının arasından çıkmak için mücadele veriyordum.

"Ridge, hayır," dedim. "Yapamam."

Bileğimi kavradığında başımı iki yana sallamaya devam ediyordum. Kucağından inip parmakları benden ayrılana kadar yürümeye devam ettim.

Doğruca mutfak lavabosuna gidip ellerime sabun sürdüm, kolumdaki mürekkebi temizlemeye başladım. Çekmeceden bir bez çıkarıp ıslatarak boynuma bastırdım. Aramızda yaşananları hatırlatan izleri çıkarmaya çalışırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Onu hatırlatan izler üstesinden gelmeyi çok daha zorlaştıracaktı.

Ridge arkamdan yaklaşıp ellerini omuzlarıma koydu. Beni kendine çevirdi. Ağladığımı görünce gözleri özür ifadesiyle doldu ve elimdeki bezi aldı. Saçlarımı omzumdan geri çekip nazikçe cildimi ovalayarak mürekkebi temizledi. Beni ağlattığı için inanılmaz derecede suçlu görünüyordu ama bu onun suçu değildi. Kesinlikle onun suçu değildi. Bu kimsenin suçu değildi. İkimizin suçuydu.

Mürekkebi silmeyi bitirdiğinde, bezi arkamdaki tezgâha atarak beni göğsüne çekti. Beni sarmalayan rahatlık, işi daha da zorlaştırıyordu. Bunu hep istiyordum. Onu sürekli istiyordum. Aramızdaki bu küçük mükemmel anların sürekli gerçekliğimiz olmasını istiyordum, ama şu anda olamazdı. Daha önceki sözlerini, beni özlediği ve benimle hiç tanışmamış olmayı dilediği zamanlar olduğunu söylemesini çok iyi

anlıyordum çünkü şu anda, gitarını ilk duyduğumda balkonuma hiç adım atmamış olmayı diliyordum.

Bana hissettirdiklerini hiç yaşamamış olsaydım, Ridge gittikten sonra da özlemezdim.

Gözlerimi silip ondan uzaklaştım. Konuşacak çok şeyimiz vardı, bu yüzden kanepeye gidip telefonlarımızı alarak onunkini ona verdim. Yazarken diğer tezgâha yaslanmak için ondan uzaklaştım ama kolumdan tutup beni geri çekti. Bara yaslanıp sırtımı göğsüne dayadı, kollarını arkadan bana doladı. Başımın yan tarafını öptü, sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Burada kal," dedi, ona sarılmış hâlde kalmamı istiyordu.

Birisinin sadece birkaç dakikalığına sizi sarmasının, onun tarafından sarılmamış olma hissini sonsuza dek değiştirebilmesi çılgınlıktı. Serbest bıraktığı an, aniden bir parçanız eksikmiş gibi geliyordu. Sanırım o da aynı şekilde hissediyordu, bu yüzden beni yanında istemişti.

Maggie için de böyle hissediyor muydu?

Bunun gibi sorular aklımdan çıkmıyordu. Bunun gibi sorular, sonunda Maggie'yi kaybettiği için, durumunun sonucuyla mutlu olabileceğine inanmamı engelliyordu. Birinin ikinci tercihi olmak istemiyordum.

Başımı omzuna yaslayarak gözlerimi sımsıkı kapattım, aklımın bir daha oralara gitmemesi için elimden geleni yapmaya çalıştım. Ama eğer buna bir son vermek istiyorsam oralara gitmem gerektiğini biliyordum.

Ridge: Keşke aklını okuyabilseydim.

Ben: İnan bana, yapabilmeni ben de isterdim.

Usulca gülerek beni kollarıyla sıkıca sardı. Yanağını başıma dayayarak bir başka mesaj yazdı.

Ridge: Her zaman aklımızdan geçenleri söyleyebildik. Bunu hâlâ yapabilirsin, biliyorsun. Ne söylemen gerekiyorsa söyleyebilirsin, Sydney. Bizde her zaman en sevdiğim şey bu oldu.

Neden söylediği, yazdığı ve mesaj attığı her şey içime işlemek zorundaydı?

Derin bir nefes aldım, sonra dikkatle nefes verdim. Gözlerimi açıp telefonuma baktım, aslında cevabını bilmek istemediğim tek soruyu sormaktan korkuyordum. Gene de sordum çünkü bilmek istemesem de cevabı öğrenmem gerekiyordu.

Ben: Maggie şu anda sana mesaj atıp yanlış seçim yaptığını söyleseydi ona gider miydin? Hiç düşünmeden kapımdan çıkar mıydın?

Göğsünün hızlı hızlı iniş çıkışı aniden durunca başım hareketsiz kaldı.

Artık nefeslerini duyamıyordum.

Beni daha gevşek bir şekilde sarmıştı.

Yüreğim parçalanıyordu.

Ondan bir cevap okumama gerek yoktu. *Duymama* bile gerek yoktu. Bunu onun her yerinde hissedebiliyordum.

Cevabının farklı olmasını bekliyor değildim. Maggie'yle beş yıl geçirmişti. Onu sevdiği çok açıktı. Aksini hiçbir zaman söylememişti.

Sadece yanıldığını umuyordum.

Hemen ondan ayrılarak hızla yatak odama doğru yürüdüm. O gidene kadar kendimi içeri kilitlemek istiyordum. Bunun bana ne yaptığını görmesini istemiyordum. Onu Maggie'yi sevdiği gibi sevdiğimi görmesini istemiyordum.

Yatak odama gidip kapıyı açtım. Aceleyle içeri girip kapıyı arkamdan kapatmaya yeltendim, ama kapıyı iterek açtı. Yatak odama girip beni kendine çevirdi.

Gözleri gözlerimi araştırıyor, umutsuzca söylemek istediği her neyse onu anlatmaya çalışıyordu. Sanki konuşacakmış gibi ağzını açtı, ama sonra tekrar kapattı. Kollarımı bıraktı, sonra dönüp ellerini saçlarının arasından geçirdi. Ellerini ensesine götürdü, sinirli bir iniltiyle tekme atarak kapımı kapattı. Kolunu kapıya dayayıp alnını kapıya bastırdı. Hareketsiz durup kendi içindeki savaşa girişmesini izlemekten başka bir şey yapmadım. Benim verdiğim mücadelenin aynısıydı.

Aynı pozisyonda kalarak telefonunu alıp mesajıma cevap verdi.

Ridge: Bu adil bir soru değil.

Ben: Evet, aslında bu gece buraya gelerek beni soktuğun durum da adil değil.

Sırtı yatak odamın kapısına yaslanana kadar döndü. Hüsranla iki elini alnına götürdü, bacağını dizinden kırarak arkasındaki kapıyı tekmeledi. Onun gerçekte kimi istediğiyle ilgili verdiği mücadeleyi görmek katlanmak istemeyeceğim kadar acı veriyordu. Şu anda bana verebileceğinden fazlasını hak ediyordum ve onun çatışması kalbimi parçalıyordu. Aklımı karıştırıyordu. Onunla olan her şey çok fazlaydı.

Ben: Gitmeni istiyorum. Artık senin yanında olamam. Onun yerinde olmamı istemen beni korkutuyor.

Ben ona bakmaya devam ederken başını eğerek bir süre yere baktı. Şu anda Maggie'yle birlikte olmayı tercih ettiğini inkâr etmemişti. Bahaneler üretmedi ya da beni ondan daha çok sevebileceğini söylemedi.

Sessiz kalmıştı... çünkü haklı olduğumu biliyordu.

Ben: Gitmeni istiyorum. Lütfen. Ve eğer beni gerçekten önemsiyorsan, geri dönme.

Yavaşça dönüp bana baktı. Gözleri gözlerime kilitlendi, gözlerinden bu andakinden fazla duygu geçtiğini hiç görmemiştim.

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle.

Bana doğru yürümeye başlayınca ondan uzaklaşmaya başladım. Yalvarırcasına başını iki yana salladı. Bacaklarım yatağıma değdiği anda bana ulaştı, yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Başımı iki yana sallayarak göğsünden ittim. Benden uzaklaşarak yüzünü buruşturdu, benimle iletişim kuramadığı için daha da sinirlenmiş görünüyordu. Gözleriyle odada beni yanıldığıma ikna etmesine yardımcı olacak bir şeyler araştırdı, ama hiçbir şeyin durumumuza yardım edemeyeceğini biliyordum. Onun da bunu anlaması gerekiyordu.

Önce yatağıma, sonra bana baktı. Elimden tutup beni yatağın kenarına doğru çekti. Ellerini omuzlarıma koyarak ben oturana kadar aşağı itti. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden direnmedim.

Henüz.

Sırtüstü uzanana kadar beni itmeye devam etti. Doğrulup tişörtünü çıkardı. Daha kafasından tam çıkaramadan yataktan kalkmaya davrandım. Seksin durumumuzu düzelteceğini düşünüyorsa, düşündüğüm kadar akıllı değil demekti.

"Hayır," dedi tekrar, kaçmaya çalıştığımı görünce.

Sesindeki katıksız inanç donup kalmama neden oldu, tekrar yatağıma döndüm. Yatakta diz çöktü, bir yastık alarak

başımın yanına koydu. Yanıma uzanınca yakınlığından tüm vücudum gerildi. Telefonunu aldı.

Ridge: Dinle beni, Sydney.

Peşinden ne yazacağını bekleyerek mesaja baktım. Bana başka mesaj göndermediğini fark edince ona baktım. Başını iki yana salladı, telefonumu elimden alıp yan tarafına attı. Elimi tutup kalbinin üzerine koydu.

"İşte," dedi elimi okşayarak. "Beni buradan dinle."

Ne yapmamı istediğini anlayınca göğsüm sıkıştı. Beni kendine çekti, ben de buna izin verdim. Altımda kendini ayarlayarak rahat etmeme yardım ederken başımı nazikçe kalbine doğru indirdi.

Kalp atışlarının ritmini bularak göğsüne yaslandım.

Çarp, çarp, dur.

Çarp, çarp, dur.

Çarp, çarp, dur.

Kesinlikle çok güzeldi.

Sesler kulağa çok güzel geliyordu.

Önemsemesi çok güzeldi.

Sevmesi çok güzeldi.

Dudaklarını başımın tepesine bastırdı.

Gözlerimi kapattım... ve ağladım.

Ridge

Onu o kadar uzun süre yanımda tutmuştum ki uyanık olup olmadığından bile emin değildim. Hâlâ ona söylemek istediğim çok şey vardı ama kıpırdamak istemiyordum. Bu şekilde birbirimize sarıldığımızda onu hissetmeyi seviyordum. Hareket edersem tekrar aklının başına gelip gitmemi istemesinden korkuyordum.

Maggie'den ayrılalı hemen hemen üç hafta olmuştu. Sydney, Maggie'yi geri alıp almayacağımı sorduğunda cevap vermemiştim, ama sadece cevabıma inanmayacağını bildiğim için.

Maggie'yi seviyordum ama açıkçası artık Maggie'yle birbirimiz için uygun olduğumuzu düşünmüyordum. Nerede hata yaptığımızı çok iyi biliyordum. İlişkimizin başlangıcı neredeyse masallardaki kadar romantikti. On dokuz yaşındaydık. Birbirimizi pek tanımıyorduk. Koca bir yıl boyunca bekleyişimiz sahte umutlar ve idealize edilmiş aşk dışında hiçbir şeye dayanmayan duygular oluşturmuştu.

Maggie'yle nihayet birlikte olabildiğimiz zaman, sanırım gerçek bizden ziyade biz olma fikrimize âşıktık. Elbette onu sevmiştim. Hâlâ seviyordum. Ama Sydney'yle tanışana kadar Maggie'ye aşkımın onu kurtarma arzumdan kaynaklandığını bilmiyordum.

Maggie haklıydı. Son beş yıldır onu koruyan kahraman olmaya çalışmaktan başka bir şey yapmamıştım. Sorun mu? Kadın kahramanların korunmaya ihtiyacı yoktu.

Sydney beni daha önce sorguya çektiğinde hayır, Maggie'ye geri dönmem demek istemiştim. Maggie olmasını istediğim için çok korktuğunu söylediğinde, ona sarılmak, onunlayken başka bir yerde olmayı asla, bir kez bile istemediğimi kanıtlamak istemiştim. Ona tek pişmanlığımın

hangisi için daha iyi olduğumu daha erken fark edememek olduğunu söylemek istemiştim. Hangi kızla olmanın daha fazla anlam ifade ettiğini. Hangi kızı idealize etmeden, gerçekçi, doğal bir şekilde sevmeye başladığımı söylemek istedim.

Anlamamasından korktuğum için bir şey söylemedim. Defalarca onun yerine Maggie'yi seçmiştim ve Sydney'nin kafasına şüphe sokmak benim hatamdı. Ve Maggie'yle ikimiz bittiğini kabul ettiğimiz için, Sydney'nin kafasındaki senaryonun asla gerçekleşmeyeceğini bilsem de, Maggie'yi geri almayacağımdan pek emin değildim. Ancak bu, Maggie'yle daha fazla birlikte olmak istediğim için olmazdı. Hatta Maggie'yi daha çok sevdiğim için bile olmazdı. Ama anlamak benim için zorken Sydney'yi buna nasıl ikna edebilirdim?

İçimden Sydney'nin doğru seçim olduğunu bilirken, kendini ikinci tercihim gibi hissetmesini istemiyordum. O, tek tercihimdi.

Kolumu ona dolayıp telefonumu aldım. Başını kaldırdı, çenesini göğsüme dayayarak bana baktı. Telefonunu ona geri verdim, aldı, sonra yüzünü çevirip kulağını tekrar kalbime bastırdı.

Ben: Neden beni dinlemeni istediğimi bilmek ister misin?

Mesajla cevap vermedi. Kulağını göğsümden ayırmadan sadece evet diye başını salladı. Bir elini yavaşça belimle kolum arasında gezdirdi. Ellerinin tenime değmesinin bir hatıraya dönüşmesini kesinlikle istemiyordum. Sol elimi başının arkasına indirip saçlarını okşadım.

Ben: Biraz uzun bir açıklama. Yazabileceğim bir defterin var mı?

Başını salladı, üstümden kalktı. Komodine uzanıp bir defterle kalem çıkardı. Yatak başlığına yaslandım. Defteri bana verdi ama bana yaklaşmadı. Bileğinden tutup bacaklarımı açtım, yazarken bana dayanarak uzanmasını işaret ettim. Yaklaştı, belime sarılıp kulağını tekrar kalbime bastırdı. Kollarımı ona doladım, defteri dizime dayayarak yanağımı başının üstüne yasladım.

Keşke iletişim kurmamızın daha kolay bir yolu olsaydı da ona söyleyeceğim her şeyi anında söyleyebilseydim. Keşke gözlerinin içine bakıp ona tam olarak ne hissettiğimi ve aklımdan geçenleri söyleyebilseydim, ama yapamıyordum ve bundan bizim adımıza nefret ediyordum. Bunun yerine, içimi kâğıda döktüm. Düşüncelerimi toparlayıp onun okuması için on beş dakika boyunca yazarken, o göğsümde duruyordu. Bitirdiğimde defteri ona verdim. Kendini ayarlayarak sırtını göğsüme yasladı. Mektubu okurken kollarımı dolayıp ona sarıldım.

Sydney

Az önce yazdıklarından ne bekleyeceğimi hiç bilemiyordum, ama kâğıdı bana verir vermez her cümleyi gözlerimin tarayabileceği kadar çabuk okumaya başladım. İletişim kurmamızda bir engelin olması, ondan aldığım her kelimeyi, ne şekilde olursa olsun, mümkün olduğunca çabuk bitirme ihtiyacı hissetmeme neden oluyordu.

Diğer insanlara göre gerçekten kalp atışlarımın daha mı fazla farkındayım bilmiyorum, ama öyle olduğuna inanmaya meyilliyim. Etrafımdaki dünyayı duyamıyor olmam, içimdeki dünyaya daha fazla odaklanmama neden oluyor. Brennan bana kendi kalp atışlarının farkında olduğu tek zamanın sessiz ve hareketsiz olduğu zamanlar olduğunu söylemişti. Benim için durum böyle değil, çünkü benim dünyam hep sessiz. Kalp atışlarımın her zaman farkındayım. Her zaman. Düzenini biliyorum. Ritmini biliyorum. Onları neyin hızlandırıp neyin yavaşlattığını biliyorum, hatta bunun olmasını ne zaman bekleyeceğimi bile biliyorum. Bazen daha beynim fırsat bulamadan kalbimin tepki verdiğini hissediyorum. Kalbimin tepkilerini her zaman önceden tahmin edebilmişimdir... birkaç ay öncesine kadar.

Balkona çıktığın ilk gece, değişikliği fark ettiğim ilk geceydi. Belli belirsizdi, ama vardı. Sadece fazladan bir sekme. Dikkate almadım, çünkü seninle bir ilgisi olduğunu düşünmek istemedim. Kalbimin Maggie'ye bu kadar sadık olmasını seviyordum ve ona bağlılığımın değişmesini istemiyordum.

Ama sonra, senin ilk kez şarkılarımdan birine eşlik ettiğini gördüğümde, gene oldu. Sadece bu sefer daha belirgindi. Dudaklarının oynadığını her gördüğümde biraz daha

hızlanıyordu. Daha önce kalbimin çarptığını hissetmediğim yerlerde çarpmaya başlamıştı. Seni şarkı söylerken gördüğüm ilk gece, çalmamı bitirmek için kalkıp içeri girmem gerekti, çünkü kalbime hissettirdiklerin hoşuma gitmemişti. İlk defa, kalbimin üzerinde kesinlikle hiç kontrolüm yokmuş gibi hissettim ve bu beni çok kötü hissettirdi.

İlk kez yatak odamdan çıkıp da seni evimde yağmurdan sırılsıklam olmuşken bulduğumda – Tanrım, bir kalbin böyle çarpabileceğini bilmiyordum. Kalbimi avucumun içi gibi biliyordum ve hiçbir şeye sana olduğu gibi tepki vermemişti. Senin için battaniyeleri olabildiğince çabuk kanepeye koydum, sana banyoyu gösterdim ve hemen yatak odama geri döndüm. Seni ilk kez bu kadar yakından gördükten sonra sen duştayken sakinleşmek için neler yapmak zorunda kaldığımın ayrıntılarını sana bırakıyorum.

Sana verdiğim fiziksel tepki beni endişelendirmemişti. Fiziksel tepkiler normaldir ve bu noktada kalbim hâlâ Maggie'ye aitti. Kalp atışlarımın tamamı Maggie içindi. Hep öyleydi, ama seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, farkında olmadan içeri sızmaya ve o kalp atışlarından bir kısmını çalmaya başladın. Böyle olmasını engellemek için elimden geleni yaptım. Bir süre kalbimden daha güçlü olduğuma kendimi inandırdım, bu yüzden kalmana izin verdim. Sana karşı hissettiklerimin çekimden başka bir şey olmadığını, eğer sana fantezilerimde yeterince yer verirsem, gerçekte bunun yeterli olacağını düşündüm. Ama çok geçmeden senin hakkında kurduğum hayallerin erkeklerin normalde çekici buldukları kızlar hakkında kurduğu hayaller gibi olmadığını anladım. Etrafta kimse yokken senden öpücük çaldığımı hayal etmiyordum. Gecenin bir yarısı yatağına girip, sana ikimizin de yapmamı istediğimiz şeyleri yaptığımı hayal etmiyordum. Bunun yerine, kollarımda uyuyakalsan nasıl hissedeceğimi hayal ediyordum.

Sabah senin yanında uyanmanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyordum. Gülümsemelerini, kahkahalarını ve hatta ağladığında seni teselli edebilmenin ne kadar güzel bir his olabileceğini hayal ediyordum.

O kulaklıkları kulaklarına takıp da birlikte yarattığımız şarkıyı söylemeni izlediğim gece başımı derde soktuğum belli oldu. Bu sözlerin dudaklarından geçişini izlerken, onları duyamayacağımı bilerek o anda kalbimin bizim için ne kadar acıdığını hissederken, olan bitenin kontrol edebileceğimden çok daha fazla olduğunu anladım. Gücüm sana duyduğum zaafa yenilmişti. Dudaklarım dudaklarına değdiği anda kalbim tamamen ikiye bölündü. O andan itibaren yarısı sana aitti. Her iki atıştan biri senin içindi.

Senden o gece gitmeni istemem gerektiğini biliyordum ama bunu yapacak cesareti bulamadım. Sana veda etme düşüncesi çok acı veriyordu. Ertesi gün taşınmanı istemeyi planlamıştım, ama her şeyi konuştuktan sonra, durumumuzun üstesinden gelmenin kolaylığı, bana bunu görmezden gelmek için daha fazla bahane verdi. Bununla ikimizin de mücadele ettiğini bilmek kalbimin sana verdiğim kısmını Maggie'ye geri verebileceğime dair umut vermişti.

Warren'ın partisinin olduğu hafta sonu, artık çok geç olduğunu fark ettim. Parti gecesinin tamamını seni izlememeye çalışarak geçirdim. Belli etmemeye çalışıyordum. Dikkatimi olması gereken yere, Maggie'ye odaklamaya çalışıyordum. Ama onca çaba ve inkâr beni ertesi gün olacaklardan kurtaramayacaktı. Odana girip yatakta yanına oturduğumda bunu hissettim.

Bana kalbinin bir parçasını verdiğini hissettim.

Ve Sydney, bunu istiyordum. Kalbini hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Uzanıp da elini elime aldığım an, olan oldu. Kalbim seçimini yaptı ve seni seçti.

Maggie'yle ilişkim harikaydı, onunla yaşadıklarıma asla saygısızlık etmek istemem. Sana onu tanıdığım andan beri sevdiğimi ve ölene kadar seveceğimi söylediğimde doğru söylüyordum. Onu her zaman sevdim, seviyorum ve daima seveceğim. Maggie hayatın ona sunduklarından çok daha fazlasını hak eden inanılmaz bir insan ve bunu düşünmek bugün bile beni sinirlendiriyor. Eğer böyle bir seçeneğim olsaydı, bir saniye içinde kaderimi onunkiyle değiştirirdim. Ne yazık ki hayat böyle yürümüyor. Kader böyle işlemiyor. Bu yüzden Maggie'yle ilişkimde hiç bulamayacaklarımı sende bulduğumu anladıktan sonra bile bu yeterli olmadı. Sana ne kadar değer verirsem vereyim ya da sana olan hislerim ne kadar derin olursa olsun, bu Maggie'den ayrılmam için kesinlikle yeterli olmayacaktı. Madem kaderini değiştiremiyordum, en azından ona verebileceğim en iyi hayatı verecektim. Kendi hayatımdan ödün vermek anlamına bile gelse, bunu tereddütsüz yapardım ve asla pişman olmazdım. Bir saniye bile.

Ancak üç hafta öncesine kadar ona verebileceğim en iyi hayatın bensiz bir hayat olduğunu fark etmemiştim. Ona sunabileceğimin tam tersine ihtiyacı vardı ve bunu şimdi biliyorum. Şimdi o da bunu biliyor. Ve bunu kabul ediyoruz.

Bu yüzden senin yerine onu seçer miydim diye sorduğunda, sana net bir cevap veremeyeceğim bir durum ortaya koyuyorsun. Çünkü evet, bu noktada benden isteseydi muhtemelen senden uzaklaşırdım. Sadakatimin büyük kısmı hâlâ ona ait. Ama kimi daha çok istediğimi soruyorsan? Kiminle olmayı daha fazla istiyorum? Kalbim kime özlem duyuyor? Kalbim buna uzun zaman önce karar verdi, Sydney.

Son sözü okuduğumda, defteri göğsüme bastırıp ağladım. Beni sırtüstü uzanana kadar uzaklaştırdı, tepemde durarak gözlerine bakmamı sağladı.

"Sensin," dedi sesli olarak. "Kalbim... seni istiyor."

Sözlerini duyunca göğsümden bir hıçkırık koptu. Hemen omuzlarından tutup doğruldum, dudaklarımı doğruca kalbinin üzerindeki bölgeye bastırdım. Onu tekrar tekrar öperek bu işte yalnız olmadığıma dair güvence verdiği için sessizce teşekkür ettim.

Başımı yastığa geri koyduğumda yanıma uzanıp beni kendine çekti. Yanağıma dokundu, yavaşça eğilip beni öptü. Dudaklarımı o kadar özenle öpüyordu ki sanki kalbimi elinde tutuyormuş da düşürmekten korkuyormuş gibiydi.

Kalbimi korumak için elinden geleni yapacağına inanmama rağmen, teslim etmekten hâlâ çok korkuyordum. Tuttuğu tek kalp olduğunu bilene kadar ona vermek istemiyordum.

• • •

Gözlerimi açmadım, çünkü gittiğini duyduğumu bilmesini istemiyordum. Beni öptüğünü hissettim. Kolunu altımdan çektiğini hissettim. Bluzunu başından geçirdiğini duydum. Kalem arandığını duydum. Bana bir mektup yazdığını ve yanımdaki yastığa koyduğunu duydum.

Elini yatağa, başımın yanına bastırdığını hissettim. Dudaklarını alnıma değdirdikten sonra geri çekilip odamdan çıktı. Sokak kapısının kapandığını duyunca yan dönüp gün ışığını engellemek için yorganı başıma çektim. Bugün çalışmak zorunda olmasaydım, tam burada bu pozisyonda kalır ve gözyaşım kalmayana kadar ağlardım.

Mektubunu bulmak için elimi yatağın üzerinde gezdirdim. Bulunca yorganın altına alıp okudum.

Sydney,

Birkaç ay önce, her şeyi çözdüğümüzü sanıyorduk. Ben sonsuza kadar birlikte olacağımı düşündüğüm bir kızla birlikteydim, sen de seni fazlasıyla hak ettiğini düşündüğün bir adamla birlikteydin.

Şimdi şu hâlimize bak.

Birbirini sevmekte özgür olmayı her şeyden çok istemek ama kötü zamanlama ve sadık kalplerin talihsizliğine uğramak. İkimiz de nereye varmak istediğimizi biliyoruz; sadece oraya nasıl varacağımızı bilmiyoruz. Ya da oraya ne zaman varmamız gerektiğini. Keşke her şey on dokuz yaşındayken göründüğü kadar kolay olsaydı. Bir takvim alıp bir tarih seçerdik ve kapına gelip seni sevmeye başlayana kadar geri sayıma başlardık.

Ama kalbe kimi, ne zaman, nasıl seveceğinin söylenmediğini öğrendim. Kalp canı ne isterse onu yapıyor. Kontrol edebileceğimiz tek şey; hayatımıza ve aklımıza, kalbimize yetişme şansı verip vermeyeceğimiz.

Bunu her şeyden çok istediğini biliyorum. Yetişecek zaman. Her ne kadar burada kalıp aramızdaki ilişkinin başlamasını istesem de bundan daha fazla istediğim bir şey var. Sonunda benimle olmanı istiyorum ve başlangıcımızı aceleye getirmeye çalışırsam bunun olmayacağını biliyorum. Dün gece beni içeri almakta neden tereddüt ettiğini gayet iyi biliyorum: Henüz hazır değilsin. Belki ben de değilim. Sen hep kendine zaman ayırmak istediğini söylüyordun ve Maggie'yle yeni biten ilişkiye gereken saygı göstermeye çalışırken seninle bir ilişkiye başlamak istediğim son şey.

Benim için ne zaman hazır olursun bilmiyorum. Gelecek ay ya da gelecek yıl olabilir. Ne zaman olursa olsun, şunu bil ki bu işi yürütebileceğimizden kesinlikle şüphem

yok. Yapabileceğimizi biliyorum. Bu dünyada birbirini sevmenin bir yolunu bulabilecek iki kişi varsa onlar biziz.

Ridge

Not: Gecenin çoğunu seni uyurken izleyerek geçirdim, bu yüzden bu fanteziye listede işaret koymam gerekiyor. Ayrıca bütün bir şarkının sözlerini yazdım ki bu Brennan için talihsizlik oldu. Gitarım yoktu, bu yüzden onu bu sabah saat beşte kaba bir kurgusunu yapmaya zorladım, böylece sana bırakabilecektim.

Bir gün senin için çalacağım, biz ayrıyken senin için yazmayı planladığım diğer şarkılarla birlikte. O zamana kadar sabırla bekleyeceğim.

Sadece ne zaman olduğunu söyle.

Mektubu katlayıp göğsüme bastırdım. Uzaklaştığını bilmek ne kadar acı verse de buna izin vermem gerektiğini biliyordum. Bunu ben istemiştim. Buna ihtiyacımız vardı. Benim ihtiyacım vardı. Aklımdan geçen tüm şüpheler olmadan nihayet birlikte olabileceğimizi anladığım bir noktaya gelmem lazımdı. Ridge haklıydı. Aklımın kalbime yetişmesi gerekiyordu.

Elimin tersini gözlerimden geçirdim, sonra mesajlarımı açtım.

Ben: Uğrayabilir misin? Yardımına ihtiyacım var.

Warren: Bunun dün gece Ridge'e adresini vermemle bir ilgisi varsa özür dilerim. Beni zorladı.

Ben: Onunla bir ilgisi yok. Senden büyük bir iyilik isteyeceğim.

Warren: Bu akşam işten çıktığımda evde ol. Prezervatif getireyim mi?

Ben: Komik adam.

Warren'ın mesajını kapatıp Ridge'in gönderdiği şarkıyı açtım. Çekmecemden kulaklıklarımı aldım, yastığıma yaslanıp başlat tuşuna bastım.

SENSİN

Bebeğim, bu güneşin altında
Şimdiye kadar yaptığın her şeyin
Artık hiçbir önemi yok
Ah, bundan eminim
Çünkü beni götürdün
Olmak istediğim yerlere
Ve gösteriyorsun
Görmek isteyebileceğim
Her şeyi bana
Sensin, biliyorsun
Sen olduğunu biliyorsun

Her gün seni düşünüyorum
Söyleyecek daha iyi bir şey düşünmeye çalışıyorum
Sadece yeterli olacak bir şey,
Belki de merhaba, nasılsın

Çünkü beni götürdün
Olmak istediğim yerlere
Ve gösteriyorsun
Görmek isteyebileceğim
Her şeyi bana
Sensin, biliyorsun
Sen olduğunu biliyorsun

24

Ridge

Ben: Mart ayı programınıza bakıyorum. 18'inde boşsun.

Brennan: Acaba neden 18'inde meşgul olacağımı hissediyorum?

Ben: Bir şov planlıyorum ve yardımına ihtiyacım var. Bunu lokal olarak yapacağız.

Brennan: Ne tür bir şov? Tüm grup mu?

Ben: Hayır, sadece sen ve ben. Belki Warren da bizim için işaret eder.

Brennan: Acaba neden bunun Sydney'yle bir ilgisi varmış gibi hissediyorum?

Ben: Acaba neden ne hissettiğin umurumda değilmiş gibi hissediyorum?

Brennan: Top Sydney'de, Ridge. O hazır olana kadar işleri oluruna bırakmalısın. Onun için neler hissettiğini biliyorum ve bunu mahvetmeni istemiyorum.

Ben: 18 Mart'a daha üç ay var. O tarihe kadar kararını vermemişse, tek yapacağım onu biraz ittirmek. Hem sen ne zaman ilişki tavsiyesi vermeye başladın? Bir ilişkin olmayalı ne kadar zaman oldu? Ah, bekle. Bu hiç olmayacak.

Brennan: Sana yardım etmeyi kabul edersem lanet çeneni kapayacak mısın? Ne yapmamı istiyorsun?

Ben: Sadece ara sıra yeni şarkılara göz atmak için bana biraz zaman ayırmanı istiyorum.

Brennan: Acaba birisi yazar blokajını aştı mı?

Ben: Evet, bir keresinde biri bana kalp acısının lirik ilham için iyi olduğunu söylemişti. Maalesef haklıydı.

Brennan: Akıllı adammış.

Brennan'ın mesajlarını kapatıp Warren'ınkini açtım.

Ben: 18 Mart. Yerel bir mekâna ihtiyacım var. Küçük bir yer. Sonra da o gece Sydney'yi oraya götürmeni istiyorum.

Warren: Bunu senin organize ettiğini bilecek mi?

Ben: Hayır. Ona yalan söyle.

Warren: Sorun değil. İyi yalan söylerim.

Telefonumu kapattım, gitarımı alıp balkonuma çıktım. Onu son gördüğümden bu yana neredeyse bir ay geçmişti. İkimiz de birbirimize mesaj atmamıştık. Warren'ın onunla

temas hâlinde olduğunu biliyordum ama bana bir şey söylemeyi reddediyordu, ben de sormaktan vazgeçmiştim. Onu ne kadar özlesem de, başlamasına izin vermesi için ne kadar yalvarmak istesem de, şu anda zaman tanımanın ikimiz için de daha iyi olduğunu biliyordum. Birlikte olmayı ne kadar çok istesek de, çok erken başlama düşüncesi hâlâ fazlasıyla suçluluk hissettiriyordu. Yapılacak en doğru şey, ikimizin de iyi bir durumda olmasını beklemekti.

Ama ben şimdiden o noktadaymışım gibi hissediyordum. Belki benim için daha kolaydı, çünkü Maggie'yle nerede durduğumuzu ve kalbimin nerede olduğunu biliyordum ama Sydney'nin böyle bir güvencesi yoktu. Eğer zaman ona bu güvenceyi verecekse, ben de ona zaman verecektim. Çok fazla olmamak kaydıyla. 18 Mart'a sadece üç ay kalmıştı. O zamana kadar hazır olacağını umuyordum, çünkü ondan daha uzun süre uzak durabileceğimden emin değildim.

Sandalyemi balkonun kenarına çektim, parmaklığın üzerinde kollarımı kavuşturup onun eski balkonuna baktım. Ne zaman buraya çıkıp da onun boş sandalyesini görsem, her şey daha da zorlaşıyordu. Ama artık evimde onu hatırlatan hiçbir şey bulamıyordum. Taşınırken hiçbir şey bırakmamıştı, aslında buradayken hiçbir şeyi yoktu. Birbirimizden bu kadar uzakken, kendimi ona en çok bu balkondayken yakın hissediyordum.

Sandalyeme yaslanıp, bir kalem alarak başka bir şarkının sözlerini yazmaya başladım, aklımda ondan başka bir şey yoktu.

Saçlarımda serin hava dolaşırken
Böyle gecelerde, hiç adil görünmüyor
Seninle benim bu kadar uzak olmamız

Tüm yıldızlar bir melodi gibi titreşiyor
Sanki seninle benim için çalıyorlar
Ama seslerini sadece ben duyabiliyorum

Gitarımı alıp ilk birkaç nota üzerinde çalıştım. Bu şarkıların onu hazır olduğumuza ikna etmek için yeterli olmasını istiyordum, bu yüzden her şeyin mükemmel olması gerekiyordu. Sadece bunun gerçekleşmesinde Warren'a çok fazla güvendiğim için gergindim. Sydney'yle alakalı bu konuda kira çeklerinden daha güvenilir olmasını umuyordum.

25

Sydney

"Gitmiyorum."

"Evet, gidiyorsun," dedi Warren, bacaklarımı sehpadan indirerek. "Sıkıntıdan patlıyorum. Bridgette bütün hafta sonu çalışıyor ve Ridge kim bilir kiminle ne yapıyor."

Yüreğim ağzıma gelerek hemen ona baktım.

Warren güldü. "Bu dikkatini çekti." Öne uzandı, ellerimden tutup çekerek beni kanepeden kaldırdı. "Şaka yapıyorum. Ridge iç karartıcı küçük bir pislik gibi evde çalışıyor, tıpkı senin yapmaya çalıştığın gibi. Şimdi git güzelleş ve bu gece benimle çık, yoksa seni kanepeye oturtup porno izlemeye zorlarım."

Ellerimi ellerinden çekip mutfağa gittim. Bir dolabı açıp bir bardak aldım. "Bu gece dışarı çıkmak istemiyorum, Warren. Bütün gün dersim vardı ve kütüphaneden izinli olduğum tek gecem. Eminim seninle gidecek başka birini bulabilirsin." Buzdolabından bir meyve suyu şişesi çıkarıp bardağımı doldurdum. Tezgâha yaslanıp bir yudum alarak Warren'ın oturma odamda surat asmasını izledim. Surat astığında çok sevimli oluyordu, bu yüzden ona hep böyle zor anlar yaşatıyordum.

"Dinle, Syd," diyerek mutfağa doğru yürüdü. Bir bar taburesi çekti, sonra oturdu. "Senin için durumu açıklığa kavuşturacağım, tamam mı?"

Gözlerimi devirdim. "Seni durdurabileceğimden şüpheliyim, bu yüzden devam et."

Avuçlarını önündeki tezgâha yasladı, öne eğildi. "Berbatsın."

Güldüm. "Bu kadar mı? Bana açıklamak istediğin şey bu mu?"

Başını salladı. "Berbatsın. Ridge de öyle. Ona adresini verdiğim geceden beri ikiniz de berbatsınız. Tek yaptığı çalışmak ya da müzik düzenlemek. Hatta artık bana şaka bile yapmıyor. Ne zaman buraya gelsem, sadece ders çalışmaya odaklanıyorsun. Hiç dışarı çıkmak istemiyorsun. Artık seks hikâyelerimi dinlemek istemiyorsun."

"Düzeltiyorum," diyerek sözünü kestim. "Seks hikâyelerini dinlemeyi hiçbir zaman istemedim. Bu yeni bir şey değil."

"Her neyse," dedi başını sallayarak. "Demek istediğim, ikiniz de perişan durumdasınız. Zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum falan filan ama bu hayatını yoluna koyarken eğlenceden vazgeçmen gerektiği anlamına gelmez. Gidip eğlenmek istiyorum. Artık kimse benimle eğlenmek istemiyor ve bu tamamen senin suçun, Ridge'le yaşadığınız perişanlığa son verecek tek kişi sensin. Yani evet. Berbat durumdasın. Berbatsın, berbatsın, berbatsın. Ve eğer bu kadar berbat olmayı bırakmak istiyorsan, git giyin de dışarı çıkalım ve birkaç saat birlikte nefes alalım."

Buna nasıl itiraz ederdim bilmiyordum. Berbat durumdaydım. Berbattım, berbattım berbattım. Bunu sadece Warren makul gelecek kadar basit ve anlaşılır bir şekilde ortaya koyabilirdi. Son birkaç aydır perişan olduğumu biliyordum ve Ridge'in de perişan olduğunu bilmek durumu iyice zorlaştırıyordu. Perişandı, çünkü oturup onunla iletişim kurmamı engelleyen her neyse onu aşmamı bekliyordu.

Bana mektubunda son söylediği şey *Sadece ne zaman olduğunu söyle* olmuştu.

O mektubu okuduğumdan beri ne zaman olduğunu söylemeye çalışıyordum ama çok korkuyordum. Hiç kimse ya da hiçbir şey için ona hissettiklerimi hissetmemiştim ve yürütememe düşüncesi beni o iki kısacık kelimeyi söylemekten alıkoymaya yetiyordu. Sanki ne kadar uzun beklersek ve iyileşmek için ne kadar çok zamanımız olursa, *belki bir gün* için o kadar fazla şansımız olacakmış gibi geliyordu.

Maggie'den ayrıldığından emin olduğum ânı beklemeye devam ediyordum. Bana tamamen bağlı kalmaya hazır olduğundan emin olduğum ânı bekliyordum. Birine tekrar yürekten güvendiğim için suçluluk duygusuyla tükenmeyeceğime emin olduğum ânı beklemeye devam ediyordum.

Bu noktaya ne zaman geleceğimi bilmiyordum ve ilerleme kaydedememin Ridge'i engellediğini bilmek içimi acıtıyordu.

"Şimdi," dedi Warren, beni mutfaktan dışarı iterek. "Giyin."

• • •

Beni buna ikna etmesine izin verdiğime inanamıyordum. Makyajımı son bir kez kontrol edip çantamı aldım. Beni görür görmez başını iki yana salladı. Oflayarak kollarımı havaya savurdum.

"Şimdi ne var?" İçimi çektim. "Uygun giyinmemiş miyim?"

"Harika görünüyorsun ama mavi elbiseni giymeni istiyorum."

"O elbiseyi yaktım, unuttun mu?" dedim.

"İyi halt ettin," dedi beni yatak odama doğru geri ittirerek. "Geçen hafta uğradığımda üstündeydi. Git onu giy de çıkalım."

Arkamı dönüp ona baktım. "O elbiseyi ne kadar sevdiğini biliyorum ve bu gece seninle çıkarken giymek biraz fazla ürkütücü, Warren."

Gözlerini kıstı. "Dinle, Syd. Kabalık etmek istemem ama son birkaç aydır mutsuz mutsuz takılman biraz kilo almana neden oldu. O kot pantolonun içinde popon kocaman görünüyor. Mavi elbise bunu biraz gizleyebilir, bu yüzden git onu giy, yoksa seninle dışarı çıkmaktan utanacağım."

Birden onu tekrar tokatlamak istedim, ama tuhaf bir espri anlayışı olduğunu biliyordum. Bu elbiseyi giymemi istemesinin tamamen farklı bir nedeni olabileceğini de biliyordum, bunun Ridge'le bir ilgisi olduğunu düşünmemeye çalıştım, ama içinde bulunduğum hemen her durum bir şekilde Ridge'i düşündürüyordu. Bu yeni bir şey değildi. Ama Warren sık sık patavatsızlık yapan bir adamdı ve ben bir kızdım, bu yüzden gene de alaycı sözlerinde gerçeklik payı olup olmadığını merak ettim. Ridge'in hayatımda bıraktığı boşluğu yiyecekle dolduruyordum. Karnıma bakıp sıvazladım, sonra Warren'a baktım.

"Sen bir pisliksin."

Başını salladı. "Biliyorum."

Yüzündeki masum gülümseme, şakasının arkasındaki her türlü kabalığı anında affetmemi sağladı. Mavi elbiseyi giydim ama bu gece onu engelleyecektim. Pislik.

• • •

"Vay canına. Burası... farklı," dedim etrafıma bakınarak. Warren'ın genellikle gitmeyi sevdiği kulüplere hiç benzemiyordu. Burası çok daha küçüktü, dans pisti bile yok

sayılırdı. Bir duvarın önünde boş bir sahne vardı ama bu gece sahne alacak kimse yoktu. Müzik kutusu çalıyordu ve masalarda oturan birkaç kişi, kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı. Warren ortada bir masa seçti.

"Ucuzcu bir flörtsün," dedim, "bana yemek bile yedirmedin."

Güldü. "Eve dönerken sana bir hamburger alırım."

Warren telefonunu çıkarıp birine mesaj atmaya başlayınca ben de bir süre etrafa bakındım. Bir bakıma hoş bir yerdi. Ayrıca Warren'ın beni buraya getirmesi de biraz garipti. Ama kötü bir niyeti olmadığını düşündüm çünkü benimle ilgilenmiyordu bile.

Dikkati telefonundaydı ve kapıya bakıp duruyordu. Bu gece neden dışarı çıkmak istediğini ve özellikle neden burayı seçtiğini anlamamıştım.

"Asıl berbat olan sensin," dedim. "Beni görmezden gelmeyi bırak."

Cevap verirken bana bakmadı bile. "Konuşmuyorsun, bu yüzden teknik olarak seni görmezden gelmiyorum."

Merak etmeye başlamıştım. Kendisi gibi davranmıyordu, dikkati epey dağınıktı. "Neyin var senin, Warren?"

Soruyu sorar sormaz başını telefonundan kaldırıp omzumun üzerinden gülümsedi, sonra ayağa kalktı. "Geç kaldın," dedi arkamdaki birine. Bridgette'in bize doğru yürüdüğünü gördüm.

"Canın cehenneme, Warren," dedi Bridgette hafif bir tebessümle. Warren ona sarıldı, nahoş bir süre boyunca öpüştüler. İkisinin de nefes alamadığından emin olduğumda uzanıp Warren'ın koluna dokundum. Bridgette'ten uzaklaştı, ona göz kırptı ve sandalyesini onun için çekti.

"Tuvalete gitmem gerek," dedi Bridgette'e. Bana işaret etti. "Sakın bir yere gitme."

Bunu bir emir gibi söylemişti ve böyle söylemesi bu gece gerçekten kaba davrandığı için beni daha da sinirlendirdi. Warren masadan kalktıktan sonra dönüp Bridgette'e baktım. "Warren bütün hafta sonu çalışacağını söylemişti," dedim.

Bridgette omuz silkti. "Evet, yani muhtemelen bunu sana bu gece için yaptığı ayrıntılı plan yüzünden söylemiştir. Bunu öğrendiğinde gitmemen için buraya gelmemi istedi. Ha, bunların hiçbirini sana söylememem gerekiyor, o yüzden geri geldiğinde aptalı oyna."

Kalp atışlarım hızlanmıştı. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Başını iki yana salladı, kolunu havaya kaldırarak garsonu çağırdı. "Keşke şaka yapıyor olsaydım. Buraya gelmek için vardiya değiştirmek zorunda kaldım ve yarın iki misli çalışmam gerekiyor."

Warren'ın beni ikna etmesine izin vermenin pişmanlığıyla başımı ellerimin arasına aldım. Tam gitmek için çantama uzanırken Warren boş sahneye çıktı.

"Aman Tanrım," diye inledim. "Ne yapıyor bu böyle?" Midem düğüm düğüm olmuştu. Ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama her neyse, iyi bir şey olamazdı.

Hafifçe mikrofona vurdu, ardından yüksekliğini ayarladı. "Bu gece gelen herkese teşekkür etmek istiyorum. Bu özel etkinlik için burada olmayanlar olabilir, ama gene de teşekkür etmek istiyorum."

Mikrofonu bir kez daha ayarladı, sonra kalabalığın içinde masamızı bularak el salladı. "Senden özür dilemek istiyorum, Syd, çünkü sana yalan söylediğim için kendimi gerçekten kötü hissediyorum. Kilo almadın ve o kot pantolonun içinde popon harika görünüyordu, ama bu gece o elbiseyi giymen gerekiyordu. Ayrıca, berbat değilsin. Bu konuda da yalan söyledim."

Kalabalığın arasından birkaç kişi güldü, ama ben sadece inleyerek yüzümü ellerime gömdüm, parmaklarımın arasından ona baktım.

"Pekâlâ, devam edelim, olur mu? Bu gece sizin için birkaç yeni şarkımız var. Ne yazık ki tüm grup burada olamazdı, çünkü" –dar sahnede soluna, sonra sağına baktı– "eh, hepsinin sığabileceğini sanmıyorum. Bu yüzden size Sedir Sesleri grubunun küçük bir kısmını sunmak istiyorum."

Yüreğim hoplamıştı. Kalabalık alkışlamaya başlayınca gözlerimi kapattım.

Lütfen Ridge olsun.

Lütfen Ridge olmasın.

Tanrım, bu karışıklık ne zaman bitecekti?

Sahnede hareketlilik olduğunu duyabiliyordum ve gözlerimi açamayacak kadar korkuyordum. Onu orada otururken görmeyi o kadar istiyordum ki canım acıyordu.

"Hey, Syd," dedi Warren mikrofona. Sakinleşmek için yavaş yavaş derin bir nefes aldım, sonra gözlerimi açıp tereddütle ona baktım. "Birkaç ay önce, hayatta iyi olanların değerini bilmek için birkaç kötü güne ihtiyacımız vardır dediğimi hatırlıyor musun?"

Sanırım başımı salladım. Artık gerçekten bedenimi hissedemiyordum.

"Pekâlâ, bu, güzel günlerden biri. Bu gerçekten güzel günlerden biri." Elini havaya kaldırıp masamı işaret etti. "Biri şu kıza gevşemesi için bir içki versin."

Mikrofonu yanındaki tabureye götürünce gözlerim boş sandalyelere takıldı. Biri önümdeki masaya bir içki koydu, hemen alıp içtim. Kadehi masaya geri koydum, tam zamanında başımı kaldırarak sahneye çıktıklarını gördüm. Önce Brennan, hemen arkasından elinde gitarıyla Ridge.

Aman Tanrım. Ridge inanılmaz görünüyordu. Onu ilk kez sahnede görüyordum. Gitarını balkonumda duyduğum

ilk andan beri onun performansını izlemek istiyordum ve işte buradaydım, fantezimin gerçeğe dönüşmesini izlemek üzereydim.

Onu son gördüğümde nasılsa öyle görünüyordu, sadece... inanılmazdı. Sanırım o zamanlar da inanılmaz görünüyordu. Sadece onun benim olmadığını bildiğim için itiraf etmeye hakkım olduğunu hissetmiyordum. Artık sorun etmemeliydim, çünkü lanet olsun. Çok yakışıklıydı. Kendinden çok emin görünüyordu ve nedenini kesinlikle anlayabiliyordum. Kolları sanki sadece gitar taşımak için yaratılmış gibiydi. Elinde öyle doğal bir şekilde tutuyordu ki sanki bir uzantısıymış gibiydi. Gözlerini geçmişte hep olduğu gibi bulandıran bir suçluluk gölgesi yoktu. Gülümsüyordu, olacaklar için heyecanlı gibiydi. Gizemli tebessümü yüzünü aydınlatıyordu, yüzüyse tüm mekânı aydınlatıyordu. En azından bana öyle geliyordu. Yerine doğru ilerlerken seyirciye birkaç kez baktı, ama beni hemen fark etmedi.

Ortadaki tabureye oturdu, Brennan soluna, Warren sağına yerleşti. Warren'a işaret etti ve Warren beni gösterdi. Ridge seyircilere baktı, beni buldu. Ellerim ağzımın üzerinde kenetlenmişti, dirseklerim masaya dayalıydı. Gülümsedi, başıyla beni selamlayınca yüreğim hopladı. Ona gülümseyemedim, elimi ya da başımı sallayamadım. Hareket edemeyecek kadar gergindim.

Brennan eğilip mikrofona konuştu. "Birkaç yeni şarkımız var–"

Ridge mikrofonu ondan uzaklaştırıp kendisi eğilince sesi kesildi. "Sydney," dedi Ridge mikrofona, "bu şarkılardan bazılarını seninle yazdım. Bazı şarkıları senin için yazdım."

Şimdi konuşma biçiminde küçük bir fark duyabiliyordum. Bir kerede bu kadar çok şeyi sesli ifade ettiğini hiç

duymamıştım. Ayrıca, geçmişte benimle konuştuğu birkaç sefere göre biraz daha net telaffuz ediyor gibiydi, tıpkı fotoğraftaki öznenin biraz daha odakta olması gibi. Üzerinde çalıştığı belliydi ve sesli konuşmaya devam ettiğini bilmek, daha bir şarkı bile duymadan gözlerimin dolmasına neden olmuştu.

"Kelimeyi söylemeye hazır değilsen, sorun değil," dedi. "Benden istediğin kadar bekleyeceğim. Umarım bu geceki kesintiye aldırmazsın." Mikrofonu uzaklaştırarak gitarına baktı. Brennan mikrofona eğilerek bana baktı.

"Şu anda söylediklerimi duyamıyor, bu yüzden bu fırsatı sana Ridge'in saçmaladığını söylemek için kullanacağım. Artık beklemek istemiyor. Senin izin vermeni nefes almayı istediğinden fazla istiyor. Bu yüzden lütfen, kutsal olan her şey adına bu gece söyle."

Gözümden akan yaşı silerken güldüm.

Ridge, "Başım Dertte" şarkısının açılış akorlarını çalarken sonunda Warren'ın neden bana bu elbiseyi giydirttiğini anlamıştım. Brennan öne eğilip şarkı söylemeye başladı, Warren şarkının her kelimesini işaretle anlatırken Ridge dikkatini gitarını çalan parmaklarına odakladı, ben tamamen hareketsiz oturuyordum. Üçünü bir arada izlemek, birkaç kelimeden ve gitardan yaratabildikleri güzelliği görmek insanı büyülüyordu.

Ridge

Şarkı bittiğinde Sydney'ye baktım.

Ağlıyordu, ama bu gözyaşlarına bir tebessüm eşlik ediyordu, gitarımdan başımı kaldırıp baktığımda tam da bunu görmeyi ummuştum. Onu veda öpücüğünden sonra ilk kez görmek üzerimde düşündüğümden çok daha büyük bir etki yaratmıştı. Buraya ne yapmaya geldiğimi hatırlamak için elimden geleni yapıyordum ama tek istediğim gitarımı bir kenara atıp ona doğru koşmak, onu deli gibi öpmekti.

Bunun yerine, yazmama yardım ettiği başka bir şarkıyı çalarken gözlerine baktım. "Belki Bir Gün"ün açılış akorlarını çalmaya başladım. Çalmamı izlerken gülümseyerek elini göğsüne götürdü.

Böyle zamanlarda duyamadığıma gerçekten şükrediyordum. Hiçbir şey dikkatimi dağıtmayınca sadece ona odaklanabildim. Son dizeye kadar şarkı sözlerine eşlik eden dudaklarını izlerken müziğin göğsümde titreştiğini hissedebiliyordum.

Birlikte yazdığımız birkaç şarkı daha çalmayı planlıyordum ama onu görmek fikrimi değiştirmişti. Onun için yazdığım yeni şarkılara geçmek istedim, çünkü kesinlikle onlara verdiği tepkiyi görmem gerekiyordu. Warren'la Brennan'ın değişime ayak uydurmakta sorun yaşamayacaklarını bilerek bunlardan birine başladım. Bunun daha önce hiç duymadığı bir şarkı olduğunu fark edince gözleri parladı, sandalyesinde öne eğilerek dikkatle üçümüze odaklandı.

Sydney

İngiliz alfabesinde sadece yirmi altı harf vardı. Yirmi altı harfle ancak bu kadarının yapılabileceğini düşünürdünüz. Kelimeleri oluşturmak için karıştırılıp bir araya getirildiğinde bu harflerin hissettirebileceklerinin ancak bu kadar olabileceğini düşünürdünüz.

Ancak, bu yirmi altı harfin insana hissettirebileceklerinin sonsuz çeşidi vardı ve bu şarkı bunun canlı kanıtıydı. Bir araya getirilen birkaç basit kelimenin bir insanı nasıl değiştirebileceğini hiç anlayamayacaktım, ama bu şarkı, bu sözler beni tamamen değiştirmişti. *Belki bir gün* benim *şu ânım* olmuş gibi hissediyordum.

SANA SARILMAK

Saçlarımda serin hava dolaşırken
Böyle gecelerde, hiç adil görünmüyor
Seninle benim bu kadar uzak olmamız

Tüm yıldızlar bir melodi gibi titreşiyor
Sanki seninle benim için çalıyorlar
Ama seslerini sadece ben duyabiliyorum

Belki onlardan istersem senin için çalarlar
Biri için dilek tutmayı deniyorum, belki ikisini denerim
Yapabileceğim fazla bir şey yok gibi görünüyor

Sana sarılmak istiyorum
Tıpkı silemediğim anılar gibi
Sana sarılmak istiyorum
Sen olmadan bunu yapmak biraz zor

Sana sarılmak istiyorum
Sana sarılmak istiyorum

Ön koltuk boş ve biliyorum ki
Sadece ben olduğumda
Hiç istemediğim yerlere gidiyorum

Burada bir ışık olmanı istiyorum
Bazen gökyüzünde gecemi aydınlatan yıldızı
Görmek için karanlığa ihtiyacım oluyor

Hadi, hadi, yak benim için
Sadece küçük bir ışık,
Böylece bir kuyruklu yıldız gibi,
Yanımdan geçip gitmeyeceğine dair umudu görebileyim

Sana sarılmak istiyorum
Tıpkı silemediğim anılar gibi
Sana sarılmak istiyorum

Sen olmadan bunu yapmak biraz zor
Sana sarılmak istiyorum
Sana sarılmak istiyorum

Ridge

Şarkıyı bitirdim ve ona bakmak için kendime zaman ayırmadan başka bir şarkı çalmaya başladım. Ona bakarsam beni bu sahnede tutan tüm iradeyi kaybedeceğimden korkuyordum. Ona gitmeyi çok istiyordum ama bir sonraki şarkıyı dinlemesinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Ayrıca son seçimi yapan kişi de olmak istemiyordum. Eğer benimle olmaya hazırsa, ondan ne istediğimi biliyordu. Hazır değilse kararına saygı duyacaktım.

Bununla birlikte, bu şarkının sonunda birlikte yaşayabileceğimizi bildiğim hayata başlamaya hazır olmazsa, hiç hazır olur muydu bilemiyordum.

Gitarın tellerini tıngırdatırken gözlerimi parmaklarımdan ayırmadım. Brennan'a göz attım, tam o sırada mikrofona eğildi, söylemeye başladı. Warren'a baktım, sözleri işaretle anlatmaya başlamıştı.

Kalabalığı yavaşça tarayarak onu tekrar buldum.

Gözlerimiz kilitlendi.

Başka tarafa bakmadım.

Sydney

"Vay canına," diye fısıldadı Bridgette. Gözleri benimkiler gibi sahneye kilitlenmişti. Tıpkı mekândaki tüm diğer gözler gibi. Üçü müthiş bir ekip oluşturuyordu, ancak bu sözlerin Ridge'in sözleri olduğunu ve özellikle benim için yazdığını bilmek beni fazlasıyla alt üst etmişti. Ondan başka tarafa bakamıyordum. Tüm şarkı boyunca hemen hiç kıpırdamadım. Neredeyse nefes bile almıyordum.

BAŞLASIN

Zaman çabuk geçti
Geçip gidene kadar hızla geçti zaman
Bunun doğru olduğunu düşünüyorsun
Yanlış olana kadar doğru olduğunu sanıyorsun

Bunca zamandan sonra bile
Seni hâlâ istiyorum
Aklımın beni maruz bıraktığı
Onca şeyden sonra bile

O hâlde yapmayacak mısın
Başlamasına izin vermeyecek misin?
O hâlde yapmayacak mısın?
Başlamasına izin vermeyecek misin?

Sen direniyorsun
Kalbini elinde tutuyorsun
Kalbini ele geçiririm
Elimden geldiğince çabuk kaparım

Bunca zamandan sonra bile
Seni hâlâ istiyorum
Aklımın beni maruz bıraktığı
Onca şeyden sonra bile

Burada kapında duruyorum
Sen gelip beni içeri alana kadar
Senin sonun olmak istiyorum
Ama başlamasına izin vermelisin

O hâlde yapmayacak mısın?
Başlamasına izin vermeyecek misin?
Yapmayacak mısın?
Ne zaman olduğunu söylemeyecek misin?

Ridge

Bakışlarımız birbirinden hiç ayrılmamıştı. Tüm şarkı boyunca, onun odak noktası sadece bendim, benimki de o olmuştu. Şarkı bittiğinde kıpırdamadım. Zihninin ve hayatının kalbine yetişmesini bekliyordum ve yakında olmasını umuyordum. Bu gece. Hemen şimdi.

Gözlerindeki yaşları sildi, sonra ellerini kaldırdı. Sol işaret parmağını kaldırdı, sağ işaret parmağını sola yaklaştırdı, kıvırınca parmaklarının uçları birbirine değdi.

Hareket edemiyordum.

Az önce benim için işaret diliyle anlatmıştı.

Az önce, "şu anda," demişti.

İşaretini görmek hiç beklemediğim bir şeydi. Bu ondan yapmasını asla istemeyeceğim bir şeydi. Ayrı kaldığımız süre boyunca benimle nasıl iletişim kuracağını öğrenmek, benim için yapılan en harika şeydi.

Başımı salladım, bu kızın isteyerek benim olduğunu, mükemmel, güzel ve iyi olduğunu ve kahretsin, onu çok sevdiğimi aklımdan çıkaramıyordum.

Gülümsedi ama ben şok içinde donakalmıştım.

Tepkime güldü, kelimeyi birkaç kez tekrar işaret etti. "Şu anda, şu anda, şu anda."

Brennan omzumu dürtünce ona baktım. Gülüyordu. Başını Sydney'ye doğru salladı, "Git," diye işaret etti. "Git al senin kızı."

Gitarımı hemen yere bırakıp hızla sahneden indim. Ona doğru yürüdüğümü görür görmez masayı iterek uzaklaştırdı. Sadece birkaç metre uzaktaydı ama ona yeterince çabuk ulaşamıyordum. Üzerindeki elbiseyi görünce daha sonra Warren'a teşekkür etmeyi aklıma not ettim. İçimde bununla ilgisi olduğuna dair bir his vardı.

Sonunda ona ulaştığımda yaşlarla dolu gözlerine baktım. Bana gülümsedi ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez birbirimize en ufak bir suçluluk, endişe, pişmanlık ya da utanç duymadan baktık.

Kollarını boynuma doladı, onu kendime çekip yüzümü saçlarına gömdüm. Başını sıkı sıkıya kendime yaslayıp gözlerimi kapattım. Sanki bırakmaktan korkuyormuşuz gibi birbirimize sarıldık.

Ağladığını hissedebiliyordum, bu yüzden gözlerine bakabilmek için aramızda yeterince mesafe bıraktım. Başını kaldırdı, gözyaşlarının bundan güzel göründüğünü hiç görmemiştim.

"İşaret diliyle konuştun," dedim sesli olarak.

Gülümsedi. "Sen de sesli konuştun. Hem de çok."

"Bunda pek iyi değilim," diye itiraf ettim. Sözlerimi anlamanın zor olduğunu biliyordum, konuştuğumda hâlâ kendimi rahatsız hissediyordum ama sesimi duyduğunda gözlerini görmeyi seviyordum. Söyleyebildiğim her kelimeyi hemen şimdi söylemek istememe neden oluyordu.

"Ben de iyi değilim," dedi. Benden uzaklaşıp elini kaldırarak işaret diliyle konuştu. "Warren bana yardım ediyor. Sadece iki yüz kelime biliyorum ama öğreniyorum."

Onu son gördüğümden bu yana birkaç ay geçmişti ve hâlâ benimle olmak istediğine inanmaya çalışırken şüphelerim vardı. İlişkimize başlamadan önce bekleme kararımızı sorgulamaya başlamıştım. O ayları kendi ailemin hiç yapmadığı bir şeyi yaparak, benimle nasıl iletişim kuracağını öğrenerek geçirmesini hiç beklemiyordum.

"Sana iyice âşık oldum," dedim ona. Masada oturan Bridgette'e baktım. "Gördün mü, Bridgette? Ona nasıl âşık olduğumu gördün mü?"

Bridgette gözlerini devirdi, Sydney'nin güldüğünü hissettim. Dönüp ona baktım. "Oldum. Yirmi saniye kadar önce. Sana iyice âşık oldum."

Gülümsedi, onu anlayabilmem için sonraki sözlerini dudaklarını oynatarak yavaş yavaş söyledi. "Önce ben âşık oldum."

Son sözler dudaklarından geçerken dudaklarımla yakaladım. Bu dudaklardan uzaklaştığım andan beri, onları tekrar tadacağım ânı düşünmekten başka bir şey yapmamıştım. Beni sıkı sıkıya kendine çekti, onu sertçe, sonra nazikçe, sonra hızlı, yavaş ve aradaki her şekilde öptüm. Onu öpebileceğim her şekilde öptüm çünkü onu sevebileceğim her şekilde sevmeyi planlıyordum. Geçmişte duygularımıza boyun eğmediğimiz her sefer, bu öpüşmeyi fedakârlıklara değer kılıyordu. Bu öpüşme tüm gözyaşlarına, tüm gönül yaralarına, tüm acılara, tüm mücadelelere, tüm beklemelere değerdi.

Sydney her şeye değerdi.

Daha fazlasına değerdi.

Sydney

Öpüşmeler arasında bir şekilde evime vardık. Kapıyı açacak kadar beni serbest bıraktı, ama kilit açılır açılmaz sabrı tükendi. Kapıyı açıp beni içeri iterken güldüm. Kapıyı kapatıp kilitledi, tekrar bana döndü. Bir süre birbirimize baktık.

"Merhaba" dedi kısaca.

Güldüm. "Merhaba."

Odada gergin gergin etrafına bakındıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Sence yeterli mi?" diye sordu.

Başımı yana eğdim, çünkü sorusunu gerçekten anlamamıştım. "Ne yeterli mi?"

Ridge sırıttı. "Bu gecelik bu kadar konuşmanın yeterli olduğunu umuyordum."

Oh.

Sorusunu şimdi anlamıştım.

Yavaşça başımı salladım, gülümsedi, öne çıkıp beni öptü. Hafifçe eğilip beni belimden kaldırarak bacaklarımı etrafına sardı. Kollarını sırtıma dolayıp beni yatak odama götürdü.

Bunun olduğunu filmlerde defalarca görmüş ve kitaplarda okumuş olsam da, daha önce hiç bir erkek tarafından taşınmamıştım. Sanırım buna bayılmıştım. Ridge tarafından yatak odasına taşınmak, muhtemelen onca şey arasında yeni favorimdi.

Ta ki yatak odamın kapısını tekmeyle arkasından kapatana kadar. Belki de yeni favorim Ridge'in kapıları tekmeyle kapatmasıydı.

Beni yavaşça yatağa bıraktı, artık taşınmadığım için üzgün olmama rağmen kendimi onun altında bulduğum için biraz daha mutlu olmuştum. Yaptığı her hareket bir

öncekinden daha güzel ve daha seksiydi. Tepemde dururken bir an duraksadı, gözlerini şehvetle tüm vücudumda gezdirdikten sonra etek ucunda durdu. Uzanıp elbiseyi yukarı itince başımdan çıkarabilmesine yetecek kadar kendimi kaldırdım.

Bana bakarken nefesi kesilerek onunla tamamen çıplak vücudum arasına giren tek şeyin incecik bir külot olduğunu gördü. Üzerime eğilmeye başladı, ama göğsüne bastırıp başımı iki yana salladım, sıranın ona geldiğini bildirmek için gömleğini çekiştirdim. Sırıttı, gömleğini hızla başından çekip çıkararak tekrar üzerime eğildi. Onu bir kez daha itince istemeye istemeye doğruldu, bana tatlı bir kızgınlıkla bakıyordu. Kot pantolonunu işaret ettim, yataktan uzaklaştı, iki hızlı hareketin ardından kıyafetlerinin geri kalanı yatak odamın zemininde bir yerlerdeydi. Onları nereye fırlattığını tam olarak görememiştim, çünkü gözlerim bir şekilde meşguldü.

Gene üstüme çıktı, bu sefer onu durdurmadım. Onu bacaklarımı beline, kollarımı sırtına dolayarak ve dudaklarını dudaklarıma yönlendirerek karşıladım.

O kadar uyumluyduk ki sanki sadece bu amaç için yaratılmış gibiydik. Kolumu başımın üstüne götürüp yatağa bastırırken sol eli benimkine tam oturuyordu. Sanki sırf bu amaç için yaratılmış gibi tüm ağzımda gezdirdiği dili benimkiyle mükemmel uyum sağlıyordu. Parmaklarını tenime gömerken, üzerimde ağırlığını ayarlarken sağ eli uyluğumun dış kısmına kusursuz bir şekilde uyuyordu.

Dudakları çenemin... boynumun... omzumun tadına varacak kadar dudaklarımdan ayrıldı.

Onun arzusuyla yanıp tüketilmek hayattaki amacıma nasıl açıklık getirebilirdi bilmiyordum ama kesinlikle öyle geliyordu. Böyle birlikte olduğumuzda benimle, onunla ve

hayatla ilgili her şey çok daha anlamlı oluyordu. Kendimi daha güzel hissettiriyordu. Daha önemli. Daha çok sevilen. Daha fazla ihtiyaç duyulan. Her şeyi daha çok hissediyordum ve her geçen saniye daha da açgözlü oluyor, onun her bir parçasını istiyordum.

Göğsünden ittim, ona işaret edebilmek için mesafeye ihtiyacım vardı. Ne yaptığımı anlayınca ellerime baktı. Umarım doğru yapıyordum, çünkü onu son gördüğümden beri bu cümleyi işaret etmeye en az bin kez çalışmıştım.

"Bunu yapmadan önce söylemem gereken bir şey var."

Birkaç santim geri çekilip ellerime bakarak bekledi.

Sözleri işaret ettim. "Seni seviyorum."

Kaşları gevşedi, gözlerini bir rahatlama kapladı. Ağzını ellerime indirip tekrar tekrar öptü, sonra hızla uzaklaşarak belindeki bacaklarımı çözdü. Tam durmamız gerektiğine dair saçma bir fikre kapıldığından korkmaya başladığımda, yanıma indi, ama bana eğilerek kulağını göğsüme bastırdı.

"Söylediğini hissetmek istiyorum."

Dudaklarımı saçlarına bastırdım, sonra hafifçe kendime çektim. "Seni seviyorum Ridge," diye fısıldadım.

Belime daha sıkı sarıldı, bu şekilde birkaç kez tekrarlamaya devam ettim.

Başını iki elimle göğsüme bastırdım. Belimi bırakıp elini karnımda gezdirdi, dokunuşlarıyla kaslarımın kasılmasına neden oluyordu. Eliyle karnımda erotik daireler çizerek okşamaya devam etti. Kelimeleri tekrarlamayı bırakıp elinin nereye gittiğine odaklandım, ama aniden durdu.

"Söylediğini hissetmiyorum," dedi.

"Seni seviyorum," diye tekrarladım hemen. Kelimeler dudaklarımdan çıkınca parmakları tekrar hareket etmeye başladı. Sustuğum anda parmakları duruyordu.

Oynadığı oyunu anlamam uzun sürmedi. Sırıtıp tekrar söyledim.

"Seni seviyorum."

Parmakları külotumun üst kenarından içeri girince sesim yeniden kesildi. Eli bu kadar yakınken konuşmak benim için gerçekten zordu. Bir şey yapmak gerçekten çok zordu. Konuştuğumu hissetmeyince külotumun içindeki parmakları hemen duruyordu. Elinin hareket etmesini istiyordum, bu yüzden bir şekilde kelimeleri soluyordum.

"Seni seviyorum."

Eli biraz daha içeri kayıp durdu. Gözlerimi kapatıp tekrar söyledim. Yavaş yavaş.

"Seni... seviyorum."

Eliyle daha sonra yaptıkları kelimeleri anında tekrarlamama neden oldu.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Ve tekrar tekrar, tekrar, ta ki külotum yerle buluşana kadar, o sözleri o kadar çok ve o kadar hızlı tekrarlamıştım ki şimdi neredeyse çığlık atarak söylüyordum. Elinin uzmanlığıyla, muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığım en iyi dinleyici olduğunu kanıtlamaya devam ediyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım son bir kez, titrek ve sığ nefesler arasında. Kelimeleri tekrar söyleyemeyecek kadar güçsüzdüm, ellerim başından ayrılıp pat diye yatağa düştü.

Başını göğsümden kaldırdı, yüzünü burunlarımız değecek kadar yüzüme yaklaştırdı. "Ben de seni seviyorum," dedi kendinden memnun bir sırıtmayla.

Gülümsedim ama benden uzaklaşıp beni yatakta yalnız bırakınca gülüşüm kayboldu. Ona ulaşamayacak kadar yorgun ve bitkindim. Ancak gittiği kadar hızla yatağa geri döndü. Bir prezervatif paketini yırtarak açarken gözlerini hiç ayırmadan bana bakıyordu.

Bana sanki dünyasındaki önemli tek şey benmişim gibi bakması o ânı bambaşka bir boyuta taşıyordu. Zevk dalgalarıyla değil, yeni saf duygu dalgalarıyla yanıp tutuşuyordum. Birini bu kadar hissedebileceğimi bilmiyordum. Birini bu kadar isteyebileceğimi bilmiyordum. Birisiyle bu tür bir bağlantıyı paylaşabileceğimi bilmiyordum.

Ridge elini götürüp şakağımdaki bir gözyaşını sildi, başını eğip beni nazikçe öpünce daha da fazla gözyaşı dökmeme neden oldu. Mükemmel bir anda mükemmel bir öpüşme. Benim hissettiğimi hissettiğini biliyordum çünkü gözyaşlarım onu hiç telaşlandırmamıştı. Bunların pişmanlık ya da üzüntü gözyaşları olmadığını biliyordu. Bunlar sadece gözyaşıydı. Hiç hayal etmediğim duygusal bir andan kaynaklanan duygusal gözyaşları ancak bu kadar inanılmaz olabilirdi.

Sabırla iznimi bekledi, hafifçe başımı salladım, gerek duyduğu tek onay buydu. Yanağını yanağıma koyup yavaş yavaş hareket etmeye başladı. Gözlerimi sımsıkı kapatıp gevşemeye çalıştım, ama tüm vücudum fazlasıyla gergindi.

Şimdiye dek sadece bir erkekle seks yapmıştım ve benim için Ridge'in yarısı kadar bile önemli değildi. Bu deneyimi Ridge'le paylaşma düşüncesi, ne kadar istesem de, beni o kadar geriyordu ki fiziksel olarak rahatsızlığımı gizleyemiyordum.

Endişemi hissedebiliyordu, bu yüzden duraklayarak üstümde hareketsiz durdu. Benimle daha şimdiden uyum içinde olması çok hoşuma gitmişti. Bana baktı, koyu kahverengi gözleri gözlerimi araştırdı. İki elimi tutup başımın üzerine çekti, parmaklarımızı iç içe geçirerek yatağa bastırdı. Kulağıma eğildi. "Durmamı ister misin?"

Çabucak başımı hayır diye iki yana salladım.

Usulca güldü. "O zaman rahatlamalısın, Syd."

Alt dudağımı ısırarak başımı salladım, sesli olarak "Syd" demesine bayılıyordum. Burnunu çene altıma soktu, sonra dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Her dokunuşuyla içimden ısı dalgaları geçiyordu, ama bu, endişemi hafifletmedi. Bu anla ilgili her şey o kadar mükemmeldi ki bozacak bir şey yapmaktan korkuyordum. Daha iyi olamazdı, bu yüzden geriye, gidilecek tek bir yön kalıyordu.

"Gergin misin?" diye sordu. Sesi dudaklarımı sıyırınca, uğraşırsam sözlerini tadabileceğim inancıyla dilimi alt dudağımda gezdirdim.

Başımı salladım, bir tebessümle bakışları yumuşadı.

"Ben de," diye fısıldadı. Ellerimi daha sıkı tutarak başını çıplak göğsüme yasladı. Her gergin nefeste benimkiyle birlikte inip çıkan vücudunun ritmini hissedebiliyordum. Tüm vücudu iç geçiriyor, kasları birer birer gevşemeye başlıyordu. Elleri hareketsizdi, vücudumu keşfetmiyor, şarkı söylememi dinlemiyor ya da onu sevdiğimi söylememi istemiyordu.

Hareketsizdi, çünkü beni dinliyordu.

Kalp atışlarımı dinliyordu.

Tek hızlı bir hareketle başını göğsümden kaldırdı, gözleri gözlerime kilitlendi. Az önce aklına gelen her neyse bakışlarının heyecanla gözlerime nüfuz etmesine neden olmuştu.

"Kulak tıkacın var mı?" dedi.

Kulak tıkacı mı?

İfademde şaşkınlığımın görülebildiğini biliyordum. Gene de başımı evet anlamında sallayarak komodini işaret ettim. Üzerimden uzandı, çekmeceyi açıp içini yokladı. Kulak tıkaçlarını bulunca yeniden yanıma uzanıp avucuma koydu. Tıkaçları kulaklarıma takmamı işaret etti.

"Neden?"

Gülümseyip beni öptü, sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Seni sevdiğimi duymanı istiyorum."

Kulak tıkaçlarına baktım, sonra sorgulayarak tekrar ona döndüm. "Bunları takarsam seni nasıl duyabilirim ki?"

Başını iki yana sallayıp ellerini kulaklarıma koydu. "Burası değil," dedi. Bir elini göğsüme götürdü. "Beni buradan duymanı istiyorum."

Bana gereken tüm açıklama buydu. Kulak tıkaçlarını çabucak takıp başımı yastığa koydum. Etrafımdaki tüm sesler yavaş yavaş kayboldu. Artık kafamdan geçmeyinceye kadar duyduğum onca sesin hiç farkında değildim. Artık saatin tik taklarını duymuyordum. Artık penceremin dışındaki olağan sesleri duymuyordum. Altımızdaki çarşafların, başımın altındaki yastığın ya da Ridge kıpırdandığında yatağın seslerini duyamıyordum.

Hiçbir şey duymuyordum.

Elimi tutup avucumu açtı, sonra elimi çevirip kalbimin üzerine koydu. Avucum kalbimin üzerine yerleşince yüzüme uzandı, elini gözlerimin üzerinden geçirerek kapattı. Artık hiçbir yerime değmeyinceye kadar benden uzaklaştı.

Hareketsiz duruyordu, artık yanımda hareket ettiğini hissetmiyordum.

Etraf sessizdi.

Karanlıktı.

Kesinlikle hiçbir şey duymuyordum. Bunun hayal ettiği gibi yürüdüğünden emin değildim.

Mutlak bir sessizlikten başka bir şey duymuyordum. Ridge'in hayatının her ânında duyduklarını duyuyordum. Farkında olduğum tek şey kendi kalp atışlarımdı, başka bir şey yoktu. Hiçbir şey.

Dur bir dakika.

Kalp atışlarım.

Gözlerimi açıp ona baktım. Yatakta benden birkaç santim ötede, gülümsüyordu. Duyduğumu biliyordu. Hafifçe gülümseyerek elimi kalbimden çekip kendi göğsüne koydu. Gözlerim dolmaya başladı. Nasıl olup da onu hak ettiğimi, hatta onu hak edip etmediğimi bile bilmiyordum ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Ridge bir parçası olduğu sürece, asla sıradan bir hayat yaşamayacaktım. Ridge'le hayatım olağanüstü olacaktı.

Üzerime yerleşerek yanağını yanağıma koydu, uzun birkaç saniye boyunca tamamen hareketsiz durdu.

Nefeslerini duyamıyordum, ama boynuma değdiklerini hissediyordum.

Hareketlerini duyamıyordum, ama üstümde en yumuşak, en belli belirsiz hareketleri yapmaya başladığını hissettim.

Ellerimiz kenetlenmiş, aramızda duruyordu, bu yüzden kalp atışlarına odaklandım, küt küt atıyordu.

Çarp, çarp, dur.

Çarp, çarp, dur.

Çarp, çarp, dur.

Üstümde belli belirsiz hareketler yaparken tüm vücudumun gevşediğini hissettim. Kalçalarını iki saniyeliğine benimkilere bastırıyor, gevşiyor, kısa bir an geri çekildikten sonra hareketi tekrarlıyordu. Bu hareketi birkaç kez tekrarladı, üstümdeki her ritmik hareketiyle ona duyduğum arzunun arttığını hissediyordum.

Arzum arttıkça, sabrım azalıyordu. Ağzını ağzımda hissetmek istiyordum. Ellerini üzerimde hissetmek istiyordum. İçime girmesini, beni tamamen sahiplenmesini istiyordum.

Ondan istediklerimi ne kadar düşünürsem, üzerimdeki en belirsiz değişimlere de o kadar duyarlı oluyordum. Ne

kadar duyarlı olursam, avuçlarımızda hissettiğimiz kalplerimiz o kadar hızlı çarpıyordu.

Çarp, çarp, dur.

Çarp, çarp, dur

Çarp, çarp, dur.

Çarp, çarp, dur.

Kalplerimiz hızlandıkça, Ridge'in ritmi de hızlanıyor, her hareketi kalp atışlarımla eşleşiyordu.

Nefesim kesiliyordu.

Kalbimin sesine göre hareket ediyordu.

Boştaki kolumu boynuna dolayıp kalp atışlarına odaklandım, anında kalplerimizin mükemmel bir uyum içinde olduğunu fark ettim. Belindeki bacaklarımı sıkılaştırarak kendimi ona doğru kaldırdım, kalbimi daha da hızlı çarptırmasını istiyordum. Dudaklarını dudaklarıma değene kadar yanağımda gezdirdi ama beni öpmedi. Etrafımdaki sessizlik, tenime değen nefesinin daha da farkında olmamı sağlıyordu. Göğsünde duran avucuma odaklandım, nefes verirken dudaklarıma değen soluğunun tadını hissettikten saniyeler sonra nefes alışını hissettim.

Nefes al, nefes ver.

Nefes al, nefes ver.

Nefes al, nefes ver.

Dili ağzıma girip hafifçe dilimin ucunu okşarken ritmik nefesleri hızlandı.

Eğer duyabilseydim, eminim kendi iniltilerimi duyardım. Ridge buralardaysa bu bir alışkanlık hâline geliyordu.

Onun tadına daha fazla varma arzusuyla elimi başının arkasına götürdüm. Onu o kadar ani bir baskıyla kendime çektim ki ağzımda inledi. İniltisini duymadan hissetmek muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en şehvetli şeydi. Sesi içimden geçerken onu duymanın yapabileceğinden çok daha fazlasını yapıyordu.

Ridge elini kalbimden çekerek kollarını başımın iki yanında yatağa bastırdı. Beni kollarının arasına sıkıştırınca onu var gücümle kavrama arzusuyla elimi göğsünden çektim. Zaten o kadar az gücüm kalmıştı ki.

Daha da geri çekildiğini hissettim, sonra tereddüt etmeden içime itti, beni sahiplendi, içimi doldurdu.

Ben...

Olamaz...

Kalbim.

Tanrım. Kalbimi susturmuştu, çünkü artık hiç hissedemiyordum. Hissettiğim tek şey üstümdeki hareketleriydi... benden uzak... dışımda... içimde. Tamamen onun kontrolündeydim.

Gözlerimi kapalı tuttum, hiçbir şey duymadan onu dinliyordum, onu sessizce deneyimliyordum, tıpkı onun da beni deneyimlediği gibi. Teninin pürüzsüzlüğü, nefesinin verdiği his ve inlemelerimizin tadıyla ilgili her güzel şeyi bizi ayırt etmek imkânsız hâle gelene kadar içime çektim.

Birbirimizi sessizce keşfetmeye devam ettik, şimdiye kadar sadece hayal edebildiğimiz tüm yerlerimizi bulduk.

Vücudum tekrar kasılmaya başladığında, bu sefer sebebi gergin olmam değildi. Ellerimin altında kaslarının kasıldığını hissediyordum, onunla birlikte harekete hazır, omuzlarından tuttum. Yanağını sıkı sıkıya yanağıma bastırdı, boynumda inleyerek son uzun iki hamle yaparken aynı anda boğazımdan kaçan inlemeleri hissettim.

Boşalmasıyla titremeye başladı ama bir şekilde elini tekrar getirip kalbime bastırdı. Üzerimde sarsıldı, bir kez daha kalbimin ritmine göre yavaşlamaya başlarken ben de kendi titremelerimi kontrol altına almak için elimden geleni yaptım.

Hareketleri o kadar yumuşak ve belli belirsiz bir hâle gelmişti ki döktüğüm tüm gözyaşları arasında zar zor

hissedebiliyordum. Neden ağladığımı bile bilmiyordum, çünkü bu şimdiye kadar başıma gelen en tarif edilemez duyguydu.

Belki de bu yüzden ağlıyordum.

Ridge üzerimde gevşeyip dudaklarını tekrar dudaklarıma getirdi. Beni çok yumuşak bir şekilde öptü, uzun süren gözyaşlarım sonunda dindi ve yerini yalnızca kalplerimizin ritmi eşliğinde tam bir sessizlik aldı.

Ridge

Banyonun kapısını kapatıp yatakta yanına döndüm. Pencerelerden süzülen ay ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Yanına uzanırken dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. Kolumu omuzlarının altına kaydırdım, kafamı göğsüne koyup gözlerimi kapattım.

Sydney'nin sesine bayılıyordum.

Onu seviyordum. Onunla ilgili her şeyi seviyordum. Beni hiç yargılamamasını seviyordum. Beni anlamasını seviyordum. Ona yaşattığım onca acıya rağmen, o sırada onu mahvetseler de kararlarımı desteklemekten başka bir şey yapmamasını seviyordum. Dürüstlüğünü seviyordum. Özverisini seviyordum. Hepsinden önemlisi, onunla ilgili tüm bu şeyleri seven kişi olmayı seviyordum.

"Seni seviyorum," dediğini hissettim.

Gözlerimi kapatıp cümleyi tekrar tekrar söylemesini dinledim. Kulağımı tam kalbinin üzerine gelecek şekilde ayarladım, onunla ilgili her şeyin tadını çıkarıyordum. Kokusu, dokunuşu, sesi, sevgisi.

Aynı anda hiç bu kadar çok şey hissetmemiştim.

Daha fazlasını hissetmeye hiç ihtiyaç duymadım.

Başımı kaldırıp tekrar gözlerinin içine baktım.

O artık benim bir parçamdı.

Ben de onun bir parçasıydım.

Hafifçe burnundan, dudaklarından ve çenesinden öptüm, sonra kulağımı tekrar kalbine bastırdım. Hayatımda ilk kez kesinlikle her şeyi duyuyordum.

Teşekkür

Teşekkür edecek çok kişi ve bunu yapacak çok az sözcük var. Öncelikle beni cesaretlendiren ve yol boyunca bana geri bildirimde bulunanlar olmasaydı, yazmaya başladığım tek bir kitap bile sonuna ulaşamazdı. Belirli bir sıra olmaksızın, bu kişiler yazma sürecinde her zaman yanımda oldukları için büyük bir teşekkürü hak ediyorlar.

Christina Collie, Gloria Green, Autumn Hull, Tammara Webber, Tracey-Garvis Graves, Karen Lawson, Jamie McGuire, Abbi Glines, Marion Archer, Mollie Harper, Vannoy Fite, Lin Reynolds, Kaci Blue-Buckley, Pamela Carrion, Jenny Aspinall, Sarah Hansen, Madison Seidler, Aestas, Natasha Tomic, Kay Miles, Sali-Benbow Powers, Vilma Gonzalez, Crystal Cobb, Dana Ferrell, sürekli destek veren Kathryn Perez ve yol boyunca dinlediğim herkes.

FP'deki kızlarıma teşekkür ederim. Kelimeler kifayetsiz. Sanırım bu kelimelerin dışında.

Joel ve Julie Williams, inanılmaz destekleriniz için teşekkür ederim.

Tarryn Fisher'a, sırdaşım ve gerçeğe uygunluk kontrolüm olduğu için.

Kocam ve oğullarıma, dünyadaki en iyi dört erkek oldukları için.

Elizabeth Gunderson ve Carol Keith McWilliams'a, geri bildirimleriniz, bilginiz ve desteğiniz için. Tek kelimeyle harikasınız ve bunu ikiniz olmadan yapamazdım.

Jane Dystel ve tüm Dystel & Goderich ekibine sürekli destekleri için.

Atria Books'un yayıncısı Judith Curr ve ekibine görev sınırlarının ötesine geçtikleri için. Desteğiniz emsalsiz.

Editörüm Johanna Castillo'ya. Sana ilk bağımsız çalışmamı teslim etme konusunda gergin olduğumu söylemek yetersiz kalır. Gergin olmamalıydım, çünkü ikimiz harika bir ekip oluyoruz. Seninle olduğum için çok şanslıyım.

Belki Bir Gün ekibine BÜYÜK bir teşekkür: Chris Peterson, Murphy Fennell ve Stephanie Cohen. Süpersiniz.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, Griffin Peterson. Teşekkür ederim. Milyon kere teşekkür ederim. Yeteneğinden ve iş ahlakından bahsetmeden geçilemez, ama desteğin ve coşkun her şeyin ötesine geçiyor. Yeterince layık bir emoji bile yok.

Oh, ve Dave'le Pooh Bear'e, sadece zevkine.

Yazar Hakkında

COLLEEN HOOVER, *Çarpılma serisi, Umutsuz serisi, Belki Bir Gün serisi, Çirkin Aşk, İtiraf, 9 Kasım, Bizimle Başladı Bizimle Bitti* kitaplarıyla New York Times'ın en çok satan yazarıdır. Ayrıca, her ay çeşitli hayır kurumlarını destekleyen yazarlar tarafından bağışlanan imzalı romanlar sunan bir kitapçı ve aylık abonelik hizmeti olan Bookworm Box'ın kurucusudur. Kocası ve üç oğluyla birlikte Teksas'ta yaşamaktadır. ColleenHoover.com'u ziyaret ediniz.

Sevgili Okuyucu,

Bu romana eşlik edecek orijinal bir müzik sunmak için müzisyen Griffin Peterson'la işbirliği yapma zevkini yaşadım. Sizlere en iyi okuma deneyimini sağlamak için bu karakterleri ve şarkı sözlerini hayata geçirmek üzere Griffin'le birlikte çalıştık.

Bu şarkıların roman boyunca ortaya çıktıkları sırayla dinlenmesi önerilir. Dinlemek için lütfen şu adresi ziyaret edin:

https://www.colleenhoover.com/portfolio/maybe-someday/

Projemizin bir parçası olduğunuz için teşekkür ederiz. Hazırlamak bizim için çok eğlenceli oldu, umarız sizler de okuyup dinlerken aynı derecede zevk alırsınız.

Teşekkürler,

Colleen Hoover ve Griffin Peterson

"Kalbe kimi, ne zaman, nasıl seveceğinin söylenmediğini öğrendim. Kalp canı ne isterse onu yapıyor. Kontrol edebileceğimiz tek şey; hayatımıza ve aklımıza, kalbimize yetişme şansı verip vermeyeceğimiz."

Sydney'nin dört dörtlük bir hayatı vardır. Üniversitede sevdiği bölümde okuyordur, ayakları üzerinde durmasını sağlayan bir işe ve büyük bir aşkla bağlı olduğu harika bir erkek arkadaşa sahiptir. Ta ki karşı balkonda gitar çalan gizemli adam Ridge, ona erkek arkadaşının kendisini aldattığını söyleyene kadar. Sürprizlerle dolu bir müzisyen olan Ridge, Sydney'ye hayatını yeniden kurması için müziğinin ve evinin kapılarını açar ve beraber şarkılar yapmaya başlarlar. Ancak bu müzikal birliktelik hiç hesapta olmayan zorlukları ve karşı konulmaz bir yakınlaşmayı beraberinde getirecektir.

Şarkıların, aşkın ve ihanetin iç içe geçtiği, iniş çıkışlarla dolu bu romanda *New York Times* çoksatanlar listesinin yıldızlarından Colleen Hoover bizi kalbin yaptığı seçimlerin sonuçlarıyla şaşırtıyor. *Belki Bir Gün*, müziğe ve kelimelere tutkuyla bağlı iki insanın özgün hikâyesinden çok daha fazlası. Aşkın ve duyularımızın sınırlarını zorlayan Sydney ve Ridge'in bütün dürüstlükleriyle yazdıkları tüm şarkıları Griffin Peterson, Colleen Hoover okurları için özel olarak seslendiriyor.

